

Giới thiệu Thợ Săn Tại Dị Giới

Không rõ nguyên do tại sao, một thanh niên hiện đại lại bị cuốn vào một thời không khác. Nơi đây cách Trái Đất hơn chín triệu năm ánh sáng. Tại vùng đất xa lạ này, lại còn gặp phải một cô nàng ngây ngô, chuyên môn hồ người.

“Cái gì, chỉ có thể kích hoạt được nghề nghiệp thợ săn...”

“Không phải chứ? Mỹ nữ cũng có thể đánh người...”

“Con thỏ ấy, ta đánh không lại a...”

“Không được... hệ thống người quá cùi bắp, ta muốn mỹ nữ, ta muốn làm thiên tài...”

“A a a a... Hệ thống... người là đồ chết tiệt... người dám hồ ta...”

Nói tóm lại là số main rất nhỏ, toàn bị hệ thống hồ cha, còn bắt hán phải tay không của gái, thật là mất mặt a...

Lưu ý: Trọng truyện có sử dụng tên nhân vật, địa danh nếu có trùng với lịch sử thì đó cũng chỉ là một sự trùng hợp, hoàn toàn không liên quan đến hiện thực. Cho nên các bạn cũng đừng đem nó so sánh với hiện thực! Xin trân trọng cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quyền sách kỳ bí

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông báo thức lúc sáu giờ sáng vang lên inh ỏi, Vũ với tay đập vội lên cái chuông báo thức, ngáp dài rồi khỏi cái giường ấm áp của mình. Hôm nay là ngày đầu tuần, sắp vào kỳ thi cuối cấp nên Vũ thức rất muộn để học bài.

Tiếng ngáp dài còn đang vang lên trong phòng, ở bên ngoài cửa đã có giọng nói vội vàng của ông Nam, ba Vũ kêu lên: “Thăng trời đánh, mấy giờ rồi mà mày còn nằm chường ra đó làm gì, dậy mau, còn xuống rửa mặt ăn sáng, ba mày còn phải đi làm nữa!”

“Dạ, con biết rồi!”

Nghe tiếng của ba, Vũ liền nhanh chóng chạy xuống giường, lao vội ra cái toilet, rồi tiếng của bà Hạnh, mẹ của Vũ kêu to: “Hai cha con ông làm gì chậm chạp thế, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong hết cả rồi đấy, mau mau mà ăn đi cho kéo nguội!”

Giọng của ba Vũ: “Bà xã, hôm nay bà xã nấu món gì cho hai cha con tui vậy?”

“Mì tôm trứng!”

Giọng nói cụt lùn của mẹ Vũ đáp lại, kèm theo đó là giọng nói nhần nhó của ba Vũ: “Bà xã a, cả tuần nay toàn là mì tôm rồi, không thể đổi một món khác được hay sao?”

“Có!”

Lại là cái giọng cụt ngủn đó của mẹ Vũ. Ba Vũ còn chưa kịp mừng, đã nghe mẹ Vũ bình tĩnh đáp: “Trứng mì tôm! Hai cha con ông ăn không?”

“Ăn!”

Cái giọng yếu xìu của ba Vũ đáp lại. Rồi nghe thấy giọng hừ hừ của mẹ Vũ đi vào trong bếp. Vũ lúc này cũng làm xong vệ sinh cá nhân, mặc vội quần áo đi vào, chạy lon ton ngồi xuống bàn ăn. Ba Vũ vừa thấy Vũ, liền trừng mắt lên nhìn: “Cái thằng oắt con này! Chỉ tại mày lúc nào cũng lè mề, nên mẹ mày cho tao ăn mì tôm cả tuần nay rồi đấy?!”

Vũ đang ăn mì tôm, nghe thế thì hơi bất mãn ngược mặt lên nhìn. Cậu ta lập tức nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn đang nhìn về phía mình: “Tao nói sai sao mà nhìn! Ăn nhanh lên!”

Cốp!

Một âm thanh sổng động đến từng cen ti mét truyền đến bên tai của Vũ. Vũ không khỏi che cái tay lên đầu mình rồi xoa.

“Ba, sao ba lại đánh con!”

“Nhìn mày ngứa mắt nên tao đánh không được hay sao? Ăn nhanh lên thằng quý nhỏ!”

Vũ có vẻ hơi uất ức, cậu ta chỉ có thể cố gắng nuốt hết tô mì, rồi tòng teng đi theo sau cha mình. Vừa lên xe, ba của Vũ dúm vào tay Vũ tờ hai chục ngàn.

“Thằng quý nhỏ, đây là tiền tao lén giấu má mày mua thuốc hút đó! Coi mà lên trường kiếm cái gì ăn tẩm bổ vào đi! Mẹ mày dạo này thất chặt chi tiêu, tao chỉ còn dư lại nhiều đó! Cố gắng mà học hành thi cử đi nghe chưa?”

Vũ cảm giác khóe mắt hơi cay cay...

Cốp!

“Mày còn đứng đực ra đó làm gì? Mau trèo lên xe nhanh lên, trễ giờ làm của tao bây giờ!”

Vũ vừa xoa đầu vừa bất mãn trèo lên chiếc xe máy cà tàng của ba, còn tay thì nhanh chóng nhét tờ hai mươi ngàn vào trong túi quần.

Vũ đến lớp, trong khi chúng bạn còn đang tung tăng ở bên ngoài cổng trường, cậu ta lẳng lặng lấy ra sách vở để ôn bài và làm thêm bài tập lên lớp. Đúng lúc này, bên ngoài cửa sổ có một tiếng xột xoạt rất nhỏ. Vũ hơi ngẩng đầu lên nhìn lại phía bên ngoài, nhưng lại chẳng thấy ai ở ngoài cửa. Cậu ta lại cắm cúi xuống làm tiếp bài tập. Nhưng vừa ghi được mấy chữ, cái âm thanh ấy lại lần nữa vang lên bên tai. Vũ lại ngẩng đầu lên, cậu ta sực chút nữa thì hét lên vì sợ hãi. May mà cậu ta kịp bình tĩnh lại, về mặt có chút bức mình.

“Này, mấy người không có trò gì chơi hay sao, lại đứng lên la lên lút ngoài đó hù tui vậy? Bộ thấy tui đẹp trai là xáp tới vậy đó hả?”

Một cô bé mặc áo đồng phục học sinh đứng ở ngoài cửa sổ, hai mắt giương to lên nhìn cậu, dường như đã nghe rất quen với cái kiểu chém gió như đại bác của cậu ta, chỉ cười ním nói: “Có muốn đi ra ngoài chơi không? Tui mới phát hiện chỗ này, hay lắm!”

Vũ vẫn đang làm bộ chăm chỉ ghi chép, nghe thế thì hơi ngẩng đầu lên, làm ra vẻ thờ ơ: “Sắp thi rồi, không lo học hành mà còn ở đó ham chơi! Tui không đi, mấy người đi một mình đi!”

“Hi, thật sự không đi sao, chắc chắn là không được hỏi hạn nha!”

“Xi, có gì mà làm bộ thần thần bí bí với tui chứ? Tính lừa Vũ đẹp trai này sao? Đừng có mơ!”

“Hi, thật sự không đi sao? Vậy tui đi rủ người khác đi chung nha!”

“...”

Thấy cô bé đang có ý định rời đi, Vũ liền lập tức bỏ ngay cái bộ đáng ra vẻ của mình, mà đứng phăng dậy, lao ra khỏi cửa sổ.

Cô bé ngược đôi mắt to tròn lên nhìn Vũ, cười vô cùng vui vẻ.

“Hi hi, không phải là không muốn đi sao? Không phải là còn bận lo ôn bài thi sao?”

Vũ mặt dày, vỗ ngực nói: “Cái này là tui lo lắng cho bạn bị kẻ xấu lợi dụng nên mới đi theo bạn, bảo vệ bạn mà thôi! Thế nào, thấy tui đẹp trai hẳn ra rồi phải không?”

“Hi hi hi, hơi chút chút!”

“Này, hơi chút chút là như thế nào? Phải nói là quá đẹp trai, quá soái ca, quá...”

Vũ còn đang tính bắn thêm một tràng đại bác nữa, nhưng cô bé kia đã chạy đi mất dạng, cậu ta chỉ có thể co giò lên mà chạy đuổi theo. Cậu ta vừa chạy, vừa hô lên: “Tiểu Nguyệt, chờ tui với! Chờ tui với a!”

Cô bé này tên là Tiểu Nguyệt, là một cô bạn Vũ mới quen cách đây không lâu. Vì trường của Vũ đang sửa sang lại, nên hơn một tuần nay khối lớp của Vũ đều phải chuyển sang học ở đây lâu gần kề với một dãy chung cư cũ. Mà Tiểu Nguyệt cũng vừa mới chuyển về khu chung cư này được hơn tuần. Vũ cũng chỉ tình cờ gặp được Tiểu Nguyệt mấy lần, thấy cô bé này dễ thương, đáng yêu, lại trạc tuổi nên mới nói chuyện với nhau. Nhưng ngoài Vũ ra, Tiểu Nguyệt hầu như rất ít khi tiếp xúc với ai. Lần nào cũng là Tiểu Nguyệt tới tìm Vũ nói chuyện trước.

Trong sân trường lúc này cũng đã có khá đông học sinh. Có mấy bạn học cùng lớp với Vũ, thấy Vũ cứ vừa chạy đi, vừa hô lên như vậy thì đều lắc đầu.

“Cái thằng Vũ này nó bị sao vậy ta? Từ khi lớp của tui mình chuyển về dãy phòng này học được một tuần, tao thấy nó hay nói chuyện một mình như vậy?”

“Không phải là do ôn thi căng thẳng quá nên đầu óc nó có vấn đề rồi chứ?

“Ai mà biết được? Cái thằng này từ trước đến giờ vẫn cứ im im, chỉ được cái học giỏi thôi à!”

...

Những tiếng xôn xao của đám bạn học đó Vũ không hề nghe thấy, vì Vũ lúc này đang chạy đuổi theo Tiểu Nguyệt. Cũng không biết chạy như thế nào, lại chạy đến một đoạn đường vắng tanh, bốn bên cây cỏ cao phủ cả đầu người, mà xung quanh đều là những bức tường cũ kỹ, loang lổ màu của thời gian. Vũ đang thắc mắc muốn lên tiếng hỏi thăm, Tiểu Nguyệt lúc này mới quay đầu lại nhìn Vũ cười, nụ cười vô cùng khả ái: “Chủ nhân, người nhanh tới đây đi!”

Vũ nhìn thấy trong ánh mắt của Tiểu Nguyệt lúc này sâu không thấy đáy. Bên trong dường như là một cái hố đen không lồ, muốn hút cả linh hồn của Vũ vào bên trong. Cậu ta hốt hoảng giật mình tỉnh lại, chỉ thấy Tiểu Nguyệt trước mắt đã không thấy đâu nữa. Mà cảnh vật xung quanh cũng đã hoàn toàn thay đổi. Không còn là những bức tường cũ kỹ, loang lổ đầy vết ố của thời gian. Cũng chẳng còn những bụi cỏ dại cao phủ đầu người. Phía trước mặt Vũ là khu rừng rậm nguyên sinh, với những thân cây to lớn ba bốn người ôm, thậm chí có cái thân cây còn to hơn cả phòng học hàng ngày mà Vũ vẫn ngồi học. Những tán cây nhô lên cao, phủ rợp xuống bóng mát, gần như che khuất cả bầu trời, chỉ có vài tia nắng lọt qua kẽ lá chui xuống rọi lên người Vũ.

Đang trong lúc ngẩn ngơ, trong đầu Vũ đột nhiên vang lên tiếng của Tiểu Nguyệt.

“Chào mừng chủ nhân đến với thế giới của chúng em! Xin chủ nhân xác nhận nhận chủ, để cho em hoàn thành tiến trình vận hành!”

Đầu óc Vũ như đại ra. Lúc này Vũ có thể cảm nhận được một quyền sách màu vàng óng ánh xuất hiện trong đầu của mình, mà Tiểu Nguyệt thì chỉ to bằng một bàn tay, đang đứng phiêu bồng trên quyền sách ấy, mở miệng ra nói chuyện với cậu ta.

Đây là đang xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 2: Một thế giới mới

Trong lúc Trần Vũ còn đang mơ màng chưa biết chuyện gì xảy ra, thì âm thanh của Tiểu Nguyệt lại vang lên lần nữa: “Vi chủ nhân chưa bấm xác nhận nên hệ thống sẽ tự động kích hoạt, hệ thống bắt đầu kích hoạt...”

“Bíp... bíp...”

“Tiến trình kích hoạt... chín mươi phần trăm...”

“Bíp... bíp...”

“Tiến trình kích hoạt thành công! Xin chào mừng chủ nhân trở thành thành viên thứ chín ngàn chín trăm chín mươi chín của Công ty Kỷ Nguyên Mới!”

“Chúc mừng chủ nhân nhận được một gói quà tân thủ và một gói quà nghề nghiệp!”

“Xin hỏi chủ nhân có muốn mở gói quà tân thủ ra hay không?”

Cho đến lúc này, Trần Vũ vẫn còn rất choáng váng. Cậu ta nhìn thấy Tiểu Nguyệt đang xoay tròn trước mặt, tuy Tiểu Nguyệt bây giờ chỉ nhỏ bé bằng một bàn tay, nhưng khuôn mặt của nàng hoàn toàn không khác biệt với khuôn mặt của Tiểu Nguyệt mà cậu ta đã gặp mấy ngày nay. Cuối cùng Trần Vũ cũng khô khốc mở miệng lên tiếng.

“Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra với tui vậy?”

“Thưa chủ nhân, chúng em là thành viên của Công ty Kỷ Nguyên Mới, đến từ một không gian cách Trái Đất hơn chín triệu năm ánh sáng. Công ty của chúng em chuyên môn phụ trách nhận đơn hàng từ khắp các vị diện lớn nhỏ trên toàn bộ tính hệ, để chuyên chở nhân vật chính đến cho các nơi có yêu cầu. Và chủ nhân là thành viên thứ chín ngàn chín trăm chín mươi chín được công ty chúng em lựa chọn. Em thay mặt cho Công ty Kỷ Nguyên Mới xin chân thành cảm ơn chủ nhân đã hợp tác với công ty, đến một vị diện hoàn toàn mới.”

“Cái gì mà Công ty Kỷ Nguyên Mới với Kỷ Nguyên Cũ chứ, tui không muốn ở đây, tui không muốn làm nhân vật chính gì hết! Tui chỉ muốn về nhà! Các người mau mau cho tui về nhà đi!”

Trần Vũ gần như là hét lên với Tiểu Nguyệt. Khuôn mặt của Tiểu Nguyệt có chút xấu hổ nói: “Dạ thưa chủ nhân, em thành thật rất xin lỗi! Đây là lần đầu tiên em đi nhận nhiệm vụ, nên em đã quên mất tọa độ để đưa chủ nhân trở về rồi! Hiện tại em cũng không thể liên lạc được với người của công ty, nên xin chủ nhân thông cảm cho em...”

“Cái gì?”

“Em thành thật vô cùng xin lỗi chủ nhân!”

“Ý cô là?”

“Em rất xin lỗi, hiện tại em không thể trả chủ nhân trở về Trái Đất được!”

Và cuối cùng, Trần Vũ cũng chấp nhận rằng, mình bị đưa đến một nơi xa lạ, mà không thể nào trở về nhà được nữa.

Nhìn thấy Trần Vũ thất thần một lúc, Tiểu Nguyệt mới lên tiếng nhắc nhở: “Chủ nhân, tuy rằng em không thể đưa chủ nhân trở về Trái Đất ngay lúc này được, nhưng chỉ cần chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ, đạt đến một trình độ nhất định, chủ nhân có thể tự mình rời khỏi vị diện này, trở về nhà!”

“Thật chứ?”

Trần Vũ dường như là muốn lao vào ôm chặt Tiểu Nguyệt, nhưng Tiểu Nguyệt giống như là một hư ảnh, không có cách nào có thể chạm đến được. Nàng bình tĩnh trả lời: “Vâng, thưa chủ nhân! Chỉ cần chủ nhân đạt đến trình độ cấp Thần, thì có thể rời khỏi vị diện này, tìm đường về nhà!”

“Cấp Thần? Bao lâu thì ta mới đạt được cấp Thần?”

“Cái này...”

Nhìn vẻ lúng túng của Tiểu Nguyệt, trong lòng Trần Vũ như có lửa nóng. Cũng may là Tiểu Nguyệt rất nhanh liền trả lời cho Trần Vũ biết.

“Theo tính toán của em, nếu như chủ nhân hoàn thành hết tất cả các nhiệm vụ chính tuyến thì mất chừng mười năm là có thể đạt đến đẳng cấp đó, mà lâu nhất thì có thể là kéo dài đến cả trăm năm. Nhưng mà, chủ nhân có thể yên tâm, một năm ở thế giới này, chỉ tương đương với một ngày ở Trái Đất. Cho nên rất nhanh là chủ nhân có thể trở về nhà được thôi!”

“Thật không? Người sẽ không lừa ta đấy chứ?”

“Cái này... cái này chủ nhân có thể yên tâm! Em có thể lấy ra danh dự của mình để bảo đảm với chủ nhân! Chỉ cần chủ nhân cố gắng siêng năng chăm chỉ hoàn thành nhiệm vụ thì chủ nhân sẽ rất nhanh đạt đến đẳng cấp yêu cầu! Em có thể bảo đảm về điều đó!”

Nhìn thấy ánh mắt Trần Vũ vẫn còn tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía mình, Tiểu Nguyệt mới cẩn thận lên tiếng: “Chủ nhân, hiện tại chúng ta đang ở Hằng Tinh, đây là một vị diện cỡ trung bình. Nơi này có rất nhiều tài nguyên cho chủ nhân tu luyện. Chỉ cần chủ nhân cố gắng, em tin rằng không cần đến mười năm, chủ nhân sẽ đạt đến cấp Thần! Điều này tương đương với mười ngày ở Trái Đất mà thôi!”

“Người không lừa ta đấy chứ?”

Tiểu Nguyệt gật đầu: “Chắc chắn là em không dám lừa chủ nhân rồi!”

Đến lúc này, Trần Vũ cũng chỉ có thể thờ dài, chấp nhận số phận của mình. Cậu ta nhìn lên bầu trời đang bị che khuất bởi những tán cây, trong lòng không khỏi nhớ đến hình ảnh của cha mẹ, miệng khẽ lầm bầm: “Cha, mẹ! Hai người xin hãy đợi con trở về!”

Trần Vũ hít sâu một hơi, lúc này mới quay sang hỏi Tiểu Nguyệt: “Đúng rồi, vừa nãy người nói có một gói quà tân thủ và gói quà nghề nghiệp. Bây giờ có thể mở ra cho ta xem được hay không?”

Nghe Trần Vũ hỏi như vậy, Tiểu Nguyệt không khỏi thở nhẹ ra một hơi.

“Được, thưa chủ nhân!”

Tiểu Nguyệt ngay lập tức trả lời, và bắt đầu đem hai gói quà mở ra.

“Đỉnh!”

“Gói quà tân thủ được mở ra!”

“Chúc mừng chủ nhân nhận được một món vũ khí, một quyển sách kỹ năng, và một túi kinh nghiệm!”

“Đỉnh!”

“Vì chủ nhân nhận được vũ khí là Bạch Ngân Cung cấp một, nên chủ nhân mở ra nghề nghiệp là Thợ Săn!”

Ngay sau đó, trước mặt Trần Vũ xuất hiện một bảng thông tin.

Nhân vật: Trần Vũ

Cấp: 1

Kinh nghiệm: 0/500

Nghề nghiệp: Thợ săn (Sơ cấp)

Kỹ năng: Chưa có

Vũ khí: Bạch Ngân Cung (phạm phẩm)

Túi đồ: Túi kinh nghiệm, sách kỹ năng

Nhìn thấy bảng thông tin này, Trần Vũ mới tò mò quay sang hỏi Tiểu Nguyệt: “Bảng thông tin này nhìn giống mấy giao diện trong game quá nhỉ?”

“Vâng, đây là công ty chúng em căn cứ theo dữ liệu trên Trái Đất để tiến hành làm ra bảng thông tin như thế này cho chủ nhân để sử dụng đấy ạ!”

“Vậy thứ này chỉ có mình ta nhìn thấy thôi hay sao?”

“Vâng, thưa chủ nhân! Mọi thứ chủ nhân đang thấy là trong một không gian riêng biệt của hệ thống, những người khác hoàn toàn không thể nhìn thấy được. Cho dù đó là Thần cấp cũng không thể thấy! Cho nên chủ nhân có thể yên tâm!”

Trần Vũ suy nghĩ một lát, rồi cảm thấy cũng rất hợp lý. Cậu ta lúc bình thường cũng có đọc qua truyện tiên hiệp, khoa huyền, hệ thống, vớ vẩn, nên mấy thứ này cũng không xa lạ lắm. Chỉ có điều, cậu ta cũng không nghĩ đến mình lại có ngay nhận được một cái hệ thống như thế này. Trong đầu cậu chợt lóe lên một cái ý nghĩ: “Không phải các nhân vật chính trong truyện đều rất bá đạo hay sao? Có phải ta cũng sẽ bá như vậy hay không?”

Dường như nhận thấy suy nghĩ trong đầu của Trần Vũ, Tiểu Nguyệt liền lên tiếng, nói: “Thưa chủ nhân, do đơn đặt hàng của công ty không được tốt lắm! Nên hệ thống này chỉ là một cái hệ thống nghề nghiệp phổ thông. Ngoài việc hỗ trợ chủ nhân tu luyện, thì tất cả mọi thứ đều phải do chủ nhân tự nỗ lực lấy! Tiểu Nguyệt cũng không thể giúp chủ nhân được quá nhiều! Cho nên, Tiểu Nguyệt xin chủ nhân thông cảm cho Tiểu Nguyệt!”

Cho dù Trần Vũ có nghĩ như thế nào, cũng không thể nghĩ đến số của mình lại nhọ đến như vậy. Cậu ta chỉ có thể cắn răng nuốt hận trong lòng. Nhìn thấy vẻ buồn bực của Trần Vũ, Tiểu Nguyệt mới tỉnh ý, mỉm cười, nói: “Chủ nhân, vì để đền bù cho sai sót của bản thân, Tiểu Nguyệt sẽ đặc biệt tặng phúc thêm cho chủ nhân. Bây giờ túi kinh nghiệm và sách kỹ năng của chủ nhân sẽ được tăng thành túi kinh nghiệm cao cấp, sách kỹ năng cao cấp. Xin mời chủ nhân hãy nhận lấy phần thưởng của mình!”

“Đỉnh!”

“Mở túi kinh nghiệm thành công! Chúc mừng chủ nhân nhận được 5000 điểm kinh nghiệm!”

“Đỉnh!”

“Mở sách kỹ năng thành công! Chúc mừng chủ nhân nhận được kỹ năng cao cấp, Xuyên Tâm Tiễn!”

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân tăng lên cấp 5!”

Nhân vật: Trần Vũ

Cấp: 5

Kinh nghiệm: 0/2500

Nghề nghiệp: Thợ săn (Sơ cấp)

Kỹ năng: Xuyên Tâm Tiễn (Cao cấp)

Vũ khí: Bạch Ngân Cung (Phạm phẩm)

Túi đồ: Không

Nhìn tới đây, Trần Vũ mới tương đối hài lòng. Lúc này, bầu trời cũng đang tối dần, mà từ lúc đi đến khu rừng này, Trần Vũ cũng không thấy có người hay là sinh vật nào xuất hiện. Từ nhỏ đến lớn, Trần Vũ cũng chưa bao giờ rời khỏi nhà đi ra ngoài một mình như thế này. Trong lòng cậu có chút lo lắng. Tiểu Nguyệt lúc này lại hiện ra một lần nữa, nói: “Chủ nhân, nhiệm vụ chính tuyến đã được kích hoạt! Xin mời chủ nhân nhanh chóng đi đến Trần Gia thôn, hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Trần Gia thôn

Trần Gia thôn là một thôn nhỏ nằm ở vùng biên giới giữa hai quốc gia Văn Lang và Âu Lạc. Nơi này cách Phụng Hoàng trấn không xa, lại gần rừng rậm U Minh, nên có rất nhiều đoàn đội đi săn yêu thú thường xuyên ghé thăm.

Trần Vũ vừa đi ra khỏi rừng rậm đã nhìn thấy những ngọn đèn ma pháp được treo lủng lẳng trên những căn nhà gỗ nằm im lìm trong thung lũng dưới một vách núi. Ánh đèn ma pháp rất kỳ lạ, nó không giống như đèn điện hiện đại, cũng chẳng giống với đèn lồng thời cổ đại. Mà nó là một viên thủy tinh cầu, được đặt trong một cái hộp gỗ, treo lủng lẳng trên mái hiên trước nhà.

Trần Vũ vừa đi đến cổng thôn đã thấy hai lính canh vệ đứng chặn lại. Một người trong đó bệ vệ, to lớn, những khối thịt trên ngực và trên cánh tay hiện lên thành từng khối rất rõ ràng, người này tay cầm một cây rìu lớn, bước tới hỏi: “Người anh em, xin dừng bước!”

Trần Vũ vừa nhìn thấy người này cũng vội vàng ngừng lại, hơi có vẻ lung túng, nói: “Xin cho hỏi, nơi này có phải là Trần Gia thôn hay không?”

Người canh vệ to lớn, gật đầu, nói: “Nơi này chính là Trần Gia thôn, cho hỏi người anh em từ đâu đến? Là người của đoàn đội nào?”

Trần Vũ đưa tay chỉ chi lên cây cung đang đeo phía sau lưng, nói: “Tôi là thợ săn tự do, gia đình tôi trước đây sống ở bên trong rừng rậm. Hôm nay muốn xuống núi du lịch một phen. Nghe nói, nơi này có địa đồ để đến Kinh Đô, nên tôi mới ghé qua!”

Những lời này là do Tiểu Nguyệt chỉ dạy, Trần Vũ cũng không biết Kinh Đô là nơi nào, cũng không biết nơi này có thật sự có địa đồ hay không. Nên về mặt của cậu ta cũng có chút lo lắng nhìn người canh vệ trước mặt. Người canh vệ khẽ đánh giá Trần Vũ một chút, thấy không có gì khả nghi, mới gật đầu nói: “Nơi này đúng là Trần Gia thôn, ở đây cũng có địa đồ để đi đến Kinh Đô. Nhưng muốn mua được địa đồ cũng không dễ dàng. Ta thấy người anh em cũng không có nhiều tiền, hay là để ta dẫn đường cho người đến gặp ông chủ tiệm ở đó, để ông ta ban bố nhiệm vụ cho người. Sau khi làm xong nhiệm vụ, thì người có thể lấy được bản đồ đến Kinh Đô!”

“Ồ, còn có cả chuyện đó nữa sao?”

Trần Vũ rất là kinh ngạc, không nghĩ tới muốn mua địa đồ phải khó khăn đến như vậy. Người canh vệ kia tự vỗ ngực, nói: “Đương nhiên rồi, bản đồ đi đến Kinh Đô giá cả rất đắt, người muốn mua một quyển như vậy ít nhất cũng phải tốn hơn mười viên sơ cấp tinh hạch. Mà với đáng về của người, ta nghĩ là người không có được nhiều tinh hạch như vậy đâu?!”

Trên người Trần Vũ quả thật là không có lấy một viên sơ cấp tinh hạch, chứ nói chi là đến mười viên. Nên lúc này, về mặt cậu ta có chút lúng túng, xấu hổ, không biết đối đáp như thế nào. Người canh vệ này mới vỗ lấy bả vai của hắn, cười: “Người anh em, người không cần phải xấu hổ! Lúc trước, ta cũng nghĩ muốn đi du lịch đến Kinh Đô một chuyến, nhưng vì nhà ta còn có em gái nhỏ. Với lại, ta cũng không có nhiều tinh hạch để mà hao phí. Bây giờ, ta tuy có đủ tinh hạch để mua địa đồ, nhưng là không thể đi xa được. Nên hôm nay gặp được người, ta cảm thấy rất cao hứng. Ta tên là Trâu Điền, người tên là gì?”

“Ách!”

Nghe cái tên kỳ quái của người canh vệ, Trần Vũ suy nghĩ nửa thì rớt cả quai hàm. Người canh vệ này dường như cảm thấy rất bình thường, hắn vỗ vỗ ngực, kêu lên ha ha: “Ha ha ha, người anh em! Người chắc là cảm thấy cái tên của ta rất kỳ quái phải không? Thật ra ta tên là Trần Minh, nhưng trước đây ta từng tay không giết chết một con Trâu Điền trung cấp, nên người ta gọi ta là Trâu Điền. Ta rất thích cái tên này, nên lấy nó làm tên gọi của mình luôn!”

Trong lúc hai người còn đang nói chuyện, người canh vệ đứng bên cạnh gập dài một tiếng, rồi lẩm bẩm nói: “Trâu Điền, người cũng không nên dọa vị tiểu huynh đệ này a! Mau mau dẫn hắn đi vào trong thôn rồi quay trở lại trực giúp ta! Ta còn muốn về ngủ với vợ ta nữa a! Con mẹ nó, cả tuần nay chưa được gần đàn bà rồi, thật là ghen chết ta!”

Gã canh vệ còn lại là một người đàn ông trung niên, gầy ốm, có khuôn mặt dài, để râu hai bên mép, trên thất lưng của gã có gấu theo hai con dao găm. Về mặt của gã này có mấy phần hèn mọn, Trần Minh nghe thế thì cười lên trừu chọc: “Lão Tàn, người cẩn thận có ngày chết trên bụng đàn bà đó!”

“Hừ, tên tiểu quỷ nhà người thì biết được cái gì? Ở trên đời này, việc sáng khoái nhất là được nằm chết trên bụng đàn bà a!”

Nhìn về mặt hèn mọn của gã, Trần Vũ cũng có chút đó mặt. Trần Minh thì phát phát tay, nói: “Được rồi, chờ ta dẫn vị tiểu huynh đệ này vào trong thôn trước, sau đó sẽ quay lại trực giúp người!”

Nói xong, Trần Minh quay sang Trần Vũ, hỏi: “À, người anh em, người tên là gì?”

“Trần Vũ!” Trần Vũ đáp.

Sau đó, hai người liền bước đi vào trong thôn. Người canh vệ gầy ốm nhìn theo bóng lưng của hai người, về mặt khinh khinh cười: “Hừ, hai con chim non như các người thì biết gì chứ?”

Gã hừ lên một tiếng, liền xoay người dựa vào một tảng đá bên cạnh nằm xuống. Gã vừa mới định chợp mắt, đột nhiên cảm nhận có một luồng hơi lạnh thổi lên trên người, làm gã có chút giật mình lâu lâu: “Con Trâu Điền nhà người, làm gì còn chưa chịu đi!”

Nhưng khi hai mắt gã mở ra, thì con người như muốn rớt ra khỏi trống. Một con gió lạnh thổi từ dưới chân lên thẳng đỉnh đầu. gã chỉ có thể cố gắng nuốt xuống một ngụm nước miếng, miệng khô khốc, nói: “Các hạ là...”

Gã còn đang định hỏi tiếp, nhưng khi thấy tám huân chương treo ở trên ngực áo choàng người đứng trước mặt, gã liền nín bật. Một cái bóng lóe lên, người kia liền biến mất trong không khí. Dưới đùi quần của gã cảm giác vô cùng mát lạnh. Nếu như là ngày thường, gã đã tự xem thường chính mình rồi. Nhưng mà hiện tại, gã chỉ cảm thấy việc mình còn sống là một may mắn đến cỡ nào.

“Bọn họ làm sao lại đến đây?” Đó là suy nghĩ lúc này ở trong lòng của gã.

Trần Vũ cũng không hề hay biết gì cả, chỉ đi theo phía sau lưng và nghe Trần Minh vừa đi vừa giới thiệu về Trần Gia thôn. Giờ phút này trong thôn có rất nhiều người, đa số bọn họ đều là thợ săn, trên người quần da thú, hoặc là ăn mặc một cách phóng khoáng. Những cửa hàng ăn uống ở đây cũng không nhiều lắm, nhưng lại rất đông người. Những tiếng ồn ào huyền ảo, hoàn toàn khác hẳn với vẻ tĩnh mịch bên ngoài thôn. Xung quanh đây ngoài những căn nhà gỗ treo đèn ma pháp, còn có một mảnh đất trống rất lớn, dành riêng cho những ngôi nhà bạc được đặt một cách trật tự, theo từng khu vực riêng biệt. Những người ở trong mấy căn nhà bạc đó đều là đoàn đội đi săn, hoặc là đoàn mạo hiểm tìm kiếm bảo tàng, nhà buôn... Tuy rất hiếu kỳ với những thứ xung quanh, nhưng bước chân của Trần Vũ vẫn không dám chậm chạp lùi lại quá xa, lúc nào cũng cố gắng bám sát theo phía sau Trần Minh.

Không biết là đi qua bao nhiêu dãy nhà, bao nhiêu con đường. Mãi cho đến một chỗ khá vắng vẻ. Nơi này chỉ có rất ít nhà gỗ, nhưng những nhà gỗ này lại rất lớn, và đặc biệt là có mấy phần sang trọng. Trần Minh chỉ tay về một căn nhà gỗ ở trước mặt, nói: “Người anh em, ngôi nhà gỗ phía trước là khu nhà của thôn trưởng và mấy vị thủ lĩnh ở đây, còn căn nhà nằm chéo bên trái kia, là tiệm tạp hóa lớn nhất thôn, nói đó có bán rất nhiều thứ, kể cả bản đồ cũng có. Nhưng mà bản đồ đi đến Kinh Đô thì chỉ có ở người ở trong căn nhà bên phải kia

mới có đấy!”

Trần Vũ theo hướng tay của Trần Minh nhìn đến. Căn nhà bên trái cũng tinh là khang trang sạch sẽ, nhưng khi nhìn sang căn nhà bên phải, Trần Vũ lại có cảm giác hơi nghi ngờ. Vì căn nhà đó tuy không nhỏ lắm, nhưng nó lại rất âm u, có cảm giác như đã lâu rồi không có người ở qua vậy. Trần Minh cũng không để ý đến Trần Vũ, vội vội vàng vàng bước đến căn nhà phía bên phải. Nhưng khi đi đến trước cửa nhà, trên mặt Trần Minh lộ ra vẻ bất an.

“Người anh em, trước khi đi vào ta cần phải nói trước. Người trong ngôi nhà này khá kỳ lạ, tính tình cũng không được tốt lắm! Nhưng người không được phép vô lễ với ông ta, nếu không thì người sẽ gặp rắc rối to đấy!”

Nói xong câu này, Trần Minh mới hít sâu một hơi, đẩy nhẹ cửa bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhiệm vụ đầu tiên

Đằng sau cánh cửa này là một căn phòng cũ kỹ, hơi thiếu ánh sáng. Chính giữa căn phòng là một cái bàn dài, ở trên đó đặt rất nhiều sách vở và các lọ thủy tinh lớn nhỏ khác nhau. Xung quanh đó là những kệ sách dày cộm, đã ố vàng bởi năm tháng. Một mùi ẩm mốc, kèm theo là những mùi hương kỳ lạ phả vào trong mặt. Và cuối cùng là một giọng nói già nua, lười nhác vang lên ở một góc tường nào đó: “Tiểu Minh, người lại đến nữa à! Con bé con kia có đi theo người đến không? Ồ, cậu bé này là ai vậy? Ta chưa từng thấy cậu ta ở trong thôn bao giờ cả? Là một con chim nhỏ của đám thợ săn mới đem đến thôn này sao?”

Âm thanh đó hơi dừng lại một chút: “À, ta quên mất! Các người đừng có ngại mấy cái mùi này, đây là thứ thuốc ma pháp ta mới nghĩ ra, các người cẩn thận coi chừng bị trúng độc đấy! Ài, ta đã già rồi... trí nhớ chẳng ra sao cả! Những đứa trẻ thật đáng thương!”

“Ọe... ọe...”

Trần Vũ vừa bật lấy miệng, vừa lao nhanh ra ngoài nhà gỗ, ôm bụng nôn liên tục. Trần Minh sắc mặt tuy có kém một chút, nhưng vẫn nhìn được, đi theo phía sau Trần Vũ hỏi thăm: “Người không sao chứ? Thành thật xin lỗi, ta quên nhắc nhở người chuyện lão hay thử thuốc trong phòng, nhưng mà cũng không cần quá lo lắng, thuốc của lão cũng lắm là bị đau bụng vài ngày thì sẽ khỏi, không đến nỗi chết người được đâu!”

Mặc dù ngoài miệng là nói như thế, nhưng trên mặt Trần Minh vẫn có chút lo lắng. Vì hắn nghe nói, cách mấy tháng trước, cũng có một gã thợ săn đi đến tìm lão, không biết lúc đó lão đang thử nghiệm thử thuốc gì, mà người thợ săn kia bị trúng độc, suýt chút nữa là mất mạng. Cũng may trong thôn có mấy vị y sư có thể giải được độc của lão, cho nên người thợ săn đó coi như là nhạt được về một cái mạng.

“Đình!”

“Chúc mừng chủ nhân bị trúng độc mà không chết, cho nên nhận thêm thuốc tính kháng độc, có thể kháng toàn bộ độc tố từ cấp hai trở xuống!”

Không biết là Trần Vũ có nghe được thanh âm nhắc nhở của hệ thống hay không, nhưng lúc này sắc mặt của cậu ta đã xanh xao đến phát sợ. Trần Minh đứng ở một bên cũng có chút chột dạ. Phải qua chừng mấy lần hô hấp, Trần Vũ mới đứng thẳng người dậy, mặt mới nói: “Đại ca, anh suýt chút nữa là hại chết tôi rồi đấy!”

Trần Minh hơi lung tung, gãi gãi đầu nói: “Ta cũng không phải là cố ý! Thành thật xin lỗi người anh em a!”

Trần Vũ hơi liếc mắt một chút, cũng không nói gì thêm, lúc này mới xoay người đi vào lại trong nhà gỗ. Trần Minh vừa thấy thế thì sợ hết hồn.

“Này, người anh em! Người còn dám chạy vào trong đó nữa hay sao?”

Mặt Trần Vũ lúc này cũng đã nhẵn lại, nhưng hắn chỉ có thể lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ ngộ độc một chút mà thôi! Hiện tại tôi đã ổn rồi, anh không cần lo lắng!”

“Thật chứ?” Trần Minh nhìn Trần Vũ bằng một ánh mắt đầy sự nghi ngờ.

“Đương nhiên là thật rồi! Anh nghĩ tôi rất muốn bị độc chết hay sao?” Trần Vũ trợn ngược hai mắt lên, sau đó kiên quyết đi nhanh vào trong nhà gỗ.

Trần Minh đưa hai mắt nhìn theo, chỉ đi đến trước cửa nhà, cũng không dám bước vào trong thêm lần nữa. Trần Vũ trong bụng chỉ biết cười khò, hắn vừa đi vào vừa liên hệ với Tiểu Nguyệt: “Nguyệt nhi, người thật sự không có lừa ta đấy chứ?”

Tiểu Nguyệt đang trôi lơ lửng trên quyển sách phát ra ánh sáng màu vàng, nhẹ nhàng cười nói: “Xin chủ nhân cứ yên tâm! Hiện tại thân thể của chủ nhân đã có thể kháng được độc tố ở trong căn nhà này rồi! Chủ nhân sẽ không gặp bất kỳ thương tổn nào nữa đâu!”

Mặc dù trong lòng có chút lo sợ, nhưng Trần Vũ vẫn dứt khoát đi vào. Hắn vừa bước vào tới cửa thì hai mắt liền mờ lớn, suýt chút nữa đã hét lên thành tiếng.

Một ông lão tóc tai bù xù, hai hốc mắt lõm sâu, đáng người gầy còm đang đứng trước cửa nhìn hắn mỉm cười. Ông lão này chính là chủ nhân của căn nhà gỗ, là được tề đại sư nổi danh một thời của Đại Việt hoàng triều, Trần Y Minh.

“Cậu nhóc, người rất khá! Lần đầu tiên trúng phải khói độc của lão phu mà không hề bị việc gì, đúng là hiếm thấy a!”

Trần Vũ cũng chẳng thêm khách khí với vị lão, chỉ chỉ tay về phía Trần Minh: “Chẳng phải anh ta cũng không có việc gì hay sao?”

“Khà khà!” Ông lão nở ra nụ cười nham nhở, nói: “Người nói cái tên đàn độn đó sao? Ngày đầu tiên hắn chạy vào nhà của ta, đã phải nằm trên giường hơn một tuần, không phải là nhiều lần trúng độc, tạo thành kháng thể. Người nghĩ hắn có thể không có việc gì được sao?”

“Thật?”

“Đương nhiên!”

Trần Minh đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ vừa nói chuyện, vừa dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía mình, những lỗ chân lông trên người không khỏi mở

rộng, sau lưng đồ đầy mồ hôi, vô thức lùi lại phía sau mấy bước.

Lúc này, Trần Vũ coi như là cũng xác định được lời nói của lão không sai, mới gật đầu, nói: “Không ngờ anh ta to xác như vậy mà lại yếu đuối như thế?”

“Hè hè, to xác chưa hẳn là khỏe mạnh! Với lại độc của lão phu, không phải ai cũng chịu được! Cậu nhóc, ta rất có hứng thú với cậu! Thế nào, có muốn theo ta lẫn lộn hay không?”

Nhìn thấy ánh mắt hèn mọn của lão nhìn về phía mình, Trần Vũ có chút lạnh lạnh, vội lùi lại, xua tay nói: “Ta không có hứng thú, không có hứng thú! Ta đến đây chỉ muốn hỏi mượn đại đồ đi đến Kinh Đô mà thôi! Nếu lão tốt bụng, có thể cho ta mượn mượn tạm đi!”

Nghe đến hai chữ Kinh Đô, vẻ mặt lão hơi có chút co lại, lão lẩm nhẩm trong miệng: “Kinh Đô sao? Nơi đó thật xa, đã lâu rồi ta không có trở về!”

Thấy lão đột nhiên thất thần như vậy, Trần Vũ cảm giác thấy có chút gì đó là lạ. Nhưng không đợi cho Trần Vũ kịp nói thêm điều gì, lão đột nhiên hé những chiếc răng đã vàng ố của mình ra, cười đầy khà ồ: “Nhóc con, ngươi muốn có bản đồ để đi đến Kinh Đô, chuyện này cũng không thể là không được. Nhưng mà ngươi nhất định phải làm giúp ta một việc, như vậy thì ta sẽ giao bản đồ cho ngươi! Với lại, ta nói cho tên nhóc ngươi biết, địa đồ của ta là thứ chính xác nhất, trên đời này không có người nào có địa đồ chi tiết như vậy để đi đến Kinh Đô đâu!”

Không hiểu sao, nhìn thấy vẻ mặt này của lão, trong lòng của Trần Vũ liền muốn từ chối ngay lập tức, nhưng lúc này thanh âm của Tiểu Nguyệt lại vang lên trong đầu.

“Đình! Hệ thống nhiệm vụ được mở ra! Chủ nhân nhận được nhiệm vụ ủy thác của được tề đại sư Trần Y Minh, phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ là mở ra hệ thống sủng vật, nhận được một tâm khế ước sủng vật. Nhiệm vụ thất bại sẽ bị trừ năm cấp, toàn bộ thuộc tính trở về giá trị ban đầu.”

Nghe được một tiếng âm thanh nhắc nhở này, Trần Vũ cảm thấy mình muốn khóc mà khóc không được. Trong lòng hắn thầm như: “Không phải là hệ thống muốn hố ta đấy chứ?”

Dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng của hắn, thanh âm nhắc nhở của Tiểu Nguyệt lại vang lên lần nữa: “Thưa chủ nhân thân mến! Nhiệm vụ này là một nhiệm vụ bắt buộc, nếu chủ nhân muốn trở về nhà nhanh chóng, thì chủ nhân cần phải hoàn thành tất cả nhiệm vụ của hệ thống!”

Nghe đến hai chữ về nhà, Trần Vũ chỉ có thể âm thầm siết chặt tay, uồn ngực mà bước tới, gật đầu nói: “Được rồi, lão muốn ta làm chuyện gì, ta nhất định sẽ hoàn thành cho lão!”

Trần Y Minh nghe thế liền cười lên khà khà, đem bàn tay gân guốc của mình vỗ lên vai Trần Vũ, tán thưởng, nói: “Tuổi trẻ rất tốt! Nhiệm vụ của ta cũng không có gì khó khăn lắm! Hiện tại ta đang nghiên cứu một loại thuốc mới, cần một loại dược thảo tên là Hồn Hoa, loại hoa này sống ở trong rừng sâu, mọc cũng rất nhiều, kiếm cũng không khó. Chỉ là số lượng hơi nhiều một chút, ta cần một trăm cân. Cho nên phải vất vả ngươi đi một chuyến vào rừng rồi!”

Lão nói xong, từ trên tay lật ra một cái, liền thấy một cái túi nhỏ bằng bản tay, và một quyển sách mỏng, nằm gọn ở trên tay, nói: “Hai thứ này là túi không gian, và sách nhận biết dược thảo. Loại Hồn Hoa này tuy mọc rất nhiều, nhưng xung quanh nó cũng có một loại hoa có hình dáng tương tự như vậy nhưng lại là thứ vô dụng, ngươi cầm lấy quyển sách này mà tìm cho cẩn thận. Còn cái túi này có thể đựng được một trăm cân dược thảo mà không hề có bất kỳ khó khăn gì!”

Lão nói xong liền ném hai thứ này giao cho Trần Vũ, còn mình thì đi vào trong nhà khép cửa lại. Trần Vũ đứng nhìn cánh cửa gỗ khép ở trước mặt, không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Trần Tiểu Phương

Trần Minh thấy Trần Vũ vẫn bình an vô sự đi ra, lúc này mới thở nhẹ một hơi, chạy tới vỗ lấy vai Trần Vũ, nói: “Người anh em, ngươi không có việc gì chứ?”

Trần Vũ nhìn Trần Minh một chút, lắc đầu nói: “Tôi không có việc gì, à, mà anh biết một thứ tên gọi là Hồn Hoa không?”

“Hồn Hoa?” Nghe nhắc đến cái danh tự này, Trần Minh có chút rung mình, hắn nhìn Trần Vũ chằm chằm: “Này, không phải là lão già đó lại bắt ngươi đi thu hoạch Hồn Hoa cho lão đấy chứ?”

Nhìn dáng vẻ của Trần Minh, Trần Vũ cảm thấy có gì đó sai sai ở đây. Lúc này Trần Minh lại hét toáng lên: “Trời ạ, lão già chết tiệt, lão lại bắt ngươi đi thu hoạch Hồn Hoa sao? Mấy ngày trước ta nghe đoàn thợ săn của lão Ung nói, trong rừng rậm đang có một đám yêu thú cấp ba hoạt động ở bên trong. Lão nghĩ một tên thợ săn cấp thấp như ngươi có thể vào bên trong khu vực có Hồn Hoa xuất hiện được hay sao? Không được, chuyện này ngươi không thể tiếp nhận được! Người anh em, ngươi quay trở lại từ chối đề nghị của lão đi! Ta sẽ nghĩ cách khác kiếm bản đồ đi đến Kinh Đô cho ngươi! Cùng lắm thì ta sẽ giúp ngươi dò hỏi mấy vị đoàn trưởng của mấy binh đoàn hỏi mua giúp ngươi là được!”

Nói đến cuối cùng, giọng của Trần Minh có chút yếu ớt hẳn ra, Trần Vũ cũng biết được độ khó của việc này là như thế nào. Nhưng nhiệm vụ này hắn không thể không làm, đây là nhiệm vụ bắt buộc của hệ thống a!

“Đại ca, tôi cảm ơn ý tốt của anh, nhưng chuyện này tôi không thể từ chối được. Vì tôi thật sự có việc rất quan trọng phải đến Kinh Đô!”

Lúc này Trần Minh chỉ còn biết cười khổ, hắn biết là mình không thể khuyên được tên nhóc này, nên đành phải gật đầu, nói: “Thôi được rồi, hiện tại trời cũng đã tối, nhìn ngươi chắc cũng không có chỗ nào để đi. Mà mấy nhà trọ chỗ kia giá cả cũng không tiện nghi chút nào. Thế này đi, nếu ngươi không ngại, có thể đến nhà ta ở tạm một đêm. Hiện tại nhà của ta cũng chỉ có một mình tiểu nha đầu kia. Mà ta nói trước, tính khí của tiểu nha đầu này không được tốt lắm, ngươi tốt nhất là đừng có chọc nằng.”

Trần Minh nói xong khỏe môi không khỏi lộ lên một nụ cười vô cùng hèn mọn. Trần Vũ con mắt mở lớn, hắn không biết là mình có phải vừa mới thoát khỏi hang hùm lại rơi vào miệng sói không nữa.

Hai người vừa rời khỏi, một bóng đen cũng tiêu thất giữa không trung. Một giọng nói khàn khàn vọng lại trong căn nhà gỗ tối om om.

“Lão độc vật, đã lâu không gặp!”

Trần Y Minh có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn lên giọng nói trước mặt, sau đó khuôn mặt lão có chút nhăn lại, nói: “Hừ, người của Quý quốc các ngươi, đến chỗ này của ta làm gì?”

Cũng không biết sắc mặt của người áo đen như thế nào, chỉ thấy gã lạnh nhạt nói: “Ta cũng không muốn nhiều lời với lão, ta đến là có chuyện muốn nhờ lão trợ giúp!”

“Ta không có hứng thú!” Trần Y Minh có chút khong kiên nhẫn, phát tay nói.

Người áo đen cũng không nói thêm câu nào, chỉ thấy gã lấy ra một tấm lệnh bài, nói: “Ngươi còn nhớ thứ này chứ?”

Trần Y Minh vừa nhìn thấy tấm lệnh bài trên tay của gã áo đen, khuôn mặt ngay lập tức trở nên tái nhợt, có chút mất tự nhiên, dò hỏi: “Là người đó ra lệnh cho ngươi đến tìm ta hay sao?”

Gã áo đen cũng không có trả lời, chỉ giữ thái độ im lặng. Trần Y Minh đã tự biết được câu trả lời, chỉ có thể thờ dài một tiếng: “Thôi được rồi, cũng đã đến lúc ta thực hiện lời hứa của mình! Ngươi về nói lại cho người đó biết, sau một tháng nữa ta sẽ đi đến đó!”

Lúc này, người áo đen có vẻ như rất thiếu kiên nhẫn, nói: “Không được, chủ nhân có lệnh, trong vòng một tuần ngươi nhất định phải xuất hiện, nếu không thì...”

Nói đến cuối cùng, giọng nói của người áo đen có chút găng lên từng chữ, nhưng Trần Y Minh lại phát tay làm lơ, nói: “Không cần nhiều lời, ta đang có việc quan trọng, ta nói một tháng sẽ tới, thì một tháng sẽ tới! Các ngươi cũng không cần đem năng ra dọa ta!”

Người áo đen biết lão già này một khi tính khí không tốt, liền sẽ có chuyện chẳng tốt lành gì, nên lúc này cũng không dám làm quá quyết liệt, chỉ nhấn giọng nói: “Tốt nhất là ngươi nên đến sớm, đến khi thật sự nổi giận, ta cũng không nói giúp được gì cho ngươi đâu!”

“Ngươi quá lắm lời, cút đi!” Trần Y Minh có chút khó chịu, hơi trầm giọng một chút, người áo đen liền bị hất bay ra khỏi phòng. Cánh cửa phòng cũng bị đóng sầm lại.

Một giây sau, cái bóng đen đó lần nữa hiện ra trên không trung, hai mắt của gã nhìn chăm chăm vào căn nhà gỗ phía dưới, trong miệng có chút khó chịu, nói: “Lão già này, chỉ mới ít năm không gặp, lại để lão đi trước ta một bước, đột phá vào tầng thứ này rồi! Hừ, ta không dễ dàng thua lão như vậy đâu!”

Nói xong, cái bóng đen lần nữa tan biến trong không khí.

Lại nói, lúc này Trần Minh mang theo Trần Vũ đi lượn vòng mấy vòng tròn lớn, cuối cùng đi đến một con đường nhỏ, dẫn thẳng lên một ngọn đồi khá vắng vẻ, xung quanh đó rất ít nhà cửa, thậm chí là chỉ có mấy căn nhà cũ bám đầy bụi bặm, nhìn rất lâu hiu và cô quạnh. Nhưng có vẻ như Trần Minh cũng chẳng quan tâm lắm về chuyện này, hắn vừa đi vừa vỗ vai Trần Vũ, cười ha ha, nói: “Người anh em, ta nói cho ngươi biết! Em gái ta mặc dù tình hình không được tốt lắm, nhưng nó quá thật là rất xinh đẹp nha! Đã có rất nhiều người đến hỏi cưới nó, nhưng nhẹ thì bị nó đánh cho sưng mặt, nặng thì bị đánh cho gãy tay, gãy chân. Nhưng ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi không chọc đến nó, nó sẽ không quan tâm đến ngươi đâu!”

Tiếng nói của Trần Minh vừa dứt, liền có một giọng nói gât gong vang lên: “Huynh, huynh lại dẫn ai về nhà nữa đây?”

Trần Vũ nghe thấy giọng con gái nên mới ngước lên nhìn xem một chút, nhưng khi đối mặt với cô gái ở trước mặt, khuôn mặt của hắn trở nên ngây dại.

“Người này... người này... sao lại...”

Trong đầu vừa nghĩ như vậy, liền có một bàn tay thô lỗ vỗ lên bả vai của Trần Vũ. Trần Minh hắng giọng nói: “Ngươi anh em, ngươi không muốn ăn đòn thì đừng có nhìn lung tung! Em gái ta sẽ không khách khí với ngươi đâu!”

Trần Vũ lúc này mới giật mình nhớ lại mấy lời vừa nãy của Trần Minh, không tự giác được mà rung mình một cái, vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, cúi đầu nói: “Xin lỗi, tôi không có ý!”

“Hừ, quý nhất gan!”

Một cô gái nhỏ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, hai bên đầu bện thành hai cái đuôi gà, khuôn mặt tròn trĩnh, đôi mắt lấp lánh ánh sáng tinh nghịch, hai tay chống hông, khịt mũi nói.

Trần Vũ có chút đỏ mặt, dù sao da mặt hắn cũng mỏng, lại bị một cô gái xinh đẹp như vậy ngắm là quý nhất gan cũng có chút thẹn. Nhưng Trần Minh lại chẳng thèm để ý, còn lấy làm vui vẻ, nói: “Ha ha ha, hôm nay quả nhiên là một ngày kỳ lạ a! Ngươi nhìn nó nhiều như vậy, mà nó không đánh cho ngươi gãy tay, gãy chân! Đúng là một chuyện kỳ lạ hiếm thấy a!”

“Hừ, huynh lại đem ta đi nói xấu lung tung đó phải không?”

Cô gái nhỏ nhắc chân lên đá một cước lên đùi Trần Minh, hai tay chống hông, nắc. Trần Minh kêu lên mấy tiếng ai ui xong, lại mở miệng cười toe toét, nói: “Nào có, nào có! Ta chỉ nói đúng sự thật thôi mà!”

Dường như nhìn thấy ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của em gái mình, Trần Minh vội vàng đẩy Trần Vũ về phía trước, nói: “Tiểu Phương, muội giúp ta thu xếp cho vị tiểu huynh đệ này một chỗ nằm nghỉ ngơi đi. Ta còn phải thay lão Tàn trực đêm nữa, không thì lão lại cần nhân một chết ta mất!”

Trần Minh nói xong, liền co giò bỏ chạy. Mà Trần Vũ thì chỉ có thể đứng chôn chân một chỗ, không biết phải làm như thế nào cho phải. Tiểu Phương lúc này mới đi tới, đưa ánh mắt đánh giá Trần Vũ một chút, nói: “Ngươi là người mới à? Ngươi tên là gì?”

Trần Vũ không dám nhìn thẳng vào mắt cô gái này, trong lòng lại vô cùng lo lắng, không biết tiểu nha đầu trước mặt này, với tiểu nha đầu ở thế giới bên kia có phải là cùng một người hay không. Nhưng mà dù có phải hay không phải, hai người này đều là người mà hắn không chọc nổi a. Hắn cố nuốt xuống một ngụm nước miếng, khô khốc, nói: “Ta... ta tên là Trần Vũ, lần đầu đi tới chỗ này!”

“Hừ, nhìn ngươi là ta biết ngay ngươi là người mới rồi! Mà lại còn nhất gan như vậy nữa chứ! Đừng là đáng ghét!”

Tiểu Phương nói xong, liền xoay người đi vào trong nhà, giọng của nàng vang vọng vang lên: “Ngươi còn đứng đó làm gì nữa? Mau đi vào trong nhà đi, nếu không thì ta cho ngươi đứng cả đêm ở ngoài đó luôn đấy!”

Trần Vũ cười khổ một tiếng, rồi cũng nhắc chân bước vào bên trong căn nhà gỗ của hai anh em Trần Minh. Tiểu Phương vừa cầm một tấm chăn bông, vừa đi vào một gian phòng sát vách, nói: “Tôi nay ngươi ngủ ở chỗ này, nhớ là không được đi lung tung đâu đấy! Nếu không thì chờ có trách ta không khách khí!”

Nàng nói xong, liền ném tấm chăn cho Trần Vũ, vừa nắn nắn tay, vừa dậm mạnh vào cây cột gỗ ở trên tường.

“Rầm!”

Cây cột gỗ to bằng cổ một người ôm, bị nàng đánh cho lắc lư một vòng. Đến khi bóng lưng của nàng đi khuất, Trần Vũ nhìn kỹ lại, mới thấy một dấu nắm tay in sâu vào trong thân cây. Hắn liền trực tiếp nuốt xuống một ngụm nước miếng, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Đây là quái vật gì chứ a?!”

Chương 6: Tiếng nước chảy lúc nửa đêm

Cho đến lúc này Trần Vũ vẫn chưa thể nào hoàn hồn trở lại được. Cô nàng Trần Tiểu Phương này so với Trần Tiểu Phương lớp trưởng còn đáng sợ hơn nhiều. Dù sao thì Phương lớp trưởng cũng chỉ đánh đá một chút, hung ác một chút, nhưng không có lực lượng mạnh như vậy a!

Trần Vũ không tự giác được mà sờ sờ lên người mình một chút, cảm thấy bản thân không có hư hao chút nào, mới thở ra một hơi: “Thế giới này thật là đáng sợ!”

Trong khi Trần Vũ còn đang ở trong phòng lo lắng những chuyện không đầu không đuôi, thì ở bên ngoài phòng Trần Tiểu Phương vừa đi vừa vui vẻ huýt sáo, miệng cười khanh khách, nói: “Sáng khoái, thật là sáng khoái a! Nhìn cái bộ dáng của hần lúc này làm ta buồn cười muốn chết a! Hi hi, lâu rồi không có chơi vui đến như vậy! Ta phải tìm trò gì đó mới lạ chơi thêm một lúc nữa mới được!”

Lúc này, Trần Minh cũng vừa chạy đi vừa lăm bắm trong miệng: “Hi vọng là nó sẽ chơi đùa có chừng mực, đừng có đùa chết người a!”

“Àm!”

Trần Minh đột nhiên cảm thấy cả người như va phải tấm sắt, may là hần khỏe mạnh cho nên cũng không có bị hất bay ra ngoài, chỉ lùi lại mấy bước. Đương khi hần đang muốn quát tháo lên, nhưng khi vừa ngẩng đầu lên hần chỉ có thể nuốt một ngụm nước miếng, vội vội vàng vàng lùi lại phía sau mấy bước. Một giọng nói ồm ồm vang lên: “Người anh em, người không sao chứ?”

Một gã đàn ông cao hơn hai thước, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, vai vác rìu lớn, ngực quấn một tấm da thú, trên eo thì vắt một tấm da báo, vẻ mặt có chút ngốc trệ nhìn Trần Minh cười. Trần Minh có chút chột dạ, vội vội vàng vàng xua xua tay, nói: “Không có gì, không có gì! Các vị đi đường cẩn thận, đi đường cẩn thận!”

Trần Minh nhanh chóng co giò mà chạy trốn chết. Hần biết rất rõ, những người này là đám người trong Hồ Bảo quân đoàn, tất cả đều là thợ săn cao cấp, trong đó có một gã chiến sĩ Thiên Giai, một vị kiếm sĩ Thiên Giai và một vị pháp sư Thiên Giai. Những người này đối với một tên chiến sĩ sơ cấp đỉnh phong chuyên đi gác cổng như hần mà nói, đúng là cao không thể nào với tới được. Hần cảm đầu cảm cổ mà chạy trốn chết, đợi đến khi chạy ra đến bên ngoài cổng khác, mới thở ra một hơi, tay không ngừng vỗ ngực, nói: “Thật là xui xẻo, hôm nay là ngày gì mà gặp toàn những người kỳ quái không vậy chứ?”

Trần Minh vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng lão Tàn đứng ở một bên vỗ vai, nói: “Tiểu tử thôi, người làm gì mà đi lâu như vậy? Người có biết là ta đợi người đến sốt hết cả ruột rồi hay không?”

Lão Tàn vừa nói, hai mắt vừa đảo xung quanh, lão ta quả thật là bị dọa cho có chút không thể nào đứng yên được. Vừa này không chỉ là một người áo đen thần bí, đeo huy hiệu của Huyền Sát binh đoàn, còn cả đám người của Hồ Bảo binh đoàn. Những người này là đám nhân vật lớn rất ít khi xuất hiện ở thành trấn ngoài biên ải, một khi bọn họ xuất hiện là nơi đó thường sẽ xuất hiện những chuyện rất kinh thiên động địa. Không biết là thời gian sắp tới nơi này có còn được yên bình nữa hay không. Cũng không đợi cho Trần Minh trả lời, lão Tàn liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng về nhà. Lão muốn tranh thủ thu xếp mọi chuyện trong nhà, tùy thời có thể rời khỏi cái thôn hẻo lánh này.

Hết thảy những chuyện này Trần Vũ cũng không hề hay biết. Đây là lần đầu tiên cậu ta đi xa nhà đến như vậy, đã thế nơi này còn là một thế giới hoàn toàn xa lạ, không lấy một người thân thích. Đối với cuộc sống tiếp theo, Trần Vũ cũng có một chút lo lắng, cậu ta không biết cái hệ thống này thật sự có thể đưa mình trở về nhà được hay không. Vừa nghĩ đến chuyện này, cậu ta cảm thấy có chút nhớ nhà.

Đang lúc miên mang suy nghĩ, Trần Vũ cảm thấy cái bụng của mình đột nhiên sôi lên. Lúc này, Trần Vũ mới nhớ đến mình từ lúc đến thế giới này vẫn hoàn toàn chưa kịp ăn uống thứ gì. Nhưng hiện tại trên người cậu ta không có lấy một thứ gì có thể ăn được, cũng không biết phải mua nó ở nơi nào. Và lại, thật sự thì cậu ta không hề có tiền.

“Không lẽ ta vừa mới xuyên không, liền sẽ vì đói mà chết như vậy sao?”

Vừa nghĩ đến chuyện này, Trần Vũ tự cười nhạo một tiếng. Quả thật là cậu ta chưa từng nghe nói qua có nhân vật chính nào xuyên không đến Dị Giới mà bị chết đói như vậy cả? Đây quả thật là một chuyện vô cùng buồn cười! Trần Vũ còn đang loay hoay tìm cách ra ngoài kiếm một chút thức ăn, thì nghe thấy có tiếng nước chảy róc rách ở ngay sau nhà. Trần Vũ cảm thấy vô cùng kỳ quái, nơi này bốn bề là vách núi, làm gì có con suối nào chảy qua đây? Chẳng lẽ nửa đêm nửa hôm lại có người đi ra sau núi đào đất lấy nước hay sao?

Trần Vũ có chút tò mò với cuộc sống ở thế giới này, nên hơi nhón chân bước xuống giường, nhưng vừa đi mấy bước, nhìn qua đầu tay vẫn còn in vào trên cột gỗ, Trần Vũ cảm giác có chút lạnh lạnh ở sau gáy. Trần Vũ đưa tay sờ sờ lên đầu tay in trên cột gỗ, lực lượng với nắm tay của mình, trong miệng không ngừng tự lăm bắm: “Người ở Dị Giới không lẽ ai cũng có sức mạnh như vậy sao?”

Nói đến đây, Trần Vũ cũng không tự giác được, dùng nắm tay của mình đánh mạnh lên cột gỗ.

“Rầm!”

Cột gỗ rung động một cái, sau đó trên cột gỗ lưu lại một vết tay hơi mờ mờ. Mà tay của Trần Vũ cũng hơi rom rom vết máu. Lúc này, hai mắt Trần Vũ đã có chút mờ lớn, đau đớn trên nắm tay cũng đã chẳng thêm đề ý đến, mà tất cả tinh thần đều tập trung trên một điểm này. Trần Vũ có chút không thể tin vào trong mắt mình, từ trước đến nay cậu ta vốn là người không có thể chất đặc biệt, môn thể dục lúc nào cũng đội sổ. Nhưng một đám vừa rồi đã cho thấy lực lượng của cậu ta đã đạt đến một trình độ khác hẳn ngày thường, nếu đem so sánh với mấy vận động viên đám bốc cũng không thua kém một chút nào.

“Ta mạnh như vậy sao?”

Trần Vũ không tự chủ được mà thốt lên. Đáng tiếc là, Tiểu Nguyệt lại đem một tia ánh sáng trong lòng của hần vừa mới lóe lên liền vội vàng dập tắt.

“Chủ nhân vẫn còn rất yếu! Lực lượng vừa rồi của chủ nhân chỉ tương xứng với người bình thường mạnh hơn một chút mà thôi. Nếu so sánh với đám võ giả ở mảnh thế giới này, đúng là yếu ót đến đáng thương. Chủ nhân đừng cho rằng, cô gái vừa này là mạnh đến cỡ nào. Theo Tiểu Nguyệt quan sát, thì lực lượng của cô bé đó chỉ vừa đạt đến sơ cấp tầng sáu mà thôi. Mà ở thế giới này mỗi một võ giả được phân chia từ Sơ Cấp, Trung Cấp, Cao Cấp, Thiên Giai, Thánh Giai, Bán Thần và cuối cùng mới đạt đến Thần Cấp. Thần Cấp cũng chính là mục tiêu cuối cùng của chủ nhân. Mà mỗi một đẳng cấp như thế lại phân chia thành hạ đẳng, trung đẳng, cao đẳng, tương đương với tăng một đến tăng chín, đạt đến tầng thứ mười gọi là đỉnh phong. Con đường phía trước của chủ nhân còn rất dài. Ngươi chỉ có thể tranh thủ hoàn thành thật nhiều nhiệm vụ, nhận được thật nhiều phần thưởng thì mới có thể đạt đến đẳng cấp cuối cùng, là Thần Cấp đó!”

Nói đến đây, Tiểu Nguyệt lại biến mất. Trần Vũ cũng không biết tại sao, từ lúc phân bổ nhiệm vụ xong, Tiểu Nguyệt liền không còn xuất hiện trong đầu cậu hần nữa. Mà chuyện này với

Trần Vũ cũng không có vấn đề gì lớn. Coi như biết rõ mình vẫn còn rất yếu, nhưng sức mạnh vừa rồi đã làm cho Trần Vũ vui vẻ lên không ít. Con đường trở về nhà tuy dài, nhưng chỉ cần có hi vọng là được rồi.

Nghĩ ngợi xong xuôi, Trần Vũ mới bước nhanh ra ngoài, dù thế nào thì trước lúc trở về nhà, cũng không thể bị chết đói được. Hai chân bước nhanh, chẳng mấy chốc mà Trần Vũ đã đi đến chỗ phía sau nhà, nơi phát ra tiếng nước chảy róc rách, kèm theo đó là một mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua cánh mũi. Cái mùi hương này có một chút hương vị của thiếu nữ, lại có chút gì đó là lạ, mà Trần Vũ cũng không biết đó rốt cuộc là thứ gì.

Trong lúc còn đang thất thần, bước chân của Trần Vũ vội vàng dừng lại. Mà một đôi mắt to tròn đang tròn trĩnh lên nhìn hắn một cách chăm chú. Sau đó là hai tiếng thét dài vang lên.

“Aaaaa!”

“Aaaaa!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nữ nhân càng đẹp thì càng hung ác

“Cút! Cút mau!” Tiểu Phuong vừa đưa hai tay bắt chéo lên ngực, vừa la lớn.

Mặt Trần Vũ đỏ bừng, không dám đưa mắt nhìn lâu, vội vội vàng vàng chạy nhanh trở lại phòng. Đến khi đóng cửa, cài then một cách cẩn thận rồi, Trần Vũ mới dám ngồi xuống giường, vô ý lấy ngực, miệng thì thầm “Xấu hổ quá! Thật là xấu hổ quá!”

Nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh lúc nãy, mặt của hắn lại trở nên ngốc trẻ, tim đập nhanh hơn bình thường gấp cả trăm lần.

“Ôi mẹ ời, đây là lần đầu tiên con nhìn thấy con gái tắm a! Đẹp thật nha! Phải chỉ lúc này mình nhìn thêm một chút nữa thì tốt rồi!” Vừa nghĩ đến đây, Trần Vũ liền lắc đầu ngay: “Không được, không được! Mình là người đang hoảng, làm sao lại làm cái chuyện lên lên lúc lúc như vậy được! Đứng, đứng, phải đường đường chính chính mà nhìn mới đúng! Ài... nhưng mà con nha đầu đó hung dữ quá! Mình nhìn tiếp có thể bị nó đánh chết hay không nhỉ?”

Trong lúc Trần Vũ còn đang miên mang với những suy nghĩ không thích hợp cho trẻ con, thì cánh cửa phòng đột nhiên bị đập mạnh, làm cho hắn giật mình một cái, tay chân có chút luống cuống, hai mắt chăm chú nhìn ra ngoài cửa.

“Tên khốn kiếp kia! Ngươi mau mau mở cửa ra cho ta! Mau mở cửa ra cho ta!”

Tiếng la hét ở bên ngoài làm cho Trần Vũ sợ chết khiếp, hắn không khỏi tự mắng trong miệng: “Con nha đầu thú đó sao chạy đến nhanh như vậy? Mình phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Trần Vũ vừa suy nghĩ ra đối sách, vừa đi đi lại lại trong phòng. Mà mỗi lần cánh cửa bị đập mạnh, thì trái tim nhỏ bé của hắn lại nhảy lên một cái.

“Không thể được, nếu lỡ như con nha đầu đó thật sự xông vô được thì làm thế nào bây giờ? Mình không đánh lại đứa con gái đó a! Đúng rồi!”

Vừa nghĩ tới đây, Trần Vũ liền ở trong lòng thầm hô to: “Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt! Ngươi mau mau nghĩ cách giúp ta đi! Ta không muốn chết như vậy a!”

Trần Vũ gọi một hồi vẫn chẳng thấy Tiểu Nguyệt xuất hiện như mọi khi, trong lòng càng thêm có lửa đốt, bước chân của hắn càng đi nhanh hơn, suy nghĩ cũng càng loạn.

“Phanh!”

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bị đập bay, một thân hình nhỏ nhắn, trên đầu cột hai bím tóc, người mặc váy hoa, chân đi hài thêu xuất hiện ra ở trước mặt Trần Vũ. Chỉ có điều là, lúc này trên tay của cô gái này lại xách theo một thanh trường kiếm, nhìn rất không hợp quy cách. Nhưng vừa nhìn thấy nàng, hai mắt của Trần Vũ chỉ có thể mở lớn, chết đứng ngay tại chỗ, không nhúc nhích được nửa bước chân.

“Này, này! Ngươi không được qua đây! Ngươi không được qua đây a! Nếu mà ngươi qua đây ta sẽ la lên đó!”

Trần Vũ vừa thấy nàng di chuyển về phía mình, vội vội vàng vàng lùi lại phía sau mấy bước, đưa tay ra ngăn lại.

“Cạch!”

Lui được một lúc, Trần Vũ đụng phải cạnh giường, thiếu chút nữa là ngã nằm xuống, hắn vội vàng giữ cho thân hình mình đứng thẳng, nhưng tay chân của hắn lúc này đã bắt đầu run lên.

Hai mắt Tiểu Phuong tràn đầy lửa giận, khóe môi hơi vênh lên, khinh bỉ nói: “Ngươi la đi, ngươi la lớn lên nữa đi! Xem thử có người nào đến đây cứu ngươi không? Hay là bọn họ sẽ đến đây để chặt ngươi ra thành từng khúc, ném cho đám dã thú ở ngoài kia ăn. Hôm nay ta không chơi chết ngươi, ta không phải là Trần Tiểu Phuong! Đồ oắt con, ngươi cũng dám nhìn bốn cô nương tắm sao?”

“Này, này! Ngươi nói ai là đồ oắt con chứ! Ta dù sao cũng lớn hơn ngươi đấy!”

“Hừ, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi mà đòi lớn hơn ta?”

“Ta mười bảy!”

“Hừ, mười bảy? Ngươi mười bảy thì tính sao chứ? Vẫn yếu hơn ta!”

Nàng nói xong, vung vung thanh kiếm trên tay, chỉ chỉ xuống đũng quần của Trần Vũ, nói: “Ngươi nói xem, nếu như ta đâm một kiếm vào chỗ đó, nghe sẽ cảm thấy như thế nào?”

Lúc này, trong mắt của Trần Vũ, thiếu nữ xinh đẹp động lòng người ở trước mặt, chính là một tiểu ác ma hung ác. Tay chân hắn đã lạnh buốt, trong lòng thì không ngừng kêu lên tên của Tiểu Nguyệt. Nhưng đáng tiếc là, Tiểu Nguyệt vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu cả, hắn chỉ có thể tự mình nghĩ cách để đối phó với tiểu ác ma này thôi. Nhưng hắn bây giờ thì có cách nào mà đối phó được tiểu ác ma này chứ? Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, qua một lúc lâu, hắn đột nhiên nhếch môi lên cười thần bí. Tiểu Phuong đang hùng hùng hổ hổ dọa người,

khí vừa nhìn thấy nụ cười này của hắn, nàng có chút sợ hãi, vội lui lại một chút.

“Này, tên sắc lang nhà ngươi đang nghĩ đến chuyện xấu gì đó?”

Trần Vũ đột nhiên nheo mắt lại, nói: “Ngươi đã bao giờ nghe đến chuyện oan hồn chưa?”

“Oan hồn?”

Tiểu Phuong vừa nghe nhắc đến hai chữ này, trong lòng liền đánh thót một cái, xoay đầu lại vội vàng nhìn ra xung quanh, nhưng nhìn cả nửa ngày vẫn chẳng thấy gì, nàng mới nghi ngờ hỏi: “Oan hồn ở đâu? Không phải là ngươi đang gạt ta đấy chứ?”

Trong lòng Trần Vũ cười thầm: “Ha ha ha! Quả nhiên chiều này lúc nào cũng linh nghiệm!”

Tuy trong lòng đang cười rất sáng khoái, nhưng ngoài mặt Trần Vũ vẫn giả bộ ra vẻ lo lắng, nói: “Là thật đấy, ta không có lừa ngươi đâu! Vừa này, lúc ta đang ngồi trong phòng, đột nhiên nghe có tiếng khóc ní non ở phía sau nhà, cho nên ta mới chạy ra đó, vừa lúc thì gặp ngươi đang tắm! Thật tình thì...”

“Ngao... ô... ngao... ô...”

Đang nói đến nửa chừng, đột nhiên có âm thanh như tiếng trẻ con khóc vang lên. Lúc này, đừng nói là Tiểu Phuong, ngay cả Trần Vũ cũng lạnh run, hắn vội vàng đưa mắt lên nhìn Tiểu Phuong, lắp bắp nói: “Ngươi... ngươi... ngươi có nghe thấy tiếng gì không?”

“Có... ta... ta cũng nghe thấy!”

“Là... là oan hồn phải không?”

“Ta... ta cũng không biết!”

“Ngao... ô...”

“Ngươi... ngươi làm sao lại khóc?”

“Ta... ta sợ ma a!”

“Ngươi... ngươi chẳng phải vừa mới nói là nghe thấy tiếng oan hồn... rồi... rồi chạy ra hay sao?”

“Không phải, là... là ta lừa ngươi đấy! Hồi nãy do ta đói bụng, ta mới đi ra ngoài... rồi... rồi ta nghe thấy có tiếng nước chảy... nên... nên ta mới đi qua đó!”

“Ngươi...”

“Ngao... ô... ngao... ô...”

“Sao... sao ngươi lại khóc nữa?”

“Không có... ta không có khóc a! Là... là ma... ma khóc đấy!”

“Á... ma... có ma a!!!”

Tiểu Phuong hét lớn một tiếng, rồi nhảy thẳng lên giường, lấy chăn che kín đầu mình, mà Trần Vũ thì đã chui hẳn vào trong chăn từ lúc nào không hay. Nàng vừa chui vào trong chăn, liền hung hăng đập cho Trần Vũ một cước: “Xuống đi! Ngươi có phải là nam nhân hay không hả? Ngươi phải ở ngoài bảo vệ ta chứ?”

“Ngươi!” Trần Vũ bị đá bay xuống giường, vừa đau vừa giận, hắn chỉ tay về phía Tiểu Phuong.

“Ta làm sao?” Tiểu Phuong từ trong chăn ngóc cái đầu ra, tròn mắt lên nhìn hắn.

Trần Vũ chỉ có thể ngậm miệng, không dám nói thêm cái gì.

“Ngao... ô... ngao... ô...”

Không khí trong phòng bỗng nhiên trầm xuống, Tiểu Phuong co rúm trong chăn, sợ hãi nói: “Ta... ta nghe nói, oan hồn rất đáng sợ! Chúng nó... chúng nó thường hay hút lấy linh hồn của sinh vật khác để nuôi sống chính mình! Ta... ta rất sợ a!”

Trần Vũ lúc này cũng đã lùi sát ở bên cạnh giường, kinh hãi nhìn quanh, nói: “Oan hồn thật sự lại đáng sợ như vậy sao?”

“Ta... ta không có lừa ngươi! Thứ này là trong thư tịch cổ ghi chép lại đấy! Với lại... với lại ở sâu trong rừng rậm U Minh, ta nghe nói cũng có một chỗ có rất nhiều oan hồn qua lại! Bọn chúng, thật sự là rất đáng sợ!”

Đang nói đến chỗ này, âm thanh bên ngoài cửa lại phát ra lần nữa, lần này âm thanh đã rất gần, dường như chỉ cách có một tầng ván gỗ.

“Ngao ô... ngao ô...”

“Nó... nó đến rồi sao?” Trần Vũ đưa ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Tiểu Phuong đang nằm cuộn tròn trong chăn.

Lúc này khuôn mặt của Tiểu Phuong đã không còn một chút máu, nàng chỉ chỉ tay ra ngoài cửa sổ, nói: “Nó... nó đang nhìn ta!”

Nghe lời này của nàng, Trần Vũ bị dọa sợ chết khiếp, hắn chẳng mần gì nữa, vội nhảy lên giường, cố gắng chui vào trong chăn để trốn. Nhưng lại nhận lấy một cước của Tiểu Phuong, lại té lăn lộn trên mặt đất. Tiểu Phuong lúc này sợ hãi nói: “Ngươi đừng có chui vào trong này, ngươi... ngươi đi giúp ta đuổi nó đi đi!”

Nhìn về phía đôi mắt lấp lờ như ma trôi bên ngoài cửa sổ, một chút máu huyết đang chảy xuôi trong người Trần Vũ cũng sắp đông lại, hắn yếu ớt nói: “Ta... ta rất sợ ma a!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Quỷ Hoa

“Ngao ô!”

Âm thanh phát ra từ đôi mắt màu xanh vào lúc này lại giống như một thứ âm thanh câu hồn đoạt phách. Trần Vũ cả người xụi lơ, ngã trên mặt đất, còn Tiểu Phuong thì đã cuộn tròn trong chăn không dám lộ đầu ra ngoài. Một cái bóng trắng biến mất giữa màn đêm, như một vết sáng rơi vào trời sao. Những tiếng “ngao ô” không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa.

Bầu trời đêm dần trở nên tĩnh lặng, những vệt sáng ban mai bắt đầu chiếu xuống Trần Gia thôn, Trần Minh mệt mỏi vờn cái vai của mình đứng dậy, ngáp dài một tiếng, sau đó mới vận vẹo người đi trở về thôn. Trên đường đi thảnh thơi có vài đôi sấn từ trong thôn đi ra ngoài sấn bản, Trần Minh vui vẻ mỉm cười với tất cả mọi người, đem lời nói tốt đẹp để chúc mừng cho bọn họ có một chuyến đi sấn thật tốt đẹp.

Khi về đến nhà, Trần Minh mới sực nhớ ra là mình quên mua thêm một phần ăn sáng cho Trần Vũ, mới cười khẽ một tiếng rồi xoay người lại chạy đi một lần nữa.

Lúc này, Trần Vũ vẫn còn đang gục đầu nằm ngù trên cạnh giường, còn Tiểu Phuong thì vẫn co rút nằm ở trong chăn. Mãi đến khi tiếng kêu cửa của Trần Minh ở bên ngoài vọng vào cả hai mới giật mình tỉnh dậy. Trần Vũ vừa mở mắt ra, đã thấy ánh mắt bối rối của Tiểu Phuong nhìn về phía mình.

“Cái này là cái tình huống gì a?”

Trần Vũ cũng luống cuống, không biết phải làm gì!

“Này, người anh em! Người làm gì ở trong đó mà lâu như vậy? Mau mau ra mở cửa đi, ta mua đồ ăn sáng đem đến cho người đây!”

Giọng của Trần Minh từ bên ngoài cửa vọng vào. Trần Vũ hết nhìn ra cửa lại nhìn về phía Tiểu Phuong. Tiểu Phuong mím chặt môi, rồi lườm hắn một cái thật sâu, lúc này mới lớn tiếng hô lên: “Huynh kêu cái gì mà kêu! Người ta còn đang ngủ đây này!”

Trần Minh đứng bên ngoài cửa, giọng nói có chút kinh ngạc, gọi vọng vào: “Ồ, nha đầu ngốc! Người làm gì ở trong phòng đó? Còn vị tiểu huynh đệ hôm qua ta dẫn tới đâu rồi?”

“Hắn? Hắn bị ta đá xuống núi rồi! Huynh đi xuống núi mà tìm hắn!” Tiểu Phuong nói đến đây, không biết là vô ý hay cố ý, lại giờ giờ chân đá cho Trần Vũ mấy cái. Mặc dù bị đá rất đau, nhưng Trần Vũ cũng không dám lớn tiếng kêu la.

Tiểu Phuong nhìn thấy biểu hiện của Trần Vũ trên khuôn mặt khó thấy lộ ra một nụ cười rất vui vẻ. Nhưng sau đó, tiếng Trần Minh ở bên ngoài cửa lại vọng vào: “Em gái! Người cũng đừng hù chết ta a! Người là do ta dẫn tới, Minh lão đã nhờ hân làm việc cho lão, nếu mà hân có chuyện gì thì lão sẽ đến tìm ta tính sổ đấy!”

Nét vui vẻ trên mặt Tiểu Phuong liền xụ xuống, nàng hơi gắt gỏng, nói: “Kệ huynh, ta không quan tâm! Huynh mau đi đi! Ta muốn ngủ, huynh đừng có làm phiền ta!”

Nghe giọng gắt gỏng của em gái, Trần Minh đang đứng ngoài cửa cũng hơi có chút chần chờ, nhưng rồi hân chỉ còn cách thờ dài, nói: “Thôi được rồi, ta đi ra ngoài một lát rồi sẽ quay lại! Người tranh thủ dậy ăn chút đồ ăn sáng đi, hôm nay ta sẽ đi theo lão Tàn đi sấn, người chờ có dậy quá trễ đấy!”

Trần Minh nói xong liền xoay người rời đi. Nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài càng lúc càng xa dần, Tiểu Phuong mới thở ra một hơi, cong môi lên lườm Trần Vũ một cái: “Cũng chỉ tại người thôi đấy!”

“Tại sao lại là lỗi của ta?” Trần Vũ cũng lườm lại nàng.

“Hừ, ta nói là lỗi của người, chính là lỗi của người!” Nàng nói xong, còn rút thanh kiếm đặt ở bên cạnh ra quơ lên quơ xuống, hăm dọa, nói: “Lát nữa người mà dám đi nói lời nào bậm bạ trước mặt huynh của ta, thì...”

Nàng vừa nói, vừa vung kiếm lên chặt xuống một nhát, dọa cho Trần Vũ nhẩy dật lùi ra phía sau, ngã chổng vó lên trời.

“Hừ, đồ quỷ nhát gan!”

Nàng ngoài miệng vẫn không quên mắng một câu, nhưng trong bụng thì thầm cười một cách thỏa mãn. Lúc này, nàng mới đứng dậy chỉnh chu lại trang phục, rồi đi tới bên cửa, cẩn thận mở hé cửa, lộ đầu ra ngoài quan sát một lúc, rồi mới rón rén bước ra ngoài.

Nàng đi ra một lúc, mới quay đầu lại, ngoác ngoác Trần Vũ, ra hiệu: “Không có ai cả! Đi ra nhanh đi!”

Trần Vũ cũng rón rén bước tới bên cạnh nàng, nhìn trước nhìn sau một cách cẩn thận, rồi thì thầm nói: “Người cẩn thận như vậy làm cái gì?”

“Hừ, người thì biết cái gì? Huynh của ta tính tình rất thô lỗ, nếu mà để huynh ấy biết ta và người ở chung một phòng, huynh ấy sẽ chặt người ra thành mấy khúc!”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Người nghĩ xem?” Tiểu Phuong dùm ánh mắt khinh thường nhìn xem Trần Vũ.

Còn Trần Vũ thì thầm nhủ ở trong lòng: “Ta thấy người còn thô lỗ hơn cả huynh của người đấy!”

Không biết lúc này mà Tiểu Phuong biết được suy nghĩ trong lòng của Trần Vũ, nàng có đem hân chặt ra mấy khúc hay không?

Trần Gia thôn vào ban ngày trở nên náo nhiệt hơn ban đêm rất nhiều. Hai anh em Trần Minh, Trần Tiểu Phuong cùng với Trần Vũ và lão Tàn cùng nhau đi lại trên đường. Trần Minh có chút kỳ quái nhìn về phía em gái mình: “Em gái, không phải lúc này người nói Vũ huynh đệ bị người đá xuống vách núi rồi hay sao? Sao bây giờ lại...”

Tiểu Phuong nghe huynh trưởng của mình nhắc lại chuyện này, trong lòng có chút chột dạ, nhưng ngoài miệng thì hung ác nói: “Hừ, ai nói là ta không đá hân xuống núi chứ? Chẳng qua là do mạng hân lớn, nên hân không bị té chết, ta mới thương tình đem hân vớt lên! Như vậy không được sao?”

Những lời này của nàng chỉ có quỷ mới tin!

Trong lòng Trần Minh tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không lòng vòng ở cái vấn đề này quá lâu, hần quay sang Trần Vũ, nói: “Người anh em, ta nghe nói là hôm qua người nhận lời Minh lão đi hái Hồn Hoa có phải không?”

“Ừ, đúng là như vậy!” Trần Vũ gật đầu đáp.

Lão Tần từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, lúc này đột nhiên lại lên tiếng, nói: “Hồn Hoa? Tiểu huynh đệ, người có biết Hồn Hoa còn được gọi với một cái tên khác, là Quý Hoa hay không?”

“Quý Hoa?” Lần này cả hai anh em Trần Minh, Trần Tiểu Phuong cùng Trần Vũ đều kinh ngạc nhìn sang.

Lúc này lão Tần mới giải thích.

“Thật ra thì cái tên Quý Hoa này đã có từ rất lâu rồi. Nhưng vì nhiều năm lại đây, Quý Hoa được đặc biệt điều chế thành thuốc mê dành cho thợ săn đi săn bắn, nên cái tên Quý Hoa cũng dần dần biến thành Hồn Hoa cho nó dễ nghe hơn mà thôi.” Nói đến đây, giọng điệu của lão Tần có chút thất lạc: “Nhớ khi đó, ta cũng là một thanh niên trẻ tuổi. Ta lúc đó cũng giống như các người bây giờ vậy, tuổi trẻ với đầy hoài bão và nhiệt huyết, ta cũng đi theo bước chân của vô số cha anh trước đây từng đi, cũng muốn săn lấy một con yêu thú cao cấp, trở thành một gã thợ săn được mọi người ngưỡng mộ. Nhưng sự thật luôn luôn rất tàn khốc, vào lần đó, đoàn thợ săn của chúng ta bị một đàn hắc lang phục kích. Trong đoàn tổng cộng có mười ba người, nhưng cuối cùng bị giết chết hết tám người, chỉ còn lại năm người bọn ta trốn thoát được. Lúc đó, chỗ chúng ta chạy trốn là một khu vực sinh trưởng rất nhiều Quý Hoa. Thứ hoa này vốn dĩ sống ở những nơi có nhiều xác chết, âm u và đầy tử khí. Và lần đó, nơi chúng ta chạy đến chính là đầm lầy Tử Vong!”

“Đầm lầy Tử Vong?”

Hai anh em Trần Minh và Trần Tiểu Phuong vừa nghe đến danh tự này liền kinh hãi thốt lên thành tiếng.

Nhưng lão Tần dường như xem đó là một phản ứng rất bình thường, nên lại tiếp tục nói: “Đúng vậy, nơi đó chính là đầm lầy Tử Vong nổi tiếng là nơi đáng sợ nhất trong rừng rậm U Minh. Khi năm người bọn ta nhìn thấy được hoàn cảnh xung quanh, trong đầu chúng ta lúc đó chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là, chúng ta chết chắc rồi!”

“Hừ, lão Tần! Người đừng có lừa gạt ta! Người nói là các người đã chạy đến đầm lầy Tử Vong, thế sao bây giờ người vẫn còn đứng đây để kể chuyện được cho chúng ta nghe!” Tiểu Phuong chu cái miệng nhỏ lên, không chút khách khí, nói.

Lão Tần cũng không tức giận, hần chỉ mỉm cười nói: “Nếu ta nói cho các người nghe, ngay cả chính chúng ta cũng không biết làm thế nào mà thoát ra khỏi chỗ đó, liệu các người có tin hay không?”

“Không tin!” Tiểu Phuong là người đầu tiên lên tiếng.

Lão Tần nhìn thấy biểu hiện của Trần Minh và Trần Vũ cũng không khác gì mấy, lúc này mới nói: “Điều ta nói hoàn toàn là thật! Lúc đó khi chúng ta vừa tiến vào bên trong khu đầm lầy đó, liền nghe thấy một tiếng “ngao ô” rất kỳ quái, cái âm thanh đó như là tiếng trẻ con khóc, lại như là tiếng của mèo kêu. Nhưng khi bọn ta muốn đi tìm nơi phát ra âm thanh đó, thì nó lại im bặt. Rồi một lúc sau chúng ta lại nghe thấy âm thanh đó phát ra một lần nữa. Khi chúng ta chạy đến thì lại chẳng thấy đâu. Cứ lặp đi lặp lại vài lần như vậy, không biết khi nào thì chúng ta đã thoát ra khỏi khu đầm lầy đáng sợ đó!”

Lúc này, Trần Vũ và Tiểu Phuong không tự giác được mà đưa mắt nhìn nhau, sau lưng của cả hai đều đổ ra một hồi mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Hệ Thống bảo trì

Rừng rậm U Minh nằm cách Trần Gia thôn chừng trăm trăm dặm chéch về phía tây, nơi đó là đường ranh giới tự nhiên giữa Đại Việt Thánh Triều và các đại hoàng triều ở phía Tây đại lục. Nghe những tay thợ săn lâu năm nhất kể lại rằng, ở chỗ sâu nhất trong rừng rậm U Minh có một cánh đồng xương trắng khổng lồ, trải dài hàng vạn dặm. Một khi vượt qua được cánh đồng xương trắng dài như vô tận ấy, sẽ đến một quốc gia có tên gọi là Quý quốc. Quý quốc là một vương quốc hoàn toàn tách biệt, quanh năm không có người lai vãng tới gần. Nghe nói rằng những người trong vương quốc ấy đều nuôi giữ quý hồn, tính tình vô cùng quái dị. Có người còn nói, ở Quý quốc có rất nhiều nữ quý vô cùng xinh đẹp.

Nhưng tất cả những chuyện này đều là những lời truyền miệng của đám thợ săn bên ngoài, Trần Vũ cũng không thể hay biết được. Lúc này, bốn người Trần Vũ, Trần Minh, Tiểu Phuong cùng lão Tần cưỡi trên lưng ba con ngựa chạy về phía tây. Những con ngựa này đều là ngựa bình thường, nên tốc độ của chúng không nhanh lắm, khi đi đến được phía bên ngoài của khu rừng cũng đã là buổi xế chiều rồi.

Nhìn ánh tịch dương đang dần ngã về phía sau những tán cây rộng lớn, trong lòng Trần Vũ có vô vàng cảm khái. Nơi này hoàn toàn khác biệt với cảnh đô thị ồn ào, bụi đường và những ống khói đen ngòm từ các nhà máy phủ kín bầu trời. Những con phố trở nên chật chội hơn vào những lúc tan tầm hay giờ cao điểm, những chiếc xe hơi đắt tiền, những cỗ xe máy i ạch chạy qua các con phố nhỏ. Mặc dù chúng thuận tiện và chạy nhanh hơn những con ngựa đang cưỡi, nhưng không khí nơi đó thật sự là quá tệ.

Trần Vũ tham lam hít một ngụm không khí trong lành vào bụng, vươn vai thoải mái nói: “Thật là sáng khoái a!”

Nhưng ngay lập tức hần liền nhận một cước từ phía sau, và giọng nói khó chịu của Tiểu Phuong vang lên: “Thoải mái? Người lại còn ở đó mà thoải mái được hay sao? Ở đây ai cũng phải ngồi cưỡi ngựa mệt gần chết, còn người chỉ có ngồi ở phía sau ngắm cảnh, như thế mà không thoải mái mới là đây!”

Không đợi cho Trần Vũ kịp giải thích được câu nào, Tiểu Phuong lại nói tiếp: “Nói đi, có phải là người lười biếng nên cố tình nói ra mình không biết cưỡi ngựa hay không?”

Thật tình thì chuyện này Trần Vũ vô cùng oan ức, hần từ nhỏ đến lớn làm gì đã ngồi trên lưng ngựa bao giờ? Vừa nãy không phải hần giữ chặt eo của Tiểu Phuong, thì hần đã té ngã mấy lần rồi. Mà Tiểu Phuong cũng vì chuyện này nên mới tức giận như vậy. Vốn dĩ bốn người dự định là sẽ thuê bốn con ngựa để đi đường, nhưng khi thuê ngựa rồi mới biết là Trần Vũ không quen cưỡi ngựa. Mà lão Tần thì phải đi trước dò đường, không tiện mang theo Trần Vũ, còn con ngựa mà Trần Minh cưỡi thì quá gầy, không thể nào cõng thêm một người như Trần Vũ được. Cuối cùng thì chỉ có con ngựa của nàng cưỡi là phù hợp nhất, nên nàng phải vừa cưỡi ngựa, vừa hướng dẫn cho Trần Vũ. Mà cái tên này đã thể còn mấy lần giờ trò, cứ ôm chặt lấy eo nàng, làm nàng tức muốn chết. Cũng may là hai người chạy ở cuối cùng, cũng không có ai nhìn thấy, nếu không thì nàng đã đạp một cước cho hần bay xuống ngựa luôn rồi.

“Lời ta nói là sự thật a! Ở chỗ của ta, mỗi lần chúng ta muốn đi chuyển đều dùng đến xe máy, hoặc là ô tô mà thôi!” Trần Vũ chum ra bộ mặt vô cùng oan ức nhìn lấy mọi người.

Trần Minh và lão Tần thì không nói lời nào, chỉ có Tiểu Phuong là sinh khí đứng đó nhìn hần chằm chằm.

“Xe máy? Ô tô? Đó là thứ gì? Người tính đem mấy cái thứ linh tinh gì đó ra lừa ta hay sao? Người cho rằng ta là con nít ba tuổi hay sao chứ, hả?”

“Xe máy, ô tô là một loại phương tiện để đi lại, chúng sử dụng động cơ máy móc để hoạt động, thứ này di chuyển rất nhanh, và hoạt động cũng rất ổn định!”

Lời này của Trần Vũ cũng bắt đầu gây ra sự hứng thú của Trần Minh và cả lão Tần. Lão Tần là người đầu tiên lên tiếng, hỏi: “Tiểu huynh đệ, mấy thứ mà người nói rất giống với cơ giới sư hay làm ra a? Quê hương của người ở chỗ nào, làm sao lại có nhiều cơ giới sư như vậy?”

Trần Vũ rất muốn giải thích với bọn họ là mình đến từ Trái Đất, một nơi cách chỗ này mấy triệu năm ánh sáng, nhưng hắn biết mình nói ra những lời như vậy cũng chẳng có ai tin, nên chỉ có thể cười khò, nói: “Ta không có lừa gạt mọi người a! Chỗ của ta còn có cả máy bay nữa! Tức là thứ có thể tự do bay lượn ở trên trời đấy!”

“Ồ, cái này thì ta có biết!” Vẫn là lão Tần lên tiếng, nói: “Hồi đó khi ta còn trẻ, cũng từng đi đến Phương Hoàng trấn một lần. Ở đó ta từng gặp một tên cơ giới sư, hắn cũng bằng tuổi ta, nhưng người này tính tình rất cổ quái, suốt ngày chỉ nghĩ ra việc chế tạo những thứ máy móc cơ quan, đồ vật linh tinh kỳ lạ. Có một lần, ta nhìn thấy hắn làm ra một con chim ưng bằng kim loại, bên ngoài bọc da thú, dùng ma hạch để khởi động, có thể bay lượn được trên không trung. Nhưng thứ này chỉ bay được trong một phạm vi ngắn, rồi lại không thể khống chế được, từ trên không trung rơi xuống. May là lần đó người nhà của hắn đến kịp, cứu hắn một mạng, nếu không thì hắn đã bị té chết rồi!”

Nói đến đây, trong mắt của lão Tần vừa có một tia hâm mộ, lại có vài tia nuối tiếc. Trần Vũ cũng không biết thế giới này lại thần kỳ đến như vậy. Hóa ra nơi này tuy không có máy móc, kỹ thuật hiện đại, nhưng lại có những thứ mà thế giới hiện đại ở Trái Đất của hắn không thể so sánh được. Trong lòng hắn lúc này đã bắt đầu nhen nhóm lên một ngọn lửa, một ngọn lửa muốn chinh phục!

Sau khi Trần Minh cột ngựa vào gốc cây dâu vào đó, lúc này mới đi tới, vỗ vỗ hai cây rốn lớn vào nhau, nói: “Lão Tần, tiểu Vũ hai người phụ trách dựng lều trại, còn ta sẽ đi ra ngoài săn mấy con thú hoang về để ăn tạm! Đêm nay chúng ta sẽ ở lại đây một đêm, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi săn!”

Tiểu Phương lúc này mới héch mũi lên, chỉ chỉ về phía Trần Vũ, nói: “Huynh, ta cũng muốn đi! Ta không muốn ở lại cùng tên đàn này một chút nào!”

Trần Minh nghe thế liền cười lên ha hả một tiếng, sau đó lại vỗ vỗ cây rốn, nói: “Cũng được! Cũng được! Dù sao ta thô lỗ như vậy chỉ vừa chạy đến đã dọa cho đám thú hoang trốn mất dạng rồi!”

Lão Tần vốn đã quen với tính tình của hai anh em nhà họ Trần, nên cũng không nói thêm lời nào, chỉ có Trần Vũ là không vui vẻ một chút nào. Hắn thì thầm ở trong bụng: “Người nghĩ ta cũng thích ở chung với người hay sao? Tiểu ma nữ!”

“Hệ thống thông báo!”

Ngay lúc Trần Vũ còn đang suy nghĩ linh tinh, đột nhiên trong đầu của hắn vang lên âm thanh thông báo của Tiểu Nguyệt. Lúc này, Tiểu Nguyệt đang trôi lơ lửng trên quyền sách màu vàng, nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng có chút tiêu tụy, Trần Vũ kinh hoảng, nói: “Người bị làm sao thế?”

Tiểu Nguyệt nhìn Trần Vũ, nhướn miệng cười, nói: “Thưa chủ nhân, hiện tại hệ thống đã liên hệ được với Công ty Kỷ Nguyên Mới!”

Không đợi cho Trần Vũ kịp vui mừng, Tiểu Nguyệt lại tiếp tục nói: “Thế nhưng, không biết vì nguyên nhân gì mà toàn bộ thời không đều đang trong thời gian phong bế, Công ty Kỷ Nguyên Mới tạm thời không thể đưa chủ nhân trở về Trái Đất được! Cho nên Tiểu Nguyệt thay mặt Công ty Kỷ Nguyên Mới xin thành thật xin lỗi chủ nhân! Tiếp theo, hệ thống sẽ tiến hành quá trình bảo trì theo định kỳ, sau hai mươi bốn tiếng hệ thống sẽ hoàn thành bảo trì lần một. Sau khi bảo trì, hệ thống sẽ tặng một số vật phẩm để đền bù cho chủ nhân! Xin chân thành cảm ơn!”

Nói đến đây, Tiểu Nguyệt đột nhiên biến mất, mà quyền sách màu vàng cũng chẳng thấy đâu nữa. Trong lòng Trần Vũ có một trận buồn bực không nói nên lời. Lão Tần đang đứng ở một bên, thấy Trần Vũ thất thần hồi lâu, mới vỗ vỗ vai Trần Vũ, nói: “Tiểu huynh đệ, người đừng để ý đến mấy lời của tiểu nha đầu đó! Tiểu nha đầu đó ngoài miệng hung ác như vậy, nhưng tính tình cũng không tệ lắm! Ngoại trừ...”

Lão Tần nói đến đây, trong lòng cũng có chút chột dạ. Theo như từ trước đến giờ hắn biết, số người bị Tiểu Phương đánh cho khóc đến kêu cha gọi mẹ, không chín chục, thì cũng gần một trăm. Cho nên, ở Trần Gia thôn này ai mà không sợ nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 10: Đi săn

Không lâu lắm, hai anh em Trần Minh, Tiểu Phương xách theo bốn con thú rừng to béo trở về, mà lều trại cũng được lão Tần dựng xong, còn Trần Vũ thì từ đầu đến cuối chỉ có thể lóng ngóng đứng ở một bên nhìn.

Chỉ tốn một chút công phu, bốn con thú tròn béo đã được làm xong sạch sẽ, bếp lửa cũng được chuẩn bị sẵn sàng. Trần Minh một bên loay hoay đem mấy con thú xiên que, rồi bắt đầu đem lên lửa nướng. Nhìn dáng vẻ thô kệch của hắn, không ai nghĩ đến lại khéo tay đến như vậy. Chẳng mấy chốc mà mùi thịt nướng tỏa ra xung quanh, đi theo hai cánh mũi, từ từ thấm vào trong bụng. Cái mùi thơm này đủ làm cho cái bụng của Trần Vũ sôi lên ùn ục. Thấy ánh mắt của mọi người nhìn về phía mình, Trần Vũ có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, nói: “Thành thật xin lỗi! Mình ca nướng thịt thơm quá! Ta nhịn không được a!”

Rất hiếm khi Tiểu Phương không có sinh khí với Trần Vũ, nàng ngẩng cao đầu, vui vẻ nói: “Hừ, huynh của ta đương nhiên là phải giỏi rồi!”

Trần Minh bị Tiểu Phương và Trần Vũ khen như vậy, cũng có chút lúng túng, gãi đầu nói: “Tiểu huynh đệ đừng nghe lời con nha đầu này nói bậy! Đám thợ săn chúng ta ai không có một chút tay nghề nấu nướng! Với lại, tay nghề của ta còn không bằng Tần huynh! Tần huynh mà nướng thịt thô thì các người chỉ có thể nuốt luôn cả lưỡi!”

Lão Tần đang cầm hai con dao găm đùa nghịch trên tay, nghe Trần Minh nói thế cũng chẳng phản ứng gì. Chỉ có điều Tiểu Phương không cho là phải, nàng hơi nhếch môi lên, nói: “Lão Tần thì biết gì chứ? Tài nấu ăn của lão còn không bằng ta!”

“Người cũng biết nấu ăn?”

Thấy ánh mắt của Trần Vũ đầy nghi ngờ nhìn về phía mình, Tiểu Phương có chút không vui, lườm hắn: “Người chó có coi thường ta! Để lát nữa ta nướng thịt cho người xem!”

Nàng nói xong, liền đứng dậy, đem một xiên thịt thô còn chưa được nướng xong, cầm đi sang một bên, bắt đầu ngồi nướng một mình. Trần Minh chỉ mỉm cười không có nói gì, còn lão

Tần thì chỉ về phía Trần Minh, nói: “Trâu Diên, lát nữa nhớ để ta một phần thịt thỏ, ta không muốn ăn phần của tiểu nha đầu đó nướng đâu!”

“Ha ha ha, Tần huynh cứ yên tâm, cứ yên tâm!” Trần Minh cười lớn một tiếng.

Tiểu Phuong ở một bên nghe thấy hơi phụng phịu, nói: “Tất cả những tên nam nhân các ngươi đều là người xấu!”

Nàng nói xong lại tiếp tục công việc nướng thịt vĩ đại của mình. Không lâu lắm mọi người liền được một mùi thịt khét từ bên chỗ đồng lửa của Tiểu Minh truyền tới, Trần Vũ khịt khịt mấy lần, liền chạy sang chỗ nàng, hô to: “Thịt cháy rồi! Thịt cháy rồi! Ngươi không phải vừa nói là ngươi cũng biết nướng thịt hay sao?”

Trần Vũ rất khó khăn mới tìm được cơ hội để chăm chọc nàng, nàng giọng điệu của hắn có chút thái quá. Tiểu Phuong lúc này vừa cầm xiên thịt, vừa phụng phịu nói: “Ta làm sao biết được chuyện nướng thịt lại khó đến như vậy! Hừ, ta không thèm nướng nữa! Ngươi có giỏi thì tự nướng lấy mà ăn!”

Nàng có chút tức giận, ném xiên thịt thỏ sang cho Trần Vũ cầm lấy. Que thịt vẫn còn nóng, nên Trần Vũ vừa cầm vừa hô lên: “Nóng quá! Nóng quá! Ngươi muốn hại chết người sao?”

Tiểu Phuong thấy Trần Vũ vừa cầm que thịt, vừa nhảy cá tung cá tung như khi, không nhịn được cười “phốc” ra một tiếng, rồi hai tay chống hông, lớn giọng cười to: “Ha ha ha! Ta chưa bao giờ thấy một con khi nào thú vị như ngươi vậy a!”

“Ngươi!” Trần Vũ tròn mắt lên nhìn nàng.

Trần Minh cũng nhịn không được cười lớn, nói: “Được rồi! Được rồi! Mọi người không cần gây sự nữa! Đem thanh thịt thỏ đó lại đây, để ta nướng cho mà ăn! Ăn xong chúng ta còn phải nghỉ ngơi lấy sức, ngày mai còn phải dậy sớm đi săn nữa!”

Không khí náo nhiệt dần dần lắng xuống, màn đêm cũng bắt đầu trở nên tĩnh lặng. Bữa tối ở ngoài dã ngoại đầu tiên trong đời cũng vui vẻ dùng xong, Trần Vũ nằm trong lều trại, bên tai là tiếng lửa cháy bập bùng, vài tiếng côn trùng rêu rít trong đêm, thậm chí là tiếng những loài chim ăn đêm vỗ cánh bay đi đều có thể nghe đến một cách tường tận.

Trần Vũ nằm lăn đi lăn lại vài vòng, vẫn không có cách nào ngủ được, bất đắc dĩ phải trở mình ngồi dậy, đi ra khỏi lều trại. Lão Tần đang ngồi dưới ánh lửa, nhìn thấy Trần Vũ đi đến, mới mỉm cười, nói: “Không ngủ được sao?”

Trần Vũ gật gật đầu, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng ngồi xuống ngay bên cạnh đồng lửa. Lão Tần vừa cho thêm củi vào lửa, vừa chậm rãi nói: “Khi màn đêm buông xuống, những tên thợ săn lành nghề sẽ đi săn giết con mồi của chúng! Cậu có nghe được tiếng của bầy dã lang ở ngoài kia hay không? Chúng chính là thủ lĩnh của bóng đêm, tất cả những con mồi bị chúng dễ bắt tới, tất cả đều không có cơ hội sống sót để trở ra!”

Nhìn gương mặt gầy gò của lão Tần dưới ánh lửa bập bùng, Trần Vũ có cảm giác như lão ta là một con người rất cô độc, cô độc như một con sói gà bị bầy đàn bỏ rơi lại một mình ở phía sau. Trần Vũ có chút tò mò, hỏi: “Lão Tần, trong đời ông đã săn được bao nhiêu yêu thú rồi?”

“Nhiều, rất nhiều!” Lão Tần bỏ thêm củi vào lửa, lại ngẩng mặt nhìn lên mặt trăng màu đỏ như máu ở trên bầu trời, miệng thì thầm, nói: “Ta đã từng là một thợ săn nổi tiếng nhất Trần Gia thôn này, và ta cũng từng có một đoàn đội của riêng mình. Nhưng... tất cả chỉ còn lại là quá khứ!”

Giọng lão nói đến đây đã có chút thất lạc, không biết sao Trần Vũ cũng ngửa mặt lên trời, nhìn lấy vầng trăng máu to vành vạch treo lơ lửng giữa không trung, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng cô đơn.

Màn đêm chậm rãi trôi qua, khi ánh lửa bắt đầu tàn dần, nhóm người Trần Vũ, Trần Minh, Trần Tiểu Phuong, lão Tần cũng đã thu dọn xong đồ đạc, lẳng lẽ men theo sườn núi bắt đầu đi bộ sâu vào trong rừng. Lão Tần là người đi ở phía trước, Trần Vũ và Tiểu Phuong thì đi ở giữa, còn Trần Minh là người đi sau cùng. Trên đường đi mọi người rất ít khi nói chuyện, lão Tần một mực đi về phía trước, truy theo dấu tích của một con Dã Trư vừa mới lưu lại vào lúc tối hôm qua. Còn Trần Minh thì cẩn thận quan sát ở xung quanh, ngay cả Tiểu Phuong lúc này cũng trở nên trầm lặng, ít nói hơn hẳn lúc bình thường. Đường như cuộc đi săn này, đã biến nàng thành một nữ thợ săn lành nghề. Chỉ có Trần Vũ là vừa xách theo cây cung, vừa đảo mắt nhìn ra quanh, mà hắn cũng không biết mình nên nhìn cái gì. Trong lòng hắn lúc này thầm mắng to mấy tiếng, cầu khẩn làm sao cho cái hệ thống này nhanh chóng bảo trì xong, Tiểu Nguyệt lại có thể xuất hiện chỉ dẫn cho hắn.

Đúng lúc này, lão Tần đột nhiên dừng lại, Tiểu Phuong cũng dừng lại, mà Trần Vũ thì đi sát phía sau nàng, hắn không kịp dừng lại, nên đã va thẳng vào người nàng, cả hai cùng té nhào lên trên mặt đất.

“Ừnh!”

Cả khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Phuong cảm thấy thẳng xuống mặt đất, mà Trần Vũ thì nằm đè lên nàng. Nàng lúc này đã không thể nào kiềm chế được nữa, đang định hét toáng lên, thì lão Tần đã xoay người lại, nhanh tay đem miệng của nàng bịt kín, nói: “Suýt, mau đứng lên đi, đừng làm ồn! Ta đã phát hiện ra được tung tích của nó rồi! Hình như là tối hôm qua nó đã bị thương, trên đất vẫn còn lưu lại vết máu, ta nghĩ hang của bọn nó chỉ ở gần đây thôi! Các ngươi chớ có gây ra tiếng động mạnh! Đám Dã Trư này một khi bị thương sẽ rất hung dữ, chúng ta nên cẩn thận một chút thì hơn!”

Trần Minh lúc này cũng vừa kịp chạy tới, vội vàng hỏi thăm: “Hai người không sao chứ?”

Tiểu Phuong nhồm người bò dậy, phúi phúi lấy bùn đất trên người, nàng liếc mắt nhìn Trần Vũ vẫn còn đang nằm trên mặt đất, rồi hung hăng đá cho hắn mấy cái, sau đó mới hừ hừ đứng sang một bên.

Trần Vũ mặc dù bị đá đau, nhưng vẫn không dám kêu lên một tiếng. Hắn cố gắng ngồi bò dậy, nhặt lấy cây cung của mình, phúi phúi một chút bùn đất.

“Xột... xoạt...”

Lúc này, phía sau rừng cây đột nhiên vang lên âm thanh nhánh cây bị giẫm gãy, kèm theo là một trận chấn động nhẹ dưới chân. Lúc này sắc mặt của lão Tần đã trở nên vô cùng khó coi. Mà Trần Minh thì nắm chặt hai cây rìu trên tay. Tiểu Phuong cũng rút kiếm ra để đề phòng. Trần Vũ có chút sợ hãi, nói: “Đó là tiếng gì vậy?”

Không đợi cho có người trả lời câu hỏi của hắn, lúc này Trần Vũ đã có thể nhìn thấy một con Dã Trư to như một con trâu nước, hai mắt nó đỏ ngầu vừa nhìn về phía hắn vừa thờ ơ phỉ phò.

“Cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kịch chiến

Người đầu tiên lao tới chính là lão Tần, hai con dao sắc nhọn của lão đâm thẳng vào hai bên mắt của Dã Trư. Con Dã Trư này bề ngoài tuy to lớn, thô kệch, hai bên sườn còn có vết thương đang chảy ra máu tươi, nhưng phản xạ của nó không hề chậm một chút nào. Cái đầu của Dã Trư hất mạnh, hai cái răng nanh dài nhọn của nó hướng về phía bụng của lão Tần đâm tới.

Lão Tần là một thợ săn lão luyện, lão đương nhiên phản ứng cũng không chậm, người lão xoay ở trên không trung, cầm hai đầu dao nhọn lên sau gáy của nó.

“Đỉnh! Đỉnh!”

Hai âm thanh như kim thiết va chạm với nhau, vết dao đâm vào sau gáy của con Dã Trư chỉ lưu lại hai đường rãnh mờ, con Dã Trư chẳng hề hư hao một chút nào. Lúc này Trần Minh cũng kịp phản ứng, la lớn một tiếng, xách theo hai cây rìu lớn lao tới: “Lão Tần! Tránh ra, để ta tới!”

Đường như hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, lão Tần vừa lách người tránh đi, hai cây rìu lớn của Trần Minh cũng phang tới. Lực lượng của Trần Minh rất lớn, hai nhát bổ xuống như muốn rung chuyển cả mặt đất, hai bên sườn của con Dã Trư cuối cùng cũng bị chém ra hai vết thương, máu không ngừng nhỏ xuống. Nhưng đối với thân thể to lớn của con Dã Trư này, hai vết thương mà Trần Minh tạo thành, cũng không đủ lực uy hiếp. Lúc này, Tiểu Phuong cũng lao tới, nàng nhảy lên cao, múa kiếm chém xuống như bông hoa đỏ rực khiêu vũ giữa bầu trời, đường kiếm của nàng không có nhiều lực lượng như của Trần Minh, cũng không độc ác như của lão Tần, nhưng nó lại ẩn chứa một lực lượng nóng bỏng, muốn thiêu đốt vật chất xung quanh. Thì ra, nàng là một ma kiếm sĩ hệ hỏa, kiếm của nàng có thể kèm theo hỏa thuộc tính.

Lúc này, con Dã Trư cũng có mấy phần ngưng trọng, nhưng hai mắt nó không hề lộ ra vẻ sợ hãi, mà còn hiện ra mấy phần điên cuồng. Chỉ thấy cái đầu của nó úi xuống mặt đất, một tảng đất lớn, dày đặc như bức tường, được nó hất tung lên trời để che chắn ở trên đầu của nó. Một kiếm của Tiểu Phuong chém xuống, hoàn toàn bị bức tường đất này ngăn chặn lại, nhưng bức tường đất này cũng vì thế mà bị đánh tan.

Trong khi mọi người còn đang chiến đấu kịch liệt, Trần Vũ cho đến lúc này vẫn còn chưa thể hoảng hồn trở lại.

“Người còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau mau bắn tên đi! Nhắm vào hai mắt của nó mà bắn!” Tiểu Phuong hét lớn một tiếng.

Trần Vũ bị tiếng quát của Tiểu Phuong mới giật mình tỉnh lại. Hắn ngưng nghỉ cảm lấy cung tên của mình giơ lên. Nhưng thứ này đã rất lâu rồi hắn không có sử dụng đến, mà thứ hắn từng sử dụng cũng chỉ là đồ chơi của con nít, làm sao mà giống với cung tên thật ở trên tay.

Trần Vũ chuẩn bị giương cung, lắp tên vào, nhắm về phía đầu Dã Trư to lớn ở trước mặt. Mũi tên đầu tiên được bắn ra.

“Vèo!”

“Đỉnh!”

“Người nhắm đi đâu vậy hả? Bắn vào mắt nó, bắn vào mắt nó đấy, biết chưa?”

Tiểu Phuong lại là người hét lên. Vừa rồi mũi tên của Trần Vũ suýt chút nữa thì bắn trúng nàng. Nàng không biết là hắn cố ý bắn như vậy, hay là tên này không hề biết bắn tên?

Chỉ có Trần Vũ là tự biết khổ trong lòng. Mặc dù bây giờ lực lượng của hắn so với lúc trước đã tăng cường lên rất nhiều, nhưng khả năng bắn cung của hắn, đúng thật là rất đáng xấu hổ. Hắn đứng cách con Dã Trư này chỉ chừng ba chục thước, mà thân hình của nó cũng rất lớn, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn lại không thể bắn trúng được phát nào.

“Bình tĩnh! Hít vào một hơi thật sâu! Nhắm cho thật kỹ! Bắn!”

Không biết Tiểu Nguyệt từ lúc nào hiện lên trong đầu của Trần Vũ, giọng nàng uyển chuyển chỉ dẫn cho Trần Vũ. Một mũi tên lại lần nữa được bắn ra, lần này mũi tên nhắm thẳng vào phần mềm giữa cổ của con Dã Trư, nơi này là khe hở thịt mềm giữa hai phần da dày trên người nó.

“Vèo!”

“Phụp!”

Một âm thanh xuyên thấu vang lên, từ chỗ mũi tên tiếp xúc với phần thịt trên người của Dã Trư đã bắt đầu trào ra máu tươi. Con Dã Trư đau đớn kêu lên một tiếng.

Trần Vũ nhìn thấy mũi tên của mình đã bắn trúng con Dã Trư, trong lòng hắn vô cùng sung sướng. Giọng nói của Tiểu Nguyệt lại vang lên lần nữa: “Chủ nhân! Chú ý di chuyển, vì chủ nhân vừa làm bị thương Dã Trư, nên mục tiêu của nó sẽ di chuyển lên trên người chủ nhân! Chủ nhân không được đứng lại, phải di chuyển liên tục, tìm cơ hội mà bắn tiếp vào người nó. Sau khi chủ nhân tích đủ điểm nô khí, kỹ năng Xuyên Tâm Tiến sẽ tự động kích hoạt, có thể bỏ qua phòng ngự, trực tiếp bắn xuyên qua thân thể mục tiêu. Nhưng trước lúc đó, chủ nhân không thể bị mục tiêu đụng trúng, mục tiêu có lực lượng quá lớn. Một khi bị đụng trúng toàn bộ nô khí sẽ bị xóa sạch, mà chủ nhân sẽ bị thương rất nặng!”

Nghe lời nhắc nhở của Tiểu Nguyệt, vẻ vui mừng trên mặt Trần Vũ hoàn toàn mất sạch, thay vào đó là mồ hôi lạnh đổ đầy sau lưng. Lúc này, lão Tần cũng quan sát thấy ánh mắt của con Dã Trư đã di chuyển về phía Trần Vũ, lão liền lớn tiếng nhắc nhở: “Tiểu Vũ, chạy nhanh!”

Rồi xoay sang Trần Minh la lớn: “Trâu Diên, người nhanh chóng cuốn lấy nó!”

Không đợi cho lão Tần nhắc nhở xong, lúc này Trần Vũ đã co giò chạy nhanh. Còn con Dã Trư thì thờ phỉ phò, cái đầu liên tục úi úi xuống đất, chân của nó đạp mạnh xuống mặt đất, gây nên chấn động trong một phạm vi rộng. Trần Vũ đang chạy bị chấn động vừa rồi làm cho lưng lay sóng gợn.

Trần Minh thấy tình thế không ổn, liền nhảy ra chắn trước mặt của con Dã trư, hét lớn: “Súc sinh! Đối thủ của người là ta, người định chạy đi đâu vậy hả!”

“Vút! Vút!”

Trần Minh vừa nói vừa xoay tròn hai lưỡi rìu trên tay, tạo thành một cơn lốc nhỏ cuốn lấy đầu Dã Trư này. Sự cuồng nộ trong mắt của con Dã Trư càng thêm nồng đậm, chân nó giẫm mạnh lên trên mặt đất, thân hình hơi lui lại phía sau một bước, rồi lấy đà phóng mạnh tới. Trần Minh thấy vậy cũng chẳng hề nao núng một chút nào, rìu bên tay phải hướng giữa trán của con Dã Trư mà búa xuống. Nhưng tốc độ của con Dã Trư này đột nhiên tăng nhanh, một tảng giáp đất ngăn trở lấy một rìu của Trần Minh, còn hai cái răng nanh dài nhọn của nó thì nhắm thẳng bụng của Trần Minh húc tới. Trên mặt Trần Minh cũng không có kinh ngạc, cây rìu bên tay trái của hắn lúc này nhắm ngay dưới cổ họng của nó mà chém. Bị một rìu của Trần Minh trở ngược dưới bụng, con Dã Trư kêu rống lên một tiếng, cả người bị lật nhào xuống mặt đất. Nhưng sức lực của nó còn rất khỏe, nó chỉ hơi dùng sức một chút, đã bắt đầu lao tới một lần nữa. Mục tiêu lần này của nó đương nhiên là Trần Minh.

Trần Minh thuận lợi kéo sự tập trung của con Dã Trư về phía mình, hai tay càng không ngừng quay cuồng, vung rìu lên đánh tới. Lúc này, lão Tần lại tiếp tục hô: “Tiểu Vũ, cậu di chuyển xung quanh, tìm cơ hội bắn về phía chỗ yếu hại trên người của nó! Tiểu Phuong, người bảo hộ ở vòng ngoài, bảo vệ cho cậu ta. Ta và Trâu Diên sẽ quán lấy con Dã Trư này!”

Bốn người liên tục thay phiên nhau công kích, con Dã Trư sơ cấp đỉnh phong này cuối cùng cũng bị đánh ngã trên mặt đất, hai cánh mũi không ngừng thờ ra phì phò, nhưng linh quang trong mắt của nó cũng trở nên nhạt dần, những tia sinh mệnh cuối cùng cũng bắt đầu trôi đi.

“Vèo!”

Một mũi tên cuối cùng được bắn ra, cắm thẳng vào trong hốc mắt của con Dã Trư, đầu Dã Trư này cuối cùng cũng không thể gãy dựa được nữa, sinh cơ trên người nó hoàn toàn tiêu tán hết.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân bắn chết được Dã Trư, nợ khí đã tích đủ, có thể sử dụng kỹ năng cao cấp Xuyên Tâm Tiễn!”

“Đỉnh! Vì hệ thống đang bảo trì, nên chủ nhân không đạt được điểm kinh nghiệm, vật phẩm cũng không thể nhặt được!”

Nghe mấy lời nhắc nhở của hệ thống, tâm của Trần Vũ cũng buông xuống, nhưng không khỏi âm thầm buồn bực, cái hệ thống này không chọn lúc nào bảo trì, lại chọn ngay lúc này bảo trì, làm cho hần lần đầu săn giết được yêu thú cũng chẳng kiếm được chút lời nào, còn suýt chút nữa thì bị dọa cho chết khiếp!

Sau khi giết xong Dã Trư, lão Tần tự tay đi đến thi thể của nó, nhanh chóng lột da, đào lấy trong đầu của nó một khối tinh thể màu nâu đất to cỡ hạt đậu, miệng cười vui vẻ nói: “Vận khí của chúng ta cũng không tệ lắm! Khối tinh hạch này có thể đổi được rất nhiều thứ tốt! Giá của nó ít nhất cũng tương đương với một trăm đồng vàng!”

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên mặt đất càng trở nên chấn động kịch liệt, tiếng cây cối ngã đổ không ngừng vang lên. Trần Minh kinh hãi hô lên: “Lão Tần, người nhìn!”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung về phương hướng Trần Minh chỉ tay đến, tất cả mọi người lúc này đều mờ to hai mắt ra, miệng không thể nào khép lại được!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dã Trư Vương

Một con Dã Trư cao chừng năm thước, toàn thân đều phủ lên một lớp lông màu vàng óng như kim giáp, hai chiếc răng nanh của nó còn lóe ra tinh quang. Con Dã Trư này vừa xuất hiện, ánh mắt của nó đã tập trung về phía xác của con Dã Trư đang nằm dưới đất, trong miệng nó phun ra một luồng nhiệt hóa, hai mắt lóe lên tinh quang.

Trên tay lão Tần vẫn còn đang cầm viên thú hạch của con Dã Trư bị giết chết, lúc này lão vội đem nó vứt xuống đất, trong giọng của lão có chút run run, nói: “Dã... Dã Trư Vương...”

“Chạy! Chạy mau!” Lão Tần hét lên một tiếng.

Bọn người Trần Minh, Tiểu Phương, Trần Vũ cũng lập tức chạy thục mạng. Con Dã Trư Vương này đập mạnh hai chân sau xuống đất, nó phóng người về phía hướng của lão Tần. Trong mắt nó, lão Tần chính là kẻ đã giết chết đồng loại của nó, và lão cũng là người có thực lực mạnh nhất trong đám người này. Nên mục tiêu của nó đã khóa chặt lên trên người của lão, tốc độ của nó rất nhanh, chẳng mấy chốc mà đuổi theo sát phía sau lưng của lão, trên đường nó chạy, tất cả cây cối đều bị san thành bình địa. Một luồng hỏa điểm nóng rực phun về phía lão. Lão Tần vừa chạy, vừa tức giận thét lên: “Súc sinh! Cút mau!”

Trong tay lão nắm lấy một viên đan dược màu phấn hồng, vừa vận lực liền đem nó ném thẳng vào người Dã Trư Vương, viên đan dược này vừa đập vào người Dã Trư Vương liền bể nát ra thành bột phấn. Trần Vũ chạy ở một bên, rất là kinh ngạc, hỏi: “Thứ đó là thứ gì?”

Trần Minh có chút đỏ mặt, nói: “Đừng để ý đến lão, lão ta rất thích chơi mấy món đồ chơi này!”

Tiểu Phương cũng hiểu kỹ, ngoảnh mặt nhìn lại, nhưng lúc này hai mắt của con Dã Trư Vương đã trở nên đỏ ngầu, trong hơi thở của nó càng lúc càng phát ra hơi nóng kinh khủng. Lão Tần lại ném ra một viên đan dược nữa, lão lớn tiếng hô: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Con súc sinh này quá khỏe! Một viên phát tinh đan của ta vẫn không ảnh hưởng gì đến nó! Các người cứ chạy về phía trước đi, đợi khi nào được hiệu bắt đầu phát tác, chúng ta sẽ quay ngược lại giết nó!”

Tuy miệng lão đang nói chuyện, nhưng tay lão vẫn không ngừng đem những viên “Phát Tinh Đan” kia ném về phía Dã Trư Vương, không biết trong người lão cất giữ bao nhiêu viên đan dược như thế này, mà cho đến khi tay lão dừng lại, con Dã Trư Vương đã thờ lên hồng học, hai mắt nó hiện lên đầy tia máu. Chỉ có điều là, con Dã Trư Vương này cũng không hề suy yếu một chút nào, mà dường như nó càng thêm cuồng bạo, càng thêm dữ tợn.

Trần Minh há hốc mồm nhìn về phía lão Tần, nghi ngờ hỏi: “Lão Tần, không phải người nói đan dược của người có hiệu quả sao? Sao ta thấy con Dã Trư Vương này lại phản kích đến như vậy?”

“Ta...” Mặt lão Tần có chút trắng bệch, vốn dĩ chiều này lão đã dùng mấy lần đều rất linh nghiệm, nhưng lần này có vẻ như vận khí của lão không được tốt lắm, tay lão có chút run lên, miệng méo xệch, mắng: “Đồ súc sinh! Người đã ăn sạch hết bảo bối của ta rồi, còn hưng phấn như vậy làm cái gì a?”

Tiểu Phương lúc này đã liếc mắt nhìn về phía lão, nàng vừa chạy, vừa ném cho lão một cái nhìn đầy khinh bỉ. Trần Minh thì không dám đến gần lão, chỉ có thể chạy cách lão càng xa càng tốt. Vì lúc này, ánh mắt của con Dã Trư Vương nhìn lão có chút khác thường. Lúc này, lão Tần cũng bị dọa cho sợ chết khiếp: “Này, này! Con súc sinh kia, người không phải là có yêu thích biến thái gì đó chứ hả? Tần lão gia gia của người, không thích chơi với súc sinh a!”

“Phò... phò...”

Trả lời lão là một ánh mắt như tia lửa, và một luồng khí nóng phả thẳng về phía người lão. May là lão phản xạ kịp thời, vội vàng lách người tránh được, nhưng y phục trên người của lão đã bị đốt cháy thành một mảng lớn. Mặt lão trở nên tái nhợt, vội vàng lao nhanh về phía trước, miệng không ngừng hô to: “Không xong rồi! Con Dã Trư này là một con Dã Trư biến dị, nó có được song thuộc tính hệ hỏa về hệ thổ. Vừa rồi, đan dược của ta đã kích phát ra thú tính của nó rồi! Mọi người chạy nhanh!”

Lời này của lão chẳng khác nào tiếng sét giữa trời, tất cả mọi người đều dùng hết sức bình sinh của mình mà chạy cho thật nhanh, không dám để cho mình tuột lại phía sau. Mà trong số bốn người, thì thực lực của Trần Vũ là yếu nhất, chỉ chạy chừng mấy dặm, khoảng cách giữa hắn cùng ba người còn lại càng lúc càng xa, mà con Dã Trư Vương này cũng đuổi theo càng sát ở phía sau. Rồi đột nhiên một luồng nhiệt lượng từ phía sau lưng đánh tới, làm cho Trần Vũ phát hoảng, vội hét lớn ở trong đầu: “Tiểu Nguyệt, xong chưa!”

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống cuối cùng cũng vang lên.

“Đỉnh! Hệ thống hoàn thành bảo trì! Chúc mừng chủ nhân nhận được một gói kinh nghiệm, một quả đan dược, và một Tật Phong Giày!”

Sau khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, hình ảnh của Tiểu Nguyệt lại lần nữa xuất hiện trong đầu Trần Vũ, nàng hư phù trên kim sách, giọng nói vô cùng áy náy: “Thưa chủ nhân! Vì đề đền bù cho tổn thất khi chủ nhân lần đầu giết chết Dã Trư không nhận được điểm kinh nghiệm và vật phẩm, nên Tiểu Nguyệt đã đặc cách để cho chủ nhân được một lần liên sát, có thể phát ra liên tục ba lần kỹ năng Xuyên Tâm Tiễn! Xin chủ nhân chú ý khi sử dụng!”

Nàng nói xong liền hư phù biến mất, mà Trần Vũ cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, lập tức giương cung, xoay người lại bắn về phía Dã Trư Vương đang lao tới, khoảng cách giữa hắn và nó chỉ còn lại chừng năm mươi thước.

“Vèo!”

“Phập!”

Mũi tên lao nhanh như tên bắn, hoàn toàn xuyên thủng qua tầng giáp dày trên người Dã Trư Vương, rồi sau đó nó lại xuyên thẳng qua phần lưng của Dã Trư Vương, cắm mạnh vào một thân cây ở cách đó cả chục thước.

“Rống!” Dã Trư Vương bị trúng một đòn bất ngờ, cả thân hình đang lao nhanh về phía trước, bỗng nhiên ngã khụy xuống đất, lộn nhào mấy vòng liên tục, khiến cho một mảng cây cối bị ngã đổ ầm ầm.

Mà Trần Vũ lúc này cũng bị ngọn lửa của Dã Trư Vương thổi trúng, quần áo trên người bị đốt thành một mảng cháy đen. May mà ngọn lửa này ở một khoảng cách tương đối xa, nên hắn không có trở thành một ngọn đuốc sống, chỉ tạm thời bị bỏng rất mà thôi.

Ngay khi Dã Trư Vương bị ngã xuống đất, ba người lão Tàn, Trần Minh, Tiểu Phưong, đang chạy ở phía trước đều dừng lại. Lão Tàn có chút ngốc trệ nhìn về phía bên này, sau một lúc lâu mới vui sướng hô lên: “Trúng rồi! Cuối cùng nó cũng trúng Phát Tinh đan của ta rồi!”

Nhìn về mặt hớn hờ của lão, Tiểu Phưong có chút khinh bỉ, nói: “Vô liêm sỉ!”

Nhưng da mặt của lão vốn cũng rất dày, lão chẳng thèm để tâm đến mấy lời này của nàng, lão cười lên ha hả, quay sang Trần Minh nói: “Tiểu Minh, chúng ta quay lại làm thịt nó!”

“Được!” Trần Minh gật đầu một cái, liền xách theo hai cây rìu nhảy vọt tới chỗ Dã Trư Vương.

Lão Tàn thì như một con gió, chỉ lướt mấy cái đã chạy đến trước mặt đầu Dã Trư Vương này.

Tiểu Phưong cũng không chịu kém, nàng chỉ nhảy lên mấy cái, liền bám sát theo hai người. Nhưng nàng không chạy về phía Dã Trư Vương, mà chạy tới chỗ Trần Vũ, nói: “Quý nhất gan! Người không có bị làm sao chứ?”

Mặc dù lời nói của nàng có chút hung ác, nhưng nhìn về mặt của nàng có chút quan tâm đến mình, Trần Vũ cũng cười cười, nói: “Mạng ta lớn, vẫn chưa chết được!”

Mặc dù vừa rồi bị ba người này bỏ lại phía sau, nhưng Trần Vũ cũng không có ý định trách cứ bọn họ. Dù sao hắn và bọn họ cũng vừa mới quen biết không bao lâu, được bọn họ chiếu cố đến đây cũng đã là không tệ rồi. Có trách thì trách hắn chạy quá chậm mà thôi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe tiếng của lão Tàn la lên: “Không đúng! Con Dã Trư Vương này vẫn chưa bị hôn mê, là tên nhóc kia đã bắn nó bị thương! Trần Minh, mau trốn! Nhanh lên!”

Nhưng lời của lão đã có chút chậm, lúc này trên người của Dã Trư Vương đã trào ra rất nhiều máu tươi, mà cái đầu của nó úi mạnh xuống mặt đất, đem một tầng đất cát hất văng lên, tạo thành vô số những cây gai nhọn, lao thẳng về phía Trần Minh. Mà Trần Minh lúc này đã lao đến cách con Dã Trư Vương này chỉ có hơn mười thước, toàn bộ công kích của nó đều phủ lên trên người của hắn.

Tiểu Phưong đứng ở bên này, thấy như thế thì kinh hãi hô lên: “Huynh! Mau tránh!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Địa Ngục Lao Lung

“Cuồng Phong Bạo Vũ!” Đường như là ngay lập tức, Trần Minh huy vũ hai cây rìu lớn trên tay, hét to một tiếng, một con lốc xoáy từ phía trước mặt lao ra, ngăn cản lại những cây gai đất đang ầm ầm lao tới.

“Phập! Phập!”

Mặc dù Trần Minh đã vung hai cây rìu lớn trên tay tạo thành một con lốc xoáy cản ở trước người, nhưng những cây gai đất này vẫn có thể xuyên qua lốc xoáy găm thẳng lên người của hắn, đem hắn hất bay ra ngoài hơn chục thước.

“Súc sinh! Người đi chết đi!”

Đúng lúc này, lão Tàn như một cái bóng, đột ngột xuất hiện ngay giữa không trung, lên qua tầng gai đất, nhắm thẳng hai mắt của con Dã Trư Vương mà đâm tới. Nhưng con Dã Trư Vương này phản ứng cũng không hề chậm chút nào, hai cánh mũi của nó đột nhiên phà ra hai cột lửa lớn, bay thẳng đến chỗ của lão.

Mà lúc này, trên khóe môi của lão Tàn lại nhếch lên một nụ cười đắc ý, nói: “Súc sinh, ta chỉ chờ giây phút này thôi!”

Không biết từ lúc nào, trên tay lão lại cầm lấy hai khóa đan dược. Hai khóa đan dược này có vẻ ngoài to cỡ trứng ngỗng, bên trên có tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, người bình thường chỉ cần hít vào một hơi, thì thần trí liền sẽ trở nên mê muội ngay lập tức. Mà lần này để đối phó với con Dã Trư Vương này, lão lại đem hai khóa ra dùng, quả thật là tài đại khí thô a!

“Ầm!”

Hai khóa đan dược lao thẳng vào hai cánh mũi của con Dã Trư Vương, bị hai cột lửa đốt cháy thành bột phấn. Nhưng đám bột phấn này lại không bị phân tán đi, mà toàn bộ đều bị

con Dã Trư Vương hít vào trong mũi.

Lão Tần vừa ném xong hai khóa đan được, liền lách người chạy ra bên ngoài. Lão vừa nhìn con Dã Trư Vương ở trước mặt, vừa cười lên ha ha: “Ha ha ha! Đồ súc sinh! Để ta xem ngươi lợi hại hay mê hồn tán của ta lợi hại hơn!”

Lúc này, Tiểu Phuong đã chạy đến chỗ của Trần Minh, nâng cúi người xuống xem xét vết thương trên người của Trần Minh, rồi lo lắng hỏi: “Huynh, huynh có bị làm sao không?”

“Khụ khụ!” Trần Minh ho khụ một tiếng, rồi nâng người ngồi dậy, nói: “Cũng may là ta da dày thịt béo, chỉ bị một vài vết thương ngoài da, không có vấn đề gì lớn lắm!”

Nhìn vết thương trên người của Trần Minh chảy đầy máu tươi, Tiểu Phuong liền gắt giọng lên: “Huynh bị thương như vậy rồi còn muốn cậy mạnh nữa sao?”

Trong khi hai anh em bọn họ còn đang lờm lờm nhau, lão Tần cũng đã lui lại về phía bên này, lão ném cho Trần Minh một viên đan được, nói: “Tiểu tử thú, lấy viên đan được này của ta mà ăn vào đi!”

Trần Minh nhận lấy đan được của lão cầm ở trên tay, nhưng chần chừ không dám ăn xuống, còn Tiểu Phuong thì dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía lão, lão có chút đỏ mặt, mắng: “Này, thái độ của hai anh em nhà các ngươi nhìn ta như vậy là như thế nào hả? Hừ, tên khốn kiếp nhà ngươi nghĩ rằng ta có thể lấy bảo bối của ta ra dùng tùy tiện trên người của ngươi như vậy hay sao? Đây là đan được chữa thương, nếu ngươi sợ thì đem trả lại cho ta!”

Nhìn thấy lão Tần tức giận như vậy, Trần Minh cũng có chút xấu hổ, vội vàng đem đan được nuốt xuống, nhưng ánh mắt của Tiểu Phuong cũng chẳng thân thiện hơn một chút nào. Lão cũng không thèm chấp nhất với nàng, lão cầm lấy hai con dao nhỏ trên tay, phóng về phía Trần Vũ.

Lúc này, nhìn bề ngoài của Trần Vũ tuy khá là chật vật, nhưng vết thương trên người của hắn không nặng đến bao nhiêu, ngoài mấy vết bong bên ngoài, mọi thứ đều rất bình thường. Lão Tần lúc này hớn hờ nói: “Tiểu huynh đệ, mũi tên vừa nãy của ngươi không tệ nha! Lại có thể bắn xuyên qua lớp da dày như của con Dã Trư Vương này, xem ra là ta đã xem thường ngươi rồi! Hiện giờ ngươi còn có thể bắn được nữa hay không?”

Với ánh mắt lão luyện của lão, vừa nhìn một chút là có thể nhận ra được, mũi tên vừa rồi xuyên qua người Da Trư Vương là một môn tuyệt kỹ nào đó của Trần Vũ, cần phải có thời gian để súc lực, không phải lúc nào cũng có thể bắn được, nên lão mới hỏi Trần Vũ như vậy. Trần Vũ cũng không lấy làm lạ, vì từ đầu đến cuối, tài bắn cung của hắn quả thật là rất đáng xấu hổ. Bắn được ba bốn tên mới trúng được một lần, cái này không hề người khác nghĩ ngờ mới là lạ.

Trần Vũ liếc mắt nhìn về phía con Dã Trư Vương đang thờ phỉ phò ở đằng trước, đoán đo một chút, nói: “Ta còn có thể bắn thêm hai lần nữa! Nhưng cần phải có thời gian mới có thể bắn ra được!”

Trần Vũ có ý nói như vậy, là để che giấu việc mình có hệ thống bên người, nên mới có thể vận dụng được tuyệt kỹ Xuyên Tâm Tiễn, chứ bản thân hắn không hề có tuyệt kỹ gì có thể sử dụng được.

Lời này của Trần Vũ cũng rất phù hợp với suy nghĩ trong lòng của lão Tần, nên lão ta rất vui vẻ, nói: “Không có vấn đề! Không có vấn đề! Vừa rồi khi ta dùng Phát Tinh Đan đã để vào không ít mê hồn đan, mà hai khóa đại mê hồn đan ta vừa dùng đến, đã kích phát toàn bộ độc được trong người của con Dã Trư Vương này! Nên nó cũng không thể trụ được bao lâu. Bây giờ ta sẽ cuốn lấy nó, ngươi ở một bên chờ cơ hội mà ra tay!”

Lão nói xong, cũng không có chờ xem Trần Vũ có đáp ứng hay không, bản thân đã hừ thoát biến mất, sau đó lại lên ra sau lưng của Dã Trư Vương, bắt đầu triển đấu với nó. Trần Vũ âm thầm suy nghĩ trong lòng: “Lão này không làm tặc đúng thật là quá uổng phí!”

Bỏ qua suy nghĩ lung tung trong đầu, Trần Vũ bắt đầu tập trung tinh thần, cây cung lúc nào cũng giữ chặt trong tay, tùy thời là có thể bắn về phía Dã Trư Vương. Vừa rồi dùng mất một lần kích hoạt kỹ năng Xuyên Tâm Tiễn, hắn vẫn còn hai lần để sử dụng nữa, mà hai lần này, hắn muốn một kích tất sát con Dã Trư Vương này. Một khi giết chết được Dã Trư Vương, hắn sẽ nhận được rất nhiều kinh nghiệm, như vậy cấp bậc sẽ có chỗ tăng lên, sẽ không phải bị bỏ lại phía sau như vừa rồi nữa.

Thời gian dần dần trôi qua, sức phản kháng của con Dã Trư Vương này cũng bắt đầu yếu dần, mà vết thương trên người nó càng lúc càng nhiều. Cho đến bây giờ, Trần Vũ đã có thể xác nhận được, lão Tần này đúng là một tên đại đạo tặc thứ thiệt. Mỗi lần lão ta tấn công về phía Dã Trư Vương đều nhắm vào chỗ yếu hại của nó mà tấn công, nhưng một khi thất bại, lão liền lui lại rất nhanh. Bởi vì Dã Trư Vương đã trúng thuốc mê của lão, nên chỉ có thể một mực khổ chiến, lão càng quẫn, nó càng trở nên suy nhược.

“Phập!”

Lão Tần nhân cơ hội con Dã Trư Vương này không kịp phòng bị, đâm thẳng một nhát vào phía cổ họng của nó. Nhưng lần này, lão lại không có vui mừng một chút nào, mà ngược lại còn có một chút hốt hoảng, lão vội vàng hô lên: “Tiểu Vũ, ngươi đã chuẩn bị xong chưa, nhanh, chuẩn bị bắn nó!”

Ngay tại lúc này, bỗng nhiên cả người con Dã Trư Vương bốc lên một ngọn lửa đỏ rực, đây là một trong những tuyệt kỹ bảo mạng của nó, Nộ Huyết Cuồng Trư!

Chỉ thấy cả người nó nhảy dựng lên, hất cái đầu to lớn của nó về phía lão Tần. Lão Tần nhanh chóng xoay người, có ý định chạy trốn. Nhưng mặt đất dưới chân lão, đột nhiên lao ra một tầng bùn đất, muốn đem lão vây khốn lại.

“Đây chính là Địa Ngục Lao Lung trong truyền thuyết sao?” Trần Minh kinh hãi kêu lên.

“Địa Ngục Lao Lung là thứ gì?” Tiểu Phuong kinh ngạc hỏi.

“Địa Ngục Lao Lung, chính là một chiêu thức chỉ có thú vương có huyết mạch mạnh mẽ mới có thể phát huy được! Không ngờ con Dã Trư Vương này lại có huyết mạch mạnh đến như vậy! Nhưng ta nghe nói, phải là thú vương từ Thiên Giới trở lên mới dùng được chiêu này thôi a! Sao con Dã Trư Vương này lại có thể lĩnh ngộ ra được cơ chứ?”

“Bởi vì đây cũng không phải là Địa Ngục Lao Lung chân chính! Con Dã Trư Vương này chỉ dùng phương pháp mô phỏng tương tự mà thôi!” Đúng lúc này, từ bên trong rừng cây đi đến một đám người, một nữ nhân ăn mặc nóng bỏng, vai đeo trường cung từ trong nhóm người đó đi ra, lên tiếng nói.

Tất cả mọi người ở đây đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy nhóm người này xuất hiện ở đây. Mà người kinh ngạc nhất, chính là Trần Minh, vì hôm qua hắn đã đụng độ với đám người này một lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giết chết Dã Trư Vương

“Vào!”

Vào lúc này, mặc kệ là ai xuất hiện, mũi tên trên dây cung của Trần Vũ đã được bắn ra. Đây là một cơ hội tốt hiếm có để kiểm điểm kinh nghiệm, Trần Vũ làm sao có thể dễ dàng nhường cho kẻ khác được.

“Phập!”

Mũi tên dường như bỏ mặt tất cả các lớp phòng ngự trên người Dã Trư Vương, cũng bỏ qua cả tuyệt kỹ Địa Ngục Lao Lung đang phóng xuất ra bên ngoài. Mũi tên này xuyên thẳng qua trán của Dã Trư Vương đâm ngược về phía sau, cắm thẳng vào một góc cây bên ngoài.

“Rống!”

Lần này, con Dã Trư Vương to lớn đau đớn rống lớn một tiếng, rồi cả người như một tòa núi nhỏ, từ từ ngã xuống mặt đất. Bụi đất bay lên mù mịt, che khuất cả thân hình của nó.

Không khí dường như trở nên tĩnh lặng lại, lúc này có thể dễ dàng nghe thấy tiếng hít thở của từng người ở đây.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân kích sát Dã Trư Vương, nhận được ba ngàn tám trăm điểm kinh nghiệm!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được một viên trung cấp thú hạch đỉnh phong song thuộc tính!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thăng cấp! Đăng cấp hiện tại là cấp sáu!”

Liên tiếp những âm thanh nhắc nhở vang lên, làm cho Trần Vũ mừng rỡ không thôi, nhưng một giây sau mặt hắn lại trở nên méo xệch. Lão Tần từ trong đồng bụi đất lao ra, lão ho khan mấy tiếng, rồi lớn tiếng mắng: “Tiểu tử thú, ngươi là cố ý có phải không? Ngươi muốn mưu sát lão ca có phải hay không?”

Lão Tần ôm lấy vết thương ở trên vai, lão đảo bước tới. Lúc này, mũi tên của Trần Vũ không chỉ bắn xuyên qua người Dã Trư Vương, mà ngay cả lão cũng suýt bị mũi tên đó lấy mạng. May là lão nhanh chóng tránh kịp, nếu không thì bây giờ lão đã thành một cỗ thi thể nằm dưới mặt đất chung với con Dã Trư Vương kia rồi.

“Hi hi hi, tiểu huynh đệ, không nghĩ tới ngươi thật là lợi hại nga! Một thợ săn sơ cấp tăng năm, ồ, không đúng, ngươi mới vừa rồi lại thăng cấp rồi sao? Lợi hại, thật là lợi hại a! Một thợ săn sơ cấp tăng sáu, lại có thể giết chết một con Dã Trư Vương trung cấp đỉnh phong, đúng là kỳ lạ hiếm thấy nha! Tiểu huynh đệ có hứng thú gia nhập vào đội ngũ của chúng ta hay không?” Người đi tới nói chuyện là một nữ nhân vô cùng nóng bỏng, nàng chỉ quần trên ngực một tầng da thú, hai bầu ngực no tròn hiện ra trước mắt đủ để làm cho bất kỳ một tên nam nhân nào mê mẩn không có lỗi về, mà dưới eo của nàng, cũng chỉ quần độc một cái quần ngắn, để lộ ra cả một đôi chân trần dài miên man, trên tay nàng thì cầm lấy trường cung, miệng cười đầy mê hoặc.

Trần Vũ cảm nhận thấy trên người của nữ nhân này có một tia hương khí nhàn nhạt, hắn hơi hít vào một chút đầu óc đã muốn bị mê muội.

“Chủ nhân, cẩn thận! Nữ nhân trước mặt là một thợ săn Thiên cấp, trên người nàng ta có tu luyện mị thuật, mùi hương mà chủ nhân hít phải là Hồ Mị hương, loại hương này chỉ có người của Hồ Mị nhất tộc mới có thể xuất hiện được!” Ngay lúc này, tiếng nhắc nhở của Tiểu Nguyệt vang lên, để cho Trần Vũ kinh hãi giật mình, vội vàng lùi lại phía sau mấy bước.

Thấy sắc mặt hốt hoảng của Trần Vũ nhìn về phía mình, nữ nhân này không khỏi che miệng cười lên khanh khách: “Ai nha, tiểu huynh đệ, ngươi làm gì lại sợ ta như vậy a?”

“Hừ!” Đột nhiên lão Tần hừ lên một tiếng, đứng chắn giữa nữ nhân này và Trần Vũ, nói: “Hồ Mị Nương, tên tiểu tử này là bằng hữu của ta, ngươi đừng có dùng thứ mị thuật của ngươi câu dẫn hắn!”

Thấy lão Tần đứng vào chen ngang, nữ nhân này cũng không có chút tức giận nào, lại cười, nói: “Ai nha, Tần Quân! Ngươi làm sao bây giờ lại ra nông nổi này a? Một hai hoa đạo tặc đại danh danh đỉnh đỉnh một thời, sao giờ lại như một tên phế nahan thế này? Ngay cả một con Dã Trư Vương trung cấp cũng không thể đối phó nổi, phải nhờ vị tiểu huynh đệ kia bắn một mũi tên ra cứu giúp a!”

Nàng vừa nói, vừa nhìn về phía Trần Vũ nháy nháy mắt. Lúc này, Trần Vũ nào dám lại gần nàng nữa, hắn ước gì mình càng cách xa bà nương này càng xa càng tốt.

Lão Tần nghe nhắc đến chuyện cũ của mình, có chút không vui, nói: “Hừ, năm xưa lão Tần ta hào hoa phong nhã, ưu tú tuyệt luân! Cần gì mà lại đi làm đạo tặc chứ? Nhớ năm đó, ta là lãnh từ phong lưu, đi đến nơi nào, nữ tử ở nơi đó đều bị ta mê đảo đến chết đi sống lại! Ài, đáng tiếc năm tháng trôi đi, ta không còn phong độ như ngày nào nữa a!”

Nếu là người không biết nội tình của lão, chắc bộ dáng bây giờ của lão có thể khiến cho người ta thương cảm đến rơi lệ. Nhưng ở đây ai không nhìn thấy thủ đoạn đề tiện vừa rồi của lão, Trần Minh chỉ im lặng quay đầu đi chỗ khác, coi như là chưa từng quen biết với người này. Tiểu Phuong thì độc ác hơn, trực tiếp mắng hai tiếng: “Vô sỉ!”

Chỉ có Trần Vũ là khẽ gật gật đầu, nhưng trọng bụng hắn thì mắng to mấy tiếng: “Quá vô sỉ!”

Nhưng dù sao da mặt lão cũng rất dày, lão không hề cảm thấy ngại ngùng một chút nào, lão lại bắt đầu thao thao bất tuyệt thêm một tràng nữa. Đến lúc này, Hồ Mị Nương cũng nhìn không được, nói: “Tần Quân, ta không nghĩ đến ngươi không chỉ vô sỉ, mà da mặt của ngươi lại còn dày đến như vậy? Lần sau gặp mặt, ngươi đừng nói với ai là ta có quen biết đến ngươi!”

Đến lúc này rồi mà lão còn không biết xấu hổ nữa thì thật là hết thuốc chữa, lão hơi ngừng lại, về mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc hơn, nói: “Ngươi đến đây là để tìm ta hay là có chuyện gì khác?”

Hồ Mị Nương không có trả lời, mà nhìn lão mỉm cười, nói: “Ngươi thử đoán xem!”

Lão không có nhìn nàng, mà đưa mắt nhìn sang những người ở phía sau lưng nàng, một lúc sau mới chậm rãi, nói: “Hôm qua, ta có nhìn thấy người của Huyết Sát binh đoàn đến Trần Gia thôn! Mục đích của các ngươi và bọn họ có liên quan gì đến nhau hay không?”

Nghe nhắc đến cái danh tự này, về dựa cột trên gương mặt của Hồ Mị Nương cũng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một sự lo lắng, nói: “Chuyện này có liên quan đến một thành viên của Thiên Hồ nhất tộc chúng ta! Chúng ta cần phải tìm nàng trở về trước khi đám người Huyết Sát kia truy tung ra được tung tích của nàng. Ta biết ngươi có phương pháp có thể làm được việc này, nên đã đặc biệt đến đây tìm ngươi!”

Nghe đến đây, lão Tần liền lắc đầu, nói: “Nếu là mười năm về trước, có lẽ ta sẽ giúp các ngươi! Nhưng hiện tại...”

Lão chỉ nói đến đó, lại không tiếp tục nói nữa, Hồ Mị Nương cũng chỉ có thể thở dài, nói: “Ài... Ta biết là ngươi đã bị phế đi, nhưng dù sao năng lực của ngươi vẫn mạnh hơn người của chúng ta! Với lại...” Nàng nói đến đây, bỗng nhiên hơi cúi thấp người xuống, nhỏ giọng nói: “Ngươi là người ta có thể tin tưởng được nha!”

Giọng của nàng tuy rất nhỏ, nhưng cũng không cố ý che giấu, lão Tần lập tức xạm mặt lại, nói: “Con bà nó, lão tử đã lâu rồi không có chơi nữ nhân xinh đẹp như ngươi! Ngươi mà còn câu dẫn ta, coi chừng lão tử làm thịt ngươi luôn tại đây đây!”

Hồ Mị Nương ra vẻ sợ hãi, vội lùi về sau mấy bước, vỗ vỗ lấy bộ ngực no tròn của mình, run rẩy nói: “Ngươi... ngươi đừng qua đây a! Ngươi ta... ngươi ta vẫn còn là xử nữ đấy! Người ta rất sợ nha!”

Nhìn bộ dạng của nàng lúc này, tên tiểu lão Tần cũng đã bắt đầu rục rịch, lão không khỏi thầm mắng trong bụng một tiếng: “Con mẹ nó, đúng là yêu tinh đòi mạng người mà!”

Nhưng bên ngoài thì lão lại phát tay, nói: “Thôi được rồi, ta sẽ giúp ngươi lần này! Nhưng mà ta nói trước, đây là lần cuối cùng ta giúp các ngươi! Sau này tốt nhất là các ngươi đừng có đến tìm ta nữa!”

“Ngươi cứ yên tâm!” Hồ Mị Nương nói xong lời này, lại quay sang nhìn Trần Vũ, cười một cách vũ mị: “Tiểu huynh đệ, như vậy là chúng ta lại cùng đường rồi nha!”

Nàng vừa nói, vừa chớp chớp mắt, làm cho Trần Vũ nổi hết cả da gà, không dám nhìn nàng thêm một chút nào. Nhìn dáng vẻ của Trần Vũ, nàng dường như cảm thấy rất yêu thích, nên cười lên ha ha, nói: “Thú vị, người này thật là thú vị a!”

“Hừ!” Không biết từ lúc nào, Tiểu Phuong đã đi tới bên người Trần Vũ, nhìn về phía Hồ Mị Nương hừ lạnh một tiếng.

Trần Minh đứng một bên bị dọa cho sợ hết hồn, vội vàng kéo tay em gái của mình lại. Nhưng nàng lại quay sang lườm hắn một cái, làm cho hắn không thể nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chịu trách nhiệm

Hồ Mị Nương cười mị mị nhìn về phía Trần Tiểu Phuong một chút, rồi đột nhiên cả thân hình của nàng biến mất ngay tại chỗ, sau đó lập tức xuất hiện ở trước mặt Trần Tiểu Phuong, tay của nàng nâng lấy cái cằm của Trần Tiểu Phuong, nói: “Chà chà, cô bé này cũng coi như là một tiểu mỹ nhân nha!”

Nhưng khi nàng liếc mắt nhìn xuống phía dưới ngực của Trần Tiểu Phuong, lại cười một cách quỷ dị, nói: “Chắc chắn, chỉ đáng tiếc là quá nhỏ rồi a!”

Nàng nói xong, ánh mắt lại hướng về phía Trần Vũ chớp chớp mấy cái, nói: “Tiểu đệ đệ, ngươi nói xem của ta đẹp hơn hay là của vị tiểu cô nương này đẹp hơn nha?”

Nhìn thấy hai bầu ngực căng tròn của Hồ Mị Nương cổ tình ưỡn về phía mình, Trần Vũ khẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, hai mắt không tự chủ được co rục lại, đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác, nói: “Tiền... tiền bối... xin... xin người hãy tự trọng!”

Từ sau khi được Tiểu Nguyệt nhắc nhở, nữ nhân ở trước mặt này chính là một cường giả Thiên Giai, trong lòng của Trần Vũ rất là kiêng kỵ.

Cái gì chứ? Hắn chỉ mới là Sơ cấp tầng sáu thôi a!

Mà từ Sơ cấp lên đến Thiên Giai phải qua Trung cấp, rồi đến Cao cấp, mới tới được cảnh giới Thiên Giai. Mà vừa rồi chỉ là một con Dã Trư Vương Trung cấp đình phong thôi, cũng suýt lấy tính mạng của bọn hắn. Một cường giả Thiên Giai thì mạnh đến cỡ nào hắn cũng không thể tưởng tượng được, e rằng, chỉ cần nàng búng tay một cái, cũng đủ để hắn hóa kiếp mấy trăm lần rồi!

Đột nhiên ánh mắt của Hồ Mị Nương trở nên ai oán, nhìn nhìn Trần Vũ, nói: “Tiểu đệ đệ, người ta còn trẻ như vậy, làm sao đệ lại gọi ta là tiền bối nha! Ta thật sự rất đau lòng a!”

Nàng vừa nói, vừa cố ý đưa tay lên quẹt đi khóe mắt. Lão Tần đứng ở một bên cũng nhìn không được, nói: “Thôi đủ rồi đấy! Hiện tại nơi này cũng không phải là nơi thích hợp để đùa đâu! Ta đã ngửi thấy mùi huyết khí ở đâu đó xung quanh đây! E rằng đám người Huyết Sát kia cũng ở cách chúng ta không bao xa!”

Nghe lão Tần nhắc nhở, Hồ Mị Nương thu lại ý cười trên miệng, quay sang nói với đám thủ hạ theo ở phía sau: “Đi! Chúng ta lập tức trở lại doanh trại!”

Mấy người kia từ đầu đến đuôi không nói câu nào, lúc này đều đồng thanh hô: “Vâng, thưa thủ lĩnh!”

Nhưng trước khi nàng xoay đi, vẫn không quên lướt qua bên cạnh Trần Vũ, hôn nhẹ lên má của hắn, thì thầm một tiếng: “Tối nay tỷ tỳ sẽ qua tìm đấy!”

Mặt Trần Vũ lập tức đỏ bừng, nữ nhân này trở mặt cũng không quá nhanh đi!

Tiểu Phuong đứng ở một bên, rõ ràng lại không nghe thấy gì, nhưng nhìn hình ảnh thân mật của hai người, nàng có chút khó chịu trong lòng, hừ lên một tiếng: “Đồ lăng lo!”

Lúc này Hồ Mị Nương cũng không thêm đề ý một chút nào, nàng đã cùng đám thủ hạ của mình và lão Tần đi về phía trước. Trần Minh thì vác lấy xác của Dã Trư Vương vội vàng theo phía sau. Chỉ có Tiểu Phuong là vẫn còn âm ức trong lòng, nàng đá cho Trần Vũ một cước, mắng: “Tiểu sắc quỷ, có phải là ngươi đã thích à rồi hay không?”

Trần Vũ tự dung bị đá cho một cước rõ đau, nên sắc mặt cũng không được tốt cho lắm, hắn quay sang lườm nàng: “Chuyện đó thì có liên quan gì đến ngươi?”

“Ta...” Nàng nghĩ nghĩ vẫn không có lý do gì để mắng hắn, nhưng cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy, cho nên nàng mới kéo lấy tay Trần Vũ, nói: “Ngươi phải chịu trách nhiệm với ta?”

“Ách!” Hai mắt Trần Vũ mở to ra hết cỡ nhìn về phía nàng, hắn có cảm giác như là mình đang nghe lầm, nói: “Này, ngươi nói bậy bạ gì đó? Ta làm sao phải chịu trách nhiệm với ngươi?”

Nghe hắn nói như vậy, Tiểu Phuong lại càng sinh khí, rút kiếm ra chỉ thẳng về phía hắn, nói: “Hôm trước ngươi đã nhìn trộm ta tắm, thân thể của ta đã bị ngươi nhìn thấy rồi! Bây giờ ngươi dám không chịu trách nhiệm, ngươi có tin là ta sẽ một kiếm chém chết ngươi hay không?”

Nhìn dáng vẻ như phát điên của nàng, Trần Vũ có chút sợ hãi, hắn hiện tại vẫn không phải là đối thủ của nàng, lỡ như chọc cho nàng tức giận thật sự, nàng rất có thể sẽ cho hắn một kiếm cũng không chừng, dù sao nàng cũng là một cái người điên a!

Nhưng cái lý do này của nàng cũng là cho hấn cực kỳ khó chịu: “Đây là cái tình huống gì à? Chẳng lẽ cả đời của ta lại bị tiểu ma nữ này quán quanh không buông tha sao? Không thể được a?”

Nghĩ như thế, nên Trần Vũ cương quyết, nói: “Không được, ta vốn dĩ không hề nhìn thấy gì hết? Ta tại sao phải chịu trách nhiệm với người?”

“Ý người là, chỉ cần là người nhìn thấy thì người sẽ chịu trách nhiệm hay sao?” Hai mắt Tiểu Phuong đăm đăm nhìn về phía Trần Vũ, mũi kiếm càng lúc càng nhích gần hơn vị trí trái tim của hấn.

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, mồ hôi phía sau lưng của Trần Vũ tuôn ra như mưa, hấn cũng không biết trong đầu của tiểu ma nữ này đang suy nghĩ chuyện xấu gì, nên vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, cố nặn ra một nụ cười hiền lành, nói: “Tiểu Phuong, chuyện này ta với người có thể thương lượng một chút được hay không? Ta thật sự không thể cưới người được a! Hiện tại cả ta và người đều còn rất trẻ, với lại chúng ta cũng chỉ mới quen biết nhau có mấy hôm, chúng ta cần thời gian để mà tìm hiểu nhau kỹ hơn a!”

“Người nói cái gì?” Ánh mắt của Tiểu Phuong càng trở nên băng lãnh hơn.

Trần Vũ có chút chột dạ, nói: “Không phải là người nói ta phải chịu trách nhiệm, phải cưới người hay sao?”

“Ai nói với người là ta muốn cưới người? Người đang nằm mơ hay sao?”

Tiểu Phuong đột nhiên tức giận vùng kiếm lên, syết chút nữa là chém thẳng vào người Trần Vũ. Trần Vũ bị dọa cho một trận kinh hãi, hấn vội vàng giải thích: “Đó là lời người nói, không phải là ý của ta a?”

“Hừ!” Lúc này Tiểu Phuong mới thu kiếm trên tay lại, nói: “Người nghĩ một tên tiểu sắc quỷ như người mà có thể cưới được ta hay sao? Người ta muốn cưới phải là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, tài nghệ vô song. Còn người? Người có thể làm một người như vậy được hay sao?”

Bị nàng khinh thường như vậy, Trần Vũ cũng có chút tức giận, nói: “Người chớ có khinh thường ta! Ta, Trần Vũ xin thề! Sẽ có một ngày ta bước đến đỉnh phong của thế giới này, đạt được thành tựu mà tất cả mọi người sẽ mãi mãi kính ngưỡng! Hãy nhớ lấy!”

Vừa nói dứt lời, Trần Vũ liền phát ổng tay áo, xoay người bỏ đi. Tiểu Phuong nhìn theo bóng lưng của hấn có chút trở nên hoảng hốt, ngơ ngác. Vừa rồi trên người của Trần Vũ tán mát ra một cỗ khí thế vô cùng bá đạo, ngông cuồng mà đầy khí phách, làm cho trái tim thiếu nữ của nàng có chút đập loạn. Nàng hoảng hốt một hồi lâu mới định thần lại, khoe miệng đột nhiên nở ra một nụ cười vô cùng xảo quyết: “Được, vậy ta cũng muốn chờ xem một ngày như vậy a!”

“Đỉnh! Tật Phong Giày đã được trang bị thành công!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân mở ra gói kinh nghiệm nhận được một ngàn điểm kinh nghiệm!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được một viên Bảo Phong Đan! Sau khi sử dụng, toàn bộ thuộc tính của bản thân sẽ được tăng thêm năm mươi phần trăm, kéo dài trong một canh giờ!”

Lúc này, Trần Vũ đang ngồi dưới một gốc cây, cách doanh trại của Hồ Mị Nương khoảng chừng năm trăm thước, chăm chú nhìn lên bảng thuộc tính đang hiện hư phù ở trước mặt.

Nhân vật: Trần Vũ

Đẳng cấp: Sơ cấp, tầng sáu

Kinh nghiệm: 2300/3000

Sức mạnh: 60

Thể chất: 60

Nhanh nhẹn: 60 +10 (Tật Phong Giày)

Nghề nghiệp: Thợ săn

Kỹ năng: Xuyên Tâm Tiễn (cao cấp)

Nộ khí: 50/100

Trang bị: Bạch Ngân Cung (Phạm phẩm, sơ cấp), Tật Phong Giày (Phạm phẩm, trung cấp), túi càn khôn (Phạm phẩm, trung cấp)

Túi đồ: Sách Linh Thảo (tàn quyển)

Nhìn thấy bảng thông tin trước mặt, Trần Vũ có chút kinh ngạc hỏi: “Sao bảng thông tin này lại khác với bảng thông tin lần trước rồi?”

Tiểu Nguyệt đang hư phù trên Kim Sách, cười đáp: “Thưa chủ nhân, lúc trước hệ thống gặp một số trục trặc nên thông tin có sự sai lệch so với thể giới hiện tại. Sau khi hệ thống bảo trì, đã cập nhật và thay đổi một số tính năng cho phù hợp hơn. Hiện tại, mọi thuộc tính của chủ nhân đã có thể tương đồng với người tu luyện luyện ở đây. Nên chủ nhân cũng có thể tra được thông tin của người khác, chỉ cần đẳng cấp của người đó không vượt qua đẳng cấp của chủ nhân hai mươi cấp, tức là, bây giờ chủ nhân có thể tra được thông tin của người có cảnh giới đạt tới Cao cấp tầng sáu.”

Nghe được những lời này, Trần Vũ đột nhiên nổi lên tính trẻ con, muốn kiểm tra xem thông tin của người khác một chút. Nhưng ngay lúc này, đột nhiên sau lưng của hấn ần ần hiện ra một luồng khí lạnh, luồng khí này không biết từ đâu mà đến, lại làm cho cả người hấn trở nên cóng lại, không cách nào nhúc nhích được.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Truy Hồn

“Vèo!”

“Phập!”

“A! Là kẻ nào?”

Ngay tại thời khắc sinh tử này, một mũi tên đột nhiên được bắn ra ngoài, sau đó là một tiếng thét vô cùng chói tai.

“Vèo!”

“Bịch!”

Lại một mũi tên nữa được bắn ra, nhưng lần này là âm thanh của một vật nào đó từ trên không trung bị bắn rớt xuống. Lúc này, cảm giác bị trói buộc trên người của Trần Vũ cũng đã được cởi bỏ. Hắn vừa ngoảnh mặt nhìn lại phía sau, đã thấy một gã hắc y ôm lấy mũi tên trước ngực, nằm gục trên mặt đất, không rõ sống chết như thế nào. Bên cạnh hắn là xác của một con chim ưng toàn thân huyết vụ, trông rất kỳ dị.

Hồ Mị Nương xách theo cây cung cùng với một số nữ nhân từ bên trong trường bông đi ra, trên khuôn mặt nàng hiện lên một nụ cười đầy tà mị, nói: “Tiểu đệ đệ, vừa rồi ta đã cứu ngươi một mạng, ngươi nên tạ ơn ta như thế nào đây?”

Trần Vũ thấy nàng và một đám nữ nhân ăn mặc vô cùng phóng khoáng đi đến, mặt có chút đỏ lên, vội vàng nói: “Đa... đa tạ... tiền bối cứu mạng!”

Hồ Mị Nương có chút không vui, đưa tay vuốt lấy khuôn mặt của Trần Vũ, u oán nói: “Tiểu đệ đệ, ngươi xem tỷ tỷ xinh đẹp như thế này, làm sao ngươi lại cứ mở miệng ra là một tiếng tiền bối này, một tiếng tiền bối nọ như vậy chứ? Tỷ thật sự sẽ giận nha!”

Trần Vũ tin mấy lời này của nàng mới là chuyện lạ, hắn giả trang một bộ mặt xấu hổ, nói: “Đa... đa tạ tỷ tỷ cứu mạng! Ôn này Trần Vũ ta sẽ xin ghi nhớ ở trong lòng!”

Những lời này của Trần Vũ là lời nói thật lòng, nhưng đối với một cường giả Thiên Giai như Hồ Mị Nương thì lời này của hắn giống như là một lời nói cho có lệ mà thôi!

“Như vậy mới ngoan chứ!” Hồ Mị Nương đưa tay che miệng cười lên khúc khích một tiếng, làm cho hai con bạch thỏ trước ngực của nàng không ngừng rung động lên kịch liệt. Cũng may là Trần Vũ không hề nhìn thấy, nếu không thì máu mũi của hắn sẽ trào ra đến khó cạn mất thôi!

Cười được một lúc, Hồ Mị Nương mới quay sang nhìn gã áo đen đang nằm dưới đất, đáng vẻ tươi cười của nàng ngay lập tức biến mất, thay vào đó là một giọng nói lạnh như băng: “Nói, ngươi là người của ai sai đến?”

Đối với sự trở mặt như lật bánh tráng của nàng, Trần Vũ làm như không thấy, mà tên áo đen kia cũng im lặng không có trả lời.

“Hừ, muốn giả chết với lão nương?” Hồ Mị Nương hừ lạnh một tiếng, rồi xoay sang nói với một thủ hạ đứng ở phía sau lưng nàng: “Hương nhi, đi lên suu hồn của hắn cho ta!”

“Dạ!”

Người đi đến là một cô gái trẻ, chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, nhưng dáng người của nàng dưới bộ đồ bó sát lại căng đầy, tràn trề sức sống. Tuy thiếu một tia thành thực, nhưng nàng cũng gọi cảm không thua kém gì Hồ Mị Nương. Trần Vũ có chút suy nghĩ lung tung, không lẽ người của Hồ tộc đều nóng bỏng như vậy sao?

Dường như nhận ra ánh mắt khác thường của Trần Vũ nhìn về phía Hương nhi, Hồ Mị Nương ở một bên cười u oán, nói: “Tiểu đệ đệ, chẳng lẽ ngươi chê tỷ tỷ đã lớn tuổi nên không thèm nhìn, lại đi nhìn Hương nhi của tỷ tỷ hay sao?”

Trần Vũ bị nói đến xấu hổ không biết phải trả lời như thế nào, Hồ Mị Nương càng thêm ra sức tiến lại gần bên cạnh hắn, thì thầm, nói: “Nếu đệ đệ thích, ta có thể đem Hương nhi tặng cho đệ nha! Chỉ cần đệ hứa sẽ đối tốt với nàng, thì ta sẽ không ngại đưa nàng tặng cho đệ!”

Trần Vũ bị mấy lời này của Hồ Mị Nương làm cho kinh ngạc đến ngây người, nữ nhân này không chỉ muốn câu dẫn người khác, còn có thể buôn bán người nữa hay sao?

Đột nhiên sắc mặt của Hồ Mị Nương nhúu chặt lại, nàng lớn tiếng hô lên: “Hương nhi cẩn thận!”

Ngay tại lúc này, đột nhiên cả người của tên áo đen kia trở nên trương phình, rồi một âm thanh nổ tung vang lên.

“Ầm!”

Cả thân hình của tên áo đen kia nổ tung lên giữa không trung, máu thịt bắn ra xung quanh, cây cối ở quanh đó đều bị vụ nổ làm cho ngã rạp xuống đất, tạo thành một mảnh hỗn loạn không thể nào tả được.

Một vài miếng thịt vụn từ vụ nổ bắn tung lên trên mặt của Trần Vũ, khiến cho hắn kinh hãi đến ngây người. Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến một chuyện kinh khủng đến như vậy.

“Thì Bao! Khốn kiếp! Lại là bọn người Huyết Sát này! Bọn chúng thật sự cho rằng chúng ta không có người hay sao?” Hồ Mị Nương vừa tức giận vừa mắng, đi đến gần chỗ vụ nổ, lớn tiếng gọi to: “Hương nhi, ngươi có việc gì hay không?”

Âm thanh từ vụ nổ cũng đã kinh động toàn bộ người của Hồ Báo binh đoàn, một gã đàn ông to lớn, nửa thân người trên quấn lấy da thú, tay cầm một cây rìu to gần bằng thân hình của hắn, lao nhanh tới bên này, lớn tiếng quát: “Là kẻ nào to gan dám chạy đến chỗ của lão tử làm loạn!”

Những bước chân uyỳnh uyỳnh của người này làm cho mặt đất đều chấn động lên. Trần Vũ nhìn thấy người này không tự giác được mà lui lại phía sau mấy bước. Đi sau người này là một gã kiếm sĩ, cầm lấy một thanh trường kiếm bản rộng, bước đi chậm rãi nhưng lại tạo cho người ta có một cảm giác như hắn đang chạy nhanh trên mặt đất vậy. Đặc điểm nổi bật nhất của người này là một đầu mái tóc màu đỏ hung, vô cùng đẹp đẽ và chói mắt.

Nhưng người làm cho Trần Vũ quan tâm nhất chính là một người áo đen thần bí, toàn bộ thân hình của người này đều bị một lớp áo choàng màu đen bên ngoài che kín, không ai có thể thấy được diện mạo thật sự của hắn, chỉ có thể nhìn cây pháp trượng trên tay của hắn mà đoán ra được thân phận của hắn.

Tất cả ba người thủ lĩnh của Hồ Báo binh đoàn đều chạy đến, mà đám người lão Tàn, Trần Minh, Tiểu Phương cũng đi ra.

“Khụ khụ!”

Từ trong đồng đồ nát, một nữ nhân toàn thân tràn ngập vết thương, quần áo trên người của nàng vốn dĩ đã không đầy đủ, nay càng thiếu thốn một cách trầm trọng hơn. Trần Vũ có thể nghe được những tiếng nuốt nước bọt ở xung quanh truyền đến.

“Hừ!” Hồ Mị Nương hừ lên một tiếng, làm cho toàn bộ đám nam nhân ở đây đều không dám nhìn nữ nhân kia lâu.

Bọn người này đều biết rất rõ, nữ nhân này bình thường cười đùa phóng đãng, nhưng không phải là người có thể trêu chọc được.

Một cô gái trong số bốn cô gái đi theo Hồ Mị Nương, lấy từ trong người ra một tấm áo khoác, đem khoác lên trên người Hương nhi. Hồ Mị Nương đứng ở một bên, kiểm tra vết thương cho nàng, thấy nàng không có nguy hiểm đến tính mạng, mới thở ra một hơi, nói: “Ngạn nhi, ngươi thay ta đem Hương nhi vào trong nghỉ ngơi đi!”

“Vâng, thưa thủ lĩnh!” Cô gái tên là Ngạn nhi vội vàng dìu Hương nhi đi trở về, lúc nàng đi ngang qua Trần Vũ hơi cúi đầu xuống một chút.

Trần Vũ rõ ràng có thể nhìn thấy những vết thương trên người Hương nhi không hề nhẹ chút nào. Hắn lại nghĩ đến tình cảnh lúc này, hắn cũng suýt bị người áo đen kia giết chết, trong lòng càng cảm thấy nặng nề. Hắn không tự chủ được, đưa hai tay siết chặt lại.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi tới một mùi hương thiếu nữ nhẹ nhàng. Trần Vũ xoay đầu, liền thấy Tiểu Phương đang tròn mắt lên nhìn mình.

“Ngươi... sao ngươi lại ở chỗ này? Không phải hồi nãy ngươi nói tới đi tìm huynh của ta hay sao?” Tiểu Phương vừa hỏi vừa đánh giá Trần Vũ từ trên xuống dưới.

Không hiểu sao hắn có chút chột dạ, nói: “Ta... ta có chút việc nên đi ra ngoài trước, không nghĩ tới lại gặp phải sát thủ, suýt chút nữa thì bỏ mạng!”

“Ngươi gặp phải sát thủ? Là kẻ vừa rồi Thi Bạo hay sao?” Trong mắt Tiểu Phương bắt chợt lóe lên một tia lo lắng.

“Ừ!” Trần Vũ gật đầu.

“Hừ, không nghĩ tới bọn người Huyết Sát này lại tới nhanh như vậy!” Hồ Mị Nương hừ lạnh một tiếng, rồi xoay sang nhìn lão Tần, nói: “Tần Quân, ngươi đã nghĩ ra phương pháp gì hay chưa?”

Lão Tần lúc này cũng nhíu chặt lông mày, nói: “Theo ta thấy, chúng ta chỉ có thể dùng đến cách kia mà thôi!”

“Cái này?” Nghe lão Tần nói như vậy, Hồ Mị Nương có chút do dự, chuyện này nàng tạm thời không thể quyết định được.

Lúc này, Hồ Ca là người đàn ông to lớn sử dụng rìu làm vũ khí, một trong tam đại thủ lĩnh của Hồ Bảo binh đoàn, có chút chịu không được, lên tiếng nói: “Các ngươi đang nói thứ gì vậy hả? Ta nghe chẳng hiểu gì hết, có thể nói rõ ràng ra được hay không? Lão Hồ ta từ trước đến giờ không thích suy nghĩ, dùng có úp úp mở mở như vậy, ta sẽ thật sự tức giận đấy!”

Hồ Ca là một gã to xác, từ trước đến nay chỉ thích dùng đến nắm đấm để nói chuyện, chưa bao giờ phải vận dụng đầu óc, cho nên vừa phải động não một chút liền cảm thấy rất khó chịu. Lúc này, gã đàn ông lưng đeo kiếm, có mái tóc màu hung, mới lên tiếng, nói: “Ta nghe nói trong Hồ tộc các ngươi, có một môn tuyệt kỹ tên là Truy Hồn, có thể dùng linh hồn của mình ký thác vào trong vạn vật, tìm kiếm tung tích của kẻ địch! Cái này là thật chăng?”

Nghe nói đến thứ này, tất cả mọi người đều bị chấn động, ngay cả tên pháp sư thần bí kia cũng hơi run lên.

Trần Vũ thì rất tò mò, nghe cái tên Truy Hồn này cũng thật là lợi hại a!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Miệng tiện sẽ bị sét đánh!

“Không được!” Người đầu tiên lên tiếng phản đối chính là một trong số bốn cô gái đi theo Hồ Mị Nương, nàng này đáng người cao gầy, vũ khí sử dụng lại là một cây trường tiên được làm từ gân yêu thú, nên tân mác ra một chút yêu dã.

“Hừ, từ khi nào mà chuyện của ta các ngươi lại được phép xen vào? Lui xuống cho ta?” Hồ Mị Nương bộc phát ra khí thế cường giả Thiên Giai của mình, trừng mắt mà nhìn thiếu nữ trước mặt.

Nhưng cô gái này lại có vẻ rất ương ngạnh, nàng lại tiếp tục nói: “Tuy Truy Hồn là tuyệt kỹ của Hồ tộc chúng ta, nhưng người thi pháp sẽ có một đoạn thời gian bị suy yếu!”

Nàng nói đến đây, ánh mắt lại đảo qua xung quanh, lạnh lùng nói: “Đám nam nhân ở đây đều như là hồ đồ! Chỉ cần tỷ tỷ xảy ra chuyện, bọn chúng nhất định sẽ không buông tha cho ngươi và đám tỷ muội chúng ta! Đám tỷ muội chúng ta cũng không phải là đối thủ của bọn họ, cho nên chuyện này tuyệt đối không thể thực hiện được!”

Trọng giọng nói của nàng kèm theo một cỗ sát khí không hề che giấu một chút nào, đặc biệt là ánh mắt của nàng lại hướng về phía lão Tần nhìn kỹ mấy lần, làm cho lão suýt chút nữa thì tức đến hộc máu. Lão thật sự là bị oan a!

“Không cần ngươi phải nói nhiều! Chuyện này cứ để ta tự đi quyết định là được rồi!” Hồ Mị Nương có chút tức giận, nàng phát tay bỏ đi vào trong trường bông của mình. Thật tình nàng cũng lo lắng nhất chính là vấn đề này, mặc dù nàng và đám người Hồ Bảo binh đoàn này trên danh nghĩa là thuê mướn, nhưng không có nghĩa là bọn họ hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của nàng. Mà điểm yếu của nàng cũng không dễ dàng bị bại lộ, không nghĩ đến nha đầu kia lại nóng nảy nói rõ ràng ra như vậy, quả thật là làm cho nàng tức muốn một tay đập chết nha đầu này!

Lúc Hồ Mị Nương đi ngang qua chỗ lão Tần, không quên lườm hắn một cái, mặc dù da mặt lão rất dày, lúc này cũng phải đỏ lên: “Này, thái độ của các ngươi với ta như vậy là có ý gì? Ta không hề biết chuyện này lại có mạo hiểm lớn như vậy a! Các ngươi nghĩ lão Tần ta là hạng người như thế nào chứ?”

“Dâm tặc!”

Hồ Mị Nương quăng lại cho lão một câu, rồi đi vào trong trường bông của mình. Mặt lão có chút sượng lại.

“Con bà nó, đây là có ý gì a?”

Ba vị thủ lĩnh của Hồ Bảo binh đoàn cũng tự thống lĩnh thuộc hạ của mình trở lại chỗ trú quân, mà hai anh em Trần Minh, Trần Tiểu Phương cũng bỏ đi, chỉ còn lại có Trần Vũ là chưa kịp rời đi, bị lại kéo lại, nói: “Tiểu huynh đệ, chỉ có ngươi là không nghĩ ta như vậy có phải không? Ta là người đầu đội trời chân đạp đất, đường đường chính chính, phong lưu khoái

hoạt, làm sao lại là loại người như thế phải không?”

Trần Vũ khẽ thờ dài một tiếng, cổ tình vỗ vỗ bả vai của lão, nói: “Lão Tàn, làm người cũng nên có chút liêm sỉ a! Không nên lợi dụng lúc người ta khó khăn mà làm ra chuyện lên lút sau lưng, đặc biệt là đối với nữ nhân nha!”

“Con mẹ nó! Cút! Cút ngay cho ta! Lão tử không phải là hạng người đó a!” Mặt lão Tàn lập tức đen lại, lão nhấc chân lên đá cho Trần Vũ một cước, nhưng lúc này Trần Vũ đã có chút chuẩn bị, nên vội vàng lách người chạy thoát.

Hắn vừa chạy, vừa tức giận mắng: “Lão Tàn, chuyện của người làm ai ai cũng biết, sao lại còn trách ta?”

Lời nói của Trần Vũ văng vẳng vọng lại xung quanh, lão Tàn một mình đứng ngầy ra như phỗng, trong lòng có cỗ phiền muộn không thể nào tả hết được.

“Con mẹ nó, lão tử làm sai chuyện gì a? Ông trời thật là bất công với ta a! Ta hận ông!”

“Oanh!”

Lời lão vừa mới thốt ra, một tia sét lớn đánh thẳng xuống dưới đất, chẻ một cây đại thụ ở gần đó ra làm đôi, suýt chút nữa là dọa chết lão. Lão vội vàng chạy nhanh ra xa, miệng không ngừng mắng: “Con mẹ nó, không công bằng! Thật sự là không công bằng a!”

“Oanh! Oanh! Oanh!”

Lôi điện từ trên trời không ngừng bổ xuống, làm cho mặt đất ở xung quanh trở nên hỗn loạn, mà chỗ lão đứng liền xuất hiện ba cái hố sâu. Lúc này mọi người cũng đã chạy ra, nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng phải hít một hơi thật sâu.

Hồ Ca có chút khác lạ nhìn mấy cái hố ở trước mặt: “Lão ta không thật sự bị ông trời đánh chết rồi chứ?”

Sư Vương, gã đàn ông có mái tóc hung, lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết!”

Báo Tử, gã pháp sư mặc áo choàng đen khẽ nói: “Vẫn chưa chết!”

Giọng của gã pháp sư này ồm ồm rất khó nghe, nhưng lúc này cũng chẳng có người nào để ý đến hắn, vì lão Tàn đã từng trong hố sâu đi ra ngoài, trên mặt còn là một vẻ kinh khủng, không thể nào tưởng tượng được. Lúc này đầu tóc của lão có mấy phần bị đốt cháy đen, quần áo trên người cũng bị đánh cho rách tả tơi. Nhìn dáng vẻ của lão có chút chất vật, nhưng ai cũng nhận thấy là lão vẫn không hề có việc gì. Lão ho khụ một tiếng, miệng tính nói cái gì, lại có chút sợ hãi nhìn lên trên trời, sau đó mới không dám nói thêm lời nào nữa, mà chỉ lặng lẽ trở về chỗ nghỉ ngơi của mình.

Trần Vũ đứng cách lão cũng không xa, hai mắt hết nhìn trên người lão, lại nhìn xuống mấy cái hố sâu ở trước mặt, hắn không khỏi hít lấy một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm nghĩ: “Như vậy mà vẫn không chết?”

Nếu lúc này lão Tàn mà biết được suy nghĩ của hắn, có khi lão sẽ lao đến mà liều mạng một phen.

“Hừ, miệng tiện sẽ bị sét đánh! Đáng đời!” Tiểu Phuong đứng ở một bên khoác tay, hừ lạnh một tiếng.

Trần Vũ hơi nhìn nàng một chút, cũng không nói gì thêm. Sau một lúc, mọi người cũng liền tản đi. Vì đề phòng người của Huyết Sát binh đoàn bất ngờ tập kích nên mấy vị thủ lĩnh của Hồ Báo binh đoàn quyết định mở ra pháp trận, bảo vệ toàn bộ khu vực mười dặm xung quanh nơi đóng quân. Đương nhiên khoản tiêu hao này đều tính lên trên người của Hồ Mị Nương. Mà trải qua chuyện vừa rồi, Hồ Mị Nương dường như cũng trở nên trầm lặng hơn rất nhiều, nàng không còn cợt nhả như trước đó nữa.

Chỉ có điều, tối hôm đó đột nhiên Hồ Mị Nương lại đi đến tìm Trần Vũ, làm cho hắn không thể nói nên lời. Trong chỗ ngủ của Trần Vũ gồm có Trần Minh, Tiểu Phuong và lão Tàn. Nhưng lão Tàn sau lần đó, đã biến mất không thấy đâu nữa. Mà vết thương trên người của Trần Minh cũng chưa hề khỏi hẳn, nên cả đêm hắn đều trở mình không thể ngủ được. Tiểu Phuong dường như cũng có tâm trạng, nàng hết nhìn ra ngoài, lại lâu lâu quay sang nhìn Trần Vũ đang nằm ở một góc bên trong.

Trần Vũ vốn dĩ cũng không hề đi ngủ, hắn đang liên hệ với Tiểu Nguyệt để tra thông tin vị trí của Hồn Hoa. Chuyện lúc chiều làm cho hắn cảm thấy rất áp lực, hắn muốn tự mình tách ra ngoài, đi tìm Hồn Hoa xong, sau đó sẽ nhanh chóng đến giao cho ông lão ở trong căn nhà gỗ trong Trần Gia thôn, cầm lấy tấm bản đồ đi đến Kinh Đô, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, nâng cao thực lực của mình lên.

Nhưng Tiểu Nguyệt tra một hồi, lại nói cho Trần Vũ biết: “Thưa chủ nhân, số lượng Hồn Hoa ở khu vực gần đây không thấy xuất hiện, hệ thống tra thấy có một chỗ xuất hiện rất nhiều Hồn Hoa, cách vị trí hiện tại chừng năm mươi dặm. Nhưng vì hệ thống không có bản đồ cụ thể, nên không thể tra được thông tin chính xác!”

Tiểu Nguyệt nói đến đây, khuôn mặt có chút xấu hổ. Trần Vũ cũng hết cách. Cuối cùng hắn cũng có thể xác định được một việc, đó là cái hệ thống này của hắn, rất rất cùi bắp!

Đúng lúc này, trong không khí bất chợt lan tỏa đến một mùi hương rất đặc trưng của nữ nhân, mà cái mùi hương này cả ngày nay Trần Vũ không biết đã ngửi thấy bao nhiêu lần. Trong đầu Trần Vũ không khỏi hiện lên hình ảnh một nữ nhân ăn mặc nóng bỏng, khuôn ngực đầy đặn, trên mặt lộ ra một nụ cười cực kỳ quyến rũ xuất hiện ở trước mặt mình.

“Tiểu đệ đệ, người đã ngủ hay là còn thức? Có thể ra ngoài gặp mặt tý tý một chút được hay không?” Một giọng nói mềm mại, mà thánh thót như rót mật vào trong lòng.

Trần Vũ vừa xoay người lại, liền thấy Hồ Mị Nương đang đứng dựa vào phía bên ngoài trường bông, nhìn về phía hắn cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tâm sự của Hồ Mị Nương

Nhìn thấy Hồ Mị Nương không một tiếng động xuất hiện ở phía trước, Trần Vũ có chút kinh hãi. Hắn không khỏi quay sang nhìn hai anh em Trần Minh và Tiểu Phuong. Nhưng lúc này hai người bọn họ lại chẳng có một chút phản ứng nào, dường như hai người vẫn còn đang ngủ rất say. Trong lòng Trần Vũ bỗng nhiên trầm xuống.

Hồ Mị Nương liền đi tới, cười nói: “Đệ đệ cứ yên đi, ta chỉ là thi triển một chút mị thuật, để cho hai người bọn họ ngủ một giấc thật say mà thôi!”

Nói đến đây, cánh môi của Hồ Mị Nương bỗng nhiên ghé sát lên khuôn mặt của Trần Vũ, nói: “Tiểu mỹ nhân của đệ, đáng ngủ thật sự rất đáng yêu nha!”

Trần Vũ hơi xoay đầu một chút, hần suất chút nữa là bị rút hai tròng mắt ra ngoài.

Trần Vũ chỉ thấy Tiểu Phuong đang nằm ôm chặt lấy thanh kiếm, khoe môi hơi nhếch lên cười một cách rất đắc ý, nhìn thấy nụ cười này của nàng, đột nhiên Trần Vũ cảm thấy lông tóc của mình bắt đầu dựng ngược lên. Không biết là tên xui xẻo nào gặp phải nàng trong giấc mơ đó nữa.

Nhưng điều làm cho Trần Vũ xấu hổ nhất chính là, lúc này quần áo trên người nàng đều bị xốc ngược lên tới tận rốn, cũng may là trên người nàng còn có một bộ đồ ngủ ở bên trong, nếu không thì không biết là bao nhiêu cảnh xuân bị tiết lộ ra hết bên ngoài.

“Đã nhìn đủ chưa?” Lúc này Hồ Mị Nương lại lên tiếng, làm cho Trần Vũ có chút xấu hổ không dám nhìn nữa.

Hần lúc này mới dể ý tới là, nữ nhân này rõ ràng vẫn còn kê sát người vào mặt mình a!

Nhìn thấy sự lúng túng ở trên mặt của Trần Vũ, Hồ Mị Nương mới cười hi hi một tiếng, rồi đưa tay khoác lên trên người của hắn. Chỉ trong chớp mắt, Trần Vũ đã cảm thấy cơ thể mình bỗng nhiên trở nên nhẹ đi, mà khung cảnh ở xung quanh cũng hoàn toàn thay đổi. Hắn nhìn thấy mình đang đứng trên một thân cây to, phía trên đầu thì đang treo lấy một vầng trăng đỏ như huyết.

Lúc này, Hồ Mị Nương mới thả người ngồi xuống nhánh cây, một tay chỉ lên bầu trời, nói: “Đệ có biết tại sao mặt trăng lúc nào cũng đỏ như vậy hay không?”

Trần Vũ hơi chút ngơ ngác, hắn cũng không biết nguyên nhân tại sao mặt trăng lại đỏ như vậy.

Lúc này, Hồ Mị Nương mới chậm rãi nói: “Cách đây rất lâu, rất rất lâu về trước, mặt trăng cũng không phải đỏ như vậy. Nhưng vào một ngày nọ, mặt trăng lại bỗng dưng biến thành một mảnh đỏ rực như máu. Có người nói rằng đó là do hiện tượng kỳ lạ nào đó của thiên nhiên tạo ra. Cũng có người nói rằng, đây là điềm báo của sự diệt vong. Lại có rất nhiều người nói rất nhiều giả thuyết khác nhau. Nhưng một vị trưởng lão của Hồ tộc chúng ta lại nói khác với tất cả mọi người, nàng nói, là do Nguyệt Thần đang bị thương, vết thương của nàng đã nhuộm đỏ cả mặt trăng. Cho nên mặt trăng mới đỏ như vậy. Giả thuyết này của nàng chẳng ai tin cả, và mọi người đều cho đó là một lời nói vô căn cứ mà thôi. Nhưng rất lâu sau đó, đã có người chứng minh được, lời nói của nàng là sự thật. Người đó nói rằng, Nguyệt Thần đang bị thương, là nàng bị thương trong một cuộc chiến tranh trên Thần Giới. Một cuộc chiến tranh rất thảm khốc!”

Trần Vũ rất là kinh ngạc nhìn về phía mặt trăng đang đỏ rực kia, một lúc lâu mới nhìn sang Hồ Mị Nương, hỏi: “Tỷ tỷ nói những chuyện này với ta để làm gì?”

“Vì?” Nàng đột nhiên có chút chần chờ, sau đó lại thờ dãi một hơi, nói: “Không biết tại sao, khi vừa nhìn thấy đệ trong lòng ta cảm thấy rất kỳ lạ, giống như là ta đã từng gặp đệ ở một nơi nào đó rồi, nhưng ta không biết rõ là gặp đệ ở đâu. Ta chỉ biết, đệ rất khác với những người còn lại!”

Trần Vũ bị mấy lời này của nàng làm cho giật thót lên, không lẽ nàng đã nhìn ra được mình có hệ thống ở trên người? Nhưng rất nhanh hắn liền trầm tĩnh trở lại, vì Tiểu Nguyệt đã từng nói, ở một giới này, không ai có thể nhìn thấy được hệ thống trên người của hắn, cho dù là Thần Cấp!

Nghĩ như vậy, Trần Vũ càng thêm yên tâm, nói: “Ta cũng cảm thấy tỷ rất quen mắt nha! Vừa nhìn thấy tỷ là ta đã có một cảm giác rất thân quen rồi!”

“Thật sao?” Hồ Mị Nương đột nhiên đưa tay ra nắm chặt lấy tay Trần Vũ, khiến hần suất chút nữa là bị dọa cho té ngã xuống cây.

Nhìn thấy biểu hiện của hắn, nụ cười trên mặt của Hồ Mị Nương trở nên tắt ngấm, nàng có chút u oán nhìn về phía hắn, trách móc: “Đệ đang gạt ta!”

“Đệ không có gạt tỷ, lời nói của đệ là thật nha!” Trần Vũ giả trang ra một bộ dáng như muốn moi tìm, móc gan ra để chứng minh cho lời nói của mình là thật.

Nhưng ánh mắt của Hồ Mị Nương sắc bén đến cỡ nào, nàng nâng một ngón tay lên chỉ vào mũi hắn, hừ nhẹ một tiếng: “Đệ muốn lừa ta sao? Hồ tộc chúng ta đã tu luyện mị thuật từ nhỏ, một chút lời nói dối của đệ chẳng lẽ ta không thể nhận ra được ta sao? Đệ thật sự rất xấu nha!”

Mặc dù lời nói của nàng là như vậy, nhưng Trần Vũ có thể thấy được trong lời nói của nàng không hề có ý trách cứ hắn một chút nào. Hắn không khỏi tò mò mà hỏi thăm: “Tỷ tỷ, nửa đêm tỷ kêu ta ra đây không phải chỉ để nói mấy lời này thôi đấy chứ?”

Đến lúc này, chỉ nghe thấy Hồ Mị Nương thờ dãi một tiếng, nàng lại nhìn ánh trăng đỏ rực ở trên bầu trời, nói: “Đệ có bao giờ tin vào duyên số hay không?”

Duyên số, hai chữ này thật sự quá mức mơ hồ, Trần Vũ cũng không tin trên đời này thật sự có cái gọi là duyên số. Mọi sự ở trên đời đều có sự sắp đặt hết cả, nếu không thì tại sao hắn tự dưng lại bị đưa đến nơi này, tại sao mà hắn lại gặp được những người như nàng. Nhưng nghĩ lại, Trần Vũ lại cảm thấy thứ này cũng không hẳn là không thể tồn tại. Mọi sự ở trên đời có nhân thì ắt sẽ có quả, cái gọi là duyên số cũng chỉ là một loại nhân quả mà thôi!

Không biết là Trần Vũ có thể nghe thấy những lời này không, nhưng lúc này nàng lại tựa như là tự nói với chính mình vậy: “Hồ tộc chúng ta nhìn như đang phong quang vô hạn, được người người kính trọng. Nhưng ta biết rất rõ, thời kỳ thịnh vượng nhất của Hồ tộc chúng ta đã trôi qua từ rất lâu rồi. Đã mấy trăm năm nay, Hồ tộc chúng ta chưa từng xuất hiện một vị thiên tài tuyệt thế nào, cũng chưa từng có người đạt đến cảnh giới Thần Cấp. Hồ Ban nhất tộc thì không ngừng rình mò ở bên cạnh, lúc nào cũng giơ sẵn móng vuốt, chực chờ cho chúng ta sơ sẩy là vồ lấy. Ngay cả khi đám con cháu trong tộc chúng ta bị bắt đi bán làm nô lệ, chúng ta cũng không thể cứu bọn họ trở về. Đây thật sự là một sỉ nhục to lớn nhất từ trước đến nay của Hồ tộc chúng ta! Nhưng những người kia, lại không coi trọng chuyện này. Thậm chí ngay cả việc Thiên Hồ, là thần thú thủ hộ của Hồ tộc chúng ta bị mất tích, bọn họ cũng không thèm để ý, lại phân tranh với nhau, đấu đá nhau. Ta không biết, ta còn có thể duy trì được chuyện này đến bao giờ nữa đây?”

Nàng thờ dãi một hơi, không còn tiếp tục nói nữa.

“Chỉ cần Hồ tộc vẫn còn người, thì sẽ không thể bị diệt vong!”

“Ài?”

Lúc này đột nhiên có âm thanh xuất hiện ở bên cạnh, làm cho Hồ Mị Nương có chút kinh hãi, không biết từ lúc nào tay nàng đã cầm sẵn cung tên rồi.

“Đừng bắn! Là ta!”

Không biết từ chỗ nào, lão Tàn mỉm cười phi thân tới. Nhìn thấy lão, Hồ Mị Nương có chút buồng lỏng, nhưng cung tên trên tay vẫn giữ chặt. Lão Tàn có chút cười khỏ, nhìn nàng, nói: “Người có thể bỏ cung tên xuống nói chuyện được hay không? Ta chẳng lẽ còn không bằng tên tiểu quý kia hay sao?”

“Đương nhiên là không bằng!” Cả Trần Vũ và Hồ Mị Nương đều đồng thanh hô lên.

Lời này làm cho lão Tàn cảm giác đau nhói, lão thờ dãi một hơi: “Ài, năm tháng thật là hại người a! Nhớ năm xưa, ta phong lưu khoái hoạt, hào hoa phong nhã đến cỡ nào...”

“Ngumg!” Hồ Mị Nương có chút không kiên nhẫn, lên tiếng ngắt lời lão, nàng nói: “Người đến đây từ khi nào?”

Nàng hỏi ra lời này, trong lòng cũng bất giác có chút kinh hãi. Rõ ràng bị lão tiến đến gần như vậy mà nàng không thể phát giác được, lão Tần Quân này quả thật là không hề đơn giản một chút nào, xem ra cảnh giới của lão cũng không có bị hao mòn như vẻ bề ngoài của lão.

Lão Tần cười cười, nói: “Thật ra là ta cũng vừa mới đến, ta đem đến cho người một tin tức tốt và một tin tức xấu, người muốn nghe tin nào trước?”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ma Pháp Địa Đồ

Hồ Mị Nương cũng không có trực tiếp trả lời câu hỏi của lão, mà chỉ nhìn lão cười như không cười. Thấy vẻ mặt này của nàng, lão cảm giác như là bị chuột cắn, lão liền vội vàng xua tay nói: “Được rồi, được rồi! Ta không đùa với người nữa! Ta vừa mới thu được tin tức, cách đây một trăm dặm về hướng bắc, phát hiện ra được tung tích của một con Thiên Hồ, nhưng ta cũng không dám chắc chắn đó có phải là khí tức của con Thiên Hồ mà các người muốn tìm kiếm hay không? Với lại một hơi khí tức này đã tồn tại được mấy canh giờ rồi, e là nó không còn ở đó nữa!”

“Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần có được một hơi khí tức của nó, ta tự có cách truy tung ra được!” Hồ Mị Nương nói đến đây, lại quay sang nhìn lão: “Vậy còn một tin tức xấu thì sao?”

“Ngay gần chỗ ta phát hiện được khí tức của nó, có cường giả của Huyết Sát binh đoàn đang ở đó! Ta nghĩ đó là khí tức của lão quý kia?” Mỗi lần nhắc đến danh tự này, Tần Quân không tự chủ được có chút ớn lạnh trong lòng.

Mà Hồ Mị Nương nghe xong, sắc mặt cũng không dễ coi một chút nào.

“Người khẳng định là khí tức của lão ta sao?” Hồ Mị Nương có chút nghi ngờ hỏi lại.

Tần Quân thấy nàng nghi ngờ như vậy, vẻ mặt có chút không vui, nói: “Mấy ngày hôm trước ta còn gặp lão xuất hiện ở Trần Gia thôn, lúc đó ta cũng không nghĩ là lão ta. Nhưng hôm nay một lần nữa cảm nhận được khí tức của người này, ta có thể khẳng định đó chính là lão! Người này chúng ta không thể trêu chọc được!”

“Nếu thật sự là lão, thế thì chuyện này không hề đơn giản như vậy nữa rồi!” Hồ Mị Nương cũng bắt đầu rơi vào trầm tư.

Lão Tần cũng im lặng không nói lời nào. Trần Vũ đứng ở một bên, bị bầu không khí quý dị này làm cho ngột ngạt, khó chịu, hần mới lên tiếng, nói: “Hai vị, ngày mai ta tính sẽ tách ra để đi tìm Hồn Hoa. Cho nên hiện tại ta không làm phiền hai vị nữa, ta muốn trở về nghỉ ngơi một chút!”

“Hồn Hoa?” Hồ Mị Nương hơi có chút kinh ngạc nhìn Trần Vũ: “Tiểu đệ đệ, người đi tìm Hồn Hoa làm cái gì? Thứ đó cũng không phải là đồ vật tốt lành gì a? Nếu đệ thích tỷ tỷ có thể tặng cho đệ vài thứ tốt hơn thế nhiều nha!”

“Ài, là tên tiểu quý này muốn đi đến Kinh Độ, nên đến chỗ của lão độc vật kia thu mua địa đồ! Còn cái nhiệm vụ thu thập Hồn Hoa này chính là lão độc vật đó giao cho hần đi làm! Làm xong lão mới chịu giao địa đồ cho hần!” Tần Quân đứng ở một bên mở miệng lên tiếng.

“Địa đồ? Thứ này ta cũng có a?” Hồ Mị Nương nói đến đây, ánh mắt chớp chớp lên một cái, nói: “Tiểu đệ đệ, người muốn địa đồ tỷ tỷ cũng có thể cho người nha! Chỉ cần người đáp ứng với ta một điều kiện là được!”

“Điều kiện gì?” Nghe thế hai mắt Trần Vũ liền tỏa sáng, nói.

Mà Hồ Mị Nương lúc này đã ghé thấp người xuống, thì thầm bên tai của Trần Vũ: “Đệ già cho ta là được!”

“Achl!” Nghe xong cái điều kiện này, Trần Vũ thiếu chút nữa là từ trên cành cây bị dọa cho té rớt xuống dưới đất.

Nói đùa gì chứ? Bà cô này tuổi so với lão Tần cũng không hề nhỏ hơn một chút nào a! Nếu để cho Trần Vũ gọi nàng một tiếng cô cô thì còn có thể chấp nhận được, còn muốn Trần Vũ già cho nàng, thả hần đi vào rừng mạo hiểm một phen còn tốt hơn!

Nhìn thấy biểu hiện của Trần Vũ, lần này Hồ Mị Nương cũng không có tức giận, mà cười phá lên, giọng cười của nàng vô cùng hào sảng, vang vọng khắp cả núi đồi. Mà lão Tần thì không ngừng nuốt lấy mấy ngụm nuốt bọt, quay đầu không dám nhìn lâu.

“Lão quý, người muốn chết có phải không?” Nụ cười của nàng đột nhiên ngừng lại, liếc mắt nhìn về phía lão Tần một cái, sau đó lại quay sang nhìn Trần Vũ: “Tiểu đệ đệ, lời của tỷ tỷ chỉ là nói đùa thôi, người không cần phải hoảng sợ như vậy a!”

Trong lời của nàng, Trần Vũ có thể nghe thấy một chút u oán, giận hờn ở trong đó. Nhưng mà nàng cũng không có tiếp tục ở đề tài này lâu, nàng nói: “Chuyện bản đồ, ta có thể đáp ứng đệ, nhưng điều kiện nhất định là phải có!”

Nàng nói đến đây, bỗng dung không khỏi thở dài một hơi: “Tiểu đệ đệ, sáng mai người chờ ta một chút, ta sẽ cho người đem bản đồ đến giao cho người!”

Nàng nói xong, cả thân hình đột nhiên biến mất trong bóng đêm dài như vô tận, mà lão Tần cũng lắc đầu, khẽ cười một tiếng, rồi cũng biến mất theo. Mặt Trần Vũ cứ nghếch ra, rồi hần vội vàng la to: “Này, các người sao không đem ta đi xuống với a!”

Trần Vũ nhìn xuống mặt đất, ước chừng phải hơn mấy chục trượng, làm cho hần có chút dờ khóc dờ cười.

Một đêm như vậy, lặng lẽ trôi qua. Sáng ngày hôm sau, khi Tần Quân và hai anh em Trần Minh, Tiểu Phương thức dậy, toàn bộ người của Hồ Báo binh đoàn đã dờ trại dời đi từ lâu, chỉ còn lại căn lều trại của bọn họ đang nằm trơ trọi trên một mảnh đất trống.

Khi ba người bọn họ bước ra ngoài, đã thấy hai thiếu nữ Hồ tộc cùng với một con thỏ ngọc to lớn chắn ngay trước lều trại. Vừa nhìn thấy con thỏ này, Trần Vũ bị dọa cho suýt chút nữa ngã ngửa về phía sau. Hai anh em Trần Minh, Tiểu Phương tuy cũng kinh ngạc, nhưng không có giật mình đến như vậy.

“Đồ quý nhất gan!” Tiểu Phương đứng ở một bên lăm lăm mắt.

Trần Vũ cũng có chút xấu hổ, vội ho khan một tiếng. Một thiếu nữ Hồ tộc nhảy từ trên lưng Đại Thỏ Ngọc xuống, một tay cầm lấy một miếng ngọc bài, mờ miệng nói: “Thủ lĩnh của chúng ta nói giao vật này cho người!”

Trần Vũ cầm lấy miếng ngọc bài này, khi tay hắn vừa chạm vào ngọc bài thì nó liền phát sáng lên, rồi một hình ảnh hiện ra giữa không trung, là hình ảnh của Hồ Mị Nương, giọng nàng vẫn rất vui vẻ khi nói chuyện: “Tiểu đệ đệ, đây là Ma Pháp Địa Đồ do chính tay tỷ tỷ dùng tinh thần lực mà tạo thành, do năng lực của ta có hạn, chỉ có thể hạn chế trong một phạm vi nhỏ của Đông Vực, nhưng mà đường đến Kinh Đô ta đã đi qua một lần, những nơi nguy hiểm ta đều đánh dấu màu đỏ ở trên đó, đệ nên cẩn thận đừng có tới gần. Thời gian của ta cũng rất có hạn, lời ta chỉ nói đến đây mà thôi! À đúng rồi, hai tiểu nha đầu kia ta giao cho đệ chiếu cố đùm ta! Còn con thỏ ngọc kia là sủng vật của ta, nhìn nó to lớn như vậy thôi nhưng rất nhát gan! Đệ nhớ chăm sóc tốt cho bọn họ! Thôi, tỷ đi đây! Tạm biệt tiểu đệ đệ!”

Hình ảnh cuối cùng hiện ra trước mặt Trần Vũ là một nụ hôn gió của nàng dành tặng cho hắn. Khi hình ảnh biến mất, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía hắn. Đặc biệt là Trần Tiểu Phuong, nàng nhìn hắn một cách đầy khinh bỉ. Chỉ có Trần Minh là bí mật giơ một ngón tay cái lên ra hiệu cho hắn. Mặt Trần Vũ có chút đỏ rần, hắn vội ho khan một tiếng, nói: “Được rồi, địa đồ đã tới tay! Chúng ta tiếp tục lên đường thôi!”

“Nhưng mà người muốn đi đâu?” Ánh mắt của Trần Tiểu Phuong nhìn về phía Trần Vũ có chút bất thiện, nói.

“Đi tìm Hồn Hoa?” Trần Vũ trả lời.

“Đi tìm Hồn Hoa? Không phải người đã có địa đồ rồi hay sao?” Người lên tiếng nói chuyện là nữ nhân Hồ tộc đang ngồi trên lưng Đại Thỏ Ngọc.

Người này Trần Vũ vẫn còn rất ấn tượng, nàng chính là nữ Hồ tộc hôm qua bị trúng phải Thi Bạo, hiện tại trên người nàng vẫn còn vết thương. Thấy ánh mắt kỳ quái của mọi người nhìn về phía mình, Trần Vũ lắc đầu nói: “Có được địa đồ là một chuyện, còn việc tìm Hồn Hoa là một chuyện khác! Với lại, việc ta đã nhận của người khác, không thể nào bỏ dở nửa chừng được!”

Mấy lời này của Trần Vũ làm tâm tình của mọi người trở nên rất phức tạp. Trần Minh thì không nói gì, Tiểu Phuong thì ở một bên suy nghĩ ẩn ý bên trong lời nói của hắn. Chỉ có hai nữ nhân Hồ tộc là liếc mắt nhau, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ hài lòng.

Hai nàng thăm trao đổi với nhau.

“Đại tỷ nói không sai, người này rất giữ chữ tín!”

“Ta cũng nghĩ như vậy!”

Nếu như Trần Vũ biết được suy nghĩ trong lòng của bọn họ, hắn chắc chắn sẽ cười đến phát điên! Thật sự mà nói, sau khi nhận lấy địa đồ, hắn rất muốn mau chóng đi đến Kinh Đô, nhưng Tiểu Nguyệt lại cảnh báo hắn, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ lần này, hắn sẽ bị trừng phạt rất nặng. Cho nên hắn mới phải giả trang ra một bộ liễu chết không sồn lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mê Hồn Trú

Hồn Hoa vốn dĩ là một loại hoa rất kỳ lạ, chúng dựa vào lực lượng linh hồn của vạn vật mà sinh trưởng, cho nên nơi mà nó xuất hiện thường là ở các chỗ mộ địa. Mà bên trong Ma Pháp Địa Đồ do Hồ Mị Nương lưu lại, từ nơi này đi về phía tây hai trăm dặm, là một chỗ mộ địa như thế.

Theo như ký hiệu trên Ma Pháp Địa Đồ lưu lại, nơi này được gọi là Hố Trời. Cái gọi là Hố Trời này kỳ thật cũng rất ly kỳ, quái dị. Nghe người ta nói rằng, mỗi một con yêu thú lúc trở nên già yếu, hoặc là bị thương nặng không thể qua khỏi. Trước lúc chúng chết, từ trong sâu thẳm linh hồn của chúng sẽ xuất hiện một âm thanh triệu hồi, triệu hồi chúng đi về nơi Hố Trời này.

Không ai biết cái Hố Trời này hình thành từ khi nào, tại sao nó lại xuất hiện ở đây. Mà người ta chỉ biết rằng, từ thuở sơ khai của buổi hồng hoang, cái hố trời này đã được sinh ra. Lúc đó, nó chỉ là một cái lỗ đen sâu không thấy đáy. Cho đến bây giờ, nó vẫn là cái lỗ đen sâu hun hút như thế, nhưng xung quanh nó đã nằm lại rất nhiều bộ thi thể thối rữa, có cái bị phân hủy, có cái vẫn còn rất tươi mới, nhưng cũng có cái chỉ còn lưu lại vết tích của tro bụi.

Trong đám hài cốt này, đa phần đều là những loại yêu thú cấp thấp, nhiều vô số kể, nhưng cũng không thiếu thi thể của Thánh Thú, thậm chí là tồn tại chí cao vô thượng như Thần Thú cũng từng xuất hiện qua. Trong đó cũng có mấy bộ xương rồng rất đồ sộ.

Tất cả những điều này là từ hệ thống nói cho Trần Vũ biết, còn những người khác cũng không biết được nhiều thứ như thế.

Lúc này, Trần Vũ đang cùng với bốn người Trần Minh, Tiểu Phuong, Thu Hương, Bạch Ngan cười ở trên lưng của Đại Thỏ Ngọc. Con thỏ này nhìn bề ngoài hơi mập mạp, nhưng tốc độ của nó lại không hề chậm một chút nào. Đoạn đường hai trăm dặm này, nó chỉ chạy chưa đến một canh giờ là đến nơi.

“Đây là Hố Trời sao?” Tiểu Phuong chỉ tay về phía mảnh hài cốt trắng xóa ở trước mặt.

Trần Vũ nhìn lấy hoàn cảnh chung quanh, rồi gật đầu xác nhận. Trên đường đi đến chỗ này, nhờ có Đại Thỏ Ngọc tản ra khí tức của cường giả Thiên Giai, cho nên mọi người không gặp bất kỳ trở ngại nào. Chỉ có điều, lúc vừa đến khu vực này, Trần Vũ cảm giác xung quanh có rất nhiều đôi mắt đang quan sát nhóm người bọn hắn.

Lúc này, thân thể của Đại Thỏ Ngọc cũng thu nhỏ lại chỉ bằng một con thỏ trắng bình thường. Mà hai nữ nhân Hồ tộc, Thu Hương và Bạch Ngan cũng đề phòng nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Trần Minh cũng cảm thấy trong không khí tản ra một luồng khí tức rất khó chịu, hắn nói: “Huynh đệ, nơi này cũng không phải là nơi ở lâu! Chúng ta tranh thủ thu thập lấy Hồn Hoa rồi trở về đi!”

Trần Vũ đương nhiên là không phản đối một chút nào. Hắn gật đầu, nói: “Vậy mọi người tản ra đi thu thập Hồn Hoa giúp ta! Sau này ta nhất định sẽ hậu tạ!”

“Người đang nói cái gì vậy hả? Đây chỉ là việc tiện tay mà thôi!” Trần Minh vỗ lấy vai của Trần Vũ, lại tiếp tục nói: “Với lại, sau này ta cũng muốn đi theo người tới Kinh Đô một chuyến, ta nghe nói ở nơi đó có một cái học viện dành riêng cho Chiến Sĩ! Nhưng ta biết, với tư chất của ta không thể nào vào trong đó được, nhưng ta cũng muốn nhìn nó một chút!”

Nói đến đây, trong giọng nói của Trần Minh cũng có chút thất lạc, mà Tiểu Phuong đứng ở một bên, nàng nhìn không được, nói: “Hừ, có gì mà phải hạ thấp mình như vậy chứ, với tư chất của ca, ta tin chắc là sẽ được vào trong học viện! Mà ta cũng muốn đi vào học viện dành cho Ma Kiếm Sĩ, ta nghe nói ở nơi đó có rất nhiều công pháp cao cấp dành cho Ma Kiếm Sĩ. Ta nhất định phải vào đó để nâng cao thực lực của mình lên!”

Thu Hương và Bạch Ngạn lúc này cũng lên tiếng: “Tỷ tỷ đã dặn, sau này chúng ta sẽ đi theo Vũ công tử, cho nên công tử đi đến đâu, chúng ta sẽ đi theo đó!”

Trần Vũ có chút kinh ngạc nhìn về phía hai người, rồi hắn lại chợt nhớ đến điều kiện lúc trước Hồ Mị Nương đã nói qua với hắn. Trong lòng hắn lúc này không biết là nên khóc hay nên cười, nữ nhân Hồ tộc này quả thật là không suy nghĩ theo lẽ thường.

Mọi người bắt đầu tản ra để thu thập Hồn Hoa, Trần Vũ thì đi cùng với Thu Hương và Bạch Ngạn, còn hai anh em Trần Minh, Tiểu Phuong thì đi chung với nhau.

Xung quanh chỗ này, Hồn Hoa xuất hiện rất nhiều. Thậm chí, có chỗ còn mọc lên thành một vùng lớn. Giống Hồn Hoa này thường hay lẫn vào trong đám cỏ cây xung quanh, mà bề ngoài của nó rất bình thường, nếu như không quan sát kỹ rất có thể sẽ bị nhầm lẫn.

Sau khi tra xét một phen, biết đây chắc chắn là thứ Hồn Hoa mà mình cần, Trần Vũ mới tranh thủ đem cả gốc cây và lớp đất bên dưới để đào lên. Điều này là một điều bắt buộc, vì loại Hồn Hoa này, một khi rời khỏi mặt đất sẽ hóa thành không khí, không cách nào bắt được. Cho nên, muốn hái được chúng, mọi người bắt buộc phải thu thập cả phần đất và phần thân cây, sau đó bỏ vào trong túi trữ vật. Chuyện này thật sự rất là phiền phức.

Cũng may là trên người của tất cả mọi người ở đây đều có túi trữ vật. Mà lúc này, Trần Vũ cũng phát hiện ra một sự khác biệt rất lớn. Hai huynh muội Trần Minh, Tiểu Phuong trên người chỉ có thể sử dụng một cái túi cần khôn nhìn rất rách nát. Mà trên người của Thu Hương và Bạch Ngạn lại dùng một cái túi được làm bằng sợi vải màu vàng, giống như là cái túi thơm bình thường vậy. Tuy nhìn bề ngoài cái túi thơm này phải nhỏ hơn cái túi cần khôn ở trên người hai anh em Trần Minh rất nhiều, nhưng không gian bên trong phải lớn hơn đến mấy chục lần. Trần Vũ không khỏi nhìn sang cái túi cần khôn giấu ở trên thắt lưng của mình, hắn thầm nghĩ một tiếng: “Đúng là người có tiền a!”

Trần Vũ nghĩ nghĩ, lại tự cười giễu một tiếng. Hắn và hai anh em nhà họ Trần thật ra đều là dân nhà quê, còn hai tỷ muội xinh như hoa như ngọc này lại là con nhà danh giá, hai thứ này làm sao có thể so sánh được?

Đang lúc miên mang suy nghĩ, Trần Vũ đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng. Khi hắn quay đầu lại, khung cảnh chung quanh đột nhiên trở nên mơ hồ không còn rõ ràng, mà đám người Thu Hương, Bạch Ngạn, Trần Minh và Tiểu Phuong cũng không thấy ở đâu?

Trong lòng có dự cảm không lành, sắc mặt của Trần Vũ liền trở nên trầm xuống, mà lúc này, sự liên hệ của hắn với Tiểu Nguyệt cũng hoàn toàn biến mất rồi!

“Cạc cạc cạc!”

Một âm thanh chói tai vang lên trong đầu, làm cho Trần Vũ vô cùng kinh hãi. Hắn nhìn sang bốn phía, lại chẳng thấy bóng dáng của ai cả. Hắn có chút lo lắng, hô lên: “Là ai? Mau ra đây! Đừng giờ trò quỷ như vậy nữa!”

Lúc này, Trần Vũ rất hy vọng đây là trò đùa dai của Tiểu Phuong. Nhưng đáp lại hắn vẫn là thứ âm thanh vô cùng kinh khủng như đến từ Cửu U Địa Ngục kia.

“Cạc cạc cạc!”

“Người là ai! Mau ra đây, đừng có mà dọa ta, ta không sợ người đâu!” Lúc này, Trần Vũ dường như là găm thét lên.

Nhưng đáp lại hắn vẫn chỉ là những tiếng kêu cạc cạc không ngừng vang lên bên tai.

“Công tử! Công tử! Người bị làm sao vậy? Công tử mau mau tỉnh lại đi!”

“Không xong rồi! Hình như công tử bị trúng Mê Hồn Trú!”

Trong lúc mơ màng, Trần Vũ rõ ràng còn nghe được tiếng của một trong hai Hồ nữ gọi mình. Nhưng lúc này, đầu óc của hắn đã trở nên trống rỗng, mọi thứ chỉ là những tiếng kêu cạc cạc vô cùng chói tai. Ý thức của hắn dần dần trở nên mơ hồ, hắn thậm chí không còn nghe thấy được tiếng gào thét ở trong lòng của mình nữa.

Không gian xung quanh đã trở nên bất định, nó vừa giống như là trời sao, lại vừa giống như là một nơi nào đó ở sâu trong lòng đất. Trần Vũ chỉ nhìn thấy một đôi mắt đỏ lờm đang chăm chú nhìn về phía mình. Từ nơi đó, Trần Vũ còn có thể nghe thấy được những âm thanh cạc cạc đang không ngừng phát ra. Thì ra những tiếng kêu quái dị kia là phát ra từ chỗ này. Nhưng mà, lúc này ngay cả một cái nhấc tay, một tiếng kêu yếu ớt hắn cũng không thể phát ra được, thì lấy gì mà chống lại thứ đáng sợ ở trước mặt mình đây?

Mọi thứ trở nên tối dần, và Trần Vũ đã hoàn toàn chìm vào trong hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Hắc Long

“Bíp bíp!”

“Hệ thống cảnh báo! Chủ nhân đã bị hôn mê! Hệ thống sẽ tự khởi động trong vòng mười giây nữa!”

“Mười... chín... tám... bảy...”

“Bíp! Hệ thống tự khởi động thành công!”

“Chủ nhân! Chủ nhân! Người mau tỉnh dậy đi!” Sau tiếng thông báo của hệ thống Tiểu Nguyệt xuất hiện ở trước mặt Trần Vũ, nàng lo lắng, hô lên.

Lúc này hai mắt của Trần Vũ cũng mở ra, hắn nhìn thấy Tiểu Nguyệt lơ lửng ở trước mặt thì trong lòng cũng có chút buồn lòng. Nhưng khi vừa nhìn thấy một bộ thi thể trôi lơ lửng ở giữa không trung, tâm hắn lại chìm xuống đáy cốc.

“Chẳng lẽ, ta thật sự đã chết rồi sao?” Trần Vũ tự nói với chính mình.

“Chủ nhân! Người cứ yên tâm đi! Người vẫn chưa chết! Đây chẳng qua là một loại năng lực hộ chủ của hệ thống mà thôi! Vừa rồi chủ nhân bị một linh hồn thể công kích, linh hồn đã bị thương. Hệ thống bắt buộc phải cưỡng ép đem linh hồn của chủ nhân tách ra để bảo vệ. Hiện tại thân thể của chủ nhân đang bị linh hồn kia chiếm đóng, chủ nhân cần phải nhanh chóng tiêu diệt linh hồn đó, lấy lại thân thể của mình. Bằng không, thân thể này của chủ nhân sẽ vĩnh viễn bị chiếm mất!” Lời cảnh báo này của Tiểu Nguyệt tuy không làm Trần Vũ bớt âu lo, nhưng cảm giác vẫn có chút dễ chịu hơn rất nhiều.

Dù như thế nào đi nữa, còn sống đúng là một việc đáng để ăn mừng!

Trần Vũ suy nghĩ một chút, lại nói: “Hiện tại ta cần phải làm những gì để giành lại thân thể của mình?”

Câu hỏi này của Trần Vũ làm Tiểu Nguyệt có chút lúng túng, nàng hơi cúi đầu, xấu hổ nói: “Thật xin lỗi! Tiểu Nguyệt cũng không biết!”

“Cái gì?” Trần Vũ suýt chút nữa là hét toáng lên.

Mà lúc này, Tiểu Nguyệt lại bắt đầu giải thích: “Thành thật xin lỗi chủ nhân! Tiểu Nguyệt chỉ là nhân viên điều hành của hệ thống, cho nên có rất nhiều thứ Tiểu Nguyệt cũng không biết được!”

“Người đã là nhân viên điều hành của hệ thống, người có thể có tí trách nhiệm một chút hay không?” Về mặt Trần Vũ lúc này rất không thoải mái, mà Tiểu Nguyệt thì chỉ đứng ở một bên cúi đầu, không dám nói thêm lời nào.

Chợt, một tia sáng lóe lên trong đầu, hai mắt của Tiểu Nguyệt liền sáng lên, nói: “Chủ nhân, ta có cách rồi, ta đã có cách rồi!”

“Cách gì?” Ngay lập tức, Trần Vũ liền có phản ứng.

“Hiện tại, Tiểu Nguyệt sẽ mở ra một vùng không gian riêng trong đầu của chủ nhân, chủ nhân phải ở trong đó chiến đấu, tiêu diệt linh hồn thể kia, lấy lại thân thể của mình. Linh hồn thể kia vốn dĩ trước đây là một con yêu thú rất cường đại, nhưng sau khi chết đi, lực lượng linh hồn của nó không còn bao nhiêu. Để đền bù cho chỗ thiếu hụt của hệ thống, Tiểu Nguyệt xin tặng cho chủ nhân một môn tuyệt kỹ, gọi là Phá Hồn Tiễn. Đây là một kỹ năng cao cấp, nên chủ nhân cần lưu ý trước khi sử dụng!” Tiểu Nguyệt nói xong liền hư phù biến mất, mà lúc này từ trên Kim Sách bay ra một luồng sáng trắng, nhấp nháy vào trong linh hồn của Trần Vũ.

Trần Vũ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong một hồi, rồi sau đó trong đầu hắn dường như nhiều thêm một thứ gì đó. Trần Vũ mới thử mở bảng thông tin cá nhân ra xem

Nhân vật: Trần Vũ, 17 tuổi

Đẳng cấp: Sơ cấp, tầng sáu

Kinh nghiệm: 1300/3000

Sức mạnh: 60

Thế chất: 60

Nhanh nhẹn: 60 +10 (Tật Phong Giây)

Nghề nghiệp: Thợ săn

Kỹ năng: Xuyên Tâm Tiễn (Cao cấp), Phá Hồn Tiễn (Cao cấp)

Nộ khí: 50/100

Trang bị: Bạch Ngân Cung (Phạm phẩm, sơ cấp), Tật Phong Giây (Phạm phẩm, trung cấp), túi càn khôn (Phạm phẩm, trung cấp)

Túi đồ: Sách Linh Thảo (tàn quyển)

Nhìn thấy trên bảng thông tin cá nhân có thêm một cái kỹ năng Phá Hồn Tiễn (Cao cấp) trong lòng Trần Vũ càng thêm yên tâm hơn rất nhiều. Lúc này, không gian trước mặt Trần Vũ cũng bắt đầu vận vẹo, thay đổi.

“Cạc cạc cạc!”

Khi lần nữa mở mắt ra nhìn vùng không gian xung quanh, Trần Vũ liền nghe thấy âm thanh vô cùng chói tai kia.

“Tiểu quý, tại sao người vẫn còn sống?” Một giọng nói rất quái dị vang lên.

Trần Vũ hơi giật mình nhìn về phía âm thanh vang lên. Một đôi mắt màu đỏ lòm đang nhìn về phía bên này. Mà lần này, Trần Vũ cũng đã có thể quan sát rõ thân thể của con quái vật này.

Con quái vật này cả người được bọc trong sương mù màu đỏ, mà cái đầu to lớn trên người của nó lại rất giống với đầu của một con cá sấu, chỉ có điều, trên cái đầu đó lại mọc ra sừng hươu, còn có cả mấy sợi râu như râu cá trê.

“Người là một con rồng?” Trần Vũ có chút không xác định nên hỏi thăm.

Mà con quái vật này cũng rất kinh ngạc, nhìn thêm Trần Vũ mấy lần, nói: “Người cũng biết ta là một con rồng? Xem ra kiến thức của người cũng không tệ!” Nói đến đây, trong giọng nói của nó lại mang theo mấy phần cao ngạo. Nó lại tiếp tục nói: “Long tộc chúng ta là một chủng tộc vô cùng vĩ đại, từ xa xưa tộc nhân của chúng ta đã thống trị toàn bộ thế giới này. Nhớ năm đó, khi Hắc Long ta còn trẻ, ta đã từng đi theo tộc nhân của mình, chinh phạt cả một vùng không gian rộng lớn. Lúc đó, Hắc Long ta oai phong đến cỡ nào, mạnh mẽ đến ra sao!”

Nghe con rồng này nói chuyện, Trần Vũ lại cảm giác có chút hương vị của lão Tàn ở đâu đây. Không phải là con rồng này cũng mắc bệnh như lão ta đấy chứ?

Trần Vũ vừa nghĩ như vậy, con rồng ở trước mặt lại tiếp tục nói chuyện: “Nhân loại bé nhỏ! Ta không biết vì sao linh hồn của người có thể còn tồn tại đến tận bây giờ. Nhưng ta khuyên người một câu, người tốt nhất là đừng cố gắng phản kháng nữa! Ta nhìn đáng vẻ của người cũng không tệ lắm! Sau này người có thể đi theo Hắc Long ta lẫn lộn, ta nhất định sẽ không bạc đãi người! Thậm chí, ta còn có thể cho người thật nhiều chỗ tốt! Người cảm thấy như thế nào?”

Trần Vũ nhìn về phía Hắc Long, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là, trên tay hắn lúc này đã cầm lấy Bạch Ngân Cung, khoe môi hơi nhếch lên: “Ta cảm thấy đề nghị của ngươi cũng không tệ, chỉ có điều, là ngươi sau này hãy đi theo ta đi!”

“Ngươi nói cái gì?” Hắc Long liền nhướng mày lên, trong giọng nói của nó đã có mấy phần giận dữ: “Nhân loại, ngươi phải biết, bây giờ tuy ta không còn cường đại như trước đây, nhưng với một tên vô gia Sợ Cấp như ngươi, cũng muốn làm tôn trọng ta sao?”

“Vậy thì ngươi cứ thử xem?” Trần Vũ vừa nói dứt lời, liền kéo dây cung thật căng, rồi buông tay ra, một mũi tên lao đi vun vút nhắm về phía hồn thể của Hắc Long.

Hắc Long chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, nó bây giờ chỉ là một linh hồn thể rất yếu ớt, mà mũi tên này, lại làm cho nó cảm nhận được một tia uy hiếp không hề nhỏ chút nào. Nhưng dù như thế nào đi chăng nữa, nó cũng là Long hồn a!

Hắc Long gầm lên một tiếng, trong miệng nó phun ra một ngọn lửa màu đen, ngọn lửa này trực tiếp đụng vào trên mũi tên của Trần Vũ.

“Bùm!”

Chỉ nghe nổ vang một tiếng, mũi tên đã xuyên thẳng qua ngọn lửa màu đen này, lao thẳng về phía trước mặt Hắc Long. Trong lòng Hắc Long thầm kêu không ổn, mà lúc này Trần Vũ cũng siết chặt dây cung, bắn ra thêm một tên nữa.

“Phup!”

Mũi tên phía trước trực tiếp lao thẳng qua thân thể của Hắc Long. Dù sao con Hắc Long này cũng chỉ là linh hồn thể, nên cơ thể của nó căn bản không thể ngăn chặn được mũi tên. Mà mũi tên vừa xuyên qua thân thể nó, linh hồn thể của nó đã bị rút ngắn lại một đoạn lớn. Nó vừa sợ hãi, vừa tức giận rống to: “Nhân loại, ngươi chó có rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt! Hắc Long ta sẽ cho ngươi biết đắc tội ta thì sẽ bị trừng phạt như thế nào!”

Nó nói rồi lao nhanh tới chỗ của Trần Vũ. Đến lúc này, Trần Vũ mới có thể nhìn hết được thân thể của nó. Quả thật, thân thể của con Hắc Long này vô cùng đồ sộ, ước chừng phải dài đến tận bảy tám thước, cao chừng ba thước.

Một cái đuôi rồng đột ngột quật tới, Trần Vũ không dám đón đỡ, cả người nhanh chóng lao nhanh ra ngoài. Nhưng tốc độ của hắn vẫn chậm hơn so với cái đuôi này.

“Rầm!”

Thân hình của Trần Vũ tức tốc bị đập bay ra ngoài. Cũng may đây chỉ là linh hồn thể của hắn, cho nên không có cây xương nào bị phá vỡ. Nhưng Trần Vũ cũng nhìn thấy được linh hồn của mình hơi mờ đi một ít. Trong lòng Trần Vũ liền trầm xuống, hắn gọi to: “Tiểu Nguyệt, không phải vừa rồi ngươi nói là Phá Hồn Tiễn có thể tiêu diệt được con quái vật này hay sao? Tại sao nó bị ta bắn trúng hai mũi tên rồi mà vẫn còn mạnh mẽ như vậy?”

Lúc này Tiểu Nguyệt hơi thò đầu ra ngoài, hơi thè lưỡi, nói: “Chủ nhân, ta thật sự xin lỗi! Ta không nghĩ đến là cái Long hồn này lại mạnh mẽ đến như vậy! Nhưng chủ nhân cứ yên tâm! Phá Hồn Tiễn mà chủ nhân vừa học được không tiêu hao nhiều nỗ lực, chủ nhân có thể đủ để đối phó được đầu Long hồn này!”

Nói xong, Tiểu Nguyệt liền trực tiếp chui vào trong Kim Sách, không dám hé đầu ra lần nào nữa!

“Trời ạ! Đây là tình huống gì chứ a? Hệ thống muốn hố người rồi sao?” Trong lòng Trần Vũ gần như là đã hết toáng lên rồi. Nhưng mà lúc này đầu Long hồn này lại bắt đầu lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Bình đẳng khế ước

“Tiểu quý, ngươi có gan thì đứng lại đó, đừng có chạy!” Hắc Long vừa rượt theo Trần Vũ, vừa rống to.

“Vèo!”

“Vụt!”

Lại bị mấy mũi tên nữa bắn trúng, thân thể to lớn của Hắc Long đang thu nhỏ một cách rất rõ ràng. Mặc dù rất tức giận, nhưng Trần Vũ vẫn cứ một mực vừa chạy trốn, vừa bắn tên, làm cho Hắc Long không có cách nào bắt được.

“Tiểu quý, ngươi có gan thì đứng lại đấ đầu với Hắc Long ta ba trăm hiệp đi! Chớ có chạy lòng vòng như vậy nữ!” Hắc Long lúc này đã nhảy lên chắn ở trước mặt Trần Vũ, một cái móng vuốt của nó lao tới chụp lên người của Trần Vũ.

Trần Vũ lách người tránh kịp, lại bắn ra một mũi tên xuyên thẳng qua người nó. Lại một tảng linh hồn thể của Hắc Long bị thu nhỏ lại. Lúc này, thân hình to lớn của Hắc Long chỉ còn lại bằng phân nửa so với lúc ban đầu. Mà Trần Vũ nhìn vào điểm nỗ lực trên người cũng đã tiêu hao sắp hết, trong lòng cũng dâng lên một cỗ phiền muộn không thôi.

“Dừng, dừng tay!” Lúc này, Hắc Long cảm thấy vô cùng bất lực, nó dừng lại hô to một tiếng.

“Vèo!”

“Vụt!”

Nhưng trả lời nó vẫn chỉ là mấy mũi tên xuyên thẳng qua người. Nó lúc này vừa tức giận, vừa lại không thể làm được gì.

“Dừng tay! Ta bảo ngươi dừng tay có nghe hay không?” Giờ phút này, âm thanh của nó như là một tiếng phẫn nộ trong lòng được hoàn toàn phát tiết ra ngoài.

Trần Vũ lúc này cũng dừng lại, tay cầm Bạch Ngân Cung, mà một mũi tên cũng đã được lắp sẵn trên dây cung, hắn mới nhìn Hắc Long, cười nói: “Thế nào, ngươi là đang nghĩ cách kéo dài thời gian, để hại ta, hãy là đã nghĩ thông suốt đề nghị của ta rồi?”

“Tiểu quý, người đừng ép người quá đáng! Ta dù sao cũng là một dũng sĩ Long tộc vĩ đại, ta làm sao có thể trở thành người hầu của người? Chúng ta bây giờ có thể thương lượng một chút hay không? Chỉ cần người chịu bỏ qua cho ta, ta sẽ rời khỏi thân thể này của người?” Trong lúc Hắc Long nói chuyện, ánh mắt của nó vẫn đang không ngừng xoay chuyển.

Nhưng Trần Vũ không thể nào quan sát thấy được, hắn chỉ cười nói: “Được thôi, chỉ cần người ăn thêm mấy chục mũi tên của ta nữa, ta nghĩ là lúc đó chúng ta có thể thương lượng xong!”

Khóe môi của Hắc Long có chút co giật, nó không nghĩ cái tên nhân loại nhỏ bé này lại khó đối phó đến như vậy, nó âm thầm tính toán một phen, nhưng rồi cũng không thể quyết định được việc gì, nó chỉ có thể lắc đầu nói: “Thôi được rồi, ta sẽ nhường người một bước, ta với người ký kết ước bình đẳng, như thế ta cũng có thể rời khỏi thân thể của người, sau này khi người cần, ta sẽ giúp người! Người thấy như thế nào?”

“Bình đẳng कैसे ước?” Trong lúc nhất thời, Trần Vũ cũng có chút do dự lên.

“Chủ nhân, người hãy đồng ý với nó đi!” Tiểu Nguyệt vốn dĩ trốn kỹ không dám ra nhìn mặt Trần Vũ, bây giờ lại đột nhiên chui đầu ra ngoài, nói chuyện.

Không đợi Trần Vũ đồng ý, nàng lại tiếp tục nói: “Chủ nhân, bình đẳng कैसे ước, vốn dĩ là một loại कैसे ước vô cùng công bình công chính, nhưng loại कैसे ước này từ lâu đã không còn tồn tại nữa. Bình đẳng कैसे ước mà con rồng này nhắc đến, chỉ là một loại कैसे ước không có tính ràng buộc gì hết, thậm chí, nó còn có thể phản bội lại chủ nhân, mà không bị bất kỳ ai phán xét. Nhưng mà, Tiểu Nguyệt lại có được loại Bình Đẳng कैसे Ước nguyên thủy nhất. Một khi chủ nhân cùng nó ký kết कैसे ước này, cả chủ nhân và nó đều sẽ bị ràng buộc lại với nhau. Không ai có thể hại được người còn lại. Hơn nữa, một khi chủ nhân hoặc là nó bị nguy hiểm, người còn lại phải nhất định cứu giúp. Nếu không, người làm trái lại với कैसे ước, nhất định sẽ bị Trời phạt!”

Nghe được mấy lời này, hai mắt Trần Vũ liền sáng lên, nhưng rồi lại có chút do dự, nói: “Vậy ta sẽ có thể gặp bất lợi gì hay không?”

Lúc này trên khuôn mặt của Tiểu Nguyệt lộ ra một nụ cười vô cùng xán lạn, nàng nói: “Xin chủ nhân cứ yên tâm! Hiện tại nhìn bề ngoài của con Hắc Long này có vẻ rất suy nhược, nhưng nó dù sao cũng từng là một con rồng rất cường đại, với thực lực của chủ nhân hiện tại, được con rồng này hỗ trợ, tương lai sẽ dễ đi hơn rất nhiều!”

“Lần này người thật sự là không có lừa ta đấy chứ?” Trần Vũ vẫn có chút không yên tâm, nên hỏi lại.

“Thật!” Giọng điệu của Tiểu Nguyệt đáp lại chắc như đinh đóng cột.

Lúc này Trần Vũ cũng không do dự nữa, hắn nhìn về phía Hắc Long, nói: “Hắc Long, liệu ta có nên tin lời của người hay là không đây a?”

Trần Vũ vừa nói, vừa giương cây cung lên trước mặt, Hắc Long nhìn bộ dáng của hắn, nó cũng có chút dờ khóc dờ cười, cái tên nhân loại này làm sao lại khó đối phó như vậy được a?

Tuy trông lòng của nó âm thầm hỏi thăm mười mấy đời tổ tông của Trần Vũ, nhưng nó vẫn cười lên, đáp lại: “Tiểu huynh đệ, lời ta nói hoàn toàn là sự thật! Ta cũng không có lừa người a!”

Nhìn dáng vẻ còn hơi do dự của Trần Vũ, nó lại nói tiếp: “Người yên tâm đi, sau khi chúng ta ký kết कैसे ước này rồi, ta cũng không thể nào hại người được nữa! Chúng ta có thể đối xử bình đẳng với nhau nha! Thậm chí ta với người cũng có thể kết bái huynh đệ, sau này người chỉ cần có việc gì cần, ta sẽ lập tức chạy đến trợ giúp a!”

Nếu như không phải vừa rồi được Tiểu Nguyệt nhắc nhở, hắn bây giờ rất có thể vì bộ dáng thành khẩn này của nó mà tin đến mấy phần. Nhưng lúc này, chỉ có quý mới tin được mấy lời của con Hắc Long này.

“Hừ, chờ đó, rồi ta sẽ cho người biết tay!” Trong lòng Trần Vũ âm thầm suy nghĩ như vậy, nhưng mặt ngoài thì hắn lại hơi do dự một chút, rồi gật đầu, nói: “Được rồi, coi như là lần này ta tạm thời tin người! Nhưng hi vọng là người chớ có giờ trò gì sau lưng ta!”

“Không có! Tuyệt đối là không có a!” Lúc này Hắc Long đã vui vẻ ra mặt.

“Cuối cùng thì ta cũng lừa được tên tiểu quý này rồi! A, lão tổ tông ở trên cao chứng giám, tôn tử của ngài thật sự là rất đáng thương nha!” Trong lòng Hắc Long lại càng cười thêm rager rở.

Mà khóe môi của Trần Vũ cũng khẽ nhếch lên, cười.

Lúc này, trên đầu của Trần Vũ và Hắc Long đều xuất hiện hai tấm कैसे ước, mỗi một tấm đều viết đầy những văn tự cổ, tối nghĩa. Trần Vũ cũng không biết bên trên đó viết những thứ gì, mà Hắc Long thì cũng chẳng cần quan tâm.

Trần Vũ tự mình tách ra một phần linh hồn nhập vào trong tờ कैसे ước của mình, Hắc Long cũng nhanh chóng đem một phần linh hồn của nó nhập vào bên trong tờ कैसे ước còn lại. Khi hai tờ कैसे ước nhận được linh hồn lực của Trần Vũ và Hắc Long rót vào, liền phát ra hào quang vô cùng chói mắt, rồi hai phần कैसे ước này từ từ dung nhập vào nhau, tạo thành một tờ कैसे ước hoàn chỉnh. Cuối cùng, tờ कैसे ước này lại từ từ tiêu tán đi, biến mất không còn nhìn thấy đâu nữa.

Một người một rồng, bắt đầu nhìn nhau gật đầu, rồi cùng cười lên ha ha.

“Hiền đệ, sau này ta với hiền đệ chính là huynh đệ rồi!”

“Đại ca, sau này đệ cũng phải nhờ đại ca giúp đỡ nhiều hơn a!”

“Ha ha ha ha!!!”

Hai người lại cùng nhìn nhau cười lên một tràng cười lớn.

“Ồ!” Nhưng lúc này, trong mắt Hắc Long lại có một chút khác lạ.

“Đại ca, đại ca bị làm sao thế?” Trần Vũ vô cùng quan tâm, hỏi.

“À, ta không có chuyện gì, không có chuyện gì!” Hắc Long vừa cười vừa nói, nhưng trong lòng của hắn có khổ mà không thể nói nên lời.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy a? Làm sao ta cảm thấy cái कैसे ước này có chỗ nào đó sai sai? Sao mỗi lần trong lòng ta nảy sinh ra địch ý với tên tiểu tử này, thì lại có cảm giác như linh hồn của ta sắp bị tiêu tán đi? Chuyện này là sao vậy a? Chẳng lẽ là do tên tiểu quý này giờ trò quý gì hay sao?” Trong lòng Hắc Long vừa suy nghĩ, vừa âm thầm quan sát sắc mặt của Trần Vũ.

Nhưng Trần Vũ chỉ nhìn hắn cười cười, không có nói thêm lời nào.

“Khăng định là tên này đã giở trò gì đó rồi?” Mặc dù trong lòng có suy nghĩ như vậy, nhưng chính hắn cũng không biết phải xử lý chuyện này như thế nào.

“Đại ca? Có phải bây giờ đại ca cũng nên rời khỏi thân thể của đệ rồi hay không?” Đúng lúc này, âm thanh của Trần Vũ lại vang lên.

Nhìn nụ cười trên mặt của Trần Vũ quả thật là rất dễ bị ăn đòn, Hắc Long cười to một tiếng, rồi lên tiếng: “Đương nhiên, đương nhiên! Thân thể này là của đệ, ta cũng không tiện ở lâu được nha!”

Nhưng có ai biết được, trong lòng của Hắc Long đang âm thầm rỉ máu. Hắn đã hao tổn nhiều công sức như vậy, kể cả linh hồn thể cũng bị tiêu hao vô cùng nghiêm trọng, nhưng thứ hắn đạt được cũng chỉ là một sự lo lắng ở trong lòng mà thôi.

“Hừ, muốn đấu với ta sao? Người còn non lắm!” Lúc này trong lòng Trần Vũ lại liên tục cười đắc ý không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hắc Long nổi giận

“Hương nhi, người đi cùng với Thỏ Ngọc mang theo công tử rời khỏi đây trước, ta sẽ ở lại đây ngăn cản đám hồn thú này!”

“Không được, chỉ có một mình người làm sao có thể đối phó được hết hồn thú ở đây chứ! Quá nguy hiểm! Hai chúng ta cùng nhau liên thủ, chặn đám hồn thú này lại! Còn công tử và hai huynh muội bọn họ có thể theo Thỏ Ngọc rời đi trước!”

“Chớ có nhiều lời! Trên người của người còn đang bị thương, ở lại cũng không có giúp được gì! Chỗ này do ta làm chủ, người đi mau!”

Ý thức của Trần Vũ vừa mới khôi phục trở lại, liền nghe thấy âm thanh của hai nữ nhân Hồ tộc tranh cãi với nhau. Mà lúc này, xung quanh Hồ Trôi xuất hiện rất nhiều hồn thú đủ các loại hình thù đang tiến hành vây công bọn người Trần Minh, Tiểu Phuong, Hương nhi, Bạch Ngan, mà ngay cả Đại Thỏ Ngọc lúc này cũng bị hồn thú liên tục công kích.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” Trần Vũ mơ hồ mở to hai mắt ra mà nhìn.

Tiểu Phuong lúc này đang không ngừng vùng kiếm lên chém giết hồn thú, nàng vừa trông thấy Trần Vũ tỉnh lại thì vô cùng mừng rỡ, nói: “Tiểu bại hoại, ta biết người xấu như người rất khó chết mà!”

Tuy lời nói của nàng có vẻ cay nghiệt, nhưng trong lòng Trần Vũ cũng cảm thấy có một chút ấm áp.

“Ồ, đám hồn thú này làm sao lại bạo động như vậy?” Giọng nói của Hắc Long vang lên bên tai cũng làm cho Tiểu Phuong có chút giật mình.

Nàng hơi lui sát lại bên cạnh Trần Vũ, giọng kiểm chắn ngang ra để bảo vệ cho hắn, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi, nói: “Người là...”

Trần Vũ nhìn xem biểu hiện của nàng, không khỏi mỉm cười trong lòng, lại phát phát tay, nói: “Người cứ yên tâm! Đây là tên hộ vệ ta mới thu được! Hắn gọi là Hắc Long!”

“Cái gì?”

Lúc này, không chỉ là Tiểu Phuong mà ngay cả Hắc Long cũng hô lên.

“Tiểu quý, người với ta đều cùng ký Bình Đẳng Khế Ước, ta với người nước sông không phạm nước giếng, sau này chúng ta sẽ đường ai nấy đi!” Giọng nói của Hắc Long trở nên rất khó chịu.

“Hề hề, không sao, không sao? Nhưng mà với thực lực của ta hiện giờ, rất dễ sẽ gặp nguy hiểm nha! Mà một khi ta gặp nguy hiểm, người không thể kịp thời đến cứu ta, khế ước sẽ lập tức có hiệu lực, người nhất định sẽ bị Thiên Phạt! Lúc đó, người đừng có trách là ta không nhắc nhở cho người trước!” Lời nói của Trần Vũ làm như lơ đãng, chẳng thèm để tâm, nhưng lại khiến cho Hắc Long có chút chột dạ.

Hắc Long nghĩ nghĩ một hồi, trong lòng nó quả thật là vô cùng buồn bực, nhưng không thể làm gì khác được. Nó cũng không biết, rốt cuộc thì tên tiểu quý này đã động tay động chân như thế nào, mà lại biến tờ khế ước của nó thành ra cái dạng này, làm cho nó tức mà không thể có chỗ phát tiết.

“Rống!” Đột nhiên Hắc Long rống to một tiếng, rồi nó lao nhanh vào đám hồn thú xung quanh, lớn tiếng quát: “Đám khốn kiếp này, các người xem Hắc Long ta là đang ăn chay hay sao? Chết đi!”

Hắc Long gầm rống một tiếng, rồi vùng một vuốt lên đập chết một con hồn thú có hình dạng như dã lang, thực lực của con hồn thú này cũng không hề thua kém con Dã Trư Vương mà Trần Vũ giết chết mấy hôm trước.

Tiểu Phuong đứng ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt. Nàng quay sang nhìn Trần Vũ, nói: “Con hồn thú này thật sự là hộ vệ của người sao?”

Vừa rồi nàng cũng nghe Trần Vũ và Hắc Long nói chuyện với nhau, nên cũng có chút lo lắng mà hỏi thăm. Trần Vũ cười cười, đưa tay lên vỗ lấy tay của nàng, nói: “Đương nhiên rồi! Cho dù ta có đuổi hắn đi hắn cũng không dám bỏ đi!”

Lời này của hắn cũng làm cho nàng có chút yên tâm. Nhưng nhớ lại tay mình vẫn còn bị Trần Vũ nắm lấy, nàng có chút đỏ mặt, vội vàng rút tay trở về. Trần Vũ thì làm như không thấy, thản nhiên nói: “Được rồi, ta đi qua hỗ trợ bọn họ, người cũng đi theo ta luôn đi!”

Trần Vũ nói xong, liền phi thân nhảy lên trên lưng Đại Thỏ Ngọc, trên tay hắn là Bạch Ngân Cung, dưới chân hắn là Tật Phong Giày, nhìn dáng vẻ của hắn lúc này rất có phong phạm của một đại tướng quân, oai phong lẫm liệt. Chỉ có điều, người ta thì cười ngựa, cười voi ra trận, còn hắn thì cười lấy một con thỏ lông trắng, béo tròn, mập mạp.

Mặc dù hình tượng của hắn có chút không được chính quy cho lắm, nhưng lúc này trong mắt của Tiểu Phuong hắn quả thật rất là đẹp trai!

“Này, người còn đứng đó làm gì? Mau nhảy lên đây đi!” Trần Vũ vừa vẫy vẫy tay, vừa gọi.

Tiểu Phuong có chút giật mình, nàng hơi đỏ mặt do dự một chút, nhưng cuối cùng nàng vẫn quyết định nhảy lên trên lưng Đại Thỏ Ngọc, ngồi cùng với Trần Vũ.

Lúc này, Trần Minh đang xung phong ở phía trước, nhìn thấy một con thỏ trắng to lớn chờ theo hai người chạy về phía bên này, mới vội vàng hô lên: “Em gái, người sao không chạy khỏi đây đi, còn muốn quay lại làm cái gì?”

“Đại ca, người mau qua đây! Ở chỗ này có con rồng của ta làm hộ vệ là được rồi, các người mau leo lên trên lưng Đại Thỏ Ngọc, rời khỏi nơi đây trước rồi tính sau!” Trần Vũ lớn giọng, hô lên.

“Huỳnh, nhanh qua đây đi!” Tiểu Phuong cũng vẫy tay hô lên.

“Gào...” Đúng lúc này, âm thanh của Hắc Long lại vang lên: “Súc sinh, cắt ngay cho ta!”

Chỉ thấy, lúc này Hắc Long đang đối mặt với một con Bạch Tượng vô cùng to lớn, cái vòi của con Bạch Tượng quấn lấy thân hình của Hắc Long, quật xuống dưới đất.

“Thánh thú Bạch Tượng?” Không biết là ai trong số hai nữ Hồ tộc hô lên.

Nhưng lúc này Bạch Ngạn lại lắc đầu, nói: “Không đúng, con Bạch Tượng này khi còn sống có thể là Thánh thú, nhưng thực lực hiện tại của nó chỉ ở vào Thiên Giai đỉnh phong mà thôi!”

“Thiên Giai đỉnh phong? Đừng nói là Thiên Giai đỉnh phong, cho dù là gặp phải hồn thú Thiên Giai hạ đẳng nhất, chúng ta cũng không thể đối phó được a?” Hương nhi cười khổ một tiếng, nói.

Trong lòng mấy người Trần Vũ cũng trầm xuống, nhưng lúc này Trần Vũ lại hét lớn một tiếng: “Hắc Long, để ta tới giúp người!”

Trần Vũ nói xong, liền thúc Đại Thỏ Ngọc lao về phía trận chiến giữa Hắc Long và Bạch Tượng. Tiểu Phuong ngồi ở bên cạnh vội vàng la lên: “Người bị điên rồi sao? Đó là hồn thú Thiên Giai a!”

“Người yên tâm, ta tự có chừng mực!” Trần Vũ đưa tay lên vỗ nhẹ lấy đầu nàng, không hiểu sao trong lòng nàng lại cảm giác thật an toàn.

Bất giác rung mình một cái, nàng lạnh lùng nhìn lấy Trần Vũ, nói: “Này, người đừng tưởng rằng từ nãy giờ ta không nói gì, thì người có thể tùy tiện chạm vào trên người của ta?”

Mặc dù vẻ mặt của nàng rất hung ác, nhưng lại chẳng có ý định kéo tay của Trần Vũ xuống. Trần Vũ cười lên ha hả, tự rút tay về, nói: “Ày, đây là thói quen ở chỗ quê hương ta a! Không phải là ý xấu, tuyệt đối không phải là ý xấu!”

Nàng khẽ lờm hẩn, rồi không nói gì thêm. Mà Hắc Long lúc này đã bị Bạch Tượng quăng xuống đất thêm một lần nữa. Nó tức giận rống gào lên một tiếng: “Súc sinh, nếu như không phải ta bị tổn thương, người nghĩ người có thể là đối thủ của ta được hay sao?”

Nói xong, Hắc Long trực tiếp há miệng, phun ra một chùm hỏa diễm màu đen, ngọn lửa này tuy nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng nó lại vô cùng cường đại. Con Bạch Tượng bị ngọn lửa đánh trúng, liền rống thảm một tiếng, rồi vội vàng buông cái vòi voi ra khỏi người Hắc Long.

Hắc Long đương nhiên là được thế lấn tới, không thể nào buông tha cho con Bạch Tượng này dễ dàng như vậy, miệng nó bắt đầu phun ra một tràng: “Súc sinh, người nghĩ người là ai chứ hả? Dám đối đầu với Hắc Long đại gia ta? Đừng là không biết tự lượng sức mình! Nhớ năm đó, Hắc Long ta tung hoành từ Đông Vực qua Tây Vực, lại từ Tây Vực đến Bắc Vực, rồi chạy đến Băng Nguyên, khi đó chỉ e rằng người còn là một con tiểu côn trùng chui rút ở đâu đó trong một cái lỗ nào đấy, giờ lại dám ra oai với Hắc Long ta, thật là đáng giận mà!” Nó hơi ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục gầm lên: “Nhớ năm đó, khi ta còn tung hoành ở giới này, cho dù là cường giả Thần Cấp, nhìn thấy Hắc Long ta cũng không dám ho he một tiếng. Người nghĩ người là thứ gì? Cũng muốn đánh với Hắc Long ta một trận? Đáng chết! Ta thật sự là tức giận rồi! Ta muốn đập chết cái con trùng bé nhỏ nhà người ra thành trăm mảnh mới hả giận được!”

Tuy miệng của nó không ngừng mắng chửi, nhưng công kích lại không hề ngừng tay một chút nào. Bạch Tượng bất ngờ bị phản đòn, trong lúc tức thời liền rơi vào thế yếu, chỉ có thể cứng rắn hứng chịu công kích của Hắc Long.

Tất cả những người xung quanh đều không khỏi trở mắt lên mà nhìn tràng cảnh trước mặt, Tiểu Phuong thì trực tiếp trừng mắt lên nhìn Trần Vũ, nói: “Nó là hộ vệ của người thật sao?”

Mặt Trần Vũ lập tức đen lại, hần phát tay nói: “Ta không hề quen biết con rồng này! Bây giờ cũng vậy, sau này cũng thế!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ta có rất nhiều răng, người cứ yên tâm!

“Rống!”

Bị ăn đòn liên tục như vậy, linh hồn thể của Bạch Tượng cũng tiêu hao rất lớn. Cuối cùng nó giận dữ rống to một tiếng, rồi hai chân của nó dậm mạnh xuống mặt đất, làm cho toàn bộ đại địa đều bắt đầu rung chuyển lên. Những con hồn thú ở xung quanh đều run rẩy quý rập xuống mặt đất, không thể nào nhúc nhích được. Đám người Trần Vũ cũng bị chấn động mạnh, Trần Vũ suýt chút nữa thì đã từ trên lưng của Đại Thỏ Ngọc rớt xuống đất. Trần Tiểu Phuong cũng không kém hơn chút nào, tay nàng đang cố giữ chặt lấy đuôi phải của Trần Vũ.

“Này, người ôm như vậy đủ chưa a?” Ánh mắt của Trần Vũ nhìn về phía Trần Tiểu Phuong có chút kỳ quái, nói.

Nàng bị hần nhìn như vậy, vừa xấu hổ, vừa tức giận mắng: “Ai thêm ôm người chứ? Tại người không chịu tránh ra còn trách ta?”

“Người?” Trần Vũ suýt chút nữa là không kiềm được xúc động, đá nàng bay xuống dưới đất.

“Ài, làm đàn ông không được thô bạo với phụ nữ a!” Thời điểm Trần Vũ nghĩ như vậy, miệng của hắn không khỏi nhếch lên cười một cách vô cùng khả ố.

Tiểu Phuong càng nhìn, càng không vừa mắt, nàng hung hăng đá cho hắn một cước, nói: “Người đang nghĩ chuyện xấu?”

Trần Vũ nghe thế không những không cảm thấy xấu hổ, hai mắt còn sáng lên: “Ồ, làm sao người biết là ta đang nghĩ đến chuyện xấu? Chẳng lẽ...”

“Cút! Ta không cho phép ngươi nói bậy!” Nàng lần này trực tiếp tung lên một cước, đá hất bay xuống lưng Đại Thỏ Ngọc.

Khi Trần Vũ ngược mắt lên nhìn lại, đã thấy ánh mắt hung hăng của nàng nhìn về phía mình, mà trên khóe môi của nàng còn treo lên một nụ cười đầy đắc ý.

“Ngươi!” Trần Vũ chỉ tay về phía nàng, rất muốn mắng cho nàng một trận, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hần đành buông tay xuống, nói: “Ta không chấp với nữ nhân như ngươi!”

Hắn nói xong, liền phui phui đất, đứng dậy, tiếp tục treo lên lưng Đại Thỏ Ngọc để quan sát tiếp trận chiến giữa Hắc Long và Bạch Tượng. Lúc này, Hắc Long lại bị Bạch Tượng dè ra đánh vô cùng chật vật.

Sau khi sử dụng tuyệt kỹ Đại Địa Chấn, bức lui được Hắc Long ra ngoài, Bạch Tượng lại dùng cái vòi dài của mình quất về phía Hắc Long. Mà lần này nó không chỉ dùng linh hồn lực để tấn công, mà còn sử dụng một chiêu, Linh Hồn Trói Buộc, trực tiếp quấn chặt lấy Hắc Long. Sau đó nó dùng cái vòi của mình đem cả thân hình to lớn của Hắc Long nhấc lên, đập thẳng xuống mặt đất.

“Ầm!”

“Ầm!”

Liên tiếp những âm thanh chói tai vang lên, mà mặt đất như là bị nứt toát ra, tạo thành vô số những cái hố sâu.

“Này, con Hắc Long này không phải là bị Bạch Tượng đập chết luôn rồi đấy chứ?” Tiểu Phương nhìn về phía trước, sắc mặt không khỏi lo lắng, hỏi.

“Ngươi cứ yên tâm, nó còn không chết được đâu! Cứ yên lặng xem là được!” Trần Vũ vừa nói, vừa trực tiếp ngồi xuống xếp bằng trên lưng Đại Thỏ Ngọc, còn kéo tay của Tiểu Phương, nói: “Ngồi xuống đây, hiếm lắm mới có một trận chiến đặc sắc như vậy, chúng ta không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này, phải quan sát cho thật kỹ!”

“Thật sự là không có vấn đề gì chứ?” Tuy có chút lo lắng, nhưng Tiểu Phương vẫn nghe lời ngồi xuống bên cạnh Trần Vũ, thậm chí nàng còn vỗ tay rêu hò cổ vũ cho Hắc Long.

“Hắc Long, cố lên! Ngươi không thể nào bị đánh bại dễ dàng như vậy được a! Con Bạch Tượng này làm sao có thể sánh được với ngươi! Nếu ngươi mà thua thì thật sự là quá mất mặt a!” Không biết từ đâu, Trần Vũ lấy ra một gói bỏng ngô, vừa đưa lên miệng nhai, vừa chỉ trỏ về phía Hắc Long.

Hắc Long lúc này tuy bị đánh cho vô cùng chật vật, nhưng nó vẫn có thể quan sát mọi thứ rất rõ ràng. Nó nhìn thấy Trần Vũ ngồi trên lưng Đại Thỏ Ngọc, vừa cầm bỏng ngô ăn, vừa chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình. Mà bên cạnh Trần Vũ lúc này cũng không chỉ có một mình Trần Tiểu Phương, ngay cả Hương nhi, Bạch Ngạn cũng đang ngồi cùng, chỉ có Trần Minh là vác cây riêu ngồi xếp bằng dưới đất, thỉnh thoảng hướng lên trên nhận lấy bỏng ngô từ trên tay của Tiểu Phương, vừa ăn vừa vỗ tay khen ngon.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, Hắc Long suyết chút nữa là học máu đến chết. Mà Trần Vũ thì rất vui vẻ quan sát sắc mặt này của Hắc Long.

“Tiểu Nguyệt, món bỏng ngô này của hệ thống cũng không tệ nha! Sau này có thể làm nhiều hơn một chút được hay không?” Trần Vũ âm thầm nói chuyện với Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt lúc này cũng đang treo lơ lửng ở trên Kim Sách, một tay cầm lấy bỏng ngô, một tay lật lật màn hình trước mặt, rồi thần nhiên nói: “Chuyện này cũng không thể là không được! Nhưng sau này hệ thống sẽ bán nó ở trên thương phẩm, giá cả của nó tương đương với một viên sơ cấp tinh thạch. Sau này chủ nhân chỉ cần kiếm được tinh thạch, thì thứ gì cũng có thể lấy ra trao đổi được hết!”

“Tinh thạch, thứ này là thứ gì?” Trần Vũ kinh ngạc hỏi.

“Hiện tại hệ thống chỉ tạm thời giới thiệu một số tính năng mới như vậy thôi, sau này, khi đẳng cấp của chủ nhân cao hơn, thì hệ thống sẽ theo đó mà mở rộng ra!” Tiểu Nguyệt chỉ đáp qua loa như thế, rồi theo Kim Sách biến mất ngay tại chỗ.

Lần nào Tiểu Nguyệt cũng xuất hiện rồi biến mất như vậy, làm cho Trần Vũ có chút bức mình. Mà lúc này, còn có một chuyện càng khiến Trần Vũ bức mình hơn xuất hiện.

Không biết là con Hắc Long kia suy nghĩ như thế nào, mà nó lại đột nhiên rống to một tiếng, rồi tránh thoát công kích của Bạch Tượng, chạy thẳng về phía Trần Vũ, hô to: “Ta không đánh nữa! Ta không đánh nữa! Tiểu tử, ngươi mau giúp ta giải quyết con súc sinh này đi! Ta đánh nhau với nó một rồi!”

Cái gì?

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt ra mà nhìn chằm chằm về phía thân ảnh của Hắc Long càng ngày càng gần. Còn Trần Vũ thì trực tiếp nhảy dựng lên, nói: “Hắc Long, ngươi mà không đánh chết được con Bạch Tượng này, một khi nó mà xông qua đây, ta có chuyện gì, thì ngươi cũng không yên thân đâu!”

“Hắc hắc, nếu ngươi không chết thì chắc cũng không có vấn đề gì đâu a? Dù sao con Bạch Tượng này ta cũng đánh không lại nha!” Hắc Long vừa nói, lại vừa tăng tốc độ lên. Khoảng cách của nó với đám người Trần Vũ chỉ còn hơn mấy trăm thước.

Mà con Bạch Tượng kia thì chạy đuổi theo phía sau không ngừng, mỗi một bước chân của nó đều làm cho mặt đất trở nên rung chuyển dữ dội. Trần Vũ lúc này mới tận mắt thấy được sự đáng sợ của con Bạch Tượng này, hần không khỏi nuốt vào một ngụm nước miếng, vội vàng la lớn: “Không được qua đây, ngươi không được qua đây a!”

“Hắc hắc, tiểu tử, ta đã tận lực rồi nha! Ta hy vọng là ngươi không bị con Bạch Tượng này giẫm chết! Dù sao ngươi với ta cũng đã ký kết khế ước rồi nha!” Lời này của Hắc Long là muốn dò xét xem thái độ của Trần Vũ sẽ như thế nào, và hần cũng muốn kiểm chứng một điều, đó là hạn mức cuối cùng của khế ước này là đến mức độ nào. Chỉ cần biết được hạn mức cuối cùng này, sau này nó sẽ không dễ dàng bị Trần Vũ khống chế nữa, thậm chí, nó còn có thể chọc cho Trần Vũ nổi điên, để nó có thể giải trừ được khế ước.

Chỉ là, nụ cười trên mặt của nó nhanh chóng bị co rút lại, chỉ thấy Trần Vũ cầm lấy Bạch Ngân Cung, đứng chênh chếch trên lưng Đại Thỏ Ngọc, hô lớn: “Chạy!”

Đại Thỏ Ngọc nhận được mệnh lệnh của Trần Vũ, lập tức mang theo tất cả mọi người lao nhanh ra khỏi Hố Trời.

Nhưng chuyện này cũng không khiến sắc mặt Hắc Long trở nên khó coi đến như vậy, mà lúc này mũi tên trên Bạch Ngân Cung lại hướng thẳng về phía nó lao tới. Nếu như mũi tên này do Trần Vũ bắn ra thì nó cũng không sợ, vì dù sao Trần Vũ và nó cũng đã ký kết Bình Đẳng Khế Ước, nên Trần Vũ không thể nào công kích nó được. Mà mũi tên này lại do Bạch Ngạn bắn ra, nàng là một võ giả Cao Cấp, với lại nàng còn là một pháp sư băng hỏa, song thuộc tính. Cho nên, mỗi mũi tên của nàng bắn ra đều mang theo một luồng hơi lạnh và một trận nhiệt hỏa.

Mà Hắc Long lúc này chỉ là hình thức linh hồn thể, sức phòng ngự của nó bị hạn chế rất nhiều. Nếu không, với khả năng phòng ngự của Long tộc, nó không thể nào sợ mũi tên của Trần Vũ bắn trúng, cũng không sợ công kích của con Bạch Tượng kia, càng không sợ mũi tên của Bạch Ngạn bắn tới. Đáng tiếc, trên đời này không có chữ nếu, nó chỉ có thể thống hận mà rống lên: “Tiểu tử, ngươi vô sỉ!”

“Hề hề! Ta có rất nhiều răng, ngươi cứ yên tâm!” Trần Vũ vừa nhe răng cười, vừa vỗ tay nói: “Bạch Ngạn thật giỏi nha! Bạch Ngạn cố lên! Đứng, đứng, nhắm ngay chỗ đó, ngay chỗ

đó! Đứng, đứng rồi! Không cần bắn nó bị thương, chỉ cần làm giảm tốc độ của nó lại là được rồi! Chắc chắc, con Bạch Tượng kia cũng chạy không chậm một chút nào a! Dừng lại, mau dừng lại! Chúng ta lại tiếp tục xem chương trình thể giới động vật nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hắc Long nổi điên

Bị Trần Vũ hét lần này đến lần khác làm cho chặt vật không chịu nổi, Hắc Long quả thật là sắp phát điên đến nơi. Từ trước đến nay, nó có bao giờ bị kẻ khác đối xử với mình như vậy bao giờ?

“Rống!” Hắc Long ngửa cổ lên trời rống to một tiếng.

Con Bạch Tượng lúc này cũng đã lao tới, nhưng cổ uy thế từ trên người Hắc Long phát ra lại làm cho linh hồn thể của nó chấn động không thôi.

Lần này, Hắc Long đã thật sự tức giận rồi!

“Súc sinh! Ngươi đi chết đi!” Thân hình của Hắc Long đột nhiên trở nên to lớn hơn gấp đôi lúc ban đầu. Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy từng lớp lân giáp đập lên dày đặt trên thân thể của nó. Dù là linh hồn thể, nhưng những khối lân giáp này lại như là thực chất, vô cùng bất mất.

“Linh Hồn Hiến Tế!”

Hắc Long dường như là đang nổi điên, nó dùng đến cả một chiêu cấm kỵ trong Long tộc, Linh Hồn Hiến Tế. Một khi nó sử dụng ra chiêu thứ này, linh hồn của nó rất có thể bị hủy diệt, vĩnh viễn không thể nào trùng sinh sống lại được nữa.

“Rống!”

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên, một cái vuốt rồng to lớn từ trên trời giáng xuống, đập lên người của Bạch Tượng, đem nó đập bay ra ngoài.

Đám người Trần Vũ lúc này ở một bên quan sát, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Tiểu Phuong có chút lo lắng nói: “Con Hắc Long này có khi nào nổi điên rồi không? Ngay cả Linh Hồn Hiến Tế nó cũng dám sử dụng? Nó có thể sẽ giết chúng ta cho hả giận hay không?”

Miệng Trần Vũ có chút cứng đờ, hẳn cũng không biết nên trả lời nàng như thế nào, vì ngay cả bản thân hắn cũng bắt đầu lạnh run.

“Con mẹ nó, không phải là ta chọc cho con rồng này phát điên rồi đấy chứ?” Trần Vũ trầm nghĩ trong lòng, rồi gọi Tiểu Nguyệt, hỏi: “Tiểu Nguyệt, con rồng này có thể sẽ phá vỡ khế ước, quay sang giết ta hay không?”

Tiểu Nguyệt nghe thấy hắn gọi, cũng hơi ló đầu ra ngoài, quan sát một chút, rồi lắc đầu nói: “Không thể nào, khế ước này đã tồn tại từ thời Thượng Cổ, ta còn chưa nghe nói qua có kẻ dám vi phạm khế ước, giết chết người ký khế ước với mình?”

“Chưa nghe nói qua, cũng không có nghĩa là không có a?” Trần Vũ có chút nghi ngờ, nói.

“Cái này... cái này thì quả thật là ta không có chắc chắn lắm!” Tiểu Nguyệt vừa nói, vừa vờ về mái tóc của mình.

Nhìn cái điệu bộ này của nàng, trong lòng Trần Vũ liền muốn thét lên: “Đây chắc chắn là tiết tấu muốn hớ người rồi a!”

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, Trần Vũ liền ra lệnh cho Đại Thỏ Ngọc, nói: “Chạy! Chạy càng nhanh càng tốt!”

Lần này quả thật là hắn bị dọa cho chết khiếp, mà mọi người vừa nghe như vậy, cũng bị dọa sợ không thua kém gì. Thân hình của Đại Thỏ Ngọc vừa phóng lên trên cao, thoáng cái đã lao ra bên ngoài hơn trăm trượng. Có thể nói, lần này là nó có bao nhiêu tốc độ liền sử dụng bấy nhiêu tốc độ.

Đại Thỏ Ngọc vốn dĩ là sủng vật của Hồ Mị Nương giao lại cho Trần Vũ làm vật cưỡi, nó cũng không nghĩ tới đi theo Trần Vũ lại gặp phải chuyện đáng sợ như vậy. Nếu nó mà biết trước được chuyện này, nó nhất định sẽ liều chết cũng không đi theo tên nhân loại có năng lực gây họa đáng sợ như thể này.

Trần Vũ cũng không biết suy nghĩ lúc này của Đại Thỏ Ngọc, hắn chỉ lo lắng nhìn theo phía sau xem Hắc Long có chạy đuổi theo hay không. Với tốc độ toàn lực của Đại Thỏ Ngọc chẳng mấy chốc mà nhóm người Trần Vũ đã rời khỏi Hồ Trôi, đi chuyển đến bên ngoài rừng rậm U Minh. Đám người Trần Vũ không thấy Hắc Long đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Huynh đệ, lần sau ngươi có thể đừng dọa người như vậy được nữa hay không? Ta quả thật là có chút sợ hãi a!” Trần Minh từ đầu đến cuối không nói lời nào, lúc này cũng có chút run run, nói ra.

Mà những người còn lại đều đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía hắn, ngay cả tiểu nha đầu Tiểu Phuong thích gây chuyện, lúc này mặt mũi cũng đã tái nhợt. Trần Vũ cười xấu hổ một tiếng, rồi nói: “Yên tâm đi! Sau này ta sẽ tự có chừng mực!”

Tuy vừa rồi có chút kinh sợ, nhưng nghĩ lại, trong lòng của Trần Vũ lại tràn đầy cảm giác thú vị. Quả thật cảm giác vừa rồi còn hồi hộp hơn cả trò chơi cảm giác mạnh ở công viên nước. Chỉ có điều, sau này dù có muốn chơi, cũng nên lựa chọn đối tượng mà chơi, không thể chơi với tên điên như Hắc Long được. Trong lòng vừa nghĩ như vậy, khoe miệng của Trần Vũ liền nhếch lên, mà Tiểu Phuong đang ngồi ngay bên cạnh hắn, cảm giác như có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

“Tên này không phải là đang nghĩ ra chuyện xấu gì đấy chứ?” Nàng có chút sợ sợ hãi ngược mắt lên lờm lờm.

Nhưng lúc này hắn nào có quan tâm đến thái độ của nàng.

Cách chỗ này chừng mấy trăm dặm về phía trước, giữa một bầy hồn thú rậm rạp, có một con Hắc Long đang điên cuồng lao vào giết chóc. Lúc này, xung quanh nó có rất nhiều viên tinh thể màu xanh rơi xuống đất, đây là những linh hồn thể được kết tinh từ những hồn thú cao cấp mới có thể rơi ra được. Nhìn hình ảnh trước mắt, có thể thấy là sức mạnh của Hắc

Long kinh khủng đến cỡ nào.

Mà con Bạch Tượng, bây giờ cũng bị Hắc Long đánh cho bị thương nặng nề. Linh hồn thể của nó cũng đã tiêu hao hơn phân nửa, lực công kích của nó đã không thể nào làm tổn thương được Hắc Long. Chỉ thấy, Hắc Long vung ra một trào, đem cả thân hình của Bạch Tượng đè xuống đất, rồi nó há miệng nhắm ngay cổ của Bạch Tượng mà cắn xuống một phát.

Một cái tấp này, trực tiếp làm cho linh hồn thể của Bạch Tượng bị tiêu tan, hóa thành một viên linh hồn thạch vô cùng chói mắt. Đây là một viên linh hồn thạch Thiên Giai, giá trị của nó không thể nào đo lường được.

“Rống!”

Giết chết được Bạch Tượng tâm tình của Hắc Long đã trở nên dịu xuống, nó ngửa cổ lên trời rống to một tiếng, làm cho đám hồn thú xung quanh đều không dám xông lên nữa, nhanh chóng lùi lại phía sau hoặc là tản đi. Dù sao con Bạch Tượng kia cũng đã chết, không còn kẻ nào không chế, đám hồn thú này tự nhiên là không dám lao lên trêu chọc Hắc Long.

“Cút!” Hắc Long lại rống lên, làm cho đám hồn thú còn đang đứng ở xung quanh kinh hãi mà chạy đi tứ tán. Nhìn thấy cảnh tượng này, Hắc Long không tự chủ được cười lớn một tiếng, nói: “Ha ha ha, Hắc Long ta thần vô vô địch, ai dám địch lại ta chứ!”

Nhưng khi nó nhìn lại thân thể của mình đang dần thu nhỏ lại, linh hồn lực cũng bắt đầu nhạt mất, trong mắt nó không khỏi âm ảm đi mấy phần: “Tiểu tử, Hắc Long ta không dễ dàng buông tha cho người như vậy đâu?”

Nó nói xong, vung trào ra, thu lấy những viên linh hồn thạch đang nằm dưới mặt đất, đặc biệt là viên linh hồn thạch của Bạch Tượng, thứ này là đồ tốt, cũng có thể trợ giúp nó không nhỏ. Làm xong hết thảy mọi thứ, nó lại đưa mắt nhìn về phương hướng đám người Trần Vũ vừa rời khỏi. Thân hình nó thoáng cái liền xuất hiện ở mấy trăm trượng phía trước. So với Đại Thỏ Ngọc, tốc độ của nó phải nhanh hơn đến mấy lần.

Lúc này, đám người Trần Vũ vẫn còn đang dựng trại nghỉ ngơi ở bên ngoài bia rừng. Trần Minh ở một bên vừa nướng thịt vừa ngoảnh đầu nhìn lại xung quanh như đang lo sợ thứ gì. Còn Trần Vũ thì rất thản nhiên nằm gối đầu lên trên đùi của Tiểu Phuong, một tay cầm lấy bông ngô vừa ăn, vừa đút cho nàng mấy miếng, ngậm nga hát: “Anh cô đơn giữa tình không này... và ta cô đơn đã hai triệu năm... à á a...”

Lời bài hát này Trần Vũ cũng không thuộc mấy, hắn chỉ ngậm nga theo giai điệu cho sướng miệng, nhưng nhìn về mặt lìm dìm, cái đầu lác lư lác lư của hắn, Tiểu Phuong lại cảm thấy vô cùng đáng ghét. Nàng tức giận gõ lên đầu hắn mấy cái, nói: “Này, người tính nằm như vậy đến bao giờ nữa hả?”

Trần Vũ bị nàng đánh đau, nển mới hơi ngồi nhồm dậy, đưa mắt lên nhìn nàng: “Ồ, chúng ta đã giao kèo từ trước rồi, người cho ta mượn đùi gối một chút, rồi ta sẽ cho người ăn bông ngô, không phải như thế sao?”

“Hừ, một chút của người là đến bao giờ?” Nàng hừ lạnh một tiếng.

“À, ừ đại khái là một tiếng đi!” Trần Vũ làm bộ nhắm nhắm tính, rồi gật đầu đáp.

“Hả?” Tiểu Phuong liền la lên.

Trần Vũ thấy biểu hiện của nàng như vậy, liền hơi do dự một chút, nói: “Thôi được rồi, vậy thì nửa tiếng, nửa tiếng được chưa?”

“Không phải!” Lúc này mặt của Tiểu Phuong đã có chút tái đi, mà những người còn lại cũng đã lui về phía sau của hắn.

Tiểu Phuong đưa tay chỉ chỉ về phía trước, nàng nói: “Người xem, có con gì đang bay về phía chúng ta vậy?”

Trần Vũ cũng hơi xoay đầu lại, hắn nhìn thấy một cái bóng đen đang lao tới chỗ này bằng vận tốc của âm thanh.

Một giọng nói đinh tai nhức óc bỗng vang lên: “Tiểu quý, cuối cùng ta cũng đã tìm thấy được người rồi!”

Cái giọng nói này, không phải là Hắc Long thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trở về Trần Gia thôn

Nhìn thấy Hắc Long từ phía xa bay đến, trong lòng Trần Vũ vừa mừng lại vừa sợ.

Hắn mừng, là vì dự đoán của Tiểu Nguyệt đã chính xác. Mà hắn sợ, là không biết con rồng đen này có nổi khùng lên, đánh cho hắn một trận hay không? Nhưng dù như thế nào đi chăng nữa, lúc này hắn cũng không thể làm ra vẻ yếu thế được a!

Trần Vũ thu lại bộ dáng cả lơ phát phơ trên mặt, thẳng tắp đứng dậy, hai tay chấp ở phía sau lưng, đầu hơi hướng lên trên nhìn thẳng, khóe miệng hơi nhếch lên cười.

Cái bộ dáng này, kèm theo một con gió nhẹ thổi qua, làm cho tà áo hắn bay lên phấp phới, thì cần bao nhiêu khí thế liền có bấy nhiêu khí thế.

Hắc Long tuy còn ở rất xa, nhưng hình ảnh này của Trần Vũ đã đập thẳng vào trong mắt của nó. Trong lòng nó có chút chột dạ, không biết là trong hồ lô của tên tiểu tử này lại bán thứ thuốc gì?

Trần Vũ thì lại vô cùng cảm thán, hắn đã từng đọc qua rất nhiều cuốn truyện tranh tiên hiệp, từng xem rất nhiều bộ phim chương. Hình ảnh mấy vị anh hùng đỉnh thiên lập địa, oai phong lẫm lẫm đứng trước mặt kẻ thù không một chút run sợ, chỉ tay một cái liền có thể hủy diệt cả một tòa thành, không biết đã in sâu trong đầu hắn bao nhiêu năm tháng. Bây giờ đến lượt hắn làm ra hành động như vậy, không khỏi tự cảm thấy mình quá đẹp trai, quá oai phong rồi!

Không phải là đang giả trang ra bộ dáng như bây giờ, lúc này có lẽ Trần Vũ đã cười phá ra thành tiếng.

Sáng khoái! Thật sự là sáng khoái a!

Trong lòng âm thầm kêu to mấy tiếng, Trần Vũ lại hướng về phía Hắc Long hô to: “Hắc Long, cuối cùng thì ngươi cũng trở về rồi! Ta thật sự chờ ngươi rất lâu nha!”

“Chờ ta?!” Hắc Long cảm thấy có sự kỳ quái ở chỗ này, nó cũng không dám làm bậy, nên đáp xuống gần chỗ của đám người Trần Vũ, đảo mắt ra nhìn quanh: “Tiểu tử, rốt cuộc thì trong hồ lô của ngươi đang bán thứ thuốc gì a?”

“Hi hi, ta nào có bán thuốc gì a?” Trần Vũ nhìn nó cười cười, rồi lại nói: “Hình như ngươi bị thương cũng không nhẹ nha! Ngươi có cần ta hỗ trợ gì hay không?”

Trần Vũ không biết là vô tình hay cố ý, lại đem Bạch Ngân Cung giao cho Bạch Ngân cầm ở trên tay.

“Nhất định là có trò quỷ!” Trong lòng của Hắc Long thầm kêu lên một tiếng, sau đó mới buông tha, nói: “Tiểu quỷ, mặc dù ta không biết ngươi giờ trò gì, nhưng hiện tại nếu ngươi có ý định giết ta, ngươi nhất định sẽ bị Thiên Phật! Ta không tin là ngươi không sợ Thiên Phật!”

“Sợ! Ta đương nhiên là rất sợ a!” Nói đến chỗ này, vẻ mặt của Trần Vũ quả thật rất là nghiêm túc, hần lại nói tiếp: “Bối vì sợ, cho nên ta mới ở đây chờ ngươi trở về nha! Ngươi xem, ở đây ta còn có thịt thỏ nướng vô cùng thơm! Ngươi có muốn ăn một chút nào không?”

Hắc Long nhìn miếng thịt trên tay Trần Vũ thêm đến nhỏ dãi, không biết đã mấy ngàn năm rồi nó không được thưởng thức qua mùi vị của thịt. Chỉ đáng tiếc bây giờ nó là linh hồn thể, có muốn ăn cũng ăn không được. Mà nó đương nhiên là biết tên tiểu quỷ trước mắt cố tình đưa thịt lên cho nó xem. Nó hừ hừ một tiếng, nói: “Đừng có giờ mấy trò vật đấy trước mặt ta! Hiện tại ị ta cũng không rảnh để chơi đùa với ngươi. Ta có vật này giao lại cho ngươi, ngươi mau cầm lấy!”

Không biết từ đâu, Hắc Long cầm lấy một chiếc nhẫn hình đầu rồng, phía trên tán mát ra một cỗ uy nghiêm mà sâm lãnh, rồi ném về phía Trần Vũ. Cũng không cần biết Trần Vũ có tiếp được chiếc nhẫn hay không, cả thân hình của Hắc Long đã hóa thành một làn khói, bay thẳng vào trong chiếc nhẫn.

Trần Vũ vừa cầm lấy chiếc nhẫn lên tay, đã nghe thấy giọng nói của Hắc Long vọng lại bên tai: “Tiểu quỷ, đây là Hắc Long Giới của ta. Hiện tại ta cần có thời gian để tĩnh dưỡng, ngươi tốt nhất là đừng có đi gây sự, nếu không thì ta cũng không giúp gì được cho ngươi đâu! Nhớ đấy!”

Nó nói xong, liền trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa. Trần Vũ không thêm để ý đến mấy lời đe dọa của nó, trực tiếp cầm chiếc nhẫn ở trên tay, đưa ra trước mặt để soi ngắm. Nhìn một hồi, hần cũng không nhìn ra huyền bí gì bên trong, đành phải đem nó đeo lên ngón tay trỏ của mình.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được Hắc Long Giới, thu được linh hồn phụ thể của Hắc Long nhất tộc! Trong chiến đấu có thể gia tăng thêm mười điểm toàn bộ thuộc tính!”

Nghe tiếng thông báo này của hệ thống Trần Vũ hơi có chút sững sờ, nhưng ngay lập tức hần liền mừng như điên.

“Bảo bối! Đúng là bảo bối tốt a!” Trần Vũ mừng rỡ lao tới ôm chầm lấy Tiểu Phương, đem nàng nhấc bổng lên.

Tiểu Phương bất ngờ bị hần ôm chặt, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa tức giận, mắng: “Ngươi làm gì vậy? Mau buông ta ra!”

Mặc dù thái độ của nàng đối với hần có chút tốt hơn trước đây rất nhiều, nhưng hần cũng không dám làm liều, hơi xấu hổ, tha nàng xuống đất, cười lên hi hi, nói: “Hi, tại ta vui quá nên mới thất lễ như vậy! Thật sự xin lỗi, rất xin lỗi ngươi nha!”

Ngươi xưa có câu, không ai đánh kẻ tươi cười, nhìn thấy bộ dáng này của hần quả thật nàng cũng không nở ra tay. Mà lúc này, Trần Vũ rất nhanh nhảy lên lưng Đại Thỏ Ngọc, nói: “Đi, tất cả chúng ta trở về Trần Gia thôn!”

Hắc Long đã trở về rồi, Trần Vũ cũng không muốn lưu lại trong rừng. Với tốc độ của Đại Thỏ Ngọc, ước chừng chỉ đi chừng một, hai canh giờ là về tới Trần Gia thôn. Đến lúc đó, mọi người đi nghỉ ngơi cũng không muộn.

Mà lúc này, cũng chẳng có ai phản đối ý kiến của hần. Trải qua tất cả những chuyện vừa rồi, các nàng thật sự cũng không yên tâm ngủ ở lại chỗ này. Còn Trần Minh từ đầu đến cuối đều đi theo em gái của hần, nàng đi đâu thì hần sẽ đi theo đó.

Những ánh đèn ma pháp chiếu rọi vào những căn nhà gỗ đơn sơ, mộc mạc hiện lên một vẻ yên tĩnh vô cùng kỳ lạ. Nơi này cách rừng rậm U Minh không quá xa, nhưng sự yên bình của nó lại hoàn toàn tách biệt với sự ác liệt phía bên trong dãy rừng rậm kia, quả thật là khiến lòng người cảm khái không thôi.

Nhìn thấy những ánh đèn ma pháp thấp thoáng trước mặt, trong lòng Trần Vũ đã có chút buông lỏng xuống. Quả thật thì hần không quen với cuộc sống sinh hoạt ở nơi hoang dã cho lắm, nhưng mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu, hần cần phải thích nghi dần với thực tại.

“Cuối cùng cũng trở về rồi!” Trần Minh cảm khái nói lên một tiếng.

Quả thật chuyến đi săn lần này là chuyến đi săn thú vị nhất từ trước đến nay của Trần Minh. Cả đời hần, ngay cả một con yêu thú Trung Cấp đỉnh phong như Dã Trư Vương cũng chỉ mới thấy lần đầu. Nào có như Trần Vũ, vừa mới xuất sơn, liền tự tay giết chết Dã Trư Vương, dụng độ sát thủ của Huyết Sát binh đoàn, xâm nhập vào Hồ Trời, thu thập Hôn Hoa dụng độ hồn thú cường đại. Ngay cả thánh thú trong truyền thuyết như Bạch Tượng cũng xuất hiện. Mà lúc này, hần vẫn còn mạng để trở về đúng là một chuyện phi thường may mắn rồi.

Trước cổng thôn đang có hai người vệ binh đứng gác, bọn họ vừa trông thấy Đại Thỏ Ngọc từ xa chạy đến còn tưởng là yêu thú nào đến đột kích, bị dọa cho sợ hết hồn. Mà lúc này, Trần Minh đã từ trên lưng Đại Thỏ Ngọc nhảy xuống, hô: “Tiểu Thuần, Tiểu Tà! Hôm nay là đến phiên các ngươi trực sao?”

Hai tên thiếu niên vệ binh, vừa nhìn thấy Trần Minh liền hớn hờ, nói: “Trâu Điên đại ca, là ngươi đi săn trở về đó sao?”

Người vừa lên tiếng là một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn tuổi, khuôn mặt có mấy phần rắn rỏi, nhưng dáng người hơi gầy. Còn tên thiếu niên còn lại cũng chừng mười lăm tuổi, đáng vẻ có chút mập mập hơn một chút, da mặt lại trắng trẻo như là da của con gái.

Trần Minh nhìn thấy hai thiếu niên này, tâm trạng cũng có chút vui vẻ hẳn ra, hần lấy xác của Dã Trư Vương từ trong túi trữ vật, ném lên trên mặt đất, nói: “Chúng ta vừa mới đi săn được một con Dã Trư Vương, các ngươi hôm nay nhất định sẽ có thịt Dã Trư Vương để ăn một bữa thật ngon rồi nha!”

“Woa! Đại ca thật lợi hại nha! Ta nghe nói đám Dã Trư Vương này rất lợi hại nha! Không ngờ Trâu Điên đại ca cũng có thể giết chết được nó!” Tên thiếu niên mặt mày trắng trẻo còn lại lên tiếng khen ngợi.

Trần Minh có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, nói: “Thật ra con Dã Trư Vương này cũng không phải là do ta săn được! Nó là do người anh em này giết chết, ta chỉ phụ trách xử lý mà thôi!”

Trần Minh vừa nói, vừa chỉ tay về phía Trần Vũ đang lững thững đi ở phía sau cùng với ba vị mỹ nữ khuyên quốc khuyên thành. Vừa nhìn thấy mấy người này, hai mắt của tên thiếu niên mặt trắng liền sáng lên. Hần hơi chấp tay lại, nói: “Tiểu đệ là Bạch Tiểu Thuần, xin ra mắt chư vị!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Trả nhiệm vụ

Bạch Tiểu Thuần!

Nghe đến cái tên này, Trần Vũ có hơi chút giật mình, vì hắn cứ cảm giác như đã nghe cái tên này ở đâu đó rồi vậy!

Mặc dù không nhớ rõ người này là ai, nhưng cảm giác kỳ lạ ở trong lòng nói cho Trần Vũ biết, tên thiếu niên mặt trắng ở trước mặt là một người không hề đơn giản một chút nào. Mà ngay cả tên thiếu niên gầy ốm kia, tuyệt đối cũng không phải là người đơn giản.

Trần Vũ liền đi tới, nở ra một nụ cười mà hắn cho là thuần khiết nhất, đưa tay ra trước mặt Bạch Tiểu Thuần, nói: “Thuần đệ đệ, ta tên là Trần Vũ! Rất hân hạnh được làm quen với đệ!”

Thuần đệ đệ!

Đột nhiên bị một người tuổi tác so với mình cũng không sai biệt gì lắm gọi là đệ đệ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút khó chịu. Nhưng rất nhanh, hắn cũng làm ra động tác tương tự, đưa tay ra phía trước, nói: “Rất hân hạnh! Rất hân hạnh!”

Mà tay của Trần Vũ cũng không chậm, đã nắm chặt lấy tay của Bạch Tiểu Thuần, hắn hơi siết mạnh một chút. Sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần liền trở nên khó coi, nhưng trên miệng của Bạch Tiểu Thuần vẫn không lộ ra một chút sợ hãi nào, cười nói: “Vị ca ca này, đây là phong tục ở quê hương của người sao? Thật là kỳ lạ nha, ta từ trước đến giờ cũng chưa từng thấy qua!”

Trần Vũ không một chút dấu vết, thu tay trở về cười nói: “Ha ha ha, nhà của ta ở một nơi rất xa, phong tục cũng có rất nhiều thứ kỳ quái lạ! Nếu có dịp ta sẽ dẫn mọi người tới đó chơi một lần!”

Bạch Tiểu Thuần tâm tư đơn giản, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, liền gật đầu nói: “Nếu có dịp, ta nhất định sẽ đến đó một lần!”

Trần Vũ chỉ cười, không nói thêm lời nào nữa. Hắn lại tiếp tục trèo lên lưng Đại Thỏ Ngọc đi vào trong thôn. Trần Vũ bây giờ rất muốn đi đến gặp lão đại sư Trần Y Minh để bàn giao nhiệm vụ, nhận lấy ban thưởng từ hệ thống, rồi tiếp tục lên đường đi thẳng tới Kinh Đô. Chỉ có như vậy thì hắn mới có thể nhanh chóng tìm cơ hội trở về nhà được.

Thấy nhóm người của Trần Vũ đã bỏ đi, Bạch Tiểu Thuần mới quay sang hỏi người thiếu niên gầy ốm đứng bên cạnh mình: “Tiểu Tà, người có cảm thấy người thiếu niên kia rất kỳ lạ hay không?”

Mạc Tiểu Tà chỉ hơi hơi gật đầu, coi như là ngầm đồng ý.

Bạch Tiểu Thuần cũng không nói gì thêm, liền yên lặng đứng ở một bên. Nhưng cũng không ai biết được, cuộc gặp gỡ ngày hôm nay của Bạch Tiểu Thuần, Mạc Tiểu Tà và Trần Vũ đã thay đổi kết cục của toàn bộ Đại Việt Thánh Triều, thậm chí là toàn bộ Đông Vực, toàn bộ một giới diện này!

Trần Minh dẫn theo Tiểu Phung đi đến phường buôn, bán lấy thịt Dã Trư Vương và một số bộ phận quan trọng trên người của nó để đổi lấy tiền. Còn có một viên thú hạch sơ cấp của con Dã Trư lúc trước bị giết chết. Tổng cộng thì bọn họ cũng bán được hơn ba ngàn đồng vàng. Trần Minh cầm túi đựng tiền vàng treo ở trên thắt lưng, miệng cười mãi không thôi. Đây là số tiền nhiều nhất mà hai anh em bọn họ có thể kiếm được trong một lần đi săn, không, phải nói là số tiền lớn nhất mà mấy năm nay anh em bọn họ mới có thể kiếm được.

“Huynh, người tính là gì với số tiền này?” Không biết là Tiểu Phung đang suy nghĩ chuyện gì, lại đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là giao lại cho Trần Vũ huynh đệ rồi! Số tiền cũng không phải một mình chúng ta kiếm được!” Trần Minh không cần nghĩ ngợi, liền đáp.

“Vậy huynh cười vui vẻ như thế làm gì?” Tiểu Phung có chút bức mình nói.

“Ha ha ha, con nha đầu ngốc này! Rất hiếm khi được cầm nhiều tiền như vậy, ta vui vẻ một chút cũng không được hay sao?” Trần Minh đưa tay lên gõ nhẹ trên trán nàng một cái.

Tiểu Phung bĩu môi, nói: “Huynh mới là đồ ngốc!”

Nói đến đây, không biết trong đầu nàng nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên khoe môi nhếch lên cười, nói: “Huynh, huynh nói xem tên Trần Vũ đó là người xuất thân ở đâu?”

“Cái này, ta cũng không biết được! Hắn chỉ nói là người ở một nơi thôn dã nào đó mới xuống núi! Nhưng ta thấy thân phận của người này cũng không hề tầm thường chút nào! Muội nói xem, nếu là một người bình thường làm sao lại sử dụng một cây cung có giá trị như vậy? Ta thấy cây cung này chỉ ít cũng phải đáng giá năm trăm đồng tiền vàng trở lên! Mà một người ở nơi thôn dã, không thể nào có được nhiều tiền như vậy a!” Tuy bề ngoài Trần Minh có chút chất phác, ngốc nghếch, nhưng ánh mắt của hắn cũng rất độc đáo, vừa nhìn đã biết được Trần Vũ là người khác thường.

“Lỡ như hắn ta săn được một con yêu thú nào đó, rồi bán ra được nhiều tiền thì sao? Chẳng phải mấy ngày trước chính hắn đã bắn chết Dã Trư Vương đó sao?” Tiểu Phung có chút không phục, hỏi ngược lại.

“Muội đúng là ngốc!” Trần Minh cười, rồi nói tiếp: “Hắn ta chỉ là một thợ săn sơ cấp, làm sao có năng lực giết chết được nhiều yêu thú giống như là Dã Trư Vương đơn giản như vậy? Lúc trước hắn giết được Dã Trư Vương là bởi vì lão Tàn đã đánh thuốc mê lên người nó, với lại nó còn bị ta với lão Tàn hợp lực đánh cho trọng thương, nên hắn mới bắn chết được Dã Trư Vương. Nhưng có điều, thực sự mà nói, tài bắn cung của hắn cũng không đơn giản. Đặc biệt là một mũi tên không cần nhìn phòng ngự của Dã Trư Vương kia! Theo ta thấy, mũi tên đó là một môn tuyệt kỹ nào đấy, chỉ có những gia tộc tương đối cường đại mới có được. Cho nên, ta cho rằng, hắn là một con em của một gia tộc có danh tiếng, muốn đi ra ngoài lịch luyện mà thôi!”

Lời của Trần Minh đã đoán đúng được mấy phần, chỉ đáng tiếc là hắn làm thế nào cũng không thể biết được trên người của Trần Vũ có hệ thống tồn tại, nếu không thì với năng lực của Trần Vũ, cho dù là đối phó với một con Dã Trư bình thường thì cũng đã chặt vật không chịu nổi rồi, làm gì mà tới phiên hắn giết chết được Dã Trư Vương.

Mặc dù lời nói của Trần Minh cũng rất có lý, nhưng Tiểu Phung vẫn bất bẻ, nói: “Nếu hắn là con em thế gia, vậy tại sao hắn lại đi tìm địa đồ để đến Đông Kinh làm gì? Chẳng lẽ gia tộc hắn không phải là người của Thánh Triều hay sao?”

Nghe nàng nhắc đến chuyện này, Trần Minh cũng khẽ giật mình, rồi nhìn về phía em gái, gật đầu: “Chuyện này cũng rất có thể!”

Cuộc trò chuyện của hai anh em Trần Minh và Tiểu Phung, Trần Vũ cũng không hề hay biết gì. Bởi vì lúc này hắn đã đi đến trước căn nhà gỗ của đại sư Trần Y Minh. Vừa bước đến

trước căn nhà gỗ này, sắc mặt của Hương nhi và Bạch Ngan đều có chút khó chịu. Hương nhi lên tiếng, nói: “Công tử, nơi này có mùi hương không được tốt lắm! Công tử nhất định phải đi vào trong đó thật sao?”

Đương nhiên là Trần Vũ cũng cảm thấy khó chịu, nhưng hấn vì hoàn thành nhiệm vụ cũng không thể lùi bước được, cho nên hấn nhún nhún vai, nói: “Không cần sợ, có ta ở đây rồi, các người nhất định sẽ được an toàn!”

Hấn nói xong, liền đi tới phía trước, không có ý định gõ cửa mà trực tiếp đứng ở ngoài hô lên: “Lão tiền bối, nhiệm vụ của người giao cho ta đã hoàn thành xong rồi! Ta có thể đi vào giao đồ lại cho ngài được hay không?”

Trần Vũ nói chuyện khách khí như vậy, là vị hệ thống thông báo cho hấn biết, đẳng cấp của người ở bên trong căn nhà gỗ này rất cao, cao hơn nhiều so với những người mà hấn đã từng gặp trước đây. Cho nên, hấn không dám dùng cái dáng vẻ cả lơ phát phờ ra nói chuyện với lão.

“Ồ, là tên tiểu tử người đó sao?” Một giọng nói tràn đầy kinh ngạc từ trong căn nhà gỗ vọng ra ngoài, sau đó là một giọng nói liền biểng vang lên: “Cửa không khóa, người tự đi vào đi!”

Trần Vũ cũng không nói thêm lời nói, đi đến đẩy cửa bước vào. Hai nữ nhân Hồ tộc cũng theo sát phía sau hấn. Bọn họ vừa đẩy cửa bước vào, một mùi thuốc cay nồng, khó chịu xông thẳng vào trong hai cánh mũi.

“Hệ thống thông báo! Chủ nhân bị trúng độc, thuộc tính bản thân bị giảm mười phần trăm! Toàn bộ kỹ năng đều không thể sử dụng được!”

Nghe tiếng thông báo này của hệ thống, mặt Trần Vũ liền tái đi, mà hai nữ nhân Hồ tộc thì bắt đầu run rẩy không thôi.

“Thánh... Thánh vực cường giả...” Cả hai cùng đồng thanh hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cường giả Thánh Cấp

Thánh Vực cường giả!

Ngay cả Trần Vũ cũng giật mình, hấn đương nhiên là biết cường giả Thánh Vực là đại biểu cho cái gì, mà hấn cũng không nghĩ ông lão nhìn như một gã ăn mày này lại là loại cường giả Thánh Vực cao cao tại thượng kia!

“Thế nào? Người cũng biết sợ rồi sao?” Một giọng nói già nua từ trong một góc phòng vọng ra.

Lúc này, Trần Y Minh đại sư cũng đã thu lại khí thế trên người, nên áp lực của bọn người Trần Vũ cũng được giảm xuống rất nhiều. Chỉ có điều, hai chị em Hồ tộc vẫn không ngừng run lên. Cường giả Thánh Cấp, từ trước đến nay đều là cường giả đỉnh cấp bên trong toàn bộ Đông Vực, thậm chí là toàn bộ giới diện này. Dù sao, số lượng cường giả Thánh Cấp của một vực không bao giờ nhiều hơn con số một ngàn. Thậm chí có một số thời điểm, cường giả Thánh Cấp lác đác như lá mùa thu.

Bởi vì, từ Thiên Cấp muốn tăng lên được Thánh Cấp thì cần phải trải qua một lần lịch kiếp. Mà cái gọi là lịch kiếp này, chính là dùng lời điện để tẩy rửa vô cùng tàn khốc. Trong số hàng ngàn, hàng vạn Thiên Cấp cường giả trải qua lời kiếp tẩy lễ, thì chỉ có không đến một phần ngàn, thậm chí là một phần vạn người vượt qua được. Còn những người không thể vượt qua, nhẹ thì bị đánh cho tàn phế, nặng thì bị đánh đến hồn thần câu diệt, vĩnh viễn không thể luân hồi được nữa. Cho nên có thể thấy, Thánh Cấp cường giả là cao quý đến cỡ nào.

Mà ngay lúc này, tại một nơi thôn dã heo lánh chẳng thèm ai ngó ngang tới, lại có một vị cường giả Thánh Cấp xuất hiện ở trước mặt của hai nàng.

Chẳng lẽ những năm gần đây, cường giả Thánh Cấp lại không đáng tiền như vậy sao?

“Thế nào, người đã đem đủ số lượng Hồn Hoa đến cho ta hay chưa?” Lúc này, lão đại sư từ trong bóng tối đứng dậy, cả người của lão nhìn như rất tiêu tụy, bất kể lúc nào cũng có thể bị gió thổi cho tan biến. Nhưng khi lão vừa bước tới, chỉ là một bước nhỏ, thì Trần Vũ đã nhìn thấy lão xuất hiện ở trước mặt mình.

Trần Vũ có cảm giác như là, ông lão ở trước mắt này hoàn toàn là một người khác, mà không phải là một ông lão lười biếng mà hấn đã từng gặp qua. Nhưng dù như thế nào đi chăng nữa, hấn đến đây là để trả nhiệm vụ, nên đương nhiên không thể tay không mà rời đi được.

Trần Vũ tháo cái túi càn khôn đang treo ở trên thắt lưng xuống, đưa tới trước mặt, nói: “Tiền bối, đây là một trăm cân Hồn Hoa theo yêu cầu của ngài!”

Ông lão lười nhác cầm lấy cái túi, ném vào trong chiếc nhẫn trữ vật đang đeo ở trên tay của mình, hơi nheo mắt đánh giá Trần Vũ một chút, giống như là một vị trưởng bối đánh giá một tên hậu bối của mình vậy. Lão nhìn Trần Vũ một hồi, rồi gật gật đầu, nói: “Cũng không tệ lắm! Ta vốn còn cho rằng người sẽ không thể nào trở về được nữa! Không nghĩ tới người không những không có việc gì, mà thực lực dường như cũng tăng cường lên một ít, trên người cũng có không ít thu hoạch a!”

Lão vừa nói, vừa liếc mắt nhìn tới chiếc nhẫn đang đeo ở trên tay phải của Trần Vũ. Trong lòng Trần Vũ thoáng cái lạnh toát.

Không lẽ lão già này định cướp chiếc nhẫn của mình sao?

Trong lòng Trần Vũ vừa nghĩ như vậy, lão liền hừ lạnh một tiếng, nói: “Tiểu tử, chỉ là một con long hồn Thiên Giai, người nghĩ lão phu sẽ cướp đồ vật đó của người hay sao?”

Trần Vũ có thể nhìn thấy trong mắt của lão có một chút khinh thường, rồi nhanh chóng phát tay, nói: “Thôi được rồi, coi như thử thách lần này của ta người đã thông qua! Người có thể đi được rồi!”

“Cái gì?” Trần Vũ suýt chút nữa là hét toáng lên, nhưng cũng may là hấn kịp kiềm chế lại được.

Thấy bọn người Trần Vũ vẫn chần chừ không chịu rời khỏi, hai hàng lông mày của lão hơi nhíu lại: “Thế nào, sao các người vẫn còn chưa chịu đi?”

“Lão còn chưa giao đồ cho ta, ta làm sao có thể đi được a?” Trong lòng của Trần Vũ đang hét lên. Hấn không nghĩ đến, lão đại sư này, là một vị cường giả Thánh Cấp lại nói lời mà không chịu giữ lời, còn nuốt mất số Hồn Hoa mà hấn đã liều cả tính mạng mới lấy về được, thật đúng là hiếp người quá đáng mà!

Mặc dù đã âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của lão, nhưng Trần Vũ vẫn giả bộ khép nép, nói: “Tiền bối, có phải là ngài đã quên rồi hay không? Lúc trước, ngài đã nói với ta là,

sau khi ta thu thập đủ một trăm cân Hồn Hoa đem về đây giao cho ngài, ngài sẽ đưa cho ta địa đồ để đến Kinh Đô!”

Nói lời này ra khỏi miệng, Trần Vũ cũng đang âm thầm tính toán xem tình cảnh của mình bây giờ.

Một là, từ bỏ cái nhiệm vụ này, chấp nhận bị hệ thống giáng xuống cấp một, chuyện này tuy có chút khó chịu nhưng dù sao cũng chỉ là bắt đầu lại từ đầu mà thôi.

Hai là, bắt chấp tất cả để mà hoàn thành nhiệm vụ, nhưng như vậy rất có thể sẽ bị cường giả Thánh Cấp chụp chết ngay tại chỗ.

Hai cái này, nếu là người bình thường đương nhiên là chọn cái thứ nhất. Nhưng, Trần Vũ là ai, hẳn là người rất cố chấp! Đồ của hắn, hắn nhất định phải đòi cho bằng được! Huống chi là thứ hắn còn phải liều mạng mới lấy được, làm sao sẽ buông tha một cách dễ dàng như vậy?

“Địa đồ? Địa đồ nào?” Nhưng mà lúc này, lão đại sư lại trợ trên nói: “Tiểu tử, ngươi có phải là uống lộn thuốc rồi hay không? Từ khi nào mà ta nói với ngươi là, ngươi giúp ta thu thập Hồn Hoa, ta sẽ giao địa đồ cho ngươi?”

Lão vừa nói, vừa cố ý thả ra uy thế của cường giả Thánh Cấp, làm cho hai chân Trần Vũ như muốn nhũn ra. Mà hai nữ Hồ tộc cũng vô cùng kinh hãi, cả người các nàng đều bị ép cúi thấp xuống, không thể nào ngẩng đầu lên nổi.

Nhưng điều làm cho hai nàng cảm thấy kinh ngạc nhất là, vì cái gì Trần Vũ lại cố chấp đến như vậy? Rõ ràng đại tỷ của các nàng, Hồ Mị Nương đã giao cho Trần Vũ một tấm Ma Pháp Địa Đồ để đi đến Kinh Đô rồi, thì hắn việc gì lại tự làm khổ mình như vậy?

Mặc dù lúc này cả người Trần Vũ đang bị ép sát xuống đất. Mà hắn lại có cảm giác trên lưng mình như đang đeo một khối đá nặng đến cả trăm cân, nhưng hắn không phục, hắn nhất định là không phục!

Vì cái gì? Vì cái gì lại có kẻ ý thế hiếp người, lấy lớn hiếp nhỏ như vậy chứ?

Hắn không cam tâm, hắn nhất định phải đứng lên, phải giành lấy lại công bằng cho mình!

Trần Vũ dựa vào ý chí của mình, từng chút từng chút nhấc người đứng thẳng dậy. Thấy cảnh này, khóe mắt của Trần Y Minh hơi lóe lên một chút, sau đó liền biến mất ngay.

“Thế nào, ngươi không phục sao?” Lão cười cười, nhìn về phía Trần Vũ, nói: “Chẳng lẽ ngươi không sợ là ta sẽ ra tay giết ngươi hay sao?”

“Sợ!” Trần Vũ nói.

Lão không hề nghĩ để Trần Vũ sẽ trực tiếp thừa nhận như vậy, nhưng câu nói tiếp theo của Trần Vũ đã làm cho lão không khỏi trợn trừng hai mắt.

“Ta đương nhiên là sợ! Lão là Thánh Cấp, còn ta mới đạt đến Sơ Cấp tầng sáu, lão nghĩ ta không sợ mà được sao? Nhưng mà ta không phục! Rõ ràng là lão đã hứa sau khi ta đem đủ số lượng Hồn Hoa về cho lão, lão sẽ giao địa đồ ra cho ta! Nhưng giờ lão không đưa, lão là người lớn, lão làm như vậy mà coi được sao? Ta cảm thấy không phục! Ta nhất định không phục!”

“Ngươi không phục thì như thế nào? Ở cái thế giới này, kẻ nào có thực lực thì kẻ đó có quyền! Ngươi có được thực lực này sao?” Lão nhìn Trần Vũ nói một cách đầy mỉa mai.

Trần Vũ hơi sững sờ một chút, lại lắc đầu, nói: “Lời tuy nói là như vậy, nhưng làm cường giả cũng cần phải có phong phạm của một cường giả a? Không thể vì một chút việc còn con con mà làm mất mặt của cường giả Thánh Cấp như vậy được? Chẳng lẽ lão không sợ ta đem chuyện này đều nói cho thiên hạ cùng biết hay sao?”

“Cái này thì phải xem thử, ngươi có còn sống để trở ra khỏi căn phòng này của ta hay là không?” Đến lúc này, khí thế của lão đã hoàn toàn thả ra ngoài.

Cho dù là hai chị em Hồ tộc là cường giả Cao Cấp, cũng phải khụy gối, quỳ xuống mặt đất. Mà Trần Vũ thì thâm hơn, hắn trực tiếp bị ép cho nằm sát xuống nền nhà, không cách nào chống người đứng dậy nổi.

“Xong, đòi ta xong thật rồi!” Lúc này, trong đầu của Trần Vũ đã hoàn toàn trở nên trống rỗng, hắn thật sự không nghĩ rằng, mình lại phải chết ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Hệ thống nâng cấp

“Ha ha ha!” Đột nhiên vào lúc này lão đại sư lại cười phá lên thành tiếng, giọng nói cũng trở nên mềm mòng hơn rất nhiều: “Được rồi, được rồi! Ta không đùa với các ngươi nữa, cảm lấy thứ này rồi xéo đi!”

Lão cầm lấy quả ấn phù màu vàng ném về phía Trần Vũ, lúc này áp lực trên người Trần Vũ mới được giải trừ, hắn vội vàng đưa tay bắt lấy ấn phù, miệng không ngừng thờ ra hồng học. Cảm giác lúc này của hắn chẳng khác gì như vừa mới từ dưới vực sâu vạn trượng bò đi lên, cả thân thể và tinh thần đều trở nên vô cùng mệt mỏi.

Hắn vừa cầm ấn phù trong tay, âm thanh thanh thúy của hệ thống lại vang lên.

“Đỉnh! Nhiệm vụ ủy thác của đại sư Trần Minh đã hoàn thành! Chúc mừng chủ nhân nhận được một tờ khế ước sùng vật!”

“Đỉnh! Hệ thống sùng vật được mở ra!”

“Đỉnh! Chủ nhân nhận được bản đồ hoàn chỉnh từ đại sư Trần Y Minh, toàn bộ địa đồ của Đông Vực được mở rộng!”

“Đỉnh! Hệ thống thông báo! Tiến trình nâng cấp của hệ thống sẽ diễn ra trong vòng hai mươi bốn giờ tiếp theo!”

Nghe những âm thanh nhắc nhở liên tiếp của hệ thống vang lên, trong lòng Trần Vũ không ngừng vui sướng reo hò, tất cả khổ nhọc trước đây hắn đều đã quên hết sạch!

Nhìn thấy vẻ mặt này của Trần Vũ lão đại sư cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lão liền khinh thường, nói: “Tiểu quý, chỉ là một tấm bản đồ bình thường mà thôi, ngươi có cần phải vui mừng như vậy hay không? Nếu thích, ta còn có thể cho ngươi thêm mấy tấm nữa!”

“Không cần! Không cần! Chỉ cần một tấm này là đủ rồi!” Trần Vũ vội vàng xua tay, nhưng trong lòng thì âm thầm mắng, sau đó mới thu lại tâm tình, nói: “Tiền bối, bây giờ ta xin phép được đi trước!”

Trần Vũ cũng không muốn ở đây dây dưa với lão một chút nào, người này thật sự rất kỳ quái, tính cách cũng vô cùng thất thường, hẳn không chắc là có thể bị lão dọa cho chết ngất tại chỗ này hay không nữa!

“Khoan đã!” Nhưng vào lúc này, lão lại đột nhiên lên tiếng gọi đám người Trần Vũ lại, làm cho ba người Trần Vũ sợ hết hồn.

“Hử, ta muốn giết các ngươi có cần phải nhiều lời như vậy hay không?” Nhìn thấy thái độ của ba người, lão hừ lạnh một tiếng, rồi móc trong người ra một cái hộp gỗ, nói: “Trên đường đi đến Kinh Đô, các ngươi nhất định sẽ đi qua Phụng Hoàng Trấn, vậy thì sẵn tiện làm giúp ta việc này. Đem vật này giao cho một người họ Đỗ, nói với người đó là Trần Y Minh ta bàn giao cho hẳn! Nhưng mà...”

Lão nói đến đây, đột nhiên lại nhếch môi lên cười một cách vô cùng xấu xa: “Nhưng mà ta cũng xin nhắc trước cho các ngươi biết, người này tính khí rất không tốt! Các ngươi sau khi đưa xong vật này cho hẳn, nhớ là nhanh chân mà chạy đi, nếu không ta cũng không chắc là hẳn có thể đem các ngươi ra đánh chết hay không!”

Lão không nói thì thôi, mà lão vừa mở miệng thì trong lòng Trần Vũ đã không ngừng đem mười tám đời tổ tông của lão cho gọi ra một lượt, lão già này thật sự là cường giả Thánh Cấp hay sao? Quả không đứng đắn a!

“Tiền bối, chuyện này ta có thể không tiếp nhận được sao?” Trần Vũ vừa cầm hộp gỗ, vừa chần chừ, hỏi.

“Ngươi nói thử xem!” Lão không có trực tiếp trả lời, chỉ là hai mắt của lão đột nhiên híp lại, khí thế trên người hơi thả ra một chút, làm cho Trần Vũ cũng hòng không thể nói thêm lời nào.

Vô sĩ! Thật sự là vô sĩ a!

Trần Vũ vô cùng bất lực cầm lấy hộp gỗ đi ra khỏi cửa, chính hẳn cũng không biết là mình đã đi về bằng cách nào. Cho đến khi đi đến trước cửa nhà của hai anh em Trần Minh và Tiểu Phương hẳn mới sực nhớ ra một chuyện, vội vàng gõ vào trán của mình mấy cái: “Thôi chết rồi, ta quên hỏi người họ Đỗ đó tên gì rồi, vậy làm sao mà đem hộp gỗ này giao cho người đó được đây?”

Hai chị em Hương nhi, Bạch Ngân lúc này cũng sững ra. Nhưng bây giờ hẳn mà kêu hai chị em họ đi đến nhà lão đại sư đó thêm một lần nữa, hai người bọn họ thà vô rừng đi đánh nhau với yêu thú còn vui vẻ hơn gấp trăm, ngàn lần.

Chỉ có điều là, hai mắt Trần Vũ lúc này liên sáng lên, hẳn lên lút nhìn xung quanh, rồi âm thầm nói với hai người bọn họ: “Nếu như lão không chịu nói rõ tên của người đó, có phải là chúng ta có thể tùy tiện tìm một người họ Đỗ đưa cho hẳn cái hộp này, sau đó cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ rồi không?”

“Cái này?” Hai chị em bọn họ không hề nghĩ tới Trần Vũ lại muốn làm như vậy.

Lúc này, Hương nhi mới lắc đầu nói: “Công tử, nếu như mà công tử làm như vậy thì sẽ đắc tội với một cường giả Thánh Vực! Chuyện này ta thấy cũng không tốt lắm đâu?”

“Nhưng chẳng lẽ chúng ta lại phải đến nhà lão một lần nữa hay sao?” Trần Vũ hỏi ngược lại.

Hai nàng đều đưa mắt nhìn nhau, rất rõ ràng, lúc này chẳng có ai tình nguyện lại chạy đến đó thêm một lần nữa.

“Tiểu quý, ngươi chớ có giờ trò! Khi nào ngươi đến Phụng Hoàng trấn, tự khắc sẽ có người tìm đến ngươi thôi! Làm xong chuyện này, ngươi cũng có chỗ tốt nhất định! Còn nếu mà ngươi cố tình làm hỏng việc của ta, thì cứ chờ đấy rồi xem!”

Lúc này, đột nhiên một âm thanh trực tiếp truyền thẳng vào trong đầu của Trần Vũ, làm cho hẳn cực kỳ kinh hãi. Giọng nói này đương nhiên hẳn biết rất rõ, đây là giọng nói của lão đại sư Trần Y Minh, cường giả Thánh Cấp trong căn nhà gỗ kia. Nhưng mà ngươi này làm sao lại nghe được hẳn nói chuyện ở đây chứ? Không lẽ là lão có tình theo dõi mình?

“Không cần tìm nữa! Đây là tinh thần truyền âm, chỉ có cường giả Thánh Cấp như chúng ta mới có thể sử dụng được. Trong phạm vi một trăm dặm quanh đây, tất cả đều nằm trong sự khống chế của ta, ngươi muốn làm cái gì, ta đều có thể biết rất rõ! Chớ có mà ở đó lộn xộn!” Giọng nói của lão lại vang lên lần nữa.

Cả người Trần Vũ đều đổ đầy mồ hôi lạnh, mà hai chị em Hồ tộc đều lo lắng nhìn về phía hẳn. Hương nhi lên tiếng hỏi thăm: “Công tử, ngươi bị làm sao vậy?”

“Ta...” Trần Vũ hơi có ớn định lại tinh thần, rồi thấp giọng hỏi thăm: “Vừa rồi các ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Là âm thanh gì? Bọn ta không có nghe thấy!” Hương nhi lắc đầu nói.

Lúc này Trần Vũ cũng có thể xác định được, là lão cố ý nói cho một mình hẳn nghe, mà cái năng lực này của lão xác thực là thần kỳ. Trần Vũ cũng rất muốn học, đáng tiếc là đẳng cấp của hẳn còn quá thấp!

Sau khi ổn định lại tâm tình, Trần Vũ liền không thêm để tâm đến lão nữa. Dù sao lão cũng không có ý định hại hẳn, nếu không, lão chỉ cần một ngón tay cũng đủ để chết hẳn ngay lập tức rồi. Đã thế, hẳn cần gì phải nghĩ ngợi chỉ cho một óc, cứ vui vẻ là được rồi!

Thấy bọn người Trần Vũ đã trở về, hai anh em Trần Minh liền đi ra chào đón.

“Huynh đệ, ngươi không có việc gì chứ?” Trần Minh nhìn qua Trần Vũ một chút, rồi hỏi thăm.

Trần Vũ chỉ cười một tiếng, rồi nói: “Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đi đến Phụng Hoàng Trấn, khoảng cách từ chỗ chúng ta đi đến đó tương đối là xa. Đệ muốn đi nghỉ ngơi sớm, rồi sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát lên đường!”

“Cái này không thành vấn đề!” Trần Minh vỗ vai Trần Vũ, rồi cười vui vẻ nói: “À, còn đây là số tiền mà chúng ta đã kiếm được trong chuyến đi săn lần này, tổng cộng là ba ngàn một trăm lẻ bốn đồng vàng! Với số tiền này, ngươi có thể mua được rất nhiều đồ tốt nha!”

“Nhiều như vậy?” Trần Vũ nhìn thấy túi tiền vàng ở trước mặt, hơi sững sờ một chút. Hẳn vốn dĩ sinh ra trong một gia đình bình dân, từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy tiền vàng. Đừng nói là mấy ngàn đồng vàng, chỉ cần mấy chục đồng vàng này cũng đủ để nuôi sống cả nhà hẳn trong mấy tháng rồi. Chẳng lẽ, cái thế giới này vàng lại nhiều đến như vậy sao?

Sững sờ một hồi, Trần Vũ liền lắc đầu nói: “Mà số tiền này hai người cứ giữ lại dùng đi! Ta chỉ cần lấy một ít để tiêu phí trong lúc đi đường là được rồi!”

“Không được!” Trần Minh liền dứt khoát lắc đầu, nói: “Những đồng tiền vàng này tuy không thể trao đổi được đồ cao cấp, nhưng với đẳng cấp của chúng ta mà nói, nó cũng là một gia

tài không nhỏ. Với lại, lần đi săn này người chính là người săn được nhiều nhất, cho nên số tiền này phải để cho người cảm lấy, hai anh em chúng ta chỉ cảm phần lẻ còn lại là được rồi!”

Trần Vũ hết nhìn Trần Minh, lại quay sang nhìn Tiểu Phuong, thấy nàng chỉ im lặng không nói lời nào, hắn mới hơi trầm tư một chút, rồi làm ra quyết định: “Thôi được rồi, dù sao chúng ta cũng cùng nhau lên đường, ta giữ hay các người giữ đều như nhau cả thôi! Minh ca, huynh giúp ta thu giữ thứ này đi, ta thật sự rất lười cảm mấy thứ này trên người nha!”

Trần Vũ đã nói như vậy rồi, Trần Minh cũng không thể cố chấp được, hắn đành miễn cưỡng gật đầu, nhưng không quên bỏ thêm mấy câu: “Nhưng ta nói trước, số tiền này vẫn là của người! Khi nào người cần, cứ lên tiếng với ta, ta nhất định sẽ đem trả lại cho người!”

“Ha ha ha, cái này thì nhất định rồi!” Trần Vũ cười rất là vui vẻ.

Cuối cùng, chuyến hành trình phiêu lưu của Trần Vũ đến dị giới cũng đã chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Phượng Hoàng Linh

Con đường từ Trần Gia thôn đi đến Phượng Hoàng trấn phải đi qua một nơi gọi là Phượng Hoàng linh, nơi này đường núi gấp ghềnh, quanh năm khô nóng, cây cối không thể ở đây sinh trưởng được, cho nên nơi này rất hoang vắng, không có bất kỳ thôn trấn nào ở xung quanh.

Nghe nói nơi này thường xuyên xảy ra trộm cướp, nhưng những thứ này cũng không lý kỳ bằng truyền thuyết hình thành của Phượng Hoàng linh.

Chuyện xưa kể lại rằng, nơi này vốn dĩ đã từng là nơi tồn tại của một vương triều vô cùng phồn thịnh, dân cư đông đúc, vô sĩ đi lại khắp nơi. Nhưng vào một ngày nọ, bỗng dưng trên trời hạ xuống một con chim lạ, toàn thân phủ lên một lớp lông màu đỏ rực, cái đuôi của nó dài đến độ quét ngang cả một vùng trời. Con chim này, ban đầu cũng không có tên, sau đó có một vị thi nhân nhìn hình dáng kỳ lạ của nó, mới thốt ra một câu: “Đáng trông như Phượng, tiếng vang như Hoàng!”

Cũng kể từ đó, cái tên Phượng Hoàng đã được dùng để đặt tên cho loài chim lạ này. Mà từ ngày con chim lạ đó đến đây, nó liền chọn một đỉnh núi để làm tổ. Cứ mỗi sáng thức dậy, tiếng hót thánh thót của nó đều vang vọng ra khắp vương triều.

Chuyện lạ đồn xa, đã có rất nhiều người từ khắp các nơi đi đến để xem con chim lạ này, nhờ vậy, vương triều này cũng bắt đầu trở nên hưng thịnh hơn, việc buôn bán của vương triều cũng càng ngày càng thêm phát đạt.

Thế nhưng, chuyện tốt ngắn chẳng tày gan, chuyện xấu thì không ngừng dồn dập xảy ra. Bởi vì sự xuất hiện của con chim lạ này đã đem đến một thời kỳ thịnh vượng chưa bao giờ có cho cả một vương triều. Chính vì vậy, các vương triều ở xung quanh cũng đã bắt đầu dò mấu, muốn đem con chim lạ này về vương triều của mình để mà cung phụng. Và chẳng mấy chốc, cuộc chiến tranh giữa các vương triều bắt đầu nổ ra.

Chiến tranh vô cùng tàn khốc, máu chảy thành sông, thây chất thành đống. Cả một vương triều vô cùng hưng thịnh đã bắt đầu rơi vào nguy cơ sụp đổ, cảnh người mất, nhà tan đau thương, thống khổ không ngừng diễn ra hàng ngày. Đã có người bắt đầu đổ lỗi cho sự xuất hiện của con chim lạ chính là nguyên nhân của tất cả mọi thứ. Từ một vài người, tiếng oán than dần dần lan truyền ra cả toàn bộ vương triều. Và đã có người bắt đầu tụ tập lại, muốn đi lên trên đỉnh núi kia đem con chim lạ đó giết chết.

Nhìn dòng người lũ lượt đi lên đỉnh núi tìm chim Phượng, người thi nhân kia chỉ có thể đứng ở trên tường thành buông một tiếng thở dài: “Thành cũng là Phượng Hoàng, bại cũng là Phượng Hoàng!”

Chẳng mấy chốc, tiếng người reo hò đuổi giết vang khắp cả đỉnh núi. Con chim Phượng bị người dân vây giết đánh đến trọng thương, cả người nó đều là máu tươi, nhiễm đỏ cả một vùng trời. Nhìn vết thương trên người nó, người thi sĩ chỉ có thể đau xót lắc đầu, ngậm ngùi rời khỏi vương triều.

Con chim Phượng thoát khỏi vòng vây của mọi người, đau đớn ngưỡng cổ lên trời cất lên tiếng hót vang vọng tới tận hư không, trong tiếng hót của nó còn mang theo cả sự căm phẫn, đau khổ và không cam lòng. Nó không biết, vì cái gì người ta lại muốn giết nó? Nó cả một đời chưa làm hại tới một ai, tại sao họ lại muốn giết nó?

Đây có lẽ là tiếng hót hay nhất trong cuộc đời nó, và cũng là tiếng hót cuối cùng của nó!

Tiếng hót bi phẫn của nó dần dần hóa thành thù hận, từ chỗ vết thương của nó máu hóa thành lửa, mỗi một giọt rơi xuống đất đều đem mặt đất đốt thành dung nham, vạn vật cũng hóa thành tro tàn. Cứ như thế, cả vương triều bị máu của nó nhuộm đỏ, hóa thành một biển lửa không bao giờ tan. Tiếng khóc than ai oán không ngừng vang lên. Có người cầu xin, có kẻ trách móc, chửi rủa. Nhưng lúc này, chính con chim Phượng cũng đã tự thiêu đốt lấy chính mình, hóa thành một ngọn đuốc sống, soi sáng cả bầu trời.

Từ một vương triều vô cùng thịnh vượng, chẳng mấy chốc mà hóa thành địa ngục, vạn vật lại trở về với hư không.

Người đời sau có người nói, con chim Phượng đó là loài chim không đem đến điềm lành, là mối họa đem đến họa tai. Nhưng có người lại nói, tất cả đều là do người của vương triều đó tự không biết đủ, lại còn có thể trách được ai. Thế mới có câu: “Được phúc chẳng lời oán than, gặp họa lại trách bởi chim Phượng Hoàng!”

Chỉ có điều lạ là, tuy cả vương triều đó đều bị hủy diệt, nhưng ngọn núi mà nơi con chim phượng đó từng làm tổ, lại vẫn hiên ngang tồn tại, đứng sừng sững giữa đất trời cho đến ngày nay. Và nơi đó, được người ta gọi là Phượng Hoàng linh!

“Phượng Hoàng linh? Cái tên này cũng không tệ lắm!” Trần Vũ nghe xong câu chuyện của hai tỷ muội Hồ tộc kể, hơi cảm khái gật đầu một chút.

“Hừ, đám người của vương triều đó thật là không biết lý lẽ! Ta thấy con chim đó thật đáng thương!” Tiểu Phuong ngồi ở một bên, hai mắt đỏ hoe nói.

“Có cái gì mà đáng thương chứ? Đây chẳng qua cũng chỉ là một câu chuyện trong truyền thuyết mà thôi! Mà những câu chuyện như thế thường rất huyền hoặc!” Trần Vũ cũng không cho là đúng, lên tiếng phản bác, nói.

“Hừ, người thì biết gì chứ? Mỗi một câu chuyện đều có nguồn gốc của nó!” Tiểu Phuong cũng không chịu yếu thế, liền hung hăng ngược đầu lên trừng mắt nhìn hắn.

Trần Vũ đang ngồi ở trong xe ngựa, cho nên khoảng cách của hắn và nàng rất gần nhau, nhìn khuôn mặt hung hăng vẫn còn ngân ngấn nước mắt của nàng, hắn có chút nhịn không được, muốn đưa tay lên lau mặt cho nàng. Nhưng hắn chỉ đưa ra được một nửa liền rút tay trở lại, lo lắng nói: “Chuyện này có gì mà cảm động chứ? Các người đã bao giờ nghe qua chuyện Trọng Thủy Mị Châu hay chưa? Các người đã từng nghe nói đến sự tích Sơn Tinh, Thủy Tinh chưa? Nghe người ta kể đến chuyện Tầm Cầm bao giờ không?”

“Chúng ta chưa nghe qua những chuyện này bao giờ?” Cả ba nàng đều nhìn hần lắc đầu.

“Các ngươi nghe quá, ta mới thật sự là gặp quý rồi đó!” Trần Vũ cười thâm trong bụng, rồi vênh mặt lên, nói: “Tất cả những chuyện này đều là những câu chuyện kể hàng ngày ở quê hương của ta! Chúng mới thật sự là cảm động nha!”

“Hừ, chỉ có quý mới tin được lời của người! Người đừng có giả bộ huyền hư nữa!” Tiểu Phuong khó chịu ném cho hần cái hừ lạnh.

Hương nhi và Bạch Ngan chỉ khe khẽ che miệng cười. Mấy ngày nay, hai nàng đã quen với cách nói chuyện của Trần Vũ và Tiểu Phuong rồi, cho nên lúc này không muốn chen ngang vào.

“Ta già bỏ làm gì chứ? Nếu như người không tin thì lại gần đây, ta kể cho mà nghe!” Trần Vũ giả bộ đưa tay đập đập xuống vị trí gần ngay chỗ ngồi của mình.

“Hừ, ai mà thèm!” Tiểu Phuong nói xong liền xoay mặt đi.

Mà lúc này, Trần Minh cười Đại Thỏ Ngọc ở phía trước dò đường cũng đã quay trở lại. Ở bên ngoài, Bạch Tiểu Thuần và Mạc Tiểu Tà đang đánh xe ngựa cũng hô lên: “Trâu Điền đại ca trở về rồi!”

Mấy ngày trước, lúc nhóm người Trần Vũ chuẩn bị rời khỏi Trần Gia thôn, không biết hai tên thiếu niên này từ đâu nghe được tin tức, cứ nhất quyết đòi đi theo cho bằng được. Đương nhiên, bọn hần không thân quen gì với Trần Vũ, nên chỉ có thể nài nỉ hai huynh muội Trần Minh, Tiểu Phuong đi theo. Trần Minh thì không nói làm gì rồi, vì hần là người rất dễ nói chuyện. Còn Tiểu Phuong lại là người ưa thích náo nhiệt, càng đông người thì nàng càng vui, cho nên về căn bản chỉ có một mình Trần Vũ là người không vui.

Nhưng nghĩ lại, hần cũng chẳng nói thêm lời nào, mà nhờ vậy hần cũng có dịp hoang phí một phen. Nếu như bình thường, mấy người bọn họ có thể cười Đại Thỏ Ngọc để đi đến Phượng Hoàng trấn, mà không cần phải mua xe ngựa chỉ cho phung phí. Nhưng vì sự có mặt của hai tên thiếu niên này, với lại Trần Vũ cũng không biết cưỡi ngựa, nên hần nhất quyết sử dụng số tiền vừa mới kiếm được từ đột đi săn, mua lấy một cỗ xe ngựa do một nhóm thương buôn để lại. Cỗ xe ngựa này đương nhiên là không rẻ, mà thú cưỡi cũng là hai con Hắc Câu Sợ Cấp đỉnh phong, cho nên đã tiêu tốn của hần hết một ngàn hai trăm đồng tiền vàng. Vì chuyện này, suốt mấy ngày liền hần đã nghe Tiểu Phuong liên tục cảm râm. Tuy hơi nhức đầu một chút, nhưng hần vẫn cảm thấy thú vị.

Nghe tiếng nói chuyện ở bên ngoài, Trần Vũ hơi ló đầu ra ngoài, hỏi thăm Trần Minh: “Đại ca, phía trước có vấn đề gì không?”

Trần Minh nhảy khỏi lưng Đại Thỏ Ngọc, hơi đưa tay lau lấy mấy giọt mồ hôi trên trán, rồi chỉ chỉ về phía trước, nói: “Còn mấy chục dặm nữa là đến Phượng Hoàng lĩnh rồi! Ở nơi đó thời tiết rất oi bức, khó chịu! Hiện giờ trời cũng sắp tối rồi, mà phía trước nghe nói thường hay xuất hiện giặc cướp. Ta thấy hay là chúng ta dựng trại ngủ ở chỗ này một đêm, đợi đến trời sáng rồi hãy tiếp tục lên đường, đi qua Phượng Hoàng lĩnh này!”

Trần Vũ thấy lời đề nghị này của Trần Minh cũng rất hợp lý, nên hần gật đầu, nói: “Vậy thì cứ quyết định theo lời của đại ca đi!”

Trần Vũ vừa nói xong câu này, đột nhiên từ phía đằng xa vang đến tiếng thú chạy, kèm theo đó là bụi mù cuốn lên cuốn cuộn.

“Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng! Tất cả các người nhanh nhanh giao nộp lộ phía ra đây!”

Một giọng nói văng vẳng từ ngoài xa truyền lại, làm cho bọn người Trần Vũ sững sờ nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Sơn tặc

“Không phải chứ? Làm sao lại là câu thoại này?” Nghe được tiếng nói chói tai này vang lên, Trần Vũ suýt chút nữa là hét to.

Trần Vũ trực tiếp nhảy ra khỏi xe ngựa, mà hai chị em Hương nhi, Bạch Ngan cũng ra theo. Tiểu Phuong đương nhiên là không chịu yếu thế, nhanh chóng bám sát phía sau ba người. Mạc Tiểu Tà cũng đã từ trên xe ngựa nhảy xuống, giữ chặt lấy thanh kiếm rỉ sét ở trên tay. Bạch Tiểu Thuần thì có chút sợ hãi, một tay cầm lấy tấm khăn che ở trước mặt, một tay cầm kiếm hơi run run.

“Người tới là ai?” Trần Minh không một chút sợ hãi, đứng trên lưng Đại Thỏ Ngọc, tay phải xách lên một cây rìu chỉ thẳng về phía trước, quát.

“Ài ài, lão tử tên là Lý Quỷ, một trong những thủ lĩnh của Phượng Hoàng lĩnh này! Các người là phương buôn nơi nào, mau mau giao nộp lộ phí, chúng ta sẽ cho các người an toàn thông qua!” Người tới là một gã đàn ông thô lỗ, to cao, da mặt thì ngăm đen như nhọ nồi, hai tay xách theo hai cây rìu lớn.

Nhìn thấy người tới cũng dùng rìu giống mình, Trần Minh khẽ nhủ mày, nói: “Bọn ta là người của Trần Gia thôn, có việc đi ngang qua nơi này, để đến Phượng Hoàng trấn! Kính mong người anh em cho chúng ta được thông qua!”

Người tên là Lý Quỷ kia, hơi liếc mắt nhìn mấy người trước mặt, rồi lắc đầu nói: “Không được! Nơi này lâu lắm rồi mới có người đi qua, ta không thể để cho các người đi qua mà không nộp lộ phí như vậy được!”

“Vậy các người cần bao nhiêu?” Trần Vũ cũng không muốn gây thêm chuyện rắc rối, nên mới đi tới chen ngang vào.

“Người là người nào?” Lý Quỷ nhìn thấy Trần Vũ bước tới, liền lớn tiếng quát.

“Đỉnh! Nhiệm vụ dẹp loạn sơn tặc được kích hoạt!”

Nhưng đúng vào lúc này, âm thanh của hệ thống lại đột nhiên vang lên, làm cho Trần Vũ trở nên sững sờ.

“Tiểu Nguyệt! Chuyện này là như thế nào?” Trần Vũ không khỏi có chút bất mãn gọi Tiểu Nguyệt ra.

Lúc này Tiểu Nguyệt phiêu phù ở trên Kim Sách, nhìn Trần Vũ, cười nói: “Thưa chủ nhân, vì đây không phải là nhiệm vụ bắt buộc, nên hệ thống sẽ căn cứ vào thái độ của chủ nhân mà tiến hành kích hoạt! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ có phần thưởng, nếu như nhiệm vụ thất bại cũng không có hình phạt! Xin hỏi chủ nhân có muốn tiến hành nhiệm vụ hay không?”

“Nhiệm vụ này có yêu cầu gì khác hay không?” Nhớ lại kinh nghiệm lần trước, Trần Vũ cũng không dám tùy tiện nhận mấy nhiệm vụ như thế này. Hiện tại bên cạnh hắn không có trợ thủ nào đắc lực, mà thực lực của hắn thì đúng là chẳng đáng một xu. Nhưng dù sao, hắn bây giờ cũng không còn là một gã gà mờ mới đặt chân đến nơi này, nên hắn đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Tiểu Nguyệt nghe Trần Vũ hỏi như thế, trên mặt liền nở một nụ cười vô cùng xán lạn, nói: “Thưa chủ nhân, nhiệm vụ này là nhiệm vụ cấp A, được tiến hành theo từng giai đoạn. Chỉ cần chủ nhân hoàn thành được một giai đoạn bất kỳ đều có thể nhận được phần thưởng của nhiệm vụ!”

Nói đến đây, vẻ mặt của nàng lại có chút tinh quái, tiếp tục nói: “Chủ nhân, phần thưởng nhiệm vụ lần này rất là phong phú nha! Ngoài phần thưởng kinh nghiệm đủ để chủ nhân đột phá lên đến Trung Cấp, chủ nhân còn nhận được các gói quà tặng khác nhau. Những gói quà tặng này đều có thể trực tiếp sử dụng, cũng có thể đổi thành điểm thương thành. Chắc chắn, hiện tại trong thương thành đang có một đợt giảm giá mạnh, chủ nhân nhất định phải nhanh tay mà vào đổi đồ nha!”

Nghe nhắc đến thương thành, hai mắt Trần Vũ liền sáng lên, nhưng rất nhanh lại trở nên ảm đạm xuống. Sau khi rời khỏi Trần Gia thôn một ngày, hệ thống đã hoàn thành quá trình nâng cấp. Ngoài một số tính năng mới như hệ thống nghề nghiệp, hệ thống sủng vật... thì tính năng quan trọng nhất của lần nâng cấp này chính là hệ thống thương thành. Ở bên trong thương thành bán rất nhiều vật phẩm mà Trần Vũ vô cùng mơ ước, như là Phù Đồng Thiên Vương Chiến Giáp, Nô Thần, Thuận Thiên Kiếm, Phi Long Thần Đạo, Rìu Thần... Tất cả đều là Thần Khí, nhìn chỉ số biểu hiện ở trên những vật phẩm này cũng đủ để làm cho Trần Vũ thêm phần nhỏ dãi, nhưng mà giá trị thấp nhất của một món Thần Khí như vậy trị giá ít nhất cũng là mấy chục triệu điểm thương thành.

Mấy chục triệu điểm thương thành? Đừng nói là hiện tại, mà cho dù sau này Trần Vũ cũng không biết cần phải hao tốn bao nhiêu thời gian, trả giá bao nhiêu công sức mới có thể đạt được. Vì theo như trong tính toán của hệ thống, viên Trung Phẩm thú hạch của Dã Trư Vương ở trên tay của Trần Vũ chỉ có thể đổi được một trăm điểm thương thành, tương đương với việc hắn phải giết chết ít nhất là mấy trăm ngàn con Dã Trư Vương như vậy mới có thể đổi được một món Thần Khí.

Nhìn tên thiếu niên trước mặt không thêm đề ý đến câu hỏi của mình, Lý Quý liền tức giận quát lớn: “Tiểu tử, ngươi là người nào? Tại sao không chịu trả lời câu hỏi của ta?”

Tiếng rống lớn của Lý Quý làm cho Trần Vũ giật mình nhìn lại, hần hơi sùng sờ nhìn người này một chút, rồi nói: “Ngươi rống cái gì a? Ta hỏi là ngươi cần bao nhiêu tiền? Chỉ cần nói ra một con số thì ta sẽ giao ra cho ngươi, được chứ?”

Lý Quý trừng lớn hai mắt: “Ngươi rất có tiền?”

“Nhiều thì không có, vài trăm đồng tiền vàng thì ta có! Thế nào, ngươi cần lấy bao nhiêu tiền?” Trần Vũ nhìn gã mặt đen trước mặt, cười cười, nói.

Đến lúc này, đừng nói là Lý Quý, ngay cả bọn người Trần Minh đều mở to hai mắt ra nhìn.

“Chẳng lẽ Vũ ca có rất nhiều tiền sao?” Bạch Tiểu Thuần kỳ quái quay sang hỏi Mạc Tiểu Tà.

Mạc Tiểu Tà liền trừng mắt lên nhìn lại: “Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

“Này, tên ngốc kia! Cho dù ngươi có tiền cũng không cần phải khoe khoang ra như vậy có được hay không?” Lúc này Tiểu Phuong rất muốn xông lên đá cho Trần Vũ mấy phát, nàng chưa bao giờ thấy qua kẻ nào gặp cướp lại lớn lối kêu la lên là mình có nhiều tiền như vậy.

Hai chị em Hồ tộc cũng quay qua nhìn nhau, không biết nên nói như thế nào cho phải. Chỉ có Trần Minh là cười lên ha hả, nói: “Tốt, rất tốt! Tiểu huynh đệ quả thật là rất có phong cách!”

“Huynh!” Tiểu Phuong dậm chân mấy cái, nàng thật sự là hết nói nổi hai người này.

Sau một hồi đứng ngầy ra như phỗng, Lý Quý liền lớn tiếng cười lên ha hả, nói: “Tốt, tốt, tốt! Ngươi có bao nhiêu tiền thì cứ giao hết ra đây! Nếu không thì đừng trách cây rìu của ta không nể tình!”

Lý Quý vừa nói vừa hung hăng giơ cây rìu trên tay lên quơ quơ. Trần Vũ đã nhìn ra đẳng cấp của Lý Quý chỉ là Trung Cấp tầng ba, tuy đẳng cấp của hắn không bằng người này, nhưng bên cạnh hắn còn có Hương nhi và Bạch Ngạn, và còn cả Đại Thỏ Ngọc nữa. Bọn họ đều có đẳng cấp cao hơn Lý Quý rất nhiều.

Cho nên Trần Vũ cũng không cần sợ Lý Quý, hắn cười nói: “Hi hi, vị đại ca này thật sự là làm người không được nha! Trên người ta tuy có rất nhiều tiền, nhưng cũng không thể tùy tiện đem cho người khác như vậy được. Như thế này đi, bọn ta ở đây tổng cộng là có bảy người, tính luôn cả con thỏ và hai con ngựa kia nữa, tổng cộng là mười người tất cả. Vị chi mỗi người là một đồng tiền vàng, đây, ta trả cho người mười đồng tiền vàng làm tiền trà nước. Ngươi thấy thế nào?”

Trần Vũ quả thật là lấy ra mười đồng tiền vàng ném qua cho Lý Quý. Lý Quý cảm mấy đồng tiền vàng trên tay, mắt không khỏi tròn ngược: “Ngươi... ngươi nghĩ là ta đang xin tiền của các ngươi hay sao?”

Mặt Trần Vũ đột nhiên nhăn lại, có chút khó xử, nói: “Lão ca, làm người cũng không nên quá tham lam như vậy a!”

“Không được!” Về mặt Lý Quý rất cương quyết, hắn lắc đầu nói: “Trên núi chúng ta tổng cộng có một trăm lẻ tám người, ngươi chỉ đưa mười đồng tiền vàng như thế này thì làm sao mà ta về chia đều được! Ít nhất thì ngươi cũng phải giao ra một trăm lẻ tám đồng tiền vàng mới được!”

“Một trăm lẻ tám người?” Trần Vũ hơi lăm nhăm một chút, liền giật mình hô lên: “Này, người vừa rồi nói ngươi tên là Lý Quý?”

“Phải!” Lý Quý gật đầu.

“Vậy có phải ở trên núi của các ngươi còn có một người tên là Tống Giang?” Trần Vũ lại hỏi.

“Ồ, sao ngươi biết được tên của đại ca!” Lý Quý có chút kinh ngạc, nhìn Trần Vũ nhiều thêm mấy lần.

“Không phải chứ! Đám người các người là người Lương Sơn!” Lúc này Trần Vũ dường như là muốn rống lên.

“Ngay cả điều này mà ngươi cũng biết!” Lý Quý có chút giật mình, vì cái danh tự này đã rất lâu rồi bọn họ không có dùng đến, không nghĩ tới là một tên tiểu quý như Trần Vũ lại biết được.

“Ông trời của ta ơi! Quả nhiên là một trăm lẻ tám vị anh hùng Lương Sơn!” Về mặt Trần Vũ có chút vui mừng, nhưng sau đó liền cau lại: “Không đúng, bọn ngươi làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Nơi này là Đại Việt Thánh Triều a!”

“Tại sao bọn ta không thể xuất hiện ở chỗ này? Chúng ta vốn là người ở đây mà!” Lý Quý có chút kỳ lạ nhìn Trần Vũ, hắn cảm thấy tên nhóc này hình như đầu óc xảy ra vấn đề.

Nhưng lúc này Trần Vũ cũng không trả lời Lý Quý, mà hắn lại rống lên: “Đi, ta muốn đi lên Lương Sơn!”

Tất cả mọi người bị câu nói này của hần dọa cho trợn trắng hai mắt, tên này không phải là lại phát điên rồi đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đánh bại Lý Quỷ

“Đứng lại!” Lý Quỷ nhìn thấy Trần Vũ xông lên, liền lớn tiếng hô: “Nhóc con, ngươi dám trêu đùa Lý Quỷ ta?”

“Hà? Trêu đùa gì? Ta đang muốn lên Lương Sơn, ngươi cản ta làm gì?” Trần Vũ làm bộ tức giận nói.

“Nhóc con, muốn chết!” Lý Quỷ thấy vẻ mặt này của Trần Vũ thì vô cùng tức giận, hần lập tức vung cây rìu trên tay xông tới.

“Nha nha, làm sao nói đánh là liền đánh như vậy chứ!” Trần Vũ bị dọa cho chết khiếp, vội vàng lui lại phía sau, hô lớn: “Minh ca, mau lên giúp ta!”

“Tiểu đệ chớ sợ, có Trần Minh ta ở đây rồi!” Trần Minh nghe Trần Vũ gọi, liền hét lớn một tiếng, xách theo hai cây rìu nhảy bổ tới.

Rầm!

Lập tức một trận va chạm mãnh liệt diễn ra, tạo thành âm thanh vô cùng chói tai.

“Minh ca, cố lên!” Trần Vũ vừa lui về lại phía sau, liền trèo lên lưng Đại Thỏ Ngọc vỗ tay âm ỉm.

Mà Tiểu Phụng thì rất tức giận, lườm hần một cái, rồi lo lắng nói: “Ca của ta có thể đánh thắng được sao?”

“Hần là Chiến sĩ Trung Cấp tầng ba, đẳng cấp của Minh ca chỉ là Sơ Cấp đỉnh phong, ngươi nói xem đại ca của ngươi có thể thắng được hay không?” Trần Vũ nói ra lời này càng làm cho Tiểu Phụng lo lắng thêm, nhưng hần rất nhanh liền nói bổ sung vào: “Nhưng ngươi cứ yên tâm đi! Ở đây còn có hai vị tỷ tỷ xinh đẹp lướt trận, ngươi cũng không cần phải lo lắng nha!”

Tiểu Phụng quay sang thấy Hương nhi và Bạch Ngân đều gật đầu, mới hơi yên tâm một chút!

Ầm!

Mà lúc này, cả Trần Minh và Lý Quỷ đã trải qua một hồi giao phong kịch liệt, Trần Minh bị lực lượng của Lý Quỷ đẩy lùi lại mấy bước, trong miệng hơi chảy ra một ít máu tươi.

Còn Lý Quỷ cũng hơi lùi lại một bước, nhưng đứng rất vững vàng, hần lớn tiếng hô: “Tốt! Đã lâu rồi ta không gặp được một đối thủ ngang tài ngang sức như vậy! Hôm nay ta nhất định phải đánh cho đã tay mới được!”

Lý Quỷ nói xong liền tiếp tục xông tới. Mà Trần Minh cũng không chịu yếu thế chút nào, hần đưa tay lên lau chỗ vết máu, hai tay đem hai cây rìu đập mạnh vào nhau, hô lớn: “Lại lên!”

Choang! Choang!

Hai thanh vũ khí không ngừng va chạm vào nhau, Trần Minh tuy chỉ là Sơ Cấp đỉnh phong, nhưng về lực lượng lại có thiên phú kinh người, cho nên lực lượng bây giờ của Trần Minh cũng không hề thua kém Lý Quỷ là bao nhiêu.

Lý Quỷ xoay người bừa xuống một rìu, Trần Minh vội vàng đem hai cây rìu trên tay bắt chéo lại, cản ở trước mặt của mình.

Choang!

Lực lượng của một rìu này không hề nhẹ chút nào, hai chân của Trần Minh suýt chút nữa thì bị lún sâu dưới đất. Dù như vậy, hiện tại dưới chân của Trần Minh cũng đã in xuống một cái dấu chân khá sâu. Phải biết, mặt đất ở nơi này tương đối cứng rắn, với lực lượng bình thường không thể nào tạo ra được dấu vết như vậy.

Tay của Trần Minh lúc này cũng hơi rơm rớm máu, nhưng vết máu này không những không làm cho khí thế của Trần Minh yếu đi, mà còn làm cho lực lượng của hần lại bạo tăng.

Trần Minh rống to một tiếng, hô: “Tiếp của ta một rìu!”

Chỉ thấy hai tay Trần Minh xoay tròn trên không trung, như thể một con gió lốc, xông thẳng về phía Lý Quỷ. Lý Quỷ bị khí thế của Trần Minh ép cho có chút kinh sợ. Chỉ có điều, Lý Quỷ này cũng là một kẻ háo thắng, tuy bị khí thế của Trần Minh làm giật mình, nhưng rất nhanh hần liền lao đến, rống to một tiếng: “Cút!”

Trần Vũ đứng ở ngoài trông thấy hai tên này đánh nhau, không khỏi trợn mắt. Cái này cũng gọi là đánh nhau sao? Cái này chính là đang liều mạng a!

Mà điều làm cho Trần Vũ giật mình nhất, chính là đẳng cấp của Trần Minh vậy mà trong lúc này nhận lấy được sự đột phá, bước vào Trung Cấp tầng một.

Như vậy cũng được sao?

Choang!

Lúc này, cả hai người Trần Minh và Lý Quỷ lại bắt đầu lao vào nhau liều mạng. Mà ở phía xa xa, cách nơi này chừng mấy dặm về hướng bắc đang có một nhóm người âm thầm quan sát về phía bên này. Nhóm người này gồm có ba nam, hai nữ. Bọn họ chính là một trong một trăm lẻ tám tên cướp ở Phụng Hoàng lĩnh này. Người cầm đầu là một nam nhân mặt đỏ, râu dài, dưới thân đang cưỡi một con Xích Dục Hồ, là một loại yêu thú có cánh, có thể phi hành trên không trung được, trên tay người này cầm lấy một trường đao, khí thế vô cùng kinh người. Người này là một võ giả Trung Cấp đỉnh phong, tên là Quan Thắng.

Đứng bên trái Quan Thắng là một gã pháp sư mặc pháp bào màu đen, gã này cũng đã đạt đến Trung Cấp đỉnh phong, tên là Ngô Dụng. Ngô Dụng đang dùng một cái ống nhòm để nhìn về phía trận chiến của Lý Quỷ và Trần Minh.

“Tình hình thế nào rồi?” Người lên tiếng hỏi thăm là một gã ma kiếm sĩ đứng bên phải của Quan Thắng. Người này ăn mặc tương đối kỳ lạ, ngoài lớp đạo bào màu đỏ ở bên ngoài, trên lưng của hắn còn mang lên một bộ cánh bằng xương trắng, có thể phi hành được. Người này ở trong đám thủ lĩnh của Lương Sơn cũng coi như có mấy phần danh tiếng, được người đời xưng tụng là Nhập Vân Long, Công Tôn Thắng.

Mà đứng phía sau ba người đàn ông này, là hai cô gái có dáng người vô cùng xinh đẹp, trên khuôn mặt của các nàng còn đeo lên một tầng che mặt màu đen, không để lộ ra dung nhan. Nhưng mà, hai cặp mắt to tròn, ngân ngấn nước của các nàng cũng đủ làm cho bất kỳ một gã đàn ông nào nhìn thấy bị mê hoặc. Hơn nữa, trên người các nàng lại ăn mặc cực kỳ tiết kiệm, ngoài mấy bộ phận quan trọng ra, hầu như toàn bộ cơ thể của các nàng đều được để lộ ra ngoài. Đặc biệt là các đường cong trên cơ thể, cực kỳ mê người.

Chỉ có điều là, trên tay của các nàng lại cầm lấy trường tiên (roi), mà dưới chân các nàng thì đang đứng bốn con Xích Diễm Hồ. Mỗi một con đều có thực lực Trung Cấp đỉnh phong. Đặc điểm đáng sợ nhất của loài yêu hồ này, không phải là việc chúng có năng lực công kích địch nhân bằng hóa công, mà chính là năng lực thuần di của bọn chúng. Chỉ trong một cái chớp mắt, đã có thể tiến lại gần công kích địch nhân.

Sau khi nghe Công Tôn Thắng hỏi thăm, Ngô Dụng mới đem ống dòm đưa qua, rồi nói: “Xem ra là cần chúng ta phải ra tay rồi!”

Công Tôn Thắng hơi nhìn một chút, liền gật đầu đáp: “Cũng đã đến lúc rồi!”

Sự xuất hiện của nhóm người này quả thật là đám người Trần Vũ không thể nào phát hiện ra được. Với lại, trận chiến của Lý Quỷ cùng Trần Minh đã bắt xuất hiện biến hóa.

Trần Minh sau khi đột phá lên Trung Cấp tầng một, thực lực một lần nữa bạo tăng, lực công kích của hắn nhanh chóng có thể áp chế được Lý Quỷ. Mà Trần Vũ nhìn thấy tình hình như vậy, cũng hưng phấn hô lên: “Minh ca, mau tránh ra! Đến phiên ta ra tay rồi!”

Vì nhiệm vụ lần này, Trần Vũ nhất định phải ra sức, hắn vừa hét lên liền bắn ra một tiễn. Một tiễn này như la lưu tinh, xuyên thẳng qua không trung, chính xác bắn trúng vào người của Lý Quỷ.

“Phập!”

Đột nhiên bị tập kích bất ngờ, Lý Quỷ cực kỳ tức giận, rống lên: “Tiểu quỷ, ngươi dám đánh lên ta!”

Thấy Lý Quỷ trừng mắt lên nhìn mình, Trần Vũ cũng không sợ, mà còn trừng ngược lại: “Có gì mà không dám! Xem tiễn của ta đây!”

“Phá Hồn Tiễn!”

Lần này, Trần Vũ đã dùng đến kỹ năng cao cấp của mình, mà không phải là một tiễn nhìn như vô hại vừa rồi. Lý Quỷ cũng không biết việc này, nên hắn bất chấp, mà lao tới vùng cây riu lên chém xuống. Trần Minh đương nhiên là không dễ dàng để cho Lý Quỷ công kích Trần Vũ. Chỉ thấy, Trần Minh cũng vùng riu tên chém ra ngăn cản lại.

Choang!

Một tiếng va chạm thật lớn vang lên, ánh lửa cũng bị bắn ra ngoài. Mà một tiễn vừa rồi của Trần Vũ cũng vừa kịp bắn tới, xuyên thẳng qua vai Lý Quỷ.

Lý Quỷ cảm thấy chuyện này có gì đó sai sai, rồi hắn bỗng nhiên cảm thấy linh hồn mình như bị rút ra, đau đớn mà ôm đầu rống to: “A, đau quá!”

Đây là kỹ năng cao cấp Phá Hồn Tiễn của hệ thống tặng cho Trần Vũ, nhìn bề ngoài của nó rất chỉ là bình thường, nhưng một khi nó công kích trúng địch nhân, nhất định sẽ làm cho linh hồn của kẻ đó bị tổn thương. Mà đối với mỗi một người tu luyện, linh hồn chính là thứ trọng yếu nhất, một khi bị tổn thương sẽ khó có thể bù đắp được. Trừ phi bọn họ là mục sư, hay đám thuần thú sư có lực lượng linh hồn cường đại, bằng không, cho dù là một cường giả Thiên Giai, một khi linh hồn bị tổn thương, sẽ rơi vào trạng thái điên loạn.

Lý Quỷ đau đớn ôm đầu lăn lộn một hồi, rốt cuộc nhìn không được mà hôn mê ngay tại chỗ. Tất cả mọi người, kể cả Trần Vũ cũng đều vô cùng kinh ngạc.

“Đây là tuyệt chiêu gì? Làm sao lại lợi hại như vậy?” Trần Minh hoảng sợ nhìn về phía Trần Vũ, không từ chủ được mà đem riu chắn ở trước người.

Trần Vũ cũng không nghĩ đến hiệu quả của chiêu này lại mạnh như vậy. Vì lúc hắn đối phó với long hồn của Hắc Long, hắn ít nhất cũng bắn trúng mấy chục tiễn a, mà tên đó cũng không có bị hôn mê như vậy nha!

Nếu mà hắn đem chuyện này nói cho Hắc Long biết, nó chắc chắn sẽ khinh thường hắn. Dù sao, Hắc Long cũng là một linh hồn thể, mà thực lực của nó so với Lý Quỷ không biết lại mạnh đến bao nhiêu lần. Chuyện này đương nhiên không thể so sánh được a!

“Lý Quỷ, ngươi bị làm sao vậy?”

Đúng lúc này, từ trên không trung đột nhiên lao tới một tên nam nhân mặc đạo bào màu đỏ, sau lưng là một đôi cánh được làm bằng xương trắng. Người này chính là Công Tôn Thắng, một trong một trăm lẻ tám vị thủ lĩnh của Lương Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thập Tam Nương, Thập Tứ Nương

“Người chim!” Vừa nhìn thấy người này, cả đám người Trần Vũ đều hô to.

Mặt Công Tôn Thắng lập tức đen lại, hắn rất ghét người khác gọi hắn là người chim, vì cái từ này làm cho hắn có cảm giác rất khó chịu, giống như là vừa mới nuốt phải một đồng phân chim vậy.

“Ha ha ha, ta đã nói bao nhiêu lần rồi mà ngươi không chịu nghe, cứ lại thích xuất hiện trước mặt người khác theo cái cách này!” Lúc này bọn người Quan Thắng cũng chạy đến, Ngô Dụng vừa đi vừa cười lớn.

“Hừ, những kẻ dám gọi ta như vậy, từ trước đến nay đều không có kết cục gì tốt đẹp!” Công Tôn Thắng hừ lạnh một tiếng, rồi hướng về phía bọn người Trần Vũ nhìn chăm chăm, đặc biệt là ánh mắt của hắn quét lên người Trần Vũ nhiều đến mấy lần.

Trần Vũ cảm nhận được địch ý trong ánh mắt của Công Tôn Thắng, không khỏi âm thầm chửi ầm trong bụng. Vừa rồi cũng không phải chỉ có mình hắn gọi Công Tôn Thắng là người chim a!

“Hừ, chỉ mới đạt tới Sơ Cấp tầng sáu, không nghĩ tới ngươi lại có thể đã thương được Lý Quý!” Trong ánh mắt của Công Tôn Thắng khi nhìn về phía Trần Vũ hiện lên một tầng sát khí.

Cảm giác này làm Trần Vũ rất khó chịu, hắn lập tức đem Công Tôn Thắng liệt vào danh sách đen cần phải loại trừ của mình.

“Ồ, là Xích Diễm Hồ! Nơi này lại có tận bốn con Xích Diễm Hồ!” Vừa nhìn thấy bên cạnh của hai nữ nhân đeo mạng che mặt xuất hiện bốn con Xích Diễm Hồ, Hương nhi liền lập tức hô lên.

Mà Bạch Ngạn đứng ở một bên cũng tỏa ra một luồng sát khí: “Mau đem bọn chúng thả ra, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!”

Không biết từ lúc nào, Bạch Ngạn đã đem hai thanh trường kiếm cảm lên trên tay. Trên hai thanh kiếm này, thanh kiếm bên tay phải thì được bọc lên một tầng hàn băng, còn thanh kiếm trên tay trái lại bọc lên một tầng hỏa diễm đỏ rực.

“Song ma kiếm sĩ!” Quan Thắng đang cười trên lưng Xích Dực Hồ cũng nhảy dựng lên. Đặc biệt là khi hắn nhận ra thực lực của Bạch Ngạn còn mạnh hơn so với nhóm người mình.

“Nữ nhân Hồ tộc! Quả nhiên là kỳ lạ hiếm thấy! Không nghĩ tới lại gặp các ngươi ở chỗ này!” Người lên tiếng nói chuyện là một trong hai nữ nhân mang theo mạng che mặt, nàng tên là Thập Tam Nương.

“Nếu đã nhận ra ta là người của Hồ tộc, các ngươi còn không mau đem bốn con Xích Diễm Hồ này thả ra?” Bạch Ngạn tức giận, thả ra khí tức cường giả Cao Cấp tầng ba của mình.

“Hừ, chỉ một mình ngươi mà cũng muốn bọn ta thả chúng ra? Vậy thì phải xem bọn chúng có đồng ý hay không đã!” Một nữ nhân đeo mạng che mặt khác cũng lên tiếng, nàng tên là Thập Tứ Nương.

“Lên!” Thập Tứ Nương vừa nói xong liền ra lệnh, hai con Xích Diễm Hồ ở bên cạnh nàng ngay lập tức vọt tới.

Mà lúc này, hai con Xích Diễm Hồ còn lại cũng hướng Hương nhi xông lên. Bạch Ngạn thấy thế, liền quát lớn: “Các ngươi có bản sự thì tự mình động thủ đi!”

Lời này của nàng vừa nói ra, liền nhận được nụ cười khinh miệt của một trong hai nữ nhân đeo mạng che mặt: “Nực cười, chúng ta là Thuần Thủ Sư, sức chiến đấu của bọn ta đều dựa vào sủng vật của mình, việc gì bọn ta phải tự mình động thủ!”

“Nếu đã như thế thì đừng có trách ta không khách khí!”

Ban đầu, Bạch Ngạn vừa nhìn thấy bốn con Xích Diễm Hồ bị khống chế thì rất tức giận, vì dù sao bọn chúng cũng có huyết mạch của Hồ tộc các nàng, các nàng không thể thấy mà làm lộ được. Nhưng khi thấy hai con Xích Diễm Hồ này hoàn toàn không thèm để ý tới mình, mà lao tới tấn công, nàng cũng đã không còn quan tâm đến nhiều thứ như vậy nữa rồi.

Thanh băng kiếm trong tay của Bạch Ngạn nhắm ngay một con Xích Diễm Hồ đang xông tới gần chém xuống.

Nhưng đúng lúc này, lại có một giọng cười lạnh vang lên: “Hừ, cũng chỉ có chút bản sự này mà cũng muốn tổn thương đến Xích Diễm Hồ của ta! Mơ tưởng!”

Người lên tiếng chính là Thập Tứ Nương, chỉ thấy, một cây roi dài từ trên tay nàng phóng tới, nhắm ngay khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Ngạn quát lên. Mặt của Bạch Ngạn liền tái đi, nàng nhanh chóng thu hồi thanh hỏa kiếm trong tay về chống đỡ. Vốn dĩ một roi này nếu đánh lên chỗ khác trên người nàng, nàng cũng có thể mặc kệ. Nhưng hết lần này tới lần khác, Thập Tứ Nương lại cố tình nhắm lên mặt của nàng mà quát tới, nàng không thể không ngăn cản được. Dù sao nữ nhân vốn có thiên tính yêu thích xinh đẹp, đặc biệt là Hồ tộc các nàng càng coi trọng tư sắc của mình, làm sao có thể để khuôn mặt tổn thương cho được.

“Vô sỉ!” Bạch Ngạn tức giận nống to một tiếng.

Mà lúc này, thanh băng kiếm của nàng cũng đã chém trúng con Xích Diễm Hồ kia, chỉ có điều, trên thân kiếm của nàng không hề lưu lại một chút máu tươi nào.

“Là huyền ảnh!” Bạch Ngạn liền lập tức kinh hô lên.

“Xem như là ngươi cũng còn có mắt nhìn hàng!” Thập Tứ Nương lơ đãng cười lên một tiếng, rồi hung hăng vọt mạnh roi da trên tay đánh tới lần nữa, lần này vị trí bị công kích là hai mắt của Bạch Ngạn.

Quả thật nữ nhân này đủ độc ác, toàn bộ công kích của nàng đều nhắm vào nơi yếu hại nhất trên người của Bạch Ngạn mà tấn công. Nếu như bình thường, với đẳng cấp của Bạch Ngạn, không dễ dàng bị roi vào thế bị động như thế. Chỉ đáng tiếc là, nàng hơi có chút chủ quan, lại bị hai con Xích Diễm Hồ quán lấy như hình với bóng, không có cách nào trở tay kịp.

Trong lúc đó, chỗ của Hương nhi cũng không tốt đẹp hơn là bao nhiêu. Dù sao vết thương lần trước trên người của nàng cũng chưa hoàn toàn khỏi phục hết, mà đẳng cấp của nàng còn thấp hơn cả Bạch Ngạn, chỉ đạt đến Cao Cấp tầng một. Cho nên, khi nàng gặp phải sự vây công của Thập Tam Nương và hai con Xích Diễm Hồ, liền lập tức trở nên chật vật không chịu nổi.

Lúc này, Công Tôn Thắng lại nhìn đám người Trần Vũ cười cười: “Có lẽ hai nữ nhân Hồ tộc này chính là trợ giúp lớn nhất của các ngươi rồi phải không?”

Trần Vũ không có trả lời hắn, mà chỉ im lặng quan sát cuộc chiến, thấy thế Công Tôn Thắng cũng coi như làm lơ, lại nói tiếp: “Vừa rồi, một mũi tên của ngươi tuy nhìn rất bình thường, nhưng lại có thể làm Lý Quý bị thương, đau đớn đến độ hôn mê bất tỉnh. Xem ra, trên người ngươi cũng có không ít bảo bối a!”

Lúc này, Trần Vũ vẫn đang âm thầm đánh giá tình huống xung quanh, hắn nghe Công Tôn Thắng nói thế thì hơi ngược đầu lên. Hiện tại, bên cạnh hắn ngoài Trần Minh, Tiểu Phuong và hai tên thiếu niên Bạch Tiểu Thuần, Mạc Tiểu Tà ra thì cũng chỉ có Đại Thỏ Ngọc. Nhưng con thỏ mập này, ngoài việc chạy trốn rất nhanh, hầu như chẳng có năng lực gì đặc biệt, mà với thực lực của bọn người Trần Minh, Tiểu Phuong, Bạch Tiểu Thuần và Mạc Tiểu Tà cộng lại thì cũng không thể nào là đối thủ của ba tên cường giả trước mặt. Rất rõ ràng, bọn hắn bây giờ đang lâm vào hoàn cảnh rất nguy hiểm. Ngoài việc chạy trốn ra, thì bọn hắn cũng không có biện pháp nào khác.

Nhưng mà Hương nhi và Bạch Ngạn đang bị quán lấy, không thể nào thoát thân ra được. Nếu mà hắn bỏ chạy một mình, để hai nàng ở lại đây, đừng nói là bọn người Trần Minh, Tiểu Phuong sẽ không đồng ý, mà ngay cả chính hắn cũng tự khinh bỉ lấy mình. Bỏ lại đồng đội để chạy trốn, chính là hành vi mà hắn xem thường nhất.

Lại âm thầm tính toán một hồi, bỗng nhiên hai mắt Trần Vũ lóe sáng, về mặt của hắn ngay lập tức trở nên tươi tỉnh hẳn ra, hắn nói: “Lão ca, chúng ta có thể thương lượng một chút được không?”

“Thương lượng? Ngươi muốn thương lượng như thế nào?” Công Tôn Thắng thấy Trần Vũ không có trả lời câu hỏi của mình, mà còn hỏi ngược lại, thì cười cười, nói.

Nụ cười này làm cho Trần Vũ có chút nổi cá da gà, không phải là tên này lại có sở thích đặc biệt gì đấy chứ?

Trần Vũ hơi rung mình một cái, sau đó bình tĩnh lại, nói: “Lão ca, thật tình mà nói thì chúng ta cũng coi như là có chút nguồn gốc!”

“Có chút nguồn gốc? Ý ngươi là sao?” Nghe đến đây, Công Tôn Thắng có chút nhũn mày lại.

Trần Vũ âm thầm cười ở trong lòng, hần lại tiếp tục nói: “Lão ca có biết vì sao một tiễn vừa rồi của ta lại hại như vậy không?”

“Tại sao?” Công Tôn Thắng cũng nghi hoặc hỏi lại.

“Bởi vì ông ngoại của ta, cùng với Hoa Vinh đại ca là có chút gốc gác! Chúng ta cùng có chung một dòng tộc, nên tài nghệ bắn cung của ta được truyền thừa lại từ đó!” Trần Vũ nói chuyện không chút đỏ mặt, Công Tôn Thắng nghe xong tin đến sái cổ.

Đặc biệt là tên của Hoa Vinh, người này cũng là một trong một trăm lẻ tám vị thủ lĩnh trên Lương Sơn, đương nhiên là Công Tôn Thắng có nghe qua rồi. Mà quả thật, tài bắn cung của Hoa Vinh không ai có thể sánh được.

Nhưng lúc này, Ngô Dụng nhìn không được, mới đi tới quát lên: “Tiểu tử, chớ có nhiều lời! Các ngươi muốn đi qua chỗ này, thì đem toàn bộ túi trữ vật giao ra đây. Nữ thì lưu lại, còn nam thì có thể rời đi!”

“Cái gì?” Lời này của Ngô Dụng đã trực tiếp dọa cho đám người Trần Minh đều kinh hãi, mà Tiểu Phụng đã trực tiếp lui về phía sau Trần Vũ đứng.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 34: Giết chết Ngô Dụng

Không đợi cho đám người Trần Vũ tiếp tục phản ứng, Ngô Dụng lại nói tiếp: “Thế nào? Bây giờ các ngươi muốn giao đồ và người ra ngay lập tức, hay là muốn chúng ta phải động thủ?”

Ngô Dụng vừa nói vừa tản ra khí thế của cường giả Trung Cấp đỉnh phong. Mà lúc này, Quan Thắng cũng cười Xích Dục Hồ vẫy lại, chỉ có Công Tôn Thắng là có chút do dự, nói: “Tiểu tử, ngươi thật sự là người quen của Hoa Vinh hay sao?”

“Đương nhiên! Ta làm sao phải nói dối các ngươi chứ? Không chỉ là Hoa Vinh đại ca, ta còn biết cả Võ Tông, Lâm Xung và Tống Giang nữa!” Lúc này, Trần Vũ liền vỗ ngực nói.

Ba người Công Tôn Thắng đều trợn trừng mắt lên nhìn hần, chẳng lẽ hần thật sự quen biết hết những người này hay sao?

Chỉ có điều, rất nhanh Ngô Dụng liền có phản ứng: “Không đúng! Kỹ năng bắn cung của ngươi cùng với Hoa Vinh vốn dĩ không phải một dòng, mà mấy người Võ Tông, Lâm Xung và Tống Giang đại ca đều rất nổi danh ở vùng Phụng Hoàng lĩnh này. Ngươi đang muốn lừa gạt bọn ta hay là sao?”

Ngô Dụng không hổ danh là người đa mưu túc trí, vừa mới nghĩ một chút liền đã nghĩ ra chỗ sơ hở ở bên trong.

Đến lúc này, Trần Vũ cũng không cần giả vờ giả vịt nữa, hần lớn tiếng cười lên ha ha, nói: “Ha ha ha, ta chỉ đùa vui với các ngươi một chút mà thôi! Các ngươi nghĩ lời ta là thật hay sao?”

“Ngươi, muốn chết!” Công Tôn Thắng vừa nghe được lời này, liền tức giận đến đỏ mặt, liền một kiếm vung lên chém xuống.

Trần Vũ lập tức nhảy lùi lại phía sau, hô to: “Hắc Long, ngươi còn không chịu chui ra thì ta sẽ chết thật đấy! Đến lúc đó ngươi cũng không được yên thân đâu!”

Tiếng hô của Trần Vũ vừa dứt, từ bên trong Hắc Long Giới được đeo trên ngón tay của Trần Vũ đột nhiên tuôn ra một luồng hắc vụ khổng lồ, bao trùm cả phạm vi gần trăm trượng xung quanh, rồi nghe được một tiếng gầm giữ vang lên: “Hừ, chỉ là một đám kiến hôi cũng dám làm phiền ta! Các ngươi đi chết đi!”

Một con Hắc Long to chừng mấy chục thước xuất hiện ở trước mặt mọi người. Chỉ thấy miệng của con Hắc Long này mở to, liền có một ngọn lửa màu đen xì phun ra ngoài.

Đám người Ngô Dụng, Công Tôn Thắng, Quan Thắng đều kinh hãi hô lên: “Rồng! Làm sao lại có rồng xuất hiện ở đây?”

Ba người bọn họ vội vàng đem ra tất cả bản lĩnh giữ mệnh của mình để ngăn cản đòn công kích này. Thanh đao trên tay Quan Thắng trực tiếp chém về phía trước, tạo thành một trận cuồng phong, đem toàn bộ thân thể của hần bọc ở bên trong.

Còn Ngô Dụng thì đem pháp trượng gõ mạnh xuống mặt đất, làm cho mặt đất chấn động, dâng lên một tầng tường đất dày hơn một thước, rộng tới ba, bốn thước, che chắn ở trước người.

Chỉ riêng Công Tôn Thắng là trực tiếp điều khiển đôi cánh ở sau lưng bay lên không trung né tránh.

Nhưng rất nhanh, ngọn lửa màu đen kia trực tiếp đánh tan trận cuồng phong của Quan Thắng, đem cả người và đao của hần đánh lui ra ngoài mấy chục trượng. Mà bức tường đất dày hơn một thước của Ngô Dụng cũng bị đập cho bể nát, không có một chút tác dụng nào. Mà bản thân hần lại là một pháp sư, lực phòng ngự thật sự rất yếu ớt, nên toàn thân đều bị chấn động mạnh, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Ngay cả Công Tôn Thắng đã trốn lên trên không trung, cũng bị đốt cháy một mảng lớn, quần áo trên người hần bị thùng lỗ chỗ, chẳng khác nào là một tên ăn mày.

Hắc Long vừa xuất hiện, chỉ đánh có một chiêu liền đã bại được ba người Quan Thắng, Ngô Dụng, Công Tôn Thắng để cho bọn người Trần Vũ mừng rỡ không thôi, mà ba người kia thì dọa cho vỡ mật. Ngay cả Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương ở bên kia cũng sợ đến ngây người.

“Long hồn? Tên tiểu tử này lại có một con long hồn cường đại như vậy đến bảo hộ?” Giọng nói của Ngô Dụng đã bắt đầu run lên.

Mà lúc này, Trần Vũ cũng không một chút khách khí, hần lấy ra Bạch Ngân Cung, nhảy lên lưng Đại Thỏ Ngọc, lớn tiếng nói: “Hừ, xem tên!”

Trần Vũ vừa nói xong, liền trực tiếp bắn ra một mũi tên, nhắm thẳng vào ngực của Ngô Dụng mà đi, vừa rồi Ngô Dụng dám nói ra những lời như vậy, quả thật làm cho Trần Vũ rất tức giận, cho nên một mũi tên này của hắn lao đi với góc độ cực kỳ hung ác. Với lại, đây cũng không phải là Phá Hồn Tiễn, mà chính là Xuyên Tâm Tiễn, một tiễn xuyên tâm!

“Phập!”

Mũi tên của Trần Vũ trực tiếp xuyên thẳng qua vị trí trái tim của Ngô Dụng, hai mắt Ngô Dụng mở to lên nhìn về phía lỗ thủng lưu lại ở trên ngực của mình, rồi nhìn sang hướng tên thiếu niên đang cầm cây cung đứng trên lưng một con thỏ trắng. Tuy Ngô Dụng chỉ là pháp sư, có lực phòng ngự rất yếu, nhưng cũng không yếu đến mức ngay cả công kích của một tên thợ săn Sơ Cấp tầng sáu cũng ngăn cản không được. Với lại, pháp bảo trên người hắn cũng là một món trang bị phòng ngự a, làm sao có thể?

“Tại... sao...?”

Cho đến lúc chết, Ngô Dụng cũng không nghĩ đến mình tại sao lại chết như vậy, hắn quả thật có chút không cam lòng!

“Bịch!”

Khi thân hình của Ngô Dụng ngã xuống mặt đất, bốn người Công Tôn Thắng mới kịp thời phản ứng. Quan Thắng là người đứng gần Ngô Dụng nhất, hắn vội vàng chạy tới đem Ngô Dụng đỡ lên, nhưng lúc này Ngô Dụng đã là một cỗ thi thể rồi.

“Ngô Dụng, chết rồi!” Quan Thắng chỉ đơn giản nói một câu như vậy, nhưng mà không khí chung quanh lập tức liền lộ ra có mấy phần quái dị.

Trận chiến giữa hai chị em Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương với Hương nhi, Bạch Ngân lúc này cũng dừng lại. Mà Quan Thắng thì đang chăm chú ôm lấy thi thể Ngô Dụng lui về sau, trên mặt của Công Tôn Thắng cũng lộ ra vẻ đề phòng khi nhìn về phía Trần Vũ. Bốn họ cũng không nghĩ đến, mũi tên của Trần Vũ lại lợi hại như vậy, có thể trực tiếp bỏ qua phòng ngự của Ngô Dụng, đem Ngô Dụng giết chết.

Chỉ có điều, lúc này kẻ gây ra cái chết của Ngô Dụng lại đang chăm chú nhìn lên bảng thông tin của mình.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân giết chết được Ngô Dụng, nhận được 3600 điểm kinh nghiệm!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thăng cấp!”

Nhân vật: Trần Vũ, 17 tuổi

Đẳng cấp: Sơ Cấp, tầng bảy

Kinh nghiệm: 2900/3500

Sức mạnh: 70 +5 (Bạch Ngân Cung)

Thế chất: 70

Nhanh nhẹn: 70 +10

Nghề nghiệp: Thợ săn

Kỹ năng: Xuyên Tâm Tiễn (Cao cấp), Phá Hồn Tiễn (Cao cấp)

Nộ khí: 0/100

Trang bị: Bạch Ngân Cung (Phạm phẩm, sơ cấp), Tật Phong Gậy (Phạm phẩm, trung cấp), túi càn khôn (Phạm phẩm, trung cấp)

Túi đồ: Sách Linh Thảo, hộp gỗ.

Lần này đẳng cấp được tăng lên, Trần Vũ xem như là trải qua một lần lột xác, trực tiếp bước vào cánh giới Sơ Cấp cao đẳng, ngang bằng với đẳng cấp của Tiểu Phụng. Nhưng luận về thực lực, hắn bây giờ đã có thể hơn nàng.

“Chủ nhân, hiện tại ngài đã giết chết được Ngô Dụng, hoàn thành được bước thứ nhất trong chuỗi nhiệm vụ thảo phạt sơn tặc! Xin hỏi chủ nhân có muốn tiếp tục nhiệm vụ hay là không?” Lúc này, Tiểu Nguyệt vừa phiêu phù trên Kim Sách vừa nói.

“Nhiệm vụ tiếp theo là gì?” Với thực lực hiện tại của Trần Vũ, hắn cũng không biết là mình có thể hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ thảo phạt sơn tặc hay không. Nhưng dựa vào Hắc Long, hắn cũng có chút tự tin, chỉ cần gặp phải nguy hiểm, hắn có thể trực tiếp chạy trốn là được. Đám sơn tặc này, nhiều nhất cũng chỉ đạt đến Thiên Cấp là cùng, không thể nào lại xuất hiện Thánh Cấp cường giả ở chỗ này được a!

“Phần tiếp theo của nhiệm vụ, chủ nhân chỉ cần đánh bại hai nữ sơn tặc kia, đem bốn con Xích Diễm Hồ thả ra. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chủ nhân có thể thu được thiện cảm từ Hồ tộc.” Tiểu Nguyệt vui vẻ trả lời.

“Thu được thiện cảm từ Hồ tộc?” Nghe đến đây, hai mắt Trần Vũ liền sáng lên, sau đó hắn mới cẩn thận, hỏi: “Cái thiện cảm này có tác dụng gì vậy?”

“Khi chủ nhân nhận được thiện cảm của một người khác giới, chủ nhân có thể kết bạn, hoặc là giao lưu với họ. Nếu như độ thiện cảm đạt trên chín mươi điểm, người đó còn có thể nảy sinh tình cảm với chủ nhân, nếu đạt đến một trăm điểm, thì chủ nhân có thể tùy ý làm gì cũng được!” Khi nói đến chỗ này, hai mắt Tiểu Nguyệt không khỏi lóe lên một tia ranh mãnh.

Trần Vũ đương nhiên là không để ý thấy được rồi: “Muốn làm gì thì làm thật sao?”

Nhìn về mặt của hắn lúc này, có thể nói là cần bao nhiêu liêm sỉ, thì có bấy nhiêu liêm sỉ!

“Việc còn người cùng giới thì sao?” Đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, Trần Vũ liền hỏi.

Mà lúc này, Tiểu Nguyệt chỉ để lại một tiếng cười vui vẻ, rồi biến mất không thấy đâu nữa!

“Cái này... Không phải là hệ thống lại muốn hố người đấy chứ!” Trần Vũ không tự giác được mà sờ đến cái bụng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Hứa Thời Thiên

Khi Trần Vũ định thần lại, thì cũng vừa lúc bắt gặp được ánh mắt của mọi người nhìn về phía mình. Hắn không khỏi tự sờ lên mặt mình một cái, rồi xấu hổ nói: “Ta thật sự biết mình rất đẹp trai, các người cũng không cần nhìn ta như vậy a! Ta sẽ rất ngượng ngùng!”

Lời này của hắn làm cho mọi người đều tròn to hai mắt lên mà nhìn! Bọn họ đã gặp qua người không biết xấu hổ, cũng chưa từng gặp qua người có da mặt dày như hắn!

Tiểu Phuong ném cho hắn một cái lườm thật sâu: “Không biết liêm sỉ!”

“...”

“Tiểu huynh đệ, người anh em này của bọn ta bị người giết chết, người nói xem chúng ta nên tính toán món nợ này như thế nào đây?” Quan Thắng đột nhiên đặt xác của Ngô Dụng xuống, hướng về phía Trần Vũ hỏi.

“Tính toán? Tính toán như thế nào?” Trần Vũ khẽ nhếch môi lên cười, sau đó bỗng nhiên nghiêm mặt lại, nói: “Ta thấy, giết một người cũng là giết, mà giết thêm vài người nữa cũng là giết! Nếu muốn trách thì trách mệnh hắn không được sạch sẽ mà thôi!”

Nói đến đây, Trần Vũ hướng về phía Hắc Long, hô lên một tiếng: “Đem toàn bộ những người này đánh trọng thương, chỉ cần chữa lại một chút hơi thở cho ta luyện cung là được!”

“Hừ, ta không phải là thù hata của người, việc gì ta phải nghe lời của người?” Hắc Long hừ lạnh một tiếng.

Nghe được lời này của Hắc Long, Trần Vũ có chút tròn trừng mắt, nhưng rất nhanh Trần Vũ liền làm bộ tiếc nuối, lắc đầu nói: “Chắc, chắc! Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc a! Ta đang nghĩ, không biết có nên kiếm cho người một cái thân thể mới hay không? Nhưng xem ra thứ này người cũng không cần đến nữa rồi!”

“Thật?” Hắc Long mở to hai mắt ra nhìn Trần Vũ, nhưng sau đó nó liền nghĩ ngợi, nói: “Tiểu tử, mặc dù ta không biết người làm sao có thể thay đổi được khế ước giữa ta và người, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là người có thể lừa được ta! Muốn kiếm được cho ta một bộ thi thể, người nghĩ người có thể làm được sao?”

Trần Vũ lắc lắc ngón tay, nói: “Voi gia tộc của ta, trên đời này không có gì là không thể làm được! Nếu người muốn sống lại, ta có thể cho người một bộ khôi lỗi Thánh Cấp nha! Chỉ có điều, là người không cần, vậy thì thôi đi!”

Nói xong, Trần Vũ liền phát tay, làm bộ như muốn xoay người bỏ đi. Cái bộ dáng này của hắn, cũng có mấy phần phong phạm của con cháu thế gia. Đặc biệt là bộ mặt đang ngược lên trời, hai tay chấp ở sau lưng kia.

Một bộ khôi lỗi Thánh Cấp!

Đừng nói là những người khác ở đây, mà ngay cả Hắc Long cũng giật mình. Nhưng rất nhanh, tất cả mọi người đều lắc đầu, bọn họ đều cho rằng Trần Vũ chỉ là đang đùa bỡn Hắc Long mà thôi.

Chỉ có điều, lúc này trong mắt Hắc Long lại sáng lên. Quả thật nó cũng có mấy phần nghi ngờ, nhưng từ sau khi bị đoạt xá Trần Vũ thất bại, rồi khế ước giữa nó và Trần Vũ lại quý dị biến thành một loại ràng buộc cực kỳ đáng sợ. Nó liền âm ỉ phát hiện ra, tên tiểu tử này không hề đơn giản một chút nào. Đặc biệt là câu nói gia tộc ở phía sau lưng của Trần Vũ. Một tên thiếu niên chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, thực lực không mạnh, lại có thể ép nó đến tình trạng như thế này, chỉ có thể chứng minh một điều rằng, gia tộc sau lưng của tên tiểu tử này thật sự rất mạnh.

Đã như vậy, nó thà rằng tin điều Trần Vũ nói là thật, còn hơn đối đầu với một thể lực kinh khủng như vậy. Cho nên, Hắc Long chỉ đắn đo một hồi, liền hào hứng gật đầu, nói: “Được, coi như Hắc Long ta tin tưởng người một lần! Nếu người mà lừa gạt ta, thì chớ có trách ta không khách khí với người. Dù ta không thể giết được người, nhưng ta cũng có cách làm cho người sống không bằng chết!”

Hắc Long nói xong, liền tàn ra khí tức cường giả Thiên Cấp đỉnh phong của nó. Dù chỉ là linh hồn thể, nhưng uy thế của nó thật sự rất đáng sợ, mà khí thế của nó đã ép lên trên thân thể của bốn người Quan Thắng, Công Tôn Thắng, Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương. Ngay cả bốn con Xích Diễm Hồ và con Xích Dục Hồ kia cũng chịu không nổi loại uy thế này, trực tiếp nằm quỳ dưới đất, không dám nhúc nhích một chút nào.

Trần Vũ thấy thế, trong lòng liền thả lỏng hơn rất nhiều. Quả thật hắn cũng không có nói dối Hắc Long, trong cửa hàng của hệ thống có một bộ khôi lỗi Thánh Cấp tầng một, cần một linh hồn thể cường đại như Hắc Long mới có thể khởi động được. Chỉ có điều, giá trị của bộ khôi lỗi này tới tận mười lăm vạn điểm thương thành. Mà trên người hắn, chỉ vừa vận dùng một khối tinh hạch Trung Cấp đỉnh phong mới đổi được một trăm điểm thương thành mà thôi. Chờ đến khi hắn có thể đổi được bộ khôi lỗi này, không biết là ngày tháng năm nào nữa rồi.

Mà bốn người Quan Thắng, Công Tôn Thắng, Thập Tam Nương, Thập Tứ Nương bị khí thế của Hắc Long ép cho không thể nào thở nổi, trong lòng đã vô cùng kinh hãi. Chính bọn hắn cũng không ngờ tới, đám người này lại khó dây dưa như vậy. Đặc biệt là tên thiếu niên kia, hắn không chỉ có được thực lực đủ để giết chết Ngô Dụng, mà còn có một con Hắc Long vô cùng cường đại đi theo bảo hộ. Cho đến lúc này, trong lòng bọn hắn đã bắt đầu có chút hối hận. Biết vậy, bọn hắn chỉ cần lấy tiền lộ phí rồi rút lui thì đã tốt rồi. Nhưng trên đời này làm gì có thứ thuốc hồi hận?

Phạch! Phạch!

Bất giác, trên bầu trời đột nhiên nổi lên một tầng mây đen, phía trên tầng mây ánh lên những tia chớp sáng loáng, vô cùng dọa người. Mà không khí xung quanh tầng mây đen này cũng bắt đầu chuyển động một mảnh liệt, nhanh chóng tạo thành một cái vòi rồng xuất hiện giữa không trung, thổi lên những cơn gió lốc vô cùng dữ tợn.

“Ồ!” Hắc Long đột nhiên ồ lên một tiếng, trong giọng nói của nó dường như có mấy phần kinh ngạc.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Trần Vũ cũng kinh ngạc ngược đầu nhìn lên bầu trời.

“Hình như có kẻ nào đó muốn bày trận đối phó chúng ta, cho nên mới làm ra thiên tượng như vậy. Người này quả thật là không tầm thường!” Trong lời nói của Hắc Long bề ngoài như là đang ca ngợi người này, nhưng ngữ điệu thì lại có mấy phần khinh thường.

“Là Thần Toán Tử tiền sinh sao?” Trong mắt của đám người Quan Thắng khi nhìn lên bầu trời, cũng hiện ra một tia mừng rỡ.

“Hừ, kẻ nào dám đến Phụng Hoàng Lĩnh này gây ra náo loạn như vậy? Còn không mau mau thả bọn họ ra!” Một giọng nói từ trên hư không vọng xuống, nghe có vẻ rất uy thế.

“Chỉ giả huyền hư thì có gì mà ghê gớm! Mau rút ra đây cho ta!” Hắc Long ngửa cổ lên trời rống to một tiếng.

Bịch!

Đường như ngay lập tức ở trước mặt mọi người xuất hiện một cái hố sâu, bụi đất bay lên mù mịt, rồi một giọng nói vô cùng tức giận vang lên: “A, là kẻ nào dám kéo ngã bản tọa! Các ngươi là đang tự muốn tìm chết hay sao?”

Bụi đất dần dần tán đi, lúc này mọi người mới nhìn thấy một gã đàn ông trung niên, dáng người hơi gầy, trên hai bên mép còn để mấy cọng râu dài. Thấy người này xuất hiện, đám người Trần Vũ không khỏi nhìn nhau. Mà bọn người Quan Thắng cũng hô lên: “Hứa Thời Thiên, sao lại là ngươi?”

“Ồ, bọn người các ngươi sao nằm ở dưới đất làm gì? Chẳng lẽ ở dưới đó có bảo tàng gì sao?” Hai con mắt híp của Hứa Thời Thiên không khỏi nheo lại thành một đường thẳng, ngay sau đó hắn liền quay sang nhìn đám người Trần Vũ đứng ở xung quanh. Khi hắn nhìn thấy hai người Hương nhi và Bạch Ngạn, cặp mắt liền sáng lên: “Chà chà, là nữ nhân Hồ tộc! Trên người các ngươi hình như có bảo vật gì nha!”

Hứa Thời Thiên vừa nói dứt lời, hai tay liền hướng trước ngực của Bạch Ngạn bắt tới. Khoảng cách giữa hắn và Bạch Ngạn phải tới mấy chục thước, nhưng chỉ thoáng một cái, tay hắn đã áp tới trước ngực của nàng.

“Hừ!” Lúc này Hắc Long đột nhiên hừ lạnh một tiếng, làm cho cả thân hình của Hứa Thời Thiên đều bị chấn động, vội vàng lui lại phía sau mấy bước.

“A! Ngươi là kẻ vừa rồi hú ta ngã từ trên trời rơi xuống hay sao?” Hứa Thời Thiên hơi đánh giá Hắc Long một chút, sau đó trên khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười xảo trá: “Khà khà, Hắc Long huynh, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp! Sao ngươi lại chạy đến đây làm gì a?”

“Ồ, ngươi nhận ra ta sao?” Hắc Long có chút kinh ngạc nhìn qua tên nhân loại nhỏ bé ở trước mặt.

“Quen! Đương nhiên là quen! Ta làm sao lại không quen biết một người như là Hắc Long huynh được chứ!” Trên mặt Hứa Thời Thiên lộ ra một nụ cười hèn mọn, sau đó hắn đi gần tới chỗ của Hắc Long, tiếp tục nói: “Năm xưa, khi ta còn trẻ, ta đã từng đi đến rất nhiều nơi, không có nơi nào là không nhắc đến đại danh của Hắc Long huynh! Cho nên khi ta vừa nhìn thấy huynh, ta liền nhận ra được ngay!”

“Thật sao?” Lúc này hai mắt của Hắc Long cũng híp lại.

“Khê kê, được nhiên là được rồi!” Nói đến đây, khóe môi của Hứa Thời Thiên liền nhếch lên, sau đó hô lớn một tiếng: “Thu cho ta!”

Không biết từ lúc nào, trên tay Hứa Thời Thiên lại cầm một cái túi lớn, hướng chỗ Hắc Long hút tới. Ngay lập tức, linh hồn thể của Hắc Long liền bị hút vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tổng Giang

“Á, đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tiểu Thuần hét lớn lên một tiếng.

Trần Vũ cũng giật mình. Mà lúc này, Hứa Thời Thiên lại vội vàng đem cái túi ấy thu lại, đeo lên trên thắt lưng của mình, vui vẻ vỗ vỗ lên đó mấy cái, rồi nói: “Ha ha ha, lần này ta kiếm lời rồi! Con long hồn này đem bán ít nhất cũng kiếm được mấy vạn tinh thạch a!”

Nói đến đây, hai mắt của Hứa Thời Thiên lại nhìn sang Hương nhi và Bạch Ngạn, hắn không khỏi tặc lưỡi nói: “Chắc chắn, còn có hai mỹ nhân Hồ tộc này nữa! Ta nghe nói nữ nhân của Hồ tộc rất được mấy quý tộc ưa thích, mà lại là nữ Hồ tộc có thực lực cường đại, giá trị thì càng cao a! Khà khà, đem hai người bắt đưa đến Phụng Hoàng trấn, bán ít nhất cũng được năm sáu ngàn tinh thạch! Ha ha ha, hôm nay Thời Thiên ta đúng là phát tài rồi! Thật sự là phát tài rồi!”

“Ngươi dám!” Bạch Ngạn bị mấy lời này của Hứa Thời Thiên làm cho nổi giận đùng đùng, nàng trực tiếp vung hai thanh băng kiếm và hòa kiếm lao về phía Hứa Thời Thiên chém xuống.

Mà lúc này, đám người Quan Thắng cũng thoát khỏi sự trói buộc của uy thế do Hắc Long tạo thành. Công Tôn Thắng là người đầu tiên lên tiếng hô: “Hứa Thời Thiên, ngươi mau giúp ta bắt tên tiểu quý kia lại trước đã!”

Nghe lời này của Công Tôn Thắng, hai mắt của Hứa Thời Thiên liền híp lại: “Trên người tên nhóc này có bảo bối gì hay sao?”

“Ta không biết! Nhưng lai lịch của hắn rất bất phàm, ta nghĩ trên người của hắn chắc chắn có không ít thứ tốt! Với lại, đầu Hắc Long kia chính là hộ vệ của hắn!” Công Tôn Thắng liền giải thích.

“Ồ! Xem ra cũng có chút thú vị!” Hứa Thời Thiên nói đến đây, thân ảnh của hắn liền biến mất ngay tại chỗ, để cho một kích của Bạch Ngạn bỗng rơi vào trong không khí.

Mà lúc này, Trần Vũ cũng đã nắm chặt lấy Bạch Ngạn Cung, lớn tiếng hét: “Tất cả mọi người leo lên trên lưng của Đại Thỏ Ngọc! Nhanh!”

“Muốn đi, đã chậm rồi!” Không biết từ lúc nào, một sợi dây roi từ đằng xa quất tới, hướng về phía chân của Đại Thỏ Ngọc quán lại.

Trần Vũ liền cá kinh hô lên: “Ăn của ta một tiền!”

Vụt!

Một mũi tên từ trên dây cung bắn nhanh ra, lao thẳng tới vị trí của Thập Tam Nương. Ngay lúc này, Bạch Ngạn cũng múa kiếm xông tới, muốn chặn đường của Hứa Thời Thiên lại.

“Ngươi muốn đi đâu! Ở lại đây cho ta!” Mà Quan Thắng lúc này cũng thúc Xích Dực Hồ bay thẳng tới, múa đao từ trên không chém xuống.

Hương nhi thấy vậy thì cả kinh hô lên: “Bạch Ngan, cẩn thận!”

Choang!

Bạch Ngan nhanh chóng xoay người, đem song kiếm chắn lại một đao của Quan Thắng, hai món binh khí chạm nhau vang lên tiếng kim loại va chạm, hỏa hoa cũng bắn ra đầy trời.

“Khắc khắc khắc, tiểu tử, ngươi muốn chạy đi đâu?” Ngay tại thời điểm mũi tên của Trần Vũ sắp sửa bắn trúng vị trí của Thập Tam Nương, đột nhiên phía sau lưng hắn vang lên một giọng nói vô cùng bén nhọn.

Vừa quay lưng lại, Trần Vũ liền thấy gương mặt hèn mọn của Hứa Thời Thiên đang nhìn mình, mà trên tay hắn lại đem cái túi kia mở ra, miệng hô to: “Thu cho ta!”

Chỉ là, lần này Trần Vũ cũng không có một chút nhúc nhích nào, cái túi kia mặc cho Hứa Thời Thiên lắc lên lắc xuống liên hồi, vẫn không thể thu Trần Vũ vào bên trong được.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Hứa Thời Thiên không khỏi trừng to hai mắt nhìn lấy cái túi của mình.

Ngay chính tại thời điểm này, một tiếng hừ lạnh từ bên trong cái túi vang lên: “Đồ sâu kiến các ngươi, chỉ là một món đồ phòng chế thấp kém mà cũng muốn thu bản Hắc Long vào bên trong được hay sao? Nực cười!”

Giọng nói này vừa ngừng, thân hình của Hứa Thời Thiên liền bị thổi bay, mà từ bên trong cái túi của hắn lại bay ra một luồng hắc vụ, sau đó ngưng tụ lại thành hình một con rồng màu đen. Hắc Long đưa mắt nhìn về phía Hứa Thời Thiên, trong giọng nói của nó có mấy phần khinh thường, nói: “Chỉ với một món đồ phòng chế hạ đẳng như vậy mà cũng muốn nhốt bản tôn hay sao? Đúng là không biết sống chết!”

Nó nói xong, liền phun ra một ngọn lửa đen lao thẳng về phía Hứa Thời Thiên. Hứa Thời Thiên quá kinh hãi, vội vàng hô lên: “Á, đừng có đốt ta!”

Nhưng mà thân ảnh của hắn rất nhanh liền đã biến mất không thấy đâu nữa. Hắc Long hơi đảo mắt qua một chút, liền khinh thường nói: “Muốn chạy, thu lại cho ta!”

Không biết từ lúc nào, cái túi vốn dĩ thuộc về Hứa Thời Thiên bị ném lên không trung, rồi phồng lớn như một quả khinh khí cầu, đem không khí ở xung quanh hút vào.

“A, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“A, ta tại sao lại bị hút vào bên trong! Mau thả ta ra ngoài!”

“...”

Rất nhanh, cả đám người Quan Thắng, Công Tôn Thắng, Thập Tam Nương, Thập Tứ Nương đều bị hút thẳng vào bên trong cái túi kia. Lúc này, về mặt của Hắc Long trở nên rất khó coi, nó buồn bực mắng lên một tiếng: “Khốn kiếp, vậy mà để cho tên chuột nhất đó chạy mất rồi!”

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, đến khi bọn người Trần Vũ kịp định thần lại, thì nhóm sơn tặc kia đã biến mất không thấy đâu nữa. Trần Vũ nhìn về phía cái túi đang treo lơ lửng ở trước mặt Hắc Long, hơi nhìn ngó xung quanh, rồi hỏi: “Bọn họ đâu cả rồi?”

“Đã bị ta bắt vào bên trong này!” Hắc Long vừa nói vừa thổi một hơi, đem cái túi ở trước mặt nó thổi tới trước mặt Trần Vũ, rồi thu nhỏ lại như một cái túi càn khôn bình thường.

“Rốt cuộc đây là món đồ gì?” Trần Vũ nhìn không được mà tò mò hỏi lấy một câu.

Chỉ có điều, đáp lại hắn là một giọng nói vô cùng thản nhiên: “Hừ, chẳng phải là thứ đồ tốt gì! Đây chẳng qua chỉ là một món vật phẩm phòng chế mà thôi! Nếu nó là đồ thật, đừng nói là ta, ngay cả Thần Long, nó cũng có thể nuốt vào!”

“Lại có thứ lợi hại như vậy sao?” Hai mắt Trần Vũ không khỏi mở to.

“Ngươi thì biết cái gì!” Nó khinh thường khịt mũi một cái, rồi sau đó lại nói: “Nhớ năm đó, khi ta còn chu du khắp nơi trên giới diện này, trên trời dưới đất, có thứ gì mà Hắc Long ta không biết! Đừng nói là vài món đồ Thiên Cấp, ngay cả Thánh Khí, Thần Khí ta cũng đã nhìn qua rồi! Khi đó không biết là ta oai phong đến cỡ nào, mấy con mẫu long vừa nhìn thấy ta cũng đã muốn động tình. Năm đó...”

Nghe Hắc Long lại bắt đầu kể đến chuyện xưa, mặt Trần Vũ liền đen lại, hắn lập tức gọi cho những người còn lại: “Được rồi, tất cả mọi người nhanh chóng lên đường! Bây giờ chúng ta nhất định phải vượt qua Phượng Hoàng lĩnh trước lúc trời sáng, nếu không e rằng đám sơn tặc kia sẽ còn kéo tới nhiều hơn nữa!”

Bị Trần Vũ trực tiếp làm lơ, Hắc Long có vẻ rất buồn bực, nó nói: “Có gì mà phải sợ chứ! Đám chuột nhất này dám đến một tên, ta sẽ đập chết một tên!”

“Hừ, nếu ngươi có bản lĩnh như vậy, tại sao không trực tiếp xông thẳng lên trên Lưong Sơn, đem xào huyết của đám sơn tặc này giải quyết hết đi!” Trần Vũ đã nhìn ra được nhiệm vụ lần này không hề đơn giản một chút nào, cho nên hắn mới quyết định không đi làm nữa. Dù sao cũng đã hoàn thành được một phần của nhiệm vụ, như vậy cũng đủ rồi.

“Có gì mà không dám chứ!” Hắc Long lớn giọng hô to một tiếng, nhưng sau đó ánh mắt của nó đảo quanh liên hồi, rồi nói: “Hừ, tiểu quỷ, ngươi đừng tưởng ta không biết là ngươi đang nghĩ gì trong bụng, ngươi đang định khích tướng cho ta đi đánh trận giúp ngươi chứ gì? Đừng có mơ tưởng!”

“Đồ nhát gan!” Mặc dù bị Hắc Long nhìn ra suy nghĩ của mình, nhưng Trần Vũ cũng không lấy đó làm phiền muộn. Bởi vì rất nhanh, tất cả mọi người đã trèo lên lưng Đại Thỏ Ngọc, hướng thẳng về phía Phượng Hoàng trấn mà lao đi.

Ngay khi thời điểm đám người Trần Vũ vừa rời khỏi, trên đỉnh núi Phượng Hoàng lĩnh liền đứng lấy một người đàn ông trung niên, dáng người hơi nho nhỏ, ánh mắt vô cùng giáo hoạt, nhìn ra xung quanh.

“Phù, cuối cùng con rồng đó cũng bỏ đi rồi! Ài, chỉ tiếc là món bảo bối của ta lại bị bọn hắn cướp mất, thật là đáng giận mà!”

Người đàn ông này, không phải Hứa Thời Thiên thì là ai. Chỉ có điều, bên cạnh Hứa Thời Thiên còn xuất hiện thêm hai nam, một nữ nữa.

“Phượng cô nương, ngươi nói bọn họ còn sẽ đến nữa sao?” Một người đàn ông trong đó lên tiếng hỏi cô gái mặc áo đen, dùng mạng che lại khuôn mặt của mình.

“Đến, đương nhiên là sẽ đến! Mà còn đến rất nhanh nữa!” Giọng nói của cô gái này rất trầm thấp, không nghe ra bất kỳ một tia cảm xúc nào.

Chỉ có điều, Hứa Thời Thiên vừa nhìn thấy nàng, liền vội vàng tránh xa ra mấy chục thước, trong mắt còn hiện lên mấy phần kiêng dè. Chỉ có người đàn ông vừa rồi nói chuyện, vẫn còn tiếp tục nói: “Vậy thì cứ chờ đợi đi!”

Hứa Thời Thiên nghe hai người bọn họ nói chuyện, có chút nhịn không được, nói: “Đại ca, vừa rồi bọn chúng đã giết chết Ngô Dụng, còn bắt đi mấy người Công Tôn Thắng, Thập Tam Nuông, Thập Tứ Nuông với Quan Thắng nữa! Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà bỏ qua hay sao?”

Lúc này, người đàn ông trung niên, dáng người hơi thấp lùn, da lại ngăm đen, mà trên trán còn có một cái bớt như là hình xăm lên tiếng, nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi!”

Mặc dù trong lòng rất khó chịu, nhưng lời của người này, Hứa Thời Thiên không dám cãi, vì hắn, chính là thù lĩnh của Lương Sơn, cũng là đại ca trong miệng của Hứa Thời Thiên, Tổng Giang!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Huyền ảnh

“Đình! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành được nhiệm vụ giải cứu yêu hồ, nhận được một gói quà kinh nghiệm và một đôi găng tay đạo tặc!”

“Đình! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ đào thoát khỏi Phượng Hoàng lĩnh, nhận được một gói quà kinh nghiệm và một bộ áo choàng đạo tặc!”

“Đình! Vì chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu yêu hồ, nên hệ thống ban tặng cho chủ nhân 50 điểm thân thiện của toàn bộ Hồ tộc! Lưu ý, điểm thân thiện có thể gia tăng cảm tình giữa đôi phương với chủ nhân, cũng có thể khiến quan hệ giữa hai bên trở thành thù hận, đồng thời điểm thân thiện cũng có thể tăng hoặc giảm tùy thuộc vào hành vi của hai bên!”

“...”

Vừa rời khỏi phạm vi của Phượng Hoàng lĩnh, trong đầu Trần Vũ liên tục vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, làm cho hắn không biết là nên vui hay nên buồn. Vốn dĩ hắn rất muốn nhờ vào lực lượng của Hắc Long đánh thẳng lên Lương Sơn, tiêu diệt Tổng Giang. Nhưng Tiểu Nguyệt lại nói cho hắn biết, độ khó của nhiệm vụ đột nhiên tăng lên, hình như là có thứ gì đó không nên xuất hiện ở trên Phượng Hoàng lĩnh, làm cho hắn vô cùng nghi ngờ, cái hệ thống này có phải là bị hỏng rồi hay không? Tại sao đến tình huống của nhiệm vụ cũng không thể tính toán được!

Mà Hắc Long dường như cũng nhận ra được nguy hiểm, cho nên nó mới dứt khoát không chịu lên trên Lương Sơn. Quá bất đắc dĩ, Trần Vũ mới buộc phải rời đi. Nhưng mà hắn lại không biết được rằng, quyết định vừa rồi của hắn sẽ sáng suốt đến mức nào. Dù sao chuyện sau đó, Trần Vũ cũng không hề hay biết gì.

“A, phía trước làm sao lại có một ngôi miếu!” Vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần đang đứng ở một bên, đột nhiên chỉ tay về phía trước hô to một tiếng.

Mọi người đều bị tiếng hô của Bạch Tiểu Thuần làm cho giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy, ở phía trước, cách chừng mấy trăm thước, có một ngôi miếu hoang nhìn rất tồi tàn. Mà lúc này trời cũng đã là mờ tối, nên bên trong có thể nhìn thấy một ngọn đèn hiu hắt đang đung đưa theo gió. Ngọn đèn này không phải là ngọn đèn ma pháp, cũng không có lồng che, chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ là cũng có thể bị thổi tắt. Chỉ có điều, dù gió có thổi như thế nào, thì nó vẫn cứ thấp sáng như vậy.

Cảnh tượng trước mặt thật sự là rất quý dị, trong lòng Trần Vũ liền dâng lên một loại cảm giác sợ hãi. Trong đầu hắn đang hình tượng lại mấy ngôi nhà hoang trong mấy cảnh phim ma kinh khủng trên truyền hình. Mà hắn thì... rất sợ ma! Không biết thế giới này có ma quỷ tồn tại hay không?!

“Trường Sinh Đẳng!” Không biết từ lúc nào, Hắc Long chui ra khỏi Hắc Long Giới nhìn về phía ngọn đèn bên trong miếu, hô to một tiếng.

“Trường Sinh Đẳng? Đó là thứ gì?” Trần Vũ thấy Hắc Long nhận ra được thứ này, liền vội vàng hỏi thăm.

“Không... không thể nào... Nó... nó làm sao lại xuất hiện ở chỗ này được?” Lần này người lên tiếng là Bạch Ngạn, không nghĩ tới, nữ nhân này cũng có lúc trở nên sợ hãi như thế.

“Ồ, người cũng biết thứ này?” Hắc Long quay sang nhìn nàng một cái, trong giọng nói của nó cũng có mấy phần thương thức.

“Trường Sinh Đẳng, đây chính là đồ vật chi tồn tại bên trong truyền thuyết! Nghe nói rằng, nó là linh hồn của toàn bộ Phượng Hoàng nhất tộc! Trường Sinh Đẳng còn, Phượng Hoàng còn!” Bạch Ngạn có chút kích động giải thích.

“Xem ra người cũng có một chút kiến thức!” Hắc Long khe khẽ tán thành.

“Phượng Hoàng nhất tộc! Chính là Phượng Hoàng bên trong truyền thuyết đó sao?” Trần Vũ cũng có chút thất thố hồ lên.

“Cái gì mà bên trong truyền thuyết?” Hắc Long liếc mắt nhìn về phía Trần Vũ, trong giọng nói của nó có mấy phần khinh thường: “Đối với nhân loại của các ngươi nó có thể có một chút cao quý! Nhưng khi so với Long tộc chúng ta thì Phượng Hoàng nhất tộc đã được tính là thứ gì? Ta chỉ cần một trào là có thể bóp chết được mấy con Phượng Hoàng cùng cấp bậc rồi!”

Nghe nó khoe khoang như vậy, Trần Vũ nhịn không được, mắng một tiếng: “Khoe khoang không biết ngượng mồm! Nếu ngươi mạnh như vậy, tại sao khi này không giúp ta tiêu diệt đám sơn tặc kia đi!”

Hắc Long đương nhiên là không chịu phục, nó tức giận nói: “Ngươi thì biết cái gì? Ta vừa rồi có thể cảm nhận được một luồng khí tức rất khó chịu! Kẻ này dường như là đối thủ cũ của ta, mà ta hiện giờ đã bị phá hủy thân thể, chỉ còn lại linh hồn, làm sao có thể đánh với hắn! Trừ phi, ngươi đem con khôi lỗi Thánh Cấp kia ra cho ta làm thân thể, như thế ta mới có thể đánh với hắn một trận được!”

“Đừng có mơ tưởng!” Trần Vũ nghe nó nhắc đến con khôi lỗi Thánh Cấp kia, hắn liền lắc đầu cự tuyệt.

“Hừ, chỉ là một con khôi lỗi thôi! Sau này ta sẽ tự tìm lấy!” Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Hắc Long vẫn đang cân nhắc tính toán một phen.

Trần Vũ lúc này cũng không thêm để ý đến hắn, trực tiếp giục Đại Thỏ Ngọc chạy tới phía trước. Chỉ có điều, con thỏ mập này lại sống chết cũng không chịu đi tới. Nó thậm chí còn biến trở lại thành một con thỏ trắng mập mạp, trốn ra phía xa. Bọn người Trần Vũ liền bị nó làm cho ngã nhào xuống đất. Cũng may là thân thủ của đám người bọn họ không tệ, nên không có ai bị thương.

“Đồ nhát gan!” Trần Vũ vừa phì cười lấp bụm bản trên người, vừa quay sang ném cho con thỏ mập một ánh mắt khinh bỉ.

Trong lòng của Đại Thò Ngọc lập tức kêu ca không thôi: “Nơi đó thật sự rất đáng sợ, tiểu mập mập ta suýt chút nữa là bị dọa chết rồi a!”

Trần Vũ đương nhiên là không biết suy nghĩ của Đại Thò Ngọc, lúc này hắn đang cùng với tất cả mọi người hướng về phía ngôi miếu hoang kia đi tới. Trong lúc đi, Trần Vũ cảm thấy rất kỳ quái, hắn cảm giác như là bước chân của mình đang dẫm lên một khoảng không trống rỗng vậy. Vì hắn đã đi rất lâu, mà khoảng cách giữa hắn và ngôi miếu đó không có cách nào thu hẹp lại, thậm chí hắn còn thấy rằng nó càng ngày càng xa.

“Chuyện gì xảy ra?” Lúc Trần Vũ quay đầu lại, những người khác vẫn ở phía sau lưng của hắn. Chỉ có điều, dường như bọn họ đều không nghe thấy câu hỏi vừa rồi của hắn.

“Là huyền cảnh!” Hắc Long đột nhiên lộ đầu ra, cuộn tròn ở trên không trung, nói.

“Làm sao ngươi biết?” Trần Vũ hỏi.

“Bởi vì ta là linh hồn thể, cho nên không hề bị đám huyền ảnh này ảnh hưởng tới. Với lại, ta với Hắc Long Giới là chung một thể, chỉ cần ngươi đeo nó trên tay, ta lúc nào cũng sẽ xuất hiện bên cạnh ngươi!” Hắc Long từ tốn giải thích.

Trần Vũ đột nhiên mở to hai mắt ra nhìn Hắc Long ở trước mặt: “Ngươi không phải là Hắc Long!”

“Ồ, làm sao ngươi biết?” Tên Hắc Long ở trước mặt đột nhiên ồ lên một tiếng.

“Hừ, tên Hắc Long đó bản tính rất thích khoe khoang, lại lắm lời! Làm gì có nói chuyện để nghe như là ngươi? Ngươi chính là huyền ảnh sao?” Trần Vũ hơi liếc mắt nhìn một chút, nói.

Nghe xong mấy lời này, Hắc Long ở phía trước mặt liền tức giận la lên: “Tên tiểu tử kia? Ngươi dám nói ta như vậy hay sao? Ta từ khi nào lại đi khoe khoang chứ hả? Ta từ khi nào lại lắm lời vậy hả? Ta đường đường là một con rồng oai phong, anh tuấn, bất phàm. Thứ như ngươi làm sao có thể so sánh được! Ngươi biết cái gì mà dám nói là ta khoe khoang, dám nói là ta nói nhiều! Ngươi có tin ta một chưởng đập chết ngươi hay không?”

Hắc Long vừa mới từ tốn nói chuyện, lúc này lại trở giọng như lúc trước kia, làm cho Trần Vũ không biết phải phản ứng như thế nào. Hắn có chút chột dạ, nhìn ra xung quanh, nói: “Huyền ảnh nơi này thật là lợi hại, ta làm như thế nào mới có thể đi ra bên ngoài được đây?”

Hắc Long nghe Trần Vũ hỏi như thế, trong mắt nó nhất thời lóe lên một tia tinh quang, sau đó mới ngoắc đầu, ngoắc tây nói: “Huyền ảnh nơi này thật sự quá lợi hại! Ngay cả Hắc Long ta cũng không thể phá giải được cái huyền ảnh này, thật sự là lợi hại a! Không biết là thứ gì lại tạo ra huyền ảnh như vậy chứ?”

Nhìn dáng vẻ này của Hắc Long, Trần Vũ càng thêm lo lắng hơn. Trong khi đó, những người khác cũng không tốt hơn một chút nào.

Lúc này, trước mặt Trần Minh là một con hồ to, trên lưng mọc ra hai cái cánh, nó vừa xuất hiện liền lao về phía Trần Minh, như muốn xé Trần Minh ra làm hai nửa. Nhưng có điều, trong mắt Trần Minh không hề sợ hãi một chút nào, thậm chí còn có một tia hưng phấn, hắn hô to lên một tiếng: “Tới hay lắm!” Sau đó liền lao vào vật lộn với con hồ.

Mà huyền ảnh trước mặt Tiểu Phụng là một người hết sức quen thuộc, nhưng dáng vẻ của hắn lại nhìn vô cùng bí ẩn, và hèn mọn. Người này vừa xuất hiện, liền làm cho Tiểu Phụng vô cùng kinh ngạc: “Tại sao lại là ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Miếu Phụng Hoàng

“Tại sao không phải là ta?” Trần Vũ vừa đi tới vừa cười, nói.

Tiểu Phụng liếc mắt đánh giá Trần Vũ một chút, sau đó có chút do dự, nói ra: “Ngươi không phải là huyền ảnh đấy chứ? Vừa rồi ta đã gặp qua mấy cái huyền ảnh, bọn chúng thật sự rất là đáng sợ!”

Nàng vừa nói vừa vỗ vỗ lên bộ ngực hơi hơi nhô cao của mình. Trần Vũ thấy thế thì không khỏi trợn ngược mắt lên: “Ý ngươi nói là ta rất đáng sợ hay sao?”

“Đương nhiên, ngươi so với mấy con cự thú vừa rồi còn đáng sợ hơn!” Tiểu Phụng rất thần nhiên đáp.

“...”

Trần Vũ chỉ có thể im lặng, không biết nói thêm gì nữa.

“À, mà làm sao ngươi lại thoát được huyền ảnh ở đây mà đi đến tìm ta? Ngươi có thấy đại ca của ta ở đâu không?” Tiểu Phụng vừa quan sát Trần Vũ, vừa hỏi.

Trần Vũ chỉ thờ dãi một hồi, rồi đáp lại: “Cái huyền ảnh này quả thật là rất lợi hại, ta cũng không dễ dàng thoát ra được! Vừa rồi ta nhờ có Hắc Long yểm trợ, cho nên mới tìm được ngươi. Còn những người khác thì ta lại tìm không thấy! Với lại...”

“Với lại làm sao?” Nghe Trần Vũ ngập ngừng trong lòng Tiểu Phụng có chút lo lắng, nên vội vàng hỏi lại.

“Với lại ta thật sự rất lo lắng cho ngươi, nên ta mới đi tìm ngươi trước a!” Lúc này giọng nói của Trần Vũ có mấy phần ngập ngừng.

Tiểu Phụng liền trừng mắt lên nhìn hắn: “Tại sao ngươi lại lo lắng cho ta? Thường ngày chẳng phải là ngươi rất ghét ta hay sao?”

“Ta... ta thật sự cũng không biết tại sao nữa, nhưng vừa rồi trong huyền ảnh, ta lại thấy... lại thấy...” Trần Vũ ấp úng không nói ra lời.

“Thấy cái gì?” Lúc này hai mắt của Tiểu Phụng đã mở to đến hết cỡ.

“Ta thấy, ta thích ngươi!” Trần Vũ nói xong câu này, liền đưa mắt lên nhìn Tiểu Phụng, trong ánh mắt mang theo một chút cuồng nhiệt.

Nhưng lúc này Tiểu Phụng lại đột nhiên cười phá lên: “Ha ha ha... ngươi nói ngươi thích ta... đúng là buồn cười a! Ngươi mà cũng thích ta? Ha ha ha...”

Tiểu Phụng lúc này không có một chút hình ảnh thực nữ nào, nàng vừa ôm bụng vừa cười lên rất to. Trần Vũ nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, khuôn mặt không khỏi đỏ lên: “Người... sao người lại cười lớn như vậy a? Ta thật sự rất thích người!”

Nói đến đây, Trần Vũ đột nhiên đi tới bên cạnh Tiểu Phụng, đưa tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Phụng Phụng, ta thật sự rất thích người! Người làm bạn gái của ta đi!”

Tiểu Phụng hơi ngược đầu lên, đối diện với ánh mắt nóng rực của Trần Vũ, khuôn mặt nàng có chút đỏ lên. Trần Vũ nhìn thấy biểu hiện của nàng, trong lòng liền như có lửa đốt, nhịn không được mà cúi đầu xuống, muốn đặt lên môi nàng một nụ hôn thật ngọt ngào.

Nào ngờ, Tiểu Phụng lại đột nhiên nổi trận lôi đình, tung ra quyền đánh Trần Vũ bay ra ngoài, trong miệng thì mắng to: “Người cũng dám lừa gạt ta! Ta đánh chết người!”

Trần Vũ cũng không hiểu làm sao vừa mới một khắc trước nàng rất là e thẹn, một khắc sau lại điên cuồng mà bạo phát như vậy. Những nắm đấm của Tiểu Phụng liên tục rơi ở trên người của Trần Vũ, mà hình ảnh của Trần Vũ ở trước mặt nàng cũng bắt đầu nhạt dần, rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Nhìn thấy hình ảnh Trần Vũ ở trước mặt biến mất, Tiểu Phụng không kiềm giữ được nữa, nàng ngồi sụp xuống đất, ôm mặt khóc lên nức nở không ngừng.

“Ất xì! Khốn nạn, là tên điên nào vừa nhắc đến tên ta?” Trần Vũ đang đi về phía trước, đột nhiên bị hắt hơi một cái, không nhịn được nên mắng to.

Mà lúc này, quang cảnh xung quanh hắn cũng đã hoàn toàn thay đổi, bốn bề đều là sương mù dày đặc, không thể nào nhìn rõ cảnh tượng ở trước mặt thước.

“Hắc Long, chúng ta còn đi bao xa nữa mới thoát ra khỏi chỗ này?” Trần Vũ hướng về phía Hắc Long đang bay ở trước mặt hỏi thăm.

“Ta cũng không biết được, cái đám sương mù này có chút đặc thù, ngay cả tầm mắt của ta cũng có chút cản trở! Nhưng người cứ yên tâm đi, huyền ảnh nơi này không thể nào ảnh hưởng được ta, chỉ cần Hắc Long ta thôi một hơi, là bọn chúng liền tiêu tán ngay!” Hắc Long vẫn không có quay đầu lại, mà trôi lơ lửng ở phía trước nói chuyện.

Trần Vũ cũng coi như quen thuộc với tính cách của Hắc Long, nên hắn rất biết điều, không tiếp tục hỏi nữa. Mà vừa rồi, nếu như không có Hắc Long ở bên cạnh, Trần Vũ cũng đã gặp không ít phiền toái. Hắn cũng không thể nào nghĩ tới, mình vừa mới chạy thoát ra khỏi Phụng Hoàng lĩnh, trốn được đám sơn tặc, thì lại gặp ngay một cái huyền ảnh chắn đường. Mà theo như lời của Hắc Long nói, cái huyền ảnh này rất có thể là do ngọn Trường Sinh Đăng kia sinh ra, mà cũng có thể là do có người nào đó cố tình bố trí chờ sẵn. Nếu là dự đoán thứ nhất của nó đúng, thì lần này coi như bọn hắn kiếm lời lớn rồi. Mà nếu như là rơi vào dự đoán thứ hai, thì coi như lần này cả đám cùng xong đời. Đương nhiên Trần Vũ rất hy vọng là dự đoán thứ nhất của Hắc Long đúng, chỉ có điều, cái dự đoán này quả thật có xác suất cực kỳ cực kỳ nhỏ. Vì Trường Sinh Đăng vốn dĩ chính là bí bảo của Phụng Hoàng nhất tộc, không thể lại xuất hiện ở một nơi hẻo lánh như thế này được!

“A, ta phát hiện ra rồi!” Lúc này Hắc Long đột nhiên hô lên một tiếng, làm Trần Vũ cũng có chút giật mình.

“Có phát hiện gì?” Trần Vũ liền lập tức chạy tới hỏi.

“Người xem, phía trước mặt của chúng ta là cái gì?” Hắc Long giờ một cái móng vuốt của nó chỉ tới phía trước.

Trần Vũ vừa nhìn xong, miệng liền mở to đến hết cỡ: “Ý người nói là... cái miếu hoang đó sao?”

“Đương nhiên, chứ chẳng lẽ người nghĩ ta nói đến cái gì khác sao?” Hắc Long hơi liếc mắt nhìn Trần Vũ một chút, rồi khinh thường nói ra.

“Nhưng mà... nhưng mà vừa rồi...” Trần Vũ ấp úng không nói nên lời.

“Người bị ngốc hay là bị điên vậy hả?” Hắc Long tức giận mắng cho Trần Vũ một trận, rồi mới chỉ chỉ lên tấm bảng đặt ở trên cửa miếu: “Người nhìn xem, phía trên đó có một dòng chữ, thấy không?”

“Phụng Hoàng Miếu!” Trần Vũ không khỏi sững sờ đọc to thành tiếng, hắn không nghĩ đến cái miếu hoang này lại khắc lên ba chữ tinh xảo đến như vậy, lại còn dùng văn tự hiện đại ở Trái Đất khắc tên, nhìn tuy có chút cổ lão, nhưng lại rất thân thiết.

Chẳng lẽ ta trở về nhà rồi sao?

“Không phải đâu, đây là hệ thống ký tự cổ của giới này được lưu lại cho tới ngày nay, nó cũng tương tự như là chữ viết hiện đại trên Trái Đất mà thôi! Nhưng hệ thống chữ viết này đã có mấy phần mai một, cho nên rất ít người còn dùng đến! Hiện tại hệ thống chữ viết và ngôn ngữ mà người của giới này đang sử dụng là chữ nôm đã từng được sử dụng trên Trái Đất. Chủ nhân đã có hệ thống rồi cho nên những thứ này đều có thể đọc hiểu một cách rất dễ dàng!” Tiểu Nguyệt lộ đầu ra khỏi Kim Sách, bắt đầu giải thích cho Trần Vũ hiểu.

Mà lúc này, Hắc Long lại rất kinh ngạc nhìn về phía Trần Vũ: “Không nghĩ tới tên tiểu tử nhà người lại đọc được mấy chữ này?”

Trần Vũ lúc này cũng đã định thần lại, hắn ưỡn ngực, hất hàm nói: “Cái này có gì mà đáng kinh ngạc? Thứ này từ năm sáu tuổi ta đã đọc hiểu được rồi! Đừng nói là vài chữ đơn giản này, cho dù là ngôn ngữ của Long tộc các người, trong gia tộc của chúng ta cũng lưu giữ không ít! Nếu khi nào rảnh, ta sẽ đem người về gia tộc ta thăm quan một chuyến!”

“Người không có gạt ta đấy chứ?” Hắc Long không khỏi tròn trừng long nhãn lên mà nhìn Trần Vũ.

Cho đến lúc này, trong lòng Hắc Long đã bắt đầu nhen nhóm lên một ngọn lửa vô cùng mãnh liệt, tên thiếu niên này quả thật là không đơn giản!

Thấy biểu hiện này của Hắc Long, trong lòng Trần Vũ không khỏi cười thầm, người muốn chơi trò lừa gạt với bản thiếu gia, người còn non lắm!

“Chít! Chít!”

Khi Trần Vũ đi đến gần ngôi miếu này, đột nhiên hắn nghe thấy bên trong phát ra một tiếng kêu chín chít như là tiếng chuột, hắn có chút cẩn thận đề phòng lên. Bởi vì, theo kinh nghiệm sợ ma lâu năm của Trần Vũ, những nơi như thế này một khi xuất hiện âm thanh lạ, thì sẽ xuất hiện những thứ vô cùng đáng sợ.

“Ồ! Là Kim Thiên Thử, làm sao lại có một con Kim Thiên Thử xuất hiện ở chỗ này?” Hắc Long đột nhiên ồ lên một tiếng, rồi hai mắt của nó chăm chú khóa chặt lên thân hình của một con chuột lông vàng, to chừng một con thỏ trắng, mà trong mũi của con chuột này lại đang không ngừng thổi ra từng làn khói trắng.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 39: Kim Thiên Thử

“Kim Thiên Thử, Trung Cấp yêu thú tầng bảy!” Sau khi nhìn thấy bảng thông tin của con chuột lông vàng này, Trần Vũ cũng có chút kinh ngạc.

Vì theo như số liệu hiện lên trên hệ thống, con chuột này chính là thủ phạm gây ra huyền ảnh ở trước mắt. Bởi vì nó có một cái kỹ năng tên là Khói Độc Mê Vụ, đây là một loại khói độc có thể làm cho con người hoặc là yêu thú sau khi hít phải rơi vào tình trạng mê muội, sinh ra huyền ảnh. Mà vừa rồi, khả năng kháng độc của Trần Vũ lại không có một chút tác dụng nào với độc tính của nó, điều đó chứng tỏ loại khói độc này mạnh đến cỡ nào.

“Chít! Chít!” Kim Thiên Thử cũng rất là kinh ngạc khi nhìn thấy Trần Vũ xuất hiện ở trước mặt mình, đặc biệt là long hồn của Hắc Long.

“Hừ, chỉ bằng vào một chút khói độc này của ngươi mà cũng muốn mê hoặc bản Hắc Long ta hay sao? Thật là đáng giận, ngươi đi chết đi!” Hắc Long tức giận gầm lên một tiếng, sau đó liền vung một cái long trảo lên vỗ về phía Kim Thiên Thử.

“Chậm đã!” Nhưng lúc này Trần Vũ lại đột nhiên hô lên.

Long trảo của Hắc Long chỉ còn cách con chuột lông vàng này chừng nửa thước thì ngừng lại: “Làm sao?”

Trong lời nói của Hắc Long có mấy phần không cao hứng, nhưng thái độ của nó dường như đã tốt hơn trước rất nhiều rồi.

“Ta cảm thấy con chuột này còn có chỗ dùng tới, ngươi có thể giúp ta bắt nó lại, để ta ký kết khế ước sủng vật với nó hay là không?” Trần Vũ hơi nhìn Kim Thiên Thử một chút, rồi quay sang nói với Hắc Long.

Hắc Long hơi hậm hực hừ lên một tiếng, rồi cũng không có phản đối gì, mà chỉ nhìn con chuột dưới đất, trừng mắt một cái: “Coi như ngươi gặp may, với lại bản Hắc Long ta không thích ăn thịt chuột, nếu không thì ngươi tới số rồi!”

Hắc Long nói xong cũng thu lại khí thế trên người, để cho con chuột kia không ngừng mừng rỡ kêu lên chín chít. Nó lúc này cũng không dám bỏ trốn, mà giống như là một con chó nhỏ, chạy tới bên cạnh Trần Vũ, cọ cọ cái đầu của nó vào chân của hắn, như tỏ ý là muốn nịnh nọt chủ nhân mới của mình vậy.

Hắc Long thấy thế thì hừ lên một tiếng: “Đúng là thứ không có tiền đồ!”

“Chít! Chít!” Con chuột này liền không ngừng kêu lên loạn lên, giống như là phản đối ý kiến của Hắc Long vậy.

Hắc Long không khỏi trừng mắt rùng lên nhìn nó, làm nó sợ hãi chui tọt ra phía sau lưng Trần Vũ mà kêu lên ầm ĩ. Trần Vũ cũng có chút giờ khóc giờ cười, cái con chuột này không khỏi cũng quá... ỉ và này nọ đi.

“Đinh! Chúc mừng chủ nhân ký kết khế ước sủng vật thành công!”

Sau khi đem tờ khế ước sủng vật sử dụng xong, trong đầu Trần Vũ liền tiếp vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ lần đầu ký kết khế ước sủng vật, sau đây Tiểu Nguyệt xin thay mặt công ty Kỳ Nguyên Mới, tặng cho chủ nhân một bộ khế ước sủng vật cao cấp. Tờ khế ước này, có thể giúp chủ nhân ký kết khế ước với sủng vật mạnh hơn mình hai mươi cấp, đồng thời độ trung thành cũng đạt giá trị đầy, vĩnh viễn sẽ không phản bội chủ nhân của mình!” Hệ thống vừa thông báo xong, Tiểu Nguyệt liền từ bên trong Kim Sách lộ đầu ra vui vẻ nói.

Nghe nàng nói như vậy, vẻ mặt của Trần Vũ càng thêm hớn hờ, hắn nói: “Tiểu Nguyệt, ta càng lúc càng thấy ngươi đẹp hơn nha!”

Tiểu Nguyệt nghe mấy lời này, khuôn mặt nàng có chút đỏ lên, cười hi hi, nói: “Chỉ cần chủ nhân thích, Tiểu Nguyệt lúc nào cũng sẽ xuất hiện trước mặt chủ nhân thật là xinh đẹp như vậy nha!”

Nàng vừa nói, vừa kéo lấy váy áo, nháy nháy mắt nhìn Trần Vũ, làm Trần Vũ không khỏi thất thần một lúc, lộ ra bộ mặt Trư Ca của mình.

“Tiểu Nguyệt, ta cảm thấy ngươi càng lúc càng rất biết câu dẫn người khác nha!” Trần Vũ hơi đưa mắt lên đánh giá thân hình của nàng một chút, lúc này, thân thể của nàng cũng biến lớn hơn rất nhiều, có mấy phần giống với Tiểu Nguyệt trước đây mà hắn còn gặp ở trên Trái Đất.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Tiểu Nguyệt có chút xấu hổ, thu mình trở về lại Kim Sách, hơi ló đầu ra nói: “Chủ nhân rất đáng ghét!” Nàng nói xong liền biến mất không thấy đâu nữa.

Trần Vũ hơi có chút sững sờ, hắn không nghĩ nàng lại có lúc đáng yêu đến như vậy!

“Chít! Chít! Chít!” Tiếng kêu chín chít của Kim Thiên Thử, làm cho Trần Vũ có chút giật mình, hắn vội vàng đem ý thức hồi trở lại thực tế.

Bây giờ, Trần Vũ và Kim Thiên Thử có một mối quan hệ rất là vi diệu. Trần Vũ không chỉ có thể cảm nhận được suy nghĩ của Kim Thiên Thử, còn có thể dùng suy nghĩ của mình để ra lệnh cho nó làm việc. Trần Vũ cũng không biết, những thứ này là do hệ thống sắp đặt, hay là đặc thù của loại khế ước này. Cho nên, lúc nghe thấy tiếng kêu của Kim Thiên Thử, Trần Vũ liền biết là nó muốn để cho hắn đi lấy một thứ gì đó. Thứ này là thứ gì, ngay cả Kim Thiên Thử cũng không biết, nó chỉ biết rằng, thứ này đối với nó rất có sức hấp dẫn. Mà những thứ như thế, ở trong mắt của Kim Thiên Thử đều chính là bảo vật.

Trần Vũ hiểu được suy nghĩ của nó xong, hắn cũng có chút dở khóc dở cười, nhưng dù sao cũng đã đến đây rồi, hắn cũng không muốn bỏ qua một thứ như vậy. Hắn nghĩ nghĩ một hồi, rồi mới hơi cúi người xuống đem Kim Thiên Thử đặt ở trên vai của mình. Kim Thiên Thử có vẻ như rất thích đứng ở trên vị trí này, mà ánh mắt của nó lại còn thỉnh thoảng hướng về phía Hắc Long, rồi kêu lên chín chít như thể là khiêu khích Hắc Long vậy, thậm chí, nó còn gờ gờ hai chi trước của mình lên đe dọa ngoắc ngoắc Hắc Long. Hắc Long thấy thế, không khỏi có cảm xúc muốn xông lên đem một trảo chụp chết con chuột góm ghiết này! Chỉ có điều, có Trần Vũ ở đây, nó chắc chắn là không thể giết chết con chuột khôn nạn này được. Nhưng nếu như có cơ hội, nó nhất định sẽ đem con chuột này nướng lên, ăn thử xem mùi vị của nó như thế nào. Chỉ nghĩ như vậy thôi, Hắc Long đã không khỏi nhếch môi lên cười một cách đầy tà ác.

Thấy cái dáng vẻ này của Hắc Long, Kim Thiên Thử liền run rẩy, vòng qua sau đầu của Trần Vũ trốn, mà trong miệng của nó lại không ngừng kêu lên ầm ĩ. Trần Vũ có chút bực mình liếc Hắc Long một cái, nói: “Hắc Long, ngươi đừng có hù nó được hay không a? Ta còn có việc phải làm đây, ngươi mà còn dọa nó như vậy nữa, thì còn lâu ta mới cho ngươi bộ khôi lỗi kia làm thân thể nha!”

Hắc Long nghe nhắc đến bộ thân thể Thánh Cấp kia, nó liền có chút phiền muộn, liếc mắt nhìn Kim Thiên Thử một chút, sau đó trực tiếp chui trở về Hắc Long Giới, coi như mắt không thấy, tai không nghe thì tâm cũng sẽ không phiền nữa!

Không có Hắc Long để quấy phá, Kim Thiên Thử cũng trật tự hơn rất nhiều. Trần Vũ cũng không có ý định đi tới chỗ mà Kim Thiên Thử muốn hắn đi qua, dù sao đám người Trần Minh, Tiểu Phương vẫn còn đang bị độc vụ của nó làm cho mê muội, hắn cần phải cứu bọn họ tỉnh lại cái đã. Nhưng mà, để giải được loại độc này, hắn cần phải có Tịnh Tâm Đan mới có thể làm được. Mà những thứ đan dược này trên thương thành của hệ thống lúc nào cũng có bày bán, chỉ có điều, giá cả của nó lại không hề rẻ một chút nào. Mỗi một viên Tịnh Tâm Đan như vậy, hắn phải hao tổn mười lăm điểm thương thành để đổi, mà ở đây có tất cả sáu người bị trúng độc, tính ra thì hắn phải hao tổn hết chín mươi điểm thương thành để mua sáu viên Tịnh Tâm Đan này. Như vậy, từ một trăm điểm thương thành, hắn một lần tiêu hết, chỉ còn lại có mười điểm. Mà món khôi lỗi Thánh Cấp hắn hứa sẽ đem cho Hắc Long cũng trị giá lên tới một trăm vạn, chưa kể còn một số món Thần Bình, Thần Khí trị giá từ vài triệu đến mấy trăm triệu để bày ra trước mặt, làm hắn ngứa ngáy không thể nào chịu được. Cái cảm giác này, thật sự là làm Trần Vũ rất khó chịu. Hắn tự hỏi, những thứ này có phải là hệ thống cố tình bày ra để hớ hắn hay là không đây?

Trần Vũ cầm Tịnh Tâm Đan lần lượt đi đến phân phát cho từng người một. Người đầu tiên được hắn giải cứu là Trần Minh. Sau khi dùng xong Tịnh Tâm Đan, huyền ảnh cự hổ trước mặt của Trần Minh cũng biến mất, Trần Minh hơi phục hơi lại tinh thần, trong miệng hắn không ngừng thở ra từng hơi một. Nhưng nhìn dáng vẻ của Trần Minh lúc này, Trần Vũ không biết là nên khóc hay nên cười.

“Thật là sáng khoái, trong đời ta chưa bao giờ được đánh nhau sáng khoái như vậy a!” Trần Minh lúc này vô cùng hăng hái nói chuyện, làm cho Trần Vũ có chút hối hận, nếu biết như vậy, hắn cũng không hao phí mười lăm điểm thương thành để đổi lấy một viên Tịnh Tâm Đan cho tên ngốc này!

Sau đó, Trần Vũ lại lần lượt đi đến chỗ của Hương Nhi, Bạch Ngạn, Mạc Tiểu Tà, Bạch Tiểu Thuần để đem Tịnh Tâm Đan cho bọn họ phục dụng. Còn một viên cuối cùng, Trần Vũ là để dành cho Tiểu Phương. Chỉ có điều, Trần Vũ tìm mãi một lúc lâu mới nhìn thấy Tiểu Phương ngồi trốn ở dưới một góc cây khóc một mình. Trần Vũ nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng không hiểu được bỗng dâng lên một chút chua xót. Hắn đi vội tới bên cạnh nàng, vỗ vai nàng: “Này, ngươi không có bị làm sao đấy chứ?”

Ai mà biết được, Tiểu Phương đột nhiên đem hắc đá bay ra ngoài, miệng không ngừng la lớn: “Ta hận ngươi!”

Hắn có chút tâm hồng, tròn trĩnh hai mắt lên nhìn nàng: “Ta làm gì sai sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nỗi lòng thiếu nữ

“Ta muốn đánh chết ngươi!” Tiểu Phương hét lên một tiếng, rồi lao tới nhắm trên người Trần Vũ mà đánh.

Trần Vũ có chút hoảng sợ, nữ nhân này không phải là bị trúng độc đến phát điên luôn rồi chứ? Mặc dù lúc này lực đạo trên tay của nàng không nặng lắm, nhưng bị đánh liên tục như vậy, Trần Vũ cũng cảm thấy sắp ăn không tiêu. Hắn vội vàng giữ chặt lấy tay nàng, cố gắng đem viên đan dược còn lại nhét vào trong miệng của nàng.

“Ngươi cho ta ăn thứ gì?” Mặc dù tay Tiểu Phương không ngừng đập lên trên người Trần Vũ, nhưng ánh mắt của nàng vẫn chăm chú nhìn về phía hắn.

“Là Phát Tinh Đan, sao, ngươi có ăn hay là không?” Trần Vũ bị ánh mắt này của nàng nhìn tới, làm hắn cảm thấy rất khó chịu, hắn không chút khách khí nào, nói.

“Ờ, ta biết ngay ngươi không phải là người tốt lành gì mà!” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng nàng vẫn đem viên đan dược kia nuốt xuống bụng.

Về mặt của Trần Vũ lúc này không khỏi có chút kỳ quái, nhìn nàng: “Ta nói như vậy mà ngươi cũng dám ăn?”

“Là Phát Tinh Đan thôi mà, có gì phải sợ! Dù sao ngươi cũng nói là chịu trách nhiệm với ta rồi! Sau này ngươi phải bảo vệ ta, không được để ta bị tổn thương, nếu không ta sẽ cắn chết ngươi!” Tiểu Phương vừa nói dứt lời liền cúi xuống, há miệng ra cắn mạnh lên trên vai của Trần Vũ.

“Á, đồ điên! Ngươi tại sao lại cắn ta?” Trần Vũ phát hoảng khi nhìn thấy trên vai của mình đã bị máu thấm ứ, hắn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn nàng.

“Đáng đời, ai bảo ngươi là người xấu!” Tiểu Phương nói xong, liền xoay lưng bỏ đi, để lại Trần Vũ đứng một mình nhìn trần trần về phía nàng.

“Khặc khặc khặc, tiểu tử ngươi đúng là không tệ a!” Không biết từ lúc nào, Hắc Long lại chui đầu ra khỏi Hắc Long Giới, nhìn theo bóng lưng của Tiểu Phương mà cười lên một cách khà ô.

“Không tệ cái gì mà không tệ?” Trần Vũ vừa mới bị cắn cho một trận, trong bụng hắn vẫn còn có chút bức bối, nên vừa nghe thấy Hắc Long trêu chọc, liền tức giận nói.

“Ài, tên tiểu tử ngươi đúng là có phúc mà không biết hưởng a! Nhớ năm đó, khi ta còn trẻ, không biết bao nhiêu mẫu long chạy theo sau đuôi của ta, cầu ta ban phát ân huệ lên trên người của bọn họ. Lúc đó, Hắc Long ta oai phong đến cỡ nào, đẹp trai biết mấy a!” Hắc Long ngửa đầu lên trời, đáng vẻ có chút tịch mịch, nói.

“Cất! Ngươi chớ có ở đó mà chém gió với ta! Ta bị cái đồ điên đó cắn cho một trận, phúc ở đâu ra chứ hả? Ta không có sở thích bị ngược đãi a!” Trần Vũ cũng không muốn nghe con rồng đen này đứng lải nhải bên tai, nên hắn lập tức gạt lên cất ngang.

“Chặc, chặc! Đúng là tiểu tử chưa trải chuyện đời! Ngươi không thấy là nàng ta đã thích ngươi rồi sao?” Hắc Long cũng không thèm để ý đến lời nói của Trần Vũ, nó chỉ cười cười đáp lại, trong mắt của nó hiện lên có chút hèn mọn.

“Thích ta? Đồ điên đó thích ta? Ngươi nghĩ ta là con nít ba tuổi hay sao? Ngươi muốn lừa ta? Ờ, làm gì có đứa con gái nào thích ngươi ta lại đi cắn người ta đến chảy máu như vậy?” Trần Vũ không tin lời nói của Hắc Long, nên hắn khịt mũi khinh thường nói ra.

“Ài, đúng là không có tiền đồ!” Bộ dáng lúc này của Hắc Long thật sự giống như là chỉ tiếc không kịp rèn sắc khi còn nóng, nó nói: “Ngươi không thấy, đây là nàng cố ý lưu lại dấu vết trên người của ngươi hay sao? Nhớ năm đó, trên người của Hắc Long ta, chỗ nào không có dấu vết của đám mẫu long kia lưu lại! Đây chính là dấu hiệu của tình yêu, ngươi có biết không hả?”

“Chít! Chít! Chít!”

Chỉ có điều lúc này Kim Thiên Thử lại từ bên ngoài chạy tới, chỉ chỉ chân trước về phía bên trong miếu, muốn giục Trần Vũ đi vào bên trong.

“Con chuột chết bẩm kia! Ngươi kêu cái gì hả? Ngươi có tin là ta đem ngươi đi nướng muối ớt hay không?” Hắc Long bị Kim Thiên Thử cắt ngang chuyện tốt của mình, nên nó rất là tức giận.

“Chít! Chít! Chít!” Có Trần Vũ ở bên cạnh, nên Kim Thiên Thử cũng không sợ khí thế của Hắc Long một chút nào, nó ngóc đầu lên kêu to.

“Ngươi!” Lúc này, Hắc Long rất muốn một trào chụp chết con chuột hôi hám này.

“Đi thôi!” Nhưng lúc này Trần Vũ cũng không để cho Hắc Long đạt được ý nguyện của mình, hắn đem Kim Thiên Thử đặt lên trên vai, hướng vào bên trong miếu mà đi.

“Chít! Chít! Chít!” Kim Thiên Thử hướng Hắc Long kêu to mấy tiếng, sau đó mới nhảy khỏi vai Trần Vũ chạy phía trước dẫn đường.

Trong lòng Hắc Long vô cùng phiền muộn, nhưng nó cũng không có cách nào hơn, chỉ có thể lặng lẽ đi theo bên cạnh Trần Vũ, vào trong miếu Phụng Hoàng.

“Công tử, cảm ơn ngươi đã cứu chúng ta!” Hương nhi đang ngồi dưới đất đã tọa, thấy Trần Vũ đi tới thì vội đứng dậy chào hỏi.

Trần Vũ nhìn thấy sắc mặt của nàng đã tốt hơn rất nhiều, nên hắn mới mỉm cười nói: “Các ngươi ở ngoài này đợi ta một chút đi, ta cần phải vào bên trong kiểm tra vài thứ! Khi nào xong chúng ta lại lên đường đi đến Phụng Hoàng trấn!”

Trần Vũ nói xong, lại nhớ đến việc lần trước các nàng nhờ, nên hắn mới lấy cái túi đeo ở bên hông ra, lật tay một cái. Từ bên trong cái túi này bay ra bốn con Xích Diễm Hồ cùng với hai nữ sơn tặc Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương.

“Các ngươi đem khế ước trên người của chúng giải trừ đi, sau đó ta sẽ thả các ngươi trở về.” Trần Vũ nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng Hắc Long ở phía sau lưng hắn thì tỏa ra khí thế cường giả Thiên Cấp của mình.

Hai nữ sơn tặc liếc mắt nhìn nhau, cũng không dám phản bác một chút nào. Hiện tại thực lực của các nàng không thể nào là đối thủ của bọn người Trần Vũ, chứ đừng nói chỉ là đối mặt với một long hồn cường đại như Hắc Long.

“Được rồi! Ta sẽ làm theo yêu cầu của ngươi, nhưng mà ngươi nhất định phải đáp ứng với chúng ta một việc!” Thập Tam Nương là người lên tiếng nói chuyện.

“Việc gì?” Trần Vũ cũng không muốn dây dưa với các nàng, hắn trực tiếp hỏi.

“Hai chị em chúng tôi muốn đi theo công tử!” Thập Tam Nương không chút do dự nói.

“Không được!”

Không nghĩ tới lúc này cả Trần Vũ và Tiểu Phụng đều hô lên. Trần Vũ hơi liếc nhìn Tiểu Phụng một chút, sau đó mới nhìn hai nữ sơn tặc ở trước mặt, nói: “Các ngươi có thể đổi yêu cầu khác đi, chuyện này ta không thể đáp ứng được!”

“Là công tử sợ hai chị em chúng ta sao?” Thập Tam Nương vẫn không từ bỏ ý định của mình, nàng nhìn thẳng vào mắt của Trần Vũ, nói.

Lông mày của Trần Vũ hơi nhíu lại, hắn thật sự không có ý định gết các nàng, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể để cho các nàng đi theo bên cạnh mình, hắn thật sự không tin tưởng đám sơn tặc này một chút nào.

“Công tử, chúng ta có thể qua một bên để nói chuyện hay không?” Thập Tứ Nương lại đột nhiên lên tiếng.

Trần Vũ hơi nhìn nàng một chút, mà Bạch Ngân đã đi đến chắn ngang trước người Trần Vũ, nói: “Các ngươi có chuyện gì sao không nói ở đây, lại muốn mời công tử đến nói riêng? Công tử, đừng để hai ả tiện nhân này mê hoặc, ta thấy hai ả này không có ý tốt lành gì đâu!”

Lúc này ngay cả Hương nhi, Tiểu Phụng và đám người Trần Minh cũng đi lên vây các nàng lại.

Chỉ có ánh mắt của Hắc Long khi nhìn đến các nàng là hiện ra một tia tà mị, nói: “Chắc chắn! Không nghĩ tới tên tiểu tử ngươi lại có phúc như vậy a! Hết tiểu cô nương kia, rồi lại đến hai nữ nhân xinh đẹp này! Mặc dù không nhìn thấy rõ khuôn mặt của các nàng, nhưng ta thấy dáng người của các nàng cũng không tệ lắm! Nếu tiểu tử ngươi có hứng thú, ta có thể đem các nàng lên giường sủi ả cho ngươi nha! Có bản Hắc Long ta ở đây, đảm bảo là các nàng sẽ rất ngoan ngoãn mà nghe lời!”

Mấy lời của Hắc Long làm cho Trần Vũ cảm thấy rất nóng mặt, Trần Vũ hắn là ai, là nam nhân đường đường chính chính a! Cần gì phải dùng đến mấy thứ thủ đoạn thấp kém như vậy để đoạt được nữ nhân? Chắc, nhưng mà nhìn hai chị em này quả thật là rất hấp dẫn a!

Sai lầm! Thật sự là quá sai lầm! Trần Vũ ta làm sao lại là người như vậy được!

“Khụ khụ, các ngươi nhìn ta như vậy là có ý gì, mau tản ra hết đi! Có Hắc Long ở bên cạnh ta rồi, ta tin các nàng sẽ không làm ra chuyện gì đại đột!” Trần Vũ hơi liếc mắt nhìn các nàng một chút, sau đó ho khan mấy tiếng rồi rời đi.

Hai chị em Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương cũng đi theo tới. Vừa đi đến một chỗ khuất, Thập Tam Nương đột nhiên phát tay một cái, đem toàn bộ không gian xung quanh mười trượng giữa nàng và Trần Vũ, còn có cả Thập Tứ Nương đều che kín lại. Khi Hắc Long kịp phản ứng, nó đã bị đạo kết giới này chắn ở bên ngoài rồi.

“Đây là ý gì?” Hắc Long nhìn về phía bên trong kết giới gầm lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chuyển Sinh Ấn

“Ta cần một lời giải thích?” Lúc này, Trần Vũ không nhanh không chậm nhìn hai nữ sơn tặc ở trước mặt, nói.

“Công tử, ngươi dường như rất bình tĩnh!” Thập Tam Nương cũng có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ đến lúc này Trần Vũ lại bình tĩnh đến như vậy. Phải biết rằng, mặc dù các nàng không có được mấy con Xích Diễm Hồ kia hỗ trợ, nhưng luận về thực lực các nàng vẫn mạnh hơn Trần Vũ rất nhiều. Huống hồ, Trần Vũ còn đang cùng lúc đối mặt với hai người.

“Nếu ta sợ, ta đã không đi cùng các ngươi! Nói đi, rốt cuộc các ngươi muốn gì?” Giọng nói của Trần Vũ vẫn đạm nhiên như vậy, không hề có một chút nao núng hay lo lắng gì.

Hai nàng không khỏi đưa mắt nhìn nhau, Thập Tam Nương nói: “Công tử quả nhiên không phải là người thường, thật sự là chúng ta cần phải lau mắt mà nhìn nha!”

“Ta không phải là người thường, chẳng lẽ ta là yêu tinh như các ngươi sao?” Trong lòng Trần Vũ thầm mắng một tiếng, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra một chút sơ hở nào, nói: “Rốt cuộc các ngươi muốn gì? Nếu như đề nghị của các ngươi quá phận, ta chắc chắn sẽ không đồng ý. Với lại...”

Nói đến đây, Trần Vũ liền đưa mắt nhìn về phía Hắc Long đang ở bên ngoài điện cuồng tấn công lên kết giới. Mà âm thanh từ bên này vang ra cũng gây được sự chú ý của tất cả mọi người. Đám người Tiểu Phuong, Trần Minh, Hương nhi, Bạch Ngạn, Mạc Tiêu Tà, Bạch Tiểu Thuần cũng chạy tới hỗ trợ Hắc Long.

“Công tử cứ yên tâm đi! Đây là Linh Lung Tráo, một món Thiên Giai pháp khí mà hai chị em chúng ta vất vả lắm mới thu thập được, với món pháp khí này, đừng nói là Thiên Giai cao thủ, cho dù là cường giả Thánh Cấp, cũng cần hao tổn không ít công sức mới đánh vỡ được nó. Cho nên, nếu công tử muốn chờ đám người ngoài kia đến ứng cứu. Chỉ sợ, đến khi bọn họ cứu được công tử, công tử cũng đã là một cỗ thi thể rồi!” Thập Tam Nương giờ giờ một cái chuông màu bạc ở trên tay lên lắc lắc trước mặt Trần Vũ, nói.

Trong lòng Trần Vũ không khỏi trầm xuống, nhưng sắc mặt của hắn rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, hắn nhìn hai nàng, nhếch môi lên cười: “Cũng vừa hay, trên tay ta đang có một thứ rất thú vị, các ngươi có muốn thử hay là không?”

Trần Vũ vừa nói, vừa đem một viên đan dược màu hồng phấn, giơ lên trước mặt hai nàng. Hai nàng vừa thấy viên đan dược này, sắc mặt của các nàng liền đen lại.

“Công tử, ngươi vô sỉ!” Thập Tam Nương tức giận mắng.

Mà lúc này, Thập Tứ Nương cũng lên tiếng ngăn Thập Tam Nương lại: “Được rồi, sư tỷ, chúng ta không nên trêu đùa công tử nữa!”

Nàng nói đến đây, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc: “Công tử, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện đứng đắn được rồi chứ?”

Trần Vũ nhìn thấy hai hàng lông mày của nàng nhíu lại, hắn cũng không dám đùa nghịch tiểu xảo gì nữa. Vì lúc này hắn đã phát hiện ra điểm thân mật của các nàng đã rơi mất hơn mười điểm, chỉ còn chưa tới 70 điểm, nếu rơi xuống thêm một xiu nữa, các nàng rất có thể sẽ trở mặt giết người a!

“Không nghĩ đến, chỉ là một viên đan dược lại lợi hại như vậy!” Trần Vũ ở trong lòng âm thầm thở dài một hơi, sau đó liền đem viên đan dược kia cất đi, nói: “Được rồi, các ngươi có vấn đề gì, nói đi!”

Nói đến chuyện chính, cho dù là Thập Tam Nương cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên. Mà trong ánh mắt của Thập Tứ Nương lại có một chút do dự, tay nàng đưa lên mạng che mặt, run run, nói: “Công tử, lát nữa nhìn thấy khuôn mặt của chúng ta, xin công tử đừng có chê cười!”

Nhìn thấy một mảng như vậy ở trước mắt, Trần Vũ liền nghĩ đến một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, tuy trong lòng có chút mong chờ, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết, chuyện này không thể làm bừa được a!

Cho nên hắn vội vàng đưa tay ra ngăn hành động của nàng lại, sau đó nhìn các nàng bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái, nói: “Này, trong nhà các ngươi không phải là có cái quy định gì đó, chẳng hạn như là, bắt buộc một người đàn ông phải cưới các ngươi sau khi thấy được khuôn mặt thật của các ngươi, nếu không thì sẽ bị các ngươi giết chết chứ?”

Nghe Trần Vũ hỏi như vậy, hai nàng không khỏi đưa mắt nhìn nhau, rồi lại quay sang đánh giá Trần Vũ một lượt từ trên xuống dưới.

“Công tử, ngươi làm sao lại có suy nghĩ kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ nơi của công tử sinh sống, có tập tục như vậy sao? Hay, công tử là người đến từ ngoại vực?” Thập Tam Nương hiểu kỳ nhìn kỹ Trần Vũ thêm mấy lượt.

“Không có! Không có!” Trần Vũ vội vàng xua tay, sau đó mới thở ra một hơi, nói: “Là ta ở bên ngoài du lịch, nghe nói có mấy nơi có tập tục như vậy! Ta có chút đường đột, xin hai vị cô nương tha thứ cho!”

“Không sao!” Thập Tứ Nương nói đến đây liền nhìn qua Trần Vũ, xong lại quay sang nhìn tỷ tỷ của mình, nói: “Tỷ, hay là ngươi tháo khăn mặt của ngươi ra trước đi! Ta sẽ tháo xuống sau!”

“Không được, sao ngươi không tháo xuống trước, lại kêu ta tháo trước? Ngươi muốn thì ngươi cứ tháo trước đi!” Thập Tam Nương nghe Thập Tứ Nương đề nghị liền lắc đầu không chịu đồng ý.

“Này, chỉ là tháo khăn che mặt thôi mà, các ngươi không phải chỉ cần tháo cùng một lúc là được hay sao?” Trần Vũ buồn bực chen ngang một câu, nhưng mà rất nhanh hắn liền phát hiện ra mình đại đột đến mức nào.

“Đình! Hệ thống cảnh báo! Do chủ nhân chọc giận Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương, nên điểm thân mật bị trừ hai mươi điểm! Xin chủ nhân lưu ý, khi điểm thân mật rơi xuống dưới năm mươi điểm, hai bên có thể xảy ra thù hận!”

“Ach!” Nghe âm thanh thông báo của hệ thống, Trần Vũ cảm giác như mình mới vừa nuốt phải một con ruồi, hắn có chút đề phòng nhìn hai nữ nhân trước mặt, không biết các nàng có thể sẽ đột ngột xuất thủ giết chết hắn hay là không?

“Hừ!” Thập Tam Nương nhìn Trần Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó mới liếc mắt nhìn sang Thập Tứ Nương, nói: “Muội, ngươi có nghe thấy tên háo sắc này nói gì không? Hắn nói là chúng ta cùng nhau tháo khăn che mặt ra cho hắn xem! Hy vọng là đến lúc đó, hắn không bị chúng ta dọa chết nha!”

Thập Tam Nương vừa nói vừa liếc mắt trừng trừng nhìn Trần Vũ. Trần Vũ trong lòng âm thầm không ngừng kêu lên oan uổng: “Là chính các ngươi kêu tháo khăn che mặt ra cho ta xem a! Làm sao bây giờ lại trừng mắt nhìn ta? Đúng là lòng dạ đàn bà, thâm sâu khó lường mà!”

Thập Tứ Nương cắn cắn môi dưới mấy cái, dứt khoát đưa tay lên kéo khăn che mặt xuống. Thập Tam Nương cũng không chút chần chừ, đem cả khăn che mặt của mình kéo xuống luôn cùng một lúc. Chỉ có điều, sau khi nhìn thấy khuôn mặt thật của các nàng, Trần Vũ không khỏi kinh ngạc hô lên.

“Ồ!”

Hai nàng nhìn thấy biểu hiện của Trần Vũ cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, vì những người từng nhìn thấy khuôn mặt này của các nàng đều có phản ứng tương tự như vậy. Nếu như không kinh sợ thì cũng là vô cùng ngạc nhiên, thậm chí còn có người đã cười phá lên chế giễu các nàng một cách vô cùng tàn nhẫn. Chính vì thế, các nàng vẫn luôn đeo lên khăn che mặt, để che đi dung nhan của mình.

“Có phải công tử cảm thấy khuôn mặt của chúng ta rất kinh khủng hay không?” Thập Tứ Nương vừa kéo khăn che mặt của mình lên, vừa nhìn Trần Vũ hỏi.

Trần Vũ nhìn thấy trong mắt của nàng hiện lên một tia đau khổ, ai oán, cảm tình vô cùng phức tạp. Không biết vì sao, hắn lại đưa tay chạm lên khuôn mặt của nàng, làm cho nàng giật mình đem tay hắn giữ chặt lại, nói: “Công tử, xin người tự trọng!”

Lúc này trong mắt của nàng đã hiện lên một tia lửa giận, Trần Vũ gạt mình, vội vàng đem tay của mình thu trở về lại, hơi chút xấu hổ, nói: “Xin lỗi! Ta không phải là cố ý! Chỉ là... Ta cảm thấy hình xăm trên mặt hai người rất quen thuộc! Hình như ta thấy nó ở đâu rồi thì phải!”

“Thật sao?” Nghe mấy lời này, trong mắt Thập Tứ Nương hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng sau đó liền nghiêm mặt lại, nói: “Công tử, không phải là người đang trêu đùa chúng ta đấy chứ?”

“Không phải!” Trần Vũ quả quyết lắc đầu, sau đó lại nói: “Ta không phải là cố ý lừa các người, ta quả thật đã nhìn thấy khối hình xăm này ở đâu đó rồi! Nhưng mà hiện thời ta lại không thể nào nhớ ra được! Các người có thể chờ ta một chút được không?”

Trần Vũ cũng không đợi cho các nàng đáp ứng, đã trực tiếp gọi cho Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt! Người đang ở đâu, mau ra giúp ta!”

Lúc này, trong đầu Trần Vũ đột nhiên hiện lên một quyển Kim Sách trôi lơ lửng ở trên không trung. Mà Tiểu Nguyệt bị hấn gọi đến, cũng lười biếng ló cái đầu nhỏ của mình ra ngoài: “Chủ nhân, người gọi người ta có việc gì không a?”

Nhìn dáng vẻ lười biếng của nàng, không hiểu sao Trần Vũ lại có một chút cảm xúc phức tạp, nhịp tim của hắn cũng đập nhanh hơn. Hắn vội vàng ho kha một tiếng, sau đó mới bình tĩnh, nói: “Tiểu Nguyệt, người có thể xem giúp ta hình xăm trên người của hai nữ nhân này có lai lịch như thế nào hay không? Ta cảm thấy hai cái hình xăm này rất quen thuộc!”

Trần Vũ vừa nói xong, Tiểu Nguyệt đã thông qua ánh mắt của Trần Vũ đem hai khối hình xăm trước mặt hiện lên trên bảng thông tin. Nàng vừa nhìn thấy, liền kinh ngạc ồ lên: “Ồ, là Chuyển Sinh Án!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chuyện cũ

“Chuyển Sinh Án... Chuyển Sinh Án... A... Thứ này không phải cũng có ở trong thương thành sao? Nhưng thứ này vốn dĩ là một loại bí pháp của cường giả Thần Cấp cơ mà? Làm sao lại có thể xuất hiện ở trên người các nàng?” Trần Vũ vừa nghe được cái danh tự này liền giật mình hồ lên.

Tiểu Nguyệt lắc đầu nói: “Hai cái hình xăm này nhìn như có vẻ rất giống với Chuyển Sinh Án, nhưng độ phức tạp của nó lại ít hơn nhiều! Nó dường như là một bản đơn giản hóa của Chuyển Sinh Án, là một loại truyền thừa nào đó từ cường giả dưới Thần Cấp, truyền lại trong huyết mạch của mình!”

“Vậy cái này đối với các nàng có lợi ích gì hay không?” Trần Vũ nhin không được, liền hỏi thăm.

“Đối với loại truyền thừa này mà nói, nó vừa có lợi mà cũng vừa có hại. Thứ nhất, nó có lợi là vì một khi loại truyền thừa này được kích hoạt, thực lực của các nàng sẽ tăng lên rất nhanh. Có thể nói là, một bước lên trời. Nhưng cũng chính vì thế, mà toàn bộ tiềm lực của các nàng sẽ bị tiêu hao hết, vĩnh viễn không thể nào thăng cấp được nữa. Trong một vài tình huống nó có lợi nhiều hơn là hại. Nhưng mà, loại truyền thừa này cũng không phải là an toàn tuyệt đối. Chính vì thế, ta mới nói là nó vừa có lợi mà cũng có hại. Nếu như trong lúc loại truyền thừa này bị kích hoạt một cách đột ngột, chủ nhân của nó không thể nào kiểm soát được, rất có thể sẽ bị quá tải, bạo thể mà chết. Cái này lại trăm hại mà không có một lợi nào. Loại truyền thừa này, nếu mà so với Chuyển Sinh Án chính thức, có thể nói là kém xa lắm! Thứ này chỉ có thể được gọi là Ngụy Chuyển Sinh Án mà thôi!” Tiểu Nguyệt giải thích một hồi, sau đó có chút bất mãn nói.

Trần Vũ nghe xong, liền kinh ngạc hỏi: “Vậy chẳng phải nói, thứ này như là một quả bom hẹn giờ, có thể kích nổ bất kỳ lúc nào sao?”

“Cũng không hẳn là như vậy?” Tiểu Nguyệt vừa nói vừa thâm ý nhìn Trần Vũ, chớp chớp mắt nói: “Tiểu Nguyệt thấy chủ nhân lo lắng cho bọn họ như vậy, có phải là chủ nhân đã có chút động tâm rồi hay không? Nếu vậy, Tiểu Nguyệt cũng có thể trợ giúp chủ nhân nha!”

Nhìn vẻ mặt này của nàng, Trần Vũ không khỏi có một chút do dự: “Người không phải lại đang hớ ta đấy chứ?”

“Hi hi hi!” Tiểu Nguyệt chỉ che miệng cười mà không đáp.

“...”

“Công tử, công tử! Người không bị sao chứ?” Thập Tứ Nương thấy Trần Vũ đang nói chuyện lại thất thần như vậy, không khỏi có chút lo lắng gọi to.

“A, ta không có việc gì!” Trần Vũ gạt mình, phục hồi tinh thần trở lại.

“Vậy thì tốt!” Thập Tứ Nương thở ra một hơi, vỗ vỗ lên ngực của mình.

Trần Vũ âm thầm nuốt xuống một ngụm nước bọt, rồi nghiêm túc nói: “Các người có biết hình xăm trên người của các người là gì hay không?”

Hai nàng hơi hơi liếc mắt nhìn nhau, rồi Thập Tứ Nương là người trả lời câu hỏi của hắn: “Ta cũng không muốn giấu diếm công tử làm gì, thứ này là Chuyển Sinh Án được các vị thái thượng trưởng lão trong tông môn lưu truyền lại trên người của chúng ta!”

“Tông môn?” Trần Vũ có chút kinh ngạc nhìn thẳng hai nàng: “Các người không phải là đạo tặc trên Lương Sơn hay sao?”

Thập Tứ Nương không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Trần Vũ, mà chỉ nhìn hắn rồi cười cười.

Trần Vũ cảm thấy không khí có chút quái dị, hắn nhin không được, lên tiếng, nói: “Được rồi, các người không muốn nói, ta cũng không hỏi nữa! Sau này chúng ta đường ai nấy đi là được!”

“Công tử, người thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?” Lúc này ánh mắt của Thập Tam Nương liền hip lại, mà Thập Tứ Nương đã vòng sang vây lấy Trần Vũ.

“Các người thật sự muốn ra tay với ta sao?” Trần Vũ móc viên đan dược màu hồng phấn lên cầm ở trên tay, đưa mắt sang nhìn hai nàng.

“Nếu công tử không chê gương mặt của hai tỷ muội chúng ta gớm ghê, chúng ta cũng có thể ở lại hầu hạ công tử nha!” Thập Tam Nương đưa đầu lưỡi ra liếm liếm khóe môi, không ngừng đập đập cây roi trên tay.

Khóe môi của Trần Vũ không khỏi co giật mấy cái, hai nữ nhân này không phải là thích chơi trò bạo lực đấy chứ?

“Được rồi, tỳ, chúng ta không đùa nữa!” Ánh mắt của Thập Tứ Nương có một chút bất đắc dĩ, nàng quả thật là rất sợ vị tỳ này của mình chơi đùa thành thật a!

Thập Tứ Nương tiếp tục nói: “Công tử, thật ra thân phận của chúng ta cũng không phải là không thể nói cho công tử biết. Nhưng trước lúc đó, ta cũng muốn nhắc nhở công tử một câu, biết càng nhiều, phiền phức sẽ càng lớn!”

“Phiền phức? Ta không sợ nhất là phiền phức! Nếu ta đoán không nhầm thì Chuyển Sinh Án ở trên người của các ngươi cũng không phải là bản hoàn chỉnh, cùng lắm thì chỉ được xem như là Ngụy Chuyển Sinh Án mà thôi!” Trần Vũ cười nói.

“Cái gì?” Cả hai nàng lúc này đều kinh hô lên, hai nàng không nghĩ đến người thiếu niên trước mặt lại biết được điều này.

Thật ra, ngay chính các nàng cũng không biết rõ lai lịch của hình xăm trên mặt mình. Mãi cho tới thời gian gần đây, tông môn đột nhiên gặp phải một trận huyết tẩy, lúc đó, các nàng mới biết được bí mật ở trên người của mình.

“Không cần phải kinh ngạc! Loại án kỷ này ở trong gia tộc của ta cũng có, chỉ có điều nó là Chuyển Sinh Án hoàn chỉnh hơn nhiều, không có bất kỳ tí vết nào. Vói lại, thứ này cũng không thể dùng lung tung được, chỉ có thể dùng khi lúc gia tộc gặp nguy cấp nhất mà thôi!” Nói đến điểm này, trong giọng nói của Trần Vũ lại hiện lên vẻ tự hào.

Hai nàng nghe được, thì càng tin là thật!

Trần Vũ lại tiếp tục nói: “Vói lại, ta cũng biết được một loại phương pháp có thể giải quyết vấn đề của các ngươi, để các ngươi có thể hoàn chỉnh kế thừa được lực lượng truyền thừa, mà không hề nguy hiểm đến tính mạng. Tương lai, còn có thể tiếp tục tu luyện nâng cao thực lực của mình lên nữa!”

“Là thật!” Cả hai nàng đều vô cùng kinh hi, đưa ánh mắt nóng bỏng của mình nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ có chút chột dạ, vội ho khan một tiếng: “Chuyện này ta đương nhiên là không gạt các ngươi rồi! Nhưng các ngươi cũng chớ có mừng vội! Hiện tại năng lực của ta không thể nào mà làm được, chỉ có thể chờ ta lịch luyện xong, trở về gia tộc, nhờ mấy vị trưởng bối trong nhà hỗ trợ, thì may ra mới giải quyết được!”

Hai nàng nghe như vậy, vẻ nóng bỏng trong mắt liền giảm xuống rất nhiều, tuy có hơi chút thất vọng, nhưng đối với các nàng mà nói, mấy lời này của Trần Vũ cũng coi như là ngọn nến thấp sáng lên hy vọng của các nàng rồi.

Mấy năm gần đây, lần lượt nhìn thấy những vị tỳ muội thân quen bên cạnh mình vì kích hoạt án kỷ trên người, mà bạo thể chết, các nàng thật sự đã mất đi hết hy vọng. Bây giờ, hy vọng lại lần nữa thấp sáng, các nàng làm sao không thể vui mừng cho được.

“Công tử, thật ra chúng ta cũng không muốn lừa gạt công tử, mà bởi vì tông môn của chúng ta liên quan đến tiền triều. Một khi lời nói để lộ ra ngoài, không những là những tỳ muội đã mai danh ẩn tích của chúng ta, mà ngay cả gia tộc ở phía sau của công tử cũng sẽ bị liên lụy rất lớn! Cho nên, ta không nói ra chuyện này, là vì muốn tốt cho công tử mà thôi!” Thập Tứ Nương áy náy nhìn Trần Vũ nói.

Trong mắt của nàng, Trần Vũ có thể cảm nhận được một tia bi thương rất sâu đậm. Trần Vũ không biết là các nàng đã trải qua chuyện gì mà lại bi thương đến như vậy. Bởi vì, hẳn cũng không phải là người của thế giới này, cho nên chuyện về tiền triều hẳn không hề hay biết một chút nào. Hẳn chỉ cảm thấy, hai cô gái này thật sự là rất đáng thương, đến cả danh tính của mình mà cũng không thể để lộ ra cho người bên cạnh biết, cả khuôn mặt xinh đẹp cũng bởi vì tiền nhân lưu lại huyết mạch mà trở nên xấu xí, không dám lộ ra ngoài.

“Có phải công tử cảm thấy chúng ta rất đáng thương, đúng không?” Trong giọng nói của Thập Tứ Nương kèm theo mùi vị của sự chua xót, nàng cười khẽ một tiếng, rồi tiếp tục nói: “Chúng ta từ lúc sinh ra, đã không có được sự lựa chọn của mình. Bởi vì chúng ta là cô nhi, được tông môn đem về nuôi dưỡng, chăm sóc. Tông môn cho chúng ta thực lực, cho chúng ta địa vị được người người kính ngưỡng. Nhưng mà, không có ai biết được, chúng ta thật ra chỉ là công cụ để bọn họ phục quốc mà thôi!”

Nói đến đây, giọng nói của nàng càng trở nên băng lãnh hơn: “Ha ha ha, phục quốc! Bọn họ nghĩ đến trăm kể nghìn kể để phục quốc, nhưng cuối cùng, bọn họ còn chưa kịp phục quốc, thì nội bộ đã đấu đá nhau. Rồi có người phản bội, chạy đi thông tri cho giặc, khiến cho tông môn trong một đêm bị huyết tẩy, từng người, từng người đều ngã xuống. Su phụ của ta, đại tỳ, nhị tỳ, rồi ngay cả tam tỳ, tứ tỳ... cũng vì bảo hộ bọn ta mà lần lượt bị giết chết. Bọn họ vì ai mà hy sinh, bọn họ vì ai mà bỏ mình? Thật sự là đáng sao? Công tử nói, thật sự là đáng sao?”

Nói đến cuối cùng, giọng nói của nàng đã không thể kiềm được mà run lên.

“Oanh!”

“Ha ha ha, cuối cùng thì ta cũng phá được rồi! Tiệp nhân, mau đi chết đi!” Kết giới đột nhiên bị phá vỡ, rồi một cái vuốt rồng to lớn từ trên trời giáng xuống, chụp về phía Thập Tứ Nương.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Bức phù điêu trên cửa đá

“A, tránh mau!”

“Hắc Long, dừng tay!”

“A!”

Chi thấy một bóng người bị cái vuốt rồng này đập bay ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“A! Tại sao lại là người?” Hắc Long kinh hoàng hô lên một tiếng.

Mà lúc này, trên bầu trời mây đen cũng bắt đầu kéo đến, từng tia sấm chớp kéo giật đi từng, làm cho toàn thân của Hắc Long như muốn nổi lên từng cái mụn nhọt, nó run lẩy bẩy hô to: “Ta không có ý a! Lão Thiên, người chớ có trừng phạt ta a!”

Hắc Long vừa nói, vừa bay tới gần chỗ Trần Vũ. Thập Tứ Nương cũng nhanh chóng đỡ Trần Vũ ngồi dậy.

“Công tử, ngươi không sao chứ?” Trong lòng nàng vô cùng lo lắng, vì một kích vừa rồi của Hắc Long không hề nhẹ một chút nào.

“Tránh ra, ai cho ngươi đụng vào hần!” Nhưng mà lúc này, đột nhiên một bóng người lao tới, đẩy Thập Tứ Nương ra ngoài.

Bây giờ đám người Bạch Ngạn, Hương nhi, Trần Minh cũng đã chạy tới bên này rồi.

“Ta... khụ... không sao...” Trần Vũ vừa nói vừa ho khan một tiếng.

Cũng may trên người hần và Hắc Long có khế ước ràng buộc, nên vừa rồi khi công kích của Hắc Long tiếp xúc lên người hần, liền có một tầng màn chắn vô hình đem công kích đó cản lại. Nhưng mà lực chấn động quá lớn, mới khiến cho Trần Vũ bị đánh bay ra ngoài.

“Hừ, ngươi còn cậy mạnh!” Tiểu Phuong rất là bất mãn nhìn hần, nhưng Trần Vũ có thể thấy được trong mắt của nàng tràn đầy quan tâm.

“Công tử ngươi không sao chứ?” Hương nhi cũng đi tới hỏi thăm.

Trần Vũ nhìn mọi người xua xua tay, nói: “Ta thật sự không có việc gì! Các ngươi không cần phải lo lắng!”

Nói xong, Trần Vũ liền vội vàng đứng thẳng dậy, mặc dù còn hơi đau nhức, nhưng căn bản thì hần cũng không bị thương gì nghiêm trọng.

Tiểu Phuong thấy hần bình an vô sự mới thở ra một hơi, sau đó ánh mắt của nàng tập trung lên người của Thập Tứ Nương, nàng rút kiếm chỉ về phía Thập Tứ Nương: “Tiện nhân, tại sao ngươi muốn làm tổn thương hần?”

Mà Bạch Ngạn cũng vây Thập Tam Nương lại.

“Dừng tay!” Trần Vũ lập tức hô lên, rồi kéo tay Tiểu Phuong ra phía sau lưng mình: “Không được đánh nhau! Tất cả đều là người mình cả! Sau này các nàng sẽ đi theo ta, là cận vệ của ta, ta không cho phép các ngươi động thủ với các nàng!”

“Hừ!”

Trần Vũ đã nói như vậy rồi, mọi người cũng không tiện nói gì, nhưng Tiểu Phuong thì rất bất mãn hừ lên một tiếng. Mà hai tỷ muội Bạch Ngạn, Hương nhi cũng dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương. Trần Vũ nhìn thấy tình cảnh như vậy, hần cảm giác có chút đau đầu. Cho nên hần vội vàng lên tiếng: “Được rồi, Thập Tam Nương, Thập Tứ Nương, hai người cùng với Hắc Long đi theo ta vào bên trong miếu. Những người còn lại thì bảo vệ bên ngoài đi!”

Hần nói xong, cũng không đợi cho mọi người có đồng ý hay không, kéo theo hai nàng Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương chạy tới chỗ của Kim Thiên Thử đang đứng. Con chuột này đã đứng trước miếu chờ đợi rất lâu, nó vừa thấy Trần Vũ đi tới liền vui mừng kêu lên “chít chít”. Hắc Long đi theo phía sau ba người, hơi liếc mắt nhìn Kim Thiên Thử một chút, con chuột này liền sợ hãi nhảy lên trên vai Trần Vũ mà kêu lên loạn xạ.

“Được rồi! Chúng ta đi vào thôi!” Trần Vũ quay sang nhìn Hắc Long một chút, rồi xoa xoa đầu Kim Thiên Thử, ra lệnh cho nó chạy vào bên trong miếu để dẫn đường.

Con chuột này lập tức quay sang Hắc Long kêu lên “chít chít”, rồi giơ tay múa chân dọa nạt một phen, sau đó mới chịu chạy đi vào bên trong miếu. Hắc Long coi như mất mù, tai điếc không thèm để ý đến nó nữa.

Từ bên ngoài nhìn vào, ngôi miếu này có chút hoang tàn, âm u, không khí ở bên trong cũng bốc lên mùi ẩm mốc rất khó chịu. Trần Vũ không dám hít vào mùi vị ở chỗ này, hần vội vàng bị mũi rồi bước vào. Khi chân hần vừa đặt xuống đất, cánh cửa phía sau lưng cũng đột nhiên đóng lại. Mà những người còn lại đều bị hất văng ra ngoài.

Trong lòng Trần Vũ âm thầm kêu lên không ổn, liên hệ của hần với Hắc Long đã tạm thời biến mất không thấy đâu nữa, mà khung cảnh xung quanh lại trở nên tối om như mực.

“Công tử, công tử! Ngươi đâu rồi?” Cả Thập Tứ Nương và Thập Tam Nương đều lo lắng hô lên.

Ngay cả Hắc Long cũng giật mình, nói: “Ồ, làm sao liên hệ giữa ta và hần bị cắt đứt rồi! Ngay cả Hắc Long Giới của ta cũng không thể kết nối được a! Xong, chuyện này mà tên tiểu tử đó không thể trở ra, Hắc Long ta coi như bị lộ lớn rồi!”

Mà một màn vừa rồi đám người Bạch Ngạn, Tiểu Phuong đều đã nhìn thấy, nên tất cả bọn họ đều vội vàng chạy tới bên này. Tiểu Phuong là người lo lắng nhất, nàng nhìn Hắc Long nói: “Hắc Long đại nhân, tại sao các người lại ở ngoài này, còn Trần Vũ đâu rồi?”

“Ta không biết được a! Bọn ta đang đi vào cùng với hần, nhưng không biết làm sao bị kết giới ở bên trong hất ra ngoài, mà hần với con chuột kia lại bị kéo vào bên trong!” Hắc Long cũng không thể nào giải thích được chuyện kỳ lạ vừa rồi, chẳng lẽ bên trong cái miếu hoang này lại có một vị cường giả nào ở bên trong hay sao?

Càng nghĩ, Hắc Long càng cảm thấy sợ hãi.

“Hắc Long đại nhân, vậy ngài có cách nào đem Trần Vũ cứu ra hay không a?” Tâm tình của Tiểu Phuong lúc này rất rối loạn, nàng không biết vì sao, sau lần kia nhìn thấy huyền ảnh của Trần Vũ, cảm giác của nàng với Trần Vũ càng lúc càng kỳ lạ. Cái cảm giác này, nàng cũng không thể nói rõ là cảm giác như thế nào nữa.

“Đề ta thử một chút xem!” Hắc Long trả lời, sau đó liền đi tới trước cửa miếu, vung long bào của mình lên đánh xuống.

Chỉ có điều, công kích của hần vừa đập lên cánh cửa kia, liền cảm giác như là một viên đá bị ném và trong biển sâu, không có một chút tác dụng nào. Mọi người thấy thế, đều không khỏi trầm mặc xuống.

Lúc này Hắc Long cũng nổi nóng, nó rống to một tiếng: “Hừ, ta không tin chỉ bằng một cái miếu nhỏ nhỏ này cũng có thể cản được bản Hắc Long ta!”

Nó nói xong, lại liên tục vung long bào lên nên mạnh lên cánh cửa. Lần này, đột nhiên một luồng khí kinh mạnh mẽ, trực tiếp đem công kích của Hắc Long phản chấn lại, đem nó hất bay ra ngoài. Trong lòng Hắc Long âm thầm kinh hãi kêu lên một tiếng, mà mọi người nhìn thấy như vậy cũng sợ đến ngây người. Cuối cùng bên trong ngôi miếu này chứa đựng bí mật gì, mà ngay cả cánh cửa cũng khó xông vào đến như vậy?

Trong lúc mọi người còn đang thất thần, thì ở bên trong miếu hoang Trần Vũ cũng đưa mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Vừa rồi, ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, hần cảm giác cảnh vật xung quanh dường như biến mất không thấy đâu nữa, nhưng rất nhanh, ánh mắt của hần bắt gặp được một tia sáng hắt lại về phía này. Tia sáng này, là ánh sáng phát ra từ một ngọn đèn được treo lơ lửng ở trên không trung. Nói là treo, nhưng thật ra, chính nó đang treo lơ lửng ở phía trước mặt của Trần Vũ. Trần Vũ không tự chủ được nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Chít chít!”

Không biết là con chuột này từ bên trong cái lỗ nào chui ra, lại kêu lên mấy tiếng hối thúc Trần Vũ đi về phía trước. Trong lòng Trần Vũ tràn ngập sự tò mò, hắn không biết, tại sao cánh cửa phía sau lại chỉ đem hắn và Kim Thiên Thử nhốt lại, còn những người khác thì lại bị đẩy ra ngoài. Đặc biệt là con chuột này, nó có vẻ như rất quen thuộc với nơi này. Nhưng chuyện này không còn quan trọng nữa, vì dù sao hệ thống cũng không cảnh báo có gì nguy hiểm, hắn cứ việc đi theo nó là được.

Kim Thiên Thử dẫn theo Trần Vũ đi lòng vòng một hồi, mới đi đến một cái cửa đá, tới đây thì Kim Thiên Thử dừng lại, trong miệng nó không ngừng kêu lên “chít chít”. Ý nó báo với Trần Vũ là bên trong cánh cửa đá này có bảo vật, nhưng nó thì không có cách nào mở ra cánh cửa đá này được, cho nên nó cũng không biết bên trong là gì.

Trần Vũ hơi đưa mắt nhìn lên cửa đá một chút, hắn thấy bên trên cánh cửa đá này có khắc một bức phù điêu, hai bên cánh cửa thì viết xuống mấy dòng chữ nhỏ li ti, vô cùng phức tạp, trên đó đã có mấy chữ bị hỏng, không còn rõ nét. Trần Vũ thông qua hệ thống thì biết được một ít thông tin ghi lại ở trên đó, đại khái là.

“Năm Thiên Nguyên thứ nhất, Thần Phượng giáng thế, thập quốc tranh hùng, máu nhuộm vạn dặm. Quốc gia diệt vong, thân chất thành đồng. . . Thần Phượng tức giận, hòa thiệu vương triều. . .”

Phía dưới, Trần Vũ còn thấy có người đề chữ, tự xưng là Thi Nhân. Trần Vũ cảm thấy cái tên này có chút quen mắt, nhưng hắn lại không nhớ rõ là nghe được ở chỗ nào. Cho nên hắn mới ngược đầu lên, nhìn kỹ bức phù điêu một chút. Hắn nhận ra được, trên bức phù điêu này đang vẽ chính là cảnh núi sông ở Phượng Hoàng lĩnh. Khung cảnh rất đẹp, chắc có lẽ là hình ảnh của Phượng Hoàng lĩnh lúc trước khi bị chìm Phượng triều rụi. Trong khung cảnh này, còn có một con chim lớn đứng ngao nghể trên một đỉnh núi, ngửa cổ lên trời cất cao tiếng gáy của mình. Sau đó, là cảnh buôn bán nhộn nhịp, người đi kẻ tới vô cùng tấp nập. Những hình ảnh này cứ lần lượt trôi qua, đến cuối cùng, hình ảnh của một con chim lửa to lớn, há miệng phun ra một mối lửa, thiêu rụi cả một vương triều.

Nhìn đến đây, trong lòng Trần Vũ không khỏi cảm khái một hồi, hắn không nghĩ đến, chuyện kể về chìm Phượng Hoàng lại là thật. Trần Vũ có chút xúc động, đưa tay chạm vào từng nét điêu khắc trên phù điêu. Ngay lúc bàn tay của Trần Vũ chạm vào cánh cửa, một tia sáng đột nhiên lóe lên, kéo cả người hắn biến mất ngay tại chỗ.

“Chít chít!” Kim Thiên Thử hét hoảng kêu lên mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Uống trà

Trần Vũ cảm giác như cả cơ thể mình bị một thứ gì đó hút mạnh vào, không gian trước mặt cũng trở nên tối sầm lại. Trong đầu Trần Vũ cũng trở nên trống rỗng.

Không biết là trải qua bao lâu, Trần Vũ mới cảm nhận được một vài tia sáng soi vào trong mắt. Hắn hơi nheo mắt lại, rồi nhìn ra xung quanh. Hắn thấy có một người đàn ông trung niên đáng người nho nhã, mặc trên người một bộ y phục văn nhân thời cổ đại, đang ngồi trước một cái bàn gỗ, trên tay người này cầm lấy một tách trà bằng ngọc, miệng hơi nhấp một ngụm, sau đó mới nhìn Trần Vũ mỉm cười.

“Ông là ai?” Trần Vũ cảm thấy hiếu kỳ khi nhìn thấy người đàn ông này, hắn cũng không biết rốt cuộc mình bị đưa đến nơi nào.

“Ta là ai?” Người đàn ông này hơi ngần ra, sau đó mới thở dài một hơi: “À, tên của ta sao? Ta đã quên mất từ lâu rồi! Ta chỉ nhớ là mọi người vẫn thường gọi ta bằng cái tên Thi Nhân.”

“Thi Nhân? Ngài chính là người viết chữ lên trên cánh cửa đá kia?” Trần Vũ không khỏi kinh ngạc, hô lên.

Chỉ có điều người đàn ông tên Thi Nhân này lại lắc đầu nói: “Đó chỉ là di bút ta lưu lại khi còn sống mà thôi!”

Vừa nghe xong câu này, Trần Vũ không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy sau lưng của mình đang lạnh toát!

“Đừng sợ! Ta không phải là quỷ hồn, cũng không thể hại người! Ta chỉ là một tia thần niệm còn sót lại mà thôi, cậu bé, người hãy ngồi xuống đây đi!” Người đàn ông trung niên vừa nói vừa vỗ vỗ lấy chỗ ngồi ở bên cạnh mình.

Trần Vũ cắn răng một cái, dứt khoát đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên này, ngồi xuống. Chỗ ngồi này được lót bằng một miếng bồ đoàn, cho nên ngồi lên cảm giác rất là thoải mái.

Người đàn ông trung niên nâng lấy bình trà ở trên tay, sau đó vừa nói, vừa rót một ly đầy đưa tới trước mặt Trần Vũ: “Đây là loại trà Tuyết San Cổ Thụ, là một loại trà được lấy từ lá của Thần Thụ mọc ở trên Tây Côn Lĩnh. Phạm nhân chỉ cần uống vào một ngụm, toàn thân liền thoát thai hoán cốt, sống đến trăm năm, cả đời vĩnh viễn không có bệnh tật. Mà đối với kẻ luyện võ như chúng ta, cũng là vật báu vô giá, có thể thay da đổi thịt, phạt cân tẩy tủy, tăng cường thêm thể chất và sức mạnh. Nhưng mỗi một người, nhiều nhất chỉ có thể uống được bảy lần, những lần sau sẽ không có một chút tác dụng nào. Mà mỗi một lần phải cách một khoảng thời gian mới có thể uống tiếp, nếu không, cơ thể rất có thể sẽ không chịu đựng nổi, bạo thể mà chết!”

Trần Vũ đưa hai tay bụng lấy ly trà, trong ánh mắt của hắn có một chút kinh ngạc, lại thêm mấy phần nghi hoặc. Nhưng hắn cũng không cần nghĩ nhiều, trực tiếp đem ly trà trước mặt uống một hơi cạn sạch.

“Người không sợ ta hạ độc sao?” Người đàn ông trung niên nhìn Trần Vũ thâm ý cười.

Trần Vũ vừa mới nuốt xuống một ngụm, hắn liền tròn trĩnh hai mắt lên nhìn.

Lại muốn chơi ta nữa sao?

Lúc này, Trần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân nóng rang, nhịp tim cũng trở nên đập nhanh hơn mấy lần. Cái cảm giác này, làm cho Trần Vũ cảm thấy giống như là, máu ở trong người mình đang không ngừng sôi trào lên vậy. Trần Vũ cảm thấy rất khó chịu, từng khối cơ bắp trên người hắn như là bị kiến bò, vừa ngứa lại vừa nóng rát, thống khổ không thể nào mà tả nổi.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được bảy điểm sức mạnh, bảy điểm thể chất!”

Nhưng đúng vào lúc này, Trần Vũ lại nghe được âm thanh thông báo của hệ thống, trong lòng hắn liền sững sờ không thôi. Nhưng chỉ một lát, hắn liền mừng rỡ muốn lao tới ôm lấy người đàn ông ở trước mặt thật chặt, thân ái cảm tạ một phen.

Trần Vũ đưa hai mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên trước mặt, trong hai mắt của hắn đang không ngừng phát ra ánh sáng lấp lánh, nói: “Tiền bối, người có thể cho ta thêm một chén nữa được không?”

Nhìn thấy dáng vẻ vừa rồi của Trần Vũ người đàn ông trung niên đã phải trừng to hai mắt, vô cùng kinh ngạc. Cả đời của ông ta, chưa từng có một ai dám ở trước mặt mình uống trà một cách thô thiển như vậy.

Quả thật thì vừa rồi Trần Vũ uống trà, chẳng khác nào là trâu uống nước, chẳng có một chút phong phạm văn nhân nho nhã nào cả. Nhưng ông ta dù sao cũng là người đã từng nếm trải đầy đủ tư vị của một đời người, không thể nào lại để ý đến mấy thứ này. Ông ta nhìn Trần Vũ cười một cách vui vẻ, nói: “Người trẻ tuổi, quả nhiên lúc nào cũng thật thú vị!”

Ông ta nói xong, cũng rót cho Trần Vũ một ly đầy, sau đó tự mình nâng lấy ly trà của mình lên, nhấp từng ngụm một, thưởng thức một cách rất là tao nhã. Trần Vũ thấy thế, cũng lập tức làm theo, không dám lơ đãng như lúc trước. Lần này, cảm giác nóng rất kia không còn mãnh liệt như vậy nữa. Trần Vũ chỉ cảm thấy, trong cơ thể mình dường như có một dòng nước ấm, rót đều vào trong mạch máu, chạy thẳng đến từng thớ thịt, bắt đầu trui luyện, tăng cường sức mạnh của chúng lên từng chút một. Thậm chí, Trần Vũ còn cảm nhận được xương cốt của mình cũng được trải qua một lần tẩy rửa, bền chắc hơn rất nhiều.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được sáu điểm sức mạnh, sáu điểm thể chất!”

Lại một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, tuy lần này bị giảm mất một điểm, nhưng cũng đủ làm cho Trần Vũ sướng đến phát điên. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, việc uống trà lại sáng khoái đến như vậy! Sau này nếu như có thời gian, hắn nhất định phải thường xuyên uống trà như vậy mới được!

Trần Vũ lại nhìn sang ấm trà trước mặt, hắn có chút ngượng ngùng, nói: “Tiền bối, ta lại uống hết chén trà này rồi, tiền bối có thể để cho ta rót thêm một chén nữa hay không?”

Lần này, người đàn ông trung niên có mấy phần kinh ngạc, ông ta không nghĩ đến, Trần Vũ có thể uống liên tục hai ly trà mà không hề bị gì. Ông ta nhìn Trần Vũ, hơi thăm dò một chút: “Người trẻ tuổi, người thật sự muốn uống nữa sao?”

Trần Vũ không chút do dự, gật đầu, đáp: “Đương nhiên là muốn! Tiền bối, ta cảm thấy vị của trà này rất thơm, và ngọt nha! Uống vào tinh thần vô cùng sáng khoái, cơ thể cũng cường tráng hơn rất nhiều! Nếu như ngày nào ta cũng được ngồi uống loại trà này, bảo đảm sẽ sống rất lâu nha!”

“Ha ha ha!” Người đàn ông trung niên nghe Trần Vũ nói như thế liền phá lên cười, sau đó lắc đầu, nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ nữa! Loại trà này rất hiếm! Mỗi một vạn năm, lá của Thần Thụ mới có thể cho thu hoạch một lần. Mà mỗi một lần, chỉ có thể thu được một trăm cân. Tính đến nay, cây thần thụ này cũng chỉ mới cho thu hoạch có bảy lần, người nói xem, số lượng của loại trà này có thể tồn được bao nhiêu? Mấy trăm năm trước, ta may mắn lắm, mới kiếm được mấy cân để dành uống. Đến hiện tại, chỉ còn lại có một bình trà này để chiêu đãi cho người! Người nói xem, thứ này có thể để kiếm hay không?”

Trần Vũ nghe xong liền không khỏi tắc lưỡi, hắn không thể ngờ đến, chỉ là một thứ trà nhìn đơn giản như vậy, lại khó kiếm như thế!

Không được, hắn nhất định phải tận dụng cơ hội này, uống hết bình trà mới được!

“Tiền bối...”

Trần Vũ vừa mới lên tiếng, người đàn ông trung niên cũng không có kiên nhẫn nữa, trực tiếp đem bình trà đầy về phía hắn, nói: “Được rồi, số trà còn lại người tự dùng lấy đi! Nhưng nhớ là chớ có cố sức, nếu thấy không ổn thì hãy dừng lại! Coi như đây là một lần cơ duyên của người đi!”

“Đa tạ tiền bối!” Trần Vũ vô cùng cảm kích, liền lấy bình trà nâng lên, rót vào cho mình một chén đầy, sau đó uống vào từng ngụm, từng ngụm.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được năm điểm sức mạnh, năm điểm thể chất!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được bốn điểm sức mạnh, bốn điểm thể chất!”

“...”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được một điểm sức mạnh, một điểm thể chất!”

Trần Vũ uống liên tiếp mấy tách trà, cho đến khi hệ thống thông báo không nhận được bất kỳ một điểm tăng cường nào nữa, hắn mới chịu dừng lại.

Đến lúc này, người đàn ông trung niên trước mặt không khỏi cười phá lên: “Tốt! Rất tốt! Ta thật sự không nghĩ đến ngay ở lần đầu tiên, lại có người có thể uống một hơi cạn sạch bình trà này! Không hổ là người do ông trời định sẵn để đến gặp ta a!”

Nghe được mấy lời này, trong lòng Trần Vũ có một chút dự cảm, hắn nói ra: “Ý của tiền bối là...”

“Đúng, ta chính là người đã mời người đến đây! Và đây cũng là cơ duyên của người!” Nói đến đây, bỗng nhiên trên người của người đàn ông này tản ra một luồng khí tức vô cùng khổng lồ.

Trần Vũ cảm thấy cơ thể mình như sắp bị xé tan ra thành từng mảnh nhỏ. Cả thể giới, dường như cũng bị nó chấn cho vỡ vụn. Luồng khí tức này, thật sự quá mức khủng bố, nó so với khí thế của lão đại sư Trần Y Minh ở trong Trần Gia thôn còn muốn cường đại hơn gấp trăm ngàn lần.

Không, phải nói là, khí tức của lão đại sư Trần Y Minh kia so với luồng khí tức này, chỉ là sáo kiến mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tinh huyết Phượng Hoàng

Bị luồng khí thể khủng bố này bao trùm lấy, Trần Vũ cảm giác như mình sắp bị nghiền nát thành bột phấn. Nhưng may mắn là, người đàn ông trung niên trước mặt cũng không có nhằm vào hắn, khí thể vừa tản ra liền nhanh chóng thu lại.

“Người trẻ tuổi, người không cần phải sợ! Ta cũng không cần biết người là ai, và người từ đâu mà đến. Ta chỉ cần biết rằng, người là người có thể mở được cánh cửa đá kia, như vậy là đủ rồi! Bởi vì, cánh cửa đá này là một món thần vật, người mở được nó chỉ có Thiên Nhân được phái đến mà thôi!” Nói đến đây, trong giọng nói của người đàn ông này trở nên trầm

lắng, và có chút hoài niệm.

Ông ta lại tiếp tục nói: “Thật ra, ta cũng không phải là nhân loại, trong cơ thể ta mang một nửa dòng máu của Tiên Tộc, còn một nửa còn lại mới là nhân tộc. Nhớ năm đó, khi ta còn trẻ, ta thường hay đi lui tới khắp nơi trên lục địa, quen biết rất nhiều bằng hữu, qua lại rất nhiều thành trì. Nhưng mà, cho đến một hôm, khi ta gặp được nàng, thế giới của ta đã hoàn toàn thay đổi. Nàng là con chim Phượng Hoàng ở trên trời cao, mang huyết mạch vô cùng cao quý, còn ta chỉ là một người thi nhân lang bạc, không một chút tiền đồ. Nàng kiều sa như một đóa hoa trong hải dương mệnh mộng, lại rực rỡ như ánh sáng của mặt trời chói lọi. Ta đã yêu nàng, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngay cái lần, nàng hóa thân thành một nàng thiếu nữ, đẹp đẽ và gọi cảm ngâm mình trong dòng sông ấm áp ấy.

Đêm hôm đó, ta đã không thể nào ngủ được. Trong tâm trí ta, tất cả đều là hình bóng của nàng. Và ta đã thề, ta thề rằng, một ngày nào đó, ta sẽ biến nàng thành nữ nhân của ta, vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình ta!

Ta đã quá yêu nàng, yêu một cách điên cuồng. Ta đã biến đỉnh núi mà nàng đang sinh sống thành một nơi để người người kính ngưỡng, ta đã biến cả một vương triều, thành một nơi vĩnh viễn thờ phụng cho nàng. Ta làm tất cả những việc đó đều là vì nàng, ta thậm chí còn làm cả một hành cung để cho nàng ở lại, xem nàng như một nữ hoàng. Nhưng tất cả những điều ta làm, nàng đều chứng mất chẳng thêm bận tâm. Thậm chí ngay cả một cái liếc mắt, nàng cũng chưa hề ban tặng cho ta.

Ta không cam tâm, ta thật sự không cam tâm!

Cho nên, ta đã dùng biện pháp đê hèn nhất, chiếm lấy thân xác của nàng. Sau đêm đó, nàng hận ta. Nàng hận ta đến nỗi đã đem cả đỉnh núi đó đốt cháy thành tro tàn, cả một vương triều trở thành biển lửa. Nhưng, ta là kẻ gây ra tất cả tội lỗi đó, lại không dám đối mặt với nàng. Ta đã bỏ trốn, bỏ trốn đến một nơi thật xa. Và kể từ đó, ta không bao giờ được gặp lại nàng nữa.

Sau một thời gian phiêu bạc, khi ta một lần nữa quay trở lại nơi đó, mọi thứ đã trở nên hoang tàn. Và nàng, đã vĩnh viễn biến mất, không còn thấy đâu nữa. Ta nghe có người nói rằng, nàng đã hóa thành biển lửa, chui vào trong lòng đất. Lại có người nói, nàng hóa thân thành một con chim phượng, bay thẳng lên bầu trời, biến vào hư không.

Những lời đồn đãi đó, ta đều không tin, vì ta biết, nàng là một con chim Phượng Hoàng cao quý, một khi nàng không tìm được ta trả thù, nàng nhất định sẽ không bỏ đi dễ dàng như vậy. Và cuối cùng, cho đến một ngày nọ, ta cũng tìm gặp được nàng. Nhưng đó cũng không phải bản thể của nàng, cũng không phải là nàng lúc hóa thân thành thiếu nữ. Mà, đó là một tia tàn niệm cuối cùng nàng lưu lại trên thế gian này.

Lúc này ta mới biết, thì ra đêm hôm đó, sau khi nàng bị ta cưỡng ngạnh chiếm đoạt thân thể, nàng đã bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng. Vì nàng là Phượng Hoàng, trước khi chưa bước vào Thần Cảnh, tuyệt đối không thể thất thân, nếu không máu huyết sẽ bị nghịch chuyển, bạo thể mà chết.

Ta đã thật sự rất hối hận! Ta không nghĩ đến, vì một ham muốn nhất thời của mình, mà đã hại chết đi người ta yêu thương nhất!

Nàng chết đi, thứ nàng lưu lại chỉ là một giọt máu huyết. Nàng nói với ta, đây chính là giọt máu ẩn chứa sức mạnh bản nguyên của nàng. Chỉ cần có thể kích hoạt để cho nó thức tỉnh, nàng sẽ một lần nữa sống lại. Nhưng đáng tiếc, cả đời ta lại không thể nào đem giọt máu này làm cho thức tỉnh, vĩnh viễn không thể cho nàng sống lại thêm một lần nào nữa.

Trước lúc ta chết, ta đã từng gặp một vị tiên bối, vị tiên bối này tự xưng là Thần Kim Quy. Ông ấy nói, nếu ta đem tính mạng của mình ra đánh đổi, ông ấy sẽ phái xuống một Thiên Nhân, có thể đem giọt máu Phượng Hoàng này làm cho thức tỉnh, để nàng một lần nữa trùng sinh, sống lại. Vì nàng, dù ta bỏ cả tính mạng của mình, ta cũng không hề tiếc nuối. Cuối cùng, ta cũng quyết định thử một phen. Và ngày này, ta cũng chờ được rồi!”

Nói đến cuối cùng, người đàn ông trung niên này mới lấy từ trong người ra một vật thể màu đen, to chừng cỡ nắm tay, và một miếng ngọc bội đưa cho Trần Vũ, nói: “Vật thể có hình thù như quả trứng này, chính là giọt tinh huyết của nàng lưu lại, còn miếng ngọc bội này là ta đặc biệt dùng để lưu lại một chút thần niệm của nàng. Thời gian của ta không còn nhiều nữa, ta hy vọng là người có thể thay ta, đem nàng phục sinh trở lại, chiếu cố cho nàng thật tốt! Có như thế, ta ở thế giới bên kia cũng được yên lòng!”

Vừa dứt lời, hình ảnh của người đàn ông trung niên này dần dần biến mất. Sau đó, cả căn phòng cũng biến mất. Cuối cùng, Trần Vũ chỉ cảm thấy trong đầu của mình ong ong một hồi, rồi hắn thấy mình đang đứng ở trên một chỗ đất trống, bên cạnh hắn là một con chuột lông vàng, không ngừng kêu lên chít chít!

“Vũ, người không sao chứ?” Tiểu Phụng vừa thấy Trần Vũ xuất hiện liền vui mừng chạy tới.

Mà lúc này, những người khác cũng chạy tới theo.

“Ồ, cái miếu vừa rồi biến đâu mất rồi?” Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc nhìn ra bốn phía xung quanh.

Tất cả mọi người cũng đều kinh ngạc nhìn khoảng không ở trước mặt mình. Nhưng lúc này Trần Vũ cũng không quan tâm được nhiều đến như vậy. Hắn đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được một giọt tinh huyết của Phượng Hoàng!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được linh hồn Phượng Hoàng!”

“Đỉnh! Vì chủ nhân nhận được ủy thác của Thi Nhân, nên hệ thống sẽ mở ra nhiệm vụ mới, phục sinh Phượng Hoàng! Đây là nhiệm vụ bắt buộc, kỳ hạn trong vòng mười năm chủ nhân phải hoàn thành, nếu không sẽ bị hệ thống trừng phạt, trực tiếp giảm mười cấp, không nhận được điểm kinh nghiệm trong vòng một năm!”

Nghe âm thanh thông báo này của hệ thống, Trần Vũ có chút choáng váng. Mà lúc này Tiểu Nguyệt cũng vừa vận xuất hiện, cho nên Trần Vũ liền hô to: “Tiểu Nguyệt, chuyện này là như thế nào?”

Lần này Tiểu Nguyệt cũng không hề có chút bối rối nào, thậm chí nàng còn cười rất là vui vẻ nói: “Hi hi, chủ nhân, vì đây là người đã ủy thác cho công ty chúng em đưa chủ nhân đến đây. Cho nên, công ty chúng em bắt buộc phải hoàn thành tâm nguyện của ông ấy! Đây là uy tính của công ty, cũng là sự bày tỏ lòng biết ơn của công ty chúng em đến với đối tác! Vì vậy nhiệm vụ này không thể không để cho chủ nhân thực hiện được!”

Nói đến đây, Tiểu Nguyệt lại nói tiếp: “Nhưng chủ nhân cứ yên tâm! Thời hạn nhiệm vụ này còn rất dài, mà đầu mối của nhiệm vụ sẽ liên quan đến rất nhiều nhiệm vụ sau này! Mà sau khi hoàn thành được nhiệm vụ này, chủ nhân sẽ nhận được rất nhiều phần thưởng. Đặc biệt, còn có một phần thưởng mà chủ nhân nhất định sẽ rất thích thú nha!”

Tiểu Nguyệt nói đến đây, đột nhiên nhoẻn mắt lại nhìn Trần Vũ cười cười, làm hắn có chút sốt ruột, nhìn không được mà gất lên: “Phần thưởng gì?”

Tiểu Nguyệt làm bộ đưa tay lên che miệng lại, thì thầm nói: “Chủ nhân sẽ được sở hữu một công chúa của Phượng Hoàng nhất tộc làm sủng vật! Độ trung thành đạt điểm tối đa! Chỉ cần có thể nuôi dưỡng nàng đến đủ tuổi trưởng thành, thì chủ nhân có thể tùy ý muốn làm gì thì làm nha!”

Trần Vũ nghe xong, hai má có chút nóng rang, hắn tức giận nói: “Người nghĩ ta là hạng người gì a? Ngay cả chuyện này mà người cũng nói ra được!”

“Cái này cũng không phải là chủ ý của Tiểu Nguyệt nha! Tất cả đều là do hệ thống dựa vào theo tính cách của chủ nhân, sau đó mới tiến hành ban bố nhiệm vụ!” Tiểu Nguyệt vừa nói,

vừa thâm ý cười.

Trần Vũ hết sức phiền muộn, hẳn thật sự là loại người như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngũ đại gia tộc

Phượng Hoàng trấn, là một tòa thành tương đối lớn, nó kéo dài từ phía tây của Âu Lạc quốc, đến phía đông nước Văn Lang, và giáp ranh với phía nam của Triệu quốc. Chính vì thế, nó đã trở thành một tòa thành vô cùng trọng yếu đối với cả ba đại vương triều.

Chỉ có điều, tòa thành thị này lại không phụ thuộc vào bất kỳ một thế lực nào trong ba đại vương triều này, mà nó lại nằm trong tay của năm đại gia tộc ở đây. Năm đại gia tộc này, lần lượt là Đỗ gia nắm giữ Bắc Trấn, Vương gia chiếm cứ vùng Đông Trấn, Kim gia thì ở Tây Trấn. Riêng Mạc gia lại thành lập một tòa gia trang rộng lớn hơn mấy trăm dặm đóng ở phía ngoài thành nam, tự xưng là Trần Nam Vương Phủ.

Trong năm đại gia tộc này, chỉ còn lại một mình Vô Danh Thị là gia tộc duy nhất không trú đóng ở Phượng Hoàng trấn, cũng không có người nào biết bọn họ đang ở đâu, mà người trong gia tộc này cũng vô cùng bí ẩn, rất ít khi xuất hiện ở trước mặt thế nhân. Nhưng mà, gia tộc này lại là gia tộc mạnh nhất trong năm đại gia tộc ở đây, cũng là gia tộc duy nhất có thể cân bằng thế lực giữa các đại gia tộc với nhau, khiến cho năm đại gia tộc này cùng tồn tại một cách vô cùng vi diệu.

Mà cách đây khoảng chừng năm trăm năm trước, trong gia tộc này bỗng nhiên xuất hiện một vị thiên tài tuyệt thế, tự xưng là Vô Danh Kiếm Khách, một người một kiếm đi khiêu chiến thiên tài khắp nơi trong thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không ai địch nổi. Người bị Vô Danh Kiếm Khách khiêu chiến, chưa từng có ai đỡ được ba kiếm của hắn, và tất cả đều bị hắn giết chết. Thế nhưng, có một điều kỳ lạ là, không có bất kỳ một vị trưởng bối nào của đám thiên kiều kia dám tìm đến Vô Danh Kiếm Khách để trả thù. Bởi vì, có người đã từng đánh tiếng nói rằng, trong nhà của tên thiếu niên này, có một vị trưởng bối là Bán Thần đỉnh phong, dưới Thần Cấp, không có ai là đối thủ của ông ta. Đã có người không tin, đem người đến vây giết Vô Danh Kiếm Khách. Thế nhưng, chỉ sau một đêm, toàn bộ gia tộc của người đó đều bị huyết tẩy không còn một mạng. Mà vị trưởng bối Thánh Cấp đỉnh phong kia bị giết chết rất thảm, toàn bộ tứ chi đều bị người ta cắt đứt, đầu thì được đóng vào một cây cọc gỗ, treo trước cửa nhà. Kể từ đó, uy danh của Vô Danh Thị không ai mà không biết, chỉ cần nghe đến tên, đều khiến thiên hạ khiếp sợ không thôi!

...

Trong ánh đèn ma pháp chiếu lấy từng cuộn công văn đặt ở trên bàn, một người đàn ông trung niên dáng vẻ uy nghiêm, đang chăm chú ngồi đọc công văn, đột nhiên con mắt ông ta hơi nheo lại, rồi vẫn tiếp tục chăm chú đọc, chỉ có điều, âm thanh lại hướng một góc tối trong phòng để nói chuyện: “Người đến có việc gì?”

Trong góc tối của căn phòng, bỗng nhiên đi ra một cái bóng đen, cái bóng này như muốn hòa lẫn vào trong màn đêm, nếu như không có ánh đèn ma pháp chiếu vào, quả thật là rất khó nhận ra sự tồn tại của hắn. Cái bóng đen đó hơi cúi thấp người xuống, cẩn thận nói: “Thưa đại nhân, tiểu thư lại dẫn theo mấy người đi ra ngoài săn bắt yêu thú rồi!”

Chỉ thấy hai hàng lông mày của người đàn ông trung niên hơi nhíu chặt, sau đó mới buông lỏng ra, nói: “Ài, con tiểu nha đầu này đã bao nhiêu tuổi rồi, làm sao vẫn còn ham chơi như vậy chứ? Thật là...”

Nói đến nửa chừng, ông ta hơi đưa tay lên, xoa xoa lấy vầng thái dương của mình, nói: “Ám Dạ, người cho người chú ý đến hành tung của nàng, tuyệt đối không thể để cho nàng gặp bất kỳ chuyện gì, hiểu chưa?”

“Dạ, thuộc hạ hiểu rồi!” Cái bóng đen cúi thấp người xuống, chấp tay một cái, sau đó liền hòa vào trong màn đêm vô tận, biến mất không thấy đâu nữa.

Mà người đàn ông trung niên lại nhìn về phía nơi bóng đen này vừa biến mất, khẽ thì thầm một tiếng: “Xem chừng, những ngày tháng yên ổn cũng sắp không còn bao lâu nữa rồi!”

...

Tại bên ngoài Phượng Hoàng trấn, đi xuôi về nam ba bốn trăm dặm, là khu vực của Yêu Thú Sơn Mạch. Đây là một cái sơn mạch được tạo thành từ rất nhiều dãy núi liên kết lại với nhau, trải dài qua các vùng lãnh thổ của các quốc gia bên trong Đại Việt Thánh Triều, thậm chí nó còn vượt qua cả Đông Vực, kéo đến tận cùng của dải lục địa này. Nhưng từ trước đến nay, chưa từng có ai có thể vượt qua đến nơi tận cùng của Yêu Thú Sơn Mạch.

Bởi vì, bên trong sơn mạch này là nơi sinh sống của rất nhiều yêu thú, càng đi vào sâu bên trong, thì càng xuất hiện nhiều loại yêu thú cường đại. Thiên Giai yêu thú hầu như không phải là thứ quý hiếm khó gặp gì, ở đây đôi khi có nhiều loại Thiên Giai yêu thú sống thành từng bầy, một khi đội săn nào xui xẻo gặp phải một bầy yêu thú như vậy, thì bọn họ chỉ có xác định là lãnh it dữ nhiều rồi.

Thế nhưng, Thiên Giai yêu thú cũng không phải là tồn tại tối cao nhất trong dãy Yêu Thú Sơn Mạch này. Ở trong này có rất nhiều loại Thánh Thú, thậm chí là Bán Thần Thú cũng có không ít. Nhưng mà, những loại yêu thú như thế thường có lãnh địa riêng của mình, sống đơn độc, không tạo thành bầy.

Mà lúc này, lại có một nhóm người đang xâm nhập vào bên trong Yêu Thú Sơn Mạch. Đi đầu là một cô gái có dáng người nhỏ nhắn, trên người mặc một bộ đồ màu lam, chân đeo lục lạc, tay cầm kiếm. Dưới thân của nàng là một con Khiếu Nguyệt Lang, là một con Thiên Giai yêu thú tăng một. Đi bên cạnh nàng, còn có tám người, trong đó bao gồm bốn nam, bốn nữ. Nam thì mặc chiến giáp màu đỏ, trên vai đeo trường cung, dưới thân là Thiết Giáp Tê Ngưu, nhìn rất oai phong, khí phách. Mà bốn nữ nhân kia cũng không hề kém cạnh một chút nào. Ngoài dung mạo tương đối xinh đẹp ra, các nàng còn là những Thuần Thú Sư Cao Cấp, trên vai đeo trường cung, hông gắn kiếm ngắn, tay cầm roi da. Đứng bên cạnh các nàng là bốn con Huyền Phong Thú, bọn chúng là loại yêu thú có tốc độ rất nhanh, lực công kích cũng vô cùng mạnh mẽ.

“Tiểu thư, phía trước đã là Yêu Thú Sơn Mạch rồi! Bây giờ trời tối, có rất nhiều yêu thú mạnh mẽ đi săn đêm, chúng ta nên dựng trại ở bên ngoài này, chờ đợi một đêm rồi ngày mai hãy đi săn!” Một trong bốn nữ hộ vệ đi theo bên cạnh cô gái nhỏ kia lên tiếng khuyên nhủ.

“Không được! Ta nghe nói, vào ban đêm thì đám Dạ Ma mới đi ra ngoài ăn đêm. Mà hôm nay ta đã cá cược với bọn họ rồi, nếu ta không bắt được Dạ Ma đem về, thì bọn họ sẽ cười vào mặt ta. Đến lúc đó, ta làm sao mà còn mặt mũi đi gặp mọi người! Vội lại, bên cạnh ta còn có các người, và cả Nguyệt Lang bảo hộ rồi! Ta có gì phải sợ chứ!” Cô gái nhỏ đưa tay vuốt vuốt lấy lông mao trên người của Khiếu Nguyệt Lang, rồi hếch mũi lên nói.

“Nhưng mà...”

Nữ hộ vệ kia lại muốn tiếp tục khuyên nhủ, nhưng lại bị thiếu nữ ở trước mặt cắt ngang: “Không nhưng nhì gì hết! Nếu các người sợ thì cứ trở về trước đi, một mình ta đi vào bên trong Yêu Thú Sơn Mạch này bắt Dạ Ma!”

Nàng nói xong, liền vỗ nhẹ lên lưng của Khiếu Nguyệt Lang để cho nó hướng vào bên trong đi tiếp, trong mũi thì hừ lên một tiếng: “Hừ, đúng là đồ nhát gan!”

Đám người bọn họ chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, rồi cắn răng mà đi theo phía sau của nàng. Dù như thế nào đi chăng nữa, cô gái nhỏ này cũng là con gái của thành chủ, tiểu thư của Mạc gia. Đám người bọn họ mà để cho nàng có một chút thương tổn nào, e rằng không chỉ bản thân bọn họ gặp nguy hiểm, mà ngay cả người thân cũng khó bề sống yên ổn được.

Đám người bọn họ cũng không cần đi lâu lắm, liền nhìn thấy phía trước bay đến một bầy bướm đen, trên cánh dập dờn một tầng ánh sáng màu xanh nhạt, như ẩn như hiện vào trong đêm tối. Cô gái nhỏ kia vừa nhìn thấy bầy bướm đêm này, trong miệng không ngừng hô lên: “Là Dạ Ma, đây chính là Dạ Ma! Mau, mau đi lên bắt bọn chúng lại cho ta! Không được để thoát một con nào!”

Tám người hộ vệ đi theo bên cạnh, không ai nói với ai, đều tự tay động thủ, đem mấy con bướm đêm này bắt lại. Những con bướm đêm này, nhìn dáng vẻ bay đến rất chậm, nhưng thật ra tốc độ của chúng lại nhanh đến một cách bất ngờ. Nhưng đối với tám người bọn họ mà nói, việc này chẳng qua chỉ là một chút lòng thành mà thôi. Có người dùng tay để bắt lấy đám Dạ Ma này, có người thì dùng một tấm lưới mỏng quăng tới đem chúng thu lại. Dù sao tám người này đều có thực lực không tệ, mà đám Dạ Ma này ngoài tốc độ và sự linh hoạt ra, bọn chúng cũng chỉ là đám yêu thú cấp thấp mà thôi, không có một chút lực uy hiếp nào.

“Ồ, thứ kia là thứ gì?” Đột nhiên vào lúc này, cô gái nhỏ kia lại chỉ tay về một hướng ở trong rừng rậm, rồi hô lên.

Khi tám người quay sang nhìn lại, liền âm thầm kêu lên một tiếng không ổn. Vì lúc này, cô gái nhỏ kia đã thúc giục Khiếu Nguyệt Lang chạy đuổi theo một cái bóng trắng ở trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Phong Lang Vương

“Tiểu thư, dừng lại! Mau dừng lại đi tiểu thư!” Tất cả tám hộ vệ đều kinh hãi hô lên.

Nói đùa gì chứ? Ban đêm mà dám xâm nhập sâu vào trong Yêu Thú Sơn Mạch, trừ phi đám người bọn họ cảm thấy cuộc sống này quá tẻ nhạt rồi!

Nhưng với tình hình hiện tại, bọn họ không thể không đuổi theo được! So với tính mạng của cô gái nhỏ kia, thì tính mạng của bọn họ đáng là thứ gì?

Ở một nơi khác trong Yêu Thú Sơn Mạch, cũng đang có một đoàn lữ hành đang vội vã di chuyển về phía bên này. Đoàn người này, đương nhiên là đoàn người của Trần Vũ. Lúc này đi bên cạnh Trần Vũ, ngoài nhóm người của Trần Minh, Tiểu Phụng, Bạch Tiểu Thuần, Mạc Tiểu Tà, Hương nhi, Bạch Ngân và Thập Tam Nương, Thập Tứ Nương, còn có cả hai người Quan Thắng, Công Tôn Thắng.

Vốn dĩ Trần Vũ cũng muốn thả hai người này trở về Lương Sơn, nhưng hai người bọn họ cảm thấy trở về như vậy thì rất mất mặt, nên cũng đi theo đến Kinh Đô, sẵn tiện mò mẫm kiếm thức một phen. Dù sao đi theo bên cạnh của Trần Vũ còn có cơm ăn áo mặc đầy đủ, lại có một đầu Hắc Long Hồn Thiên Cấp thủ hộ. Bọn họ cảm thấy đi như vậy, so với ở trên Lương Sơn suốt ngày cướp cướp giết giết còn sang khoái hơn nhiều. Mà Trần Vũ cũng có hệ thống tương trợ, hẳn cũng không sợ hai người này phản bội, chỉ cần độ thiện cảm của bọn họ có dấu hiệu giảm xuống, hẳn liền nhận ra ngay.

“Công tử, phía trước hình như có tiếng đánh nhau! Chúng ta có nên qua đó xem hay không?” Thập Tam Nương đang đi trước dò đường, đột nhiên dừng lại, quay sang hỏi ý kiến của Trần Vũ.

Trần Vũ hơi đưa tai lên lắng nghe một chút, quả nhiên là ở cách đó không xa đang có người la hét gọi nhau, còn có cả tiếng thú rống vô cùng thảm thiết. Trần Vũ hơi nhíu mày lại, cũng không có trực tiếp trả lời, mà âm thầm hỏi thăm Hắc Long.

“Tiểu quý, không có việc quan trọng thì gọi ta ra làm gì?” Hắc Long đang nằm nghỉ ngơi bên trong Hắc Long Giới, nó bị Trần Vũ gọi ra nên có chút khó chịu, liền gắt lên.

“Hắc Long, ngươi đi về phía trước dò đường giúp ta đi! Hình như chỗ đó có tiếng đánh nhau!” Trần Vũ cũng không thêm đề ý đến thái độ của nó, trực tiếp nói.

“Ta không phải là thuộc hạ của ngươi, ngươi tự mà đi đi!” Hắc Long hừ lên một tiếng, rồi tính chui trở lại Hắc Long Giới.

Nhưng Trần Vũ liền nói: “Chắc, xem ra ta phải suy tính lại chuyện nâng cấp bộ khôi lỗi kia cho ngươi mới được!”

Quả nhiên nghe nhắc đến chuyện này, thái độ của Hắc Long liền thay đổi rất nhanh, nó nói: “Được rồi, chỉ là dò đường thôi mà, ta đi một chút rồi quay trở về!”

Hắc Long vừa nói, vừa đằng không mà bay đi, nó bay được một đoạn, trong miệng liền mắng to: “Thằng oắt con, hãy đợi đấy! Chờ Hắc Long đại gia ta kiếm được một bộ thân thể mới rồi, đến lúc đó, xem ngươi làm sao ra lệnh cho ta! Hừ hừ...”

Mặc dù trong miệng không ngừng mắng chửi, nhưng Hắc Long cũng làm việc rất nghiêm túc. Hồn thể của nó xuyên thẳng qua những tán cây che kín cả bầu trời đầy sao, bay lên không trung, rồi mới đảo xuống, cẩn thận nhìn cảnh vật phía dưới. Lúc này, nó quan sát thấy có một đàn Phong Lang hình thể to lớn, có con thậm chí còn to hơn cả một con trâu rừng, số lượng lại nhiều đến đáng sợ, nó ước chừng cũng phải có tới mấy trăm con Phong Lang. Chỉ có điều bầy Phong Lang này đa số đều có đẳng cấp từ Trung Cấp tăng một đến tăng sáu, tăng bảy. Chỉ có mấy chục con là đạt đến Trung Cấp đỉnh phong.

Mà ở chính giữa một khu đất trống, là một đám võ giả nhân loại chừng mười mấy người, thực lực cũng đều không tệ. Thế nhưng, đám võ giả này đối mặt với một đám Phong Lang đông đảo như vậy, cũng có dấu hiệu sắp không chịu nổi rồi.

Hắc Long nhanh chóng đảo mắt nhìn ra xa xa, bởi vì nó đã phát hiện ra trên một ngọn núi ở gần đó, đang đứng lấy hơn chục con Phong Lang hình thể phải to lớn hơn đám Phong Lang phía bên dưới rất nhiều, mà thực lực của những con Phong Lang này đều đạt đến đẳng cấp yêu thú Cao Cấp tăng ba, tăng bốn. Thậm chí còn có một con Phong Lang Vương đã là Thiên Giai yêu thú rồi.

Hắc Long vừa đưa mắt nhìn về phía bên này, ánh mắt của con Phong Lang Vương kia cũng hướng về phía bầu trời, nơi Hắc Long đang ẩn thân nhìn lại. Ánh mắt của con Phong Lang Vương này rất sắc bén, lại có thể nhìn thấy được nơi ẩn thân của Hắc Long.

“Thật mạnh!”

Trong lòng Hắc Long âm thầm đánh giá con Phong Lang Vương này. Nhưng chính Phong Lang Vương cũng kiêng kỵ nhìn về phía Hắc Long. Tuy nó không nhìn rõ hình dáng của Hắc

Long, nhưng cái mũi của nó có thể đánh hơi được một tia khí tức cường đại phát tán ra từ trên người của Hắc Long. Mà Hắc Long cũng không muốn gây sự với đám Phong Lang bên dưới, nó trực tiếp quay người bay trở về chỗ của Trần Vũ.

Hắc Long vừa rời đi, Phong Lang Vương liền ngửa cổ hướng lên mặt trăng, tru dài một tiếng. Bầy Phong Lang bên dưới nghe thấy tiếng tru này, bọn chúng liền điên cuồng mà lao nhanh vào đám người đang bị vây giết. Tiếng thú kêu thảm thiết vang lên, rồi tiếng người hét chói tai inh ỏi.

“Không được rồi! Bầy Phong Lang này đang phát điên! Chúng ta sắp không thể trụ nổi rồi, các người mau theo ta phá vòng vây, tranh thủ chạy được bao xa thì chạy!” Một người thanh niên chừng hai mươi, hai mươi hai tuổi, thân mặc chiến giáp, tay cầm trường kiếm, vô cùng dũng mãnh đem một con Phong Lang trước mặt chém thành hai nửa, sau đó thì hô to một tiếng.

Nghe tiếng của người thanh niên này hô lên, bảy tám người còn lại cũng nhanh chóng lui sát vào nhau, bắt đầu phá mở một lỗ hổng, cố gắng thoát khỏi vòng vây. Nhưng ngay lúc này, trên đỉnh núi ở gần đó, hai con Phong Lang đứng bên cạnh của Phong Lang Vương, hú dài một tiếng, rồi lao nhanh xuống dưới. Tốc độ của hai con Phong Lang này cực kỳ kinh người, khoảng cách mấy trăm trượng, mà chúng chỉ nhảy lên nhảy xuống mấy cái, đã lao thẳng vào chiến trường.

Thấy hai con Phong Lang này xuất hiện, người thanh niên vừa nãy liền kinh hãi hô lên: “Không xong rồi! Lại có hai con Phong Lang Cao Cấp lao vào vòng chiến, các người nhanh chóng phá vây, để ta ngăn hai con Phong Lang này lại!”

Người thanh niên này vừa nói xong, lập tức lao tới trước mặt hai con Phong Lang vừa mới xuất hiện, hô lên: “Đối thủ của các người là ta! Chớ có chạy loạn!”

Ánh mắt của hai con Phong Lang này gắt gao nhìn chăm chú gã thanh niên trước mặt, một con trong đó nhe nanh ra gừ gừ mấy tiếng, rồi phóng người lao tới trước, há miệng ra cắn một cái. Người thanh niên này cũng không phải đơn giản, hấn ngựa cõ ra sau, để hai chân trượt xuống dưới bụng của Phong Lang, muốn mượn thế đâm cho nó một nhát chí mạng. Chỉ có điều, con Phong Lang còn lại, lúc này cũng vùng trào phóng tới, muốn đem mặt của người thanh niên kia đánh nát.

Mặc dù đang chiến đấu kịch liệt với bầy Phong Lang, nhưng những người còn lại vẫn đang quan sát chiến cuộc bên này. Cho nên vừa thấy một mảng như vậy, bọn họ đều sợ hãi hô lên: “Đại ca, cẩn thận!”

Mà lúc này, lại có một nhóm người vừa lúc đi về phía bên này. Người đi trước là một cô gái nhỏ, cười trên mình Khiếu Nguyệt Lang, chân đeo lục lạc, mỗi lần Khiếu Nguyệt Lang di chuyển, hai chân nàng cũng lắc lư, vang lên những tiếng đing đing đang đang, rất là vui tai.

“Tiểu thư, phía trước đang có tiếng đánh nhau! Chúng ta mau quay trở về thôi! Nơi này thật sự là không an toàn!” Thì ra nhóm người này là nhóm người vừa rồi đi bắt Dạ Ma. Còn cô gái đang cười trên Khiếu Nguyệt Lang kia chính là tiểu thư của Mạc gia một trong năm đại gia tộc của Phượng Hoàng trấn, nàng tên là Mạc Linh Nhi. Còn tám người đi bên cạnh nàng là hộ vệ mà cha nàng sắp xếp đi theo để bảo vệ nàng.

“Không muốn nha! Cha ta đã từng nói qua, làm người phải biết giúp đỡ người nghèo, cứu kẻ gặp khó khăn. Mà bên kia vừa lúc có tiếng đánh nhau, ta còn nghe thấy có tiếng người kêu cứu nữa! Cho nên chúng ta nhất định phải đi qua đó cứu bọn họ mới được!” Mạc Linh Nhi vừa nói, vừa đưa tay sờ sờ lên lông của con chó trắng đang ôm trong ngực. Đây là một loại yêu thú cấp thấp, không có tính công kích, nhưng tốc độ di chuyển của bọn chúng rất nhanh, đáng về lại vô cùng đáng yêu, nên rất được các tiểu thư con nhà quyền quý yêu thích, bắt làm sủng vật. Mà vừa rồi, nàng chính là đang đuổi theo con chó trắng này.

Lần này, có người trong tám vị hộ vệ nhin không được, liền lên tiếng nói: “Tiểu thư, nếu như người không chịu trở về! Chúng thuộc hạ chỉ có thể đắc tội!”

Người nói chuyện là một trong bốn nam hộ vệ, mặt người này khá cương nghị, hấn vừa nói xong liền lập tức hô: “Mọi người, lên! Đưa tiểu thư về nhà, mọi tội lỗi đều do ta gánh vác!”

Mà lúc này, không có người nào phản bác ý kiến của hấn, tất cả tám người đều tiến lên vây Mạc Linh Nhi vào bên trong.

“Tiểu thư, xin đắc tội!” Một người nào đó hô to, sau đó liền vùng tay lên, muốn đem nàng bắt lại.

Nhưng ngay vào lúc này, giọng nói của Mạc Linh Nhi lại có chút không vui, nói: “Hừ, chơi với các người không có gì vui hết! Nguyệt nhi, chúng ta đi thôi!”

Chỉ thấy, nàng vừa ra lệnh một tiếng, con Khiếu Nguyệt Lang ở dưới thân của nàng đã hóa thành một vệt sáng, lao thẳng ra khỏi vòng vây của tám người bọn họ. Người hộ vệ nhìn có vẻ cương trực kia, liền kinh hãi hô lên: “Nguy rồi, không thể để cho tiểu thư chạy thoát, mau đem tiểu thư bắt trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Đề nghị của Trịnh Khải

“Công tử, hình như lại có người đi đến bên này!” Thập Tam Nương đứng ở trên một nhánh cây, vừa quan sát vừa cúi thấp người xuống thủ thi bên tai của Trần Vũ.

Động tác này của nàng có chút mập mờ, làm cho Tiểu Phụng đứng ở một bên vô cùng khó chịu, nàng hơi hừ lạnh một tiếng. Mà Trần Vũ thì rất điềm nhiên, hấn khẽ gật đầu, rồi nói: “Xem ra, không chỉ là có chúng ta ở chỗ này, còn có những người khác nữa! Như vậy, chúng ta cũng không phải hành động vội, cứ chờ diễn biến tiếp theo đi!”

Thì ra, lúc Hắc Long quay trở về thông báo cho Trần Vũ biết tình hình ở bên này, Trần Vũ liền quyết định đi cứu người một phen. Nhưng hấn làm người vốn rất cẩn thận, mà những người kia cũng không phải là người thân quen gì, chỉ cần cứu được, thì hấn nhất định sẽ ra tay cứu giúp, còn nếu như cứu không được, thì hấn chỉ có thể cầu nguyện cho bọn họ sớm siêu thoát mà thôi. Dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến hấn!

“Tại sao lại là nàng?” Nhưng vào lúc này, Mạc Tiểu Tà đang đứng ở một bên, ôm thanh kiếm rì, đột nhiên lại giật mình hô lên.

“Làm sao?” Bạch Tiểu Thuần đứng bên cạnh, cũng bị làm cho giật mình.

“Nàng là em họ của ta!” Mạc Tiểu Tà đưa tay chỉ chỉ đến chỗ thiếu nữ mặc áo lam đang cười Khiếu Nguyệt Lang bên dưới.

“Em họ của người?” Tất cả người đều kinh ngạc nhìn lên.

Mạc Tiểu Tà bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Thân thế của ta rất phức tạp, sau này có cơ hội ta sẽ giải thích với mọi người sau!”

Nói xong, Mạc Tiểu Tà liền dự định nhảy xuống dưới, Bạch Tiểu Thuần bị dọa cho chết khiếp, vội vàng kéo tay hấn lại, nói: “Tiểu Tà, người muốn làm gì?”

“Ta phải đi cứu nàng!” Mạc Tiểu Tà nói xong, liền tránh thoát khỏi tay của Bạch Tiểu Thuần, thả người bay xuống đất.

“Tên điên!” Bạch Tiểu Thuần nhìn không được, mắng to một tiếng.

Trần Vũ cũng không nghĩ đến, tên Tiểu Tà này, thường ngày im im ỉ ỉ nói, lúc này lại xúc động lỗ mắng như vậy. Xem ra, quan hệ giữa hắn và thiếu nữ kia không đơn giản một chút nào.

Mà bên dưới, đám Phong Lang vẫn đang điên cuồng tấn công, những võ giả ở đây trên người của người nào người nấy cũng bị vết thương nhuộm đỏ, thậm chí có người đã bắt đầu chóng mặt không nổi, sắp bị đám Phong Lang này giết chết. Đặc biệt là người thanh niên dẫn đầu kia, trên người hắn có rất nhiều vết thương, sâu đến độ lộ cả xương trắng ra ngoài. Dù sao trước mặt người thanh niên này chính là hai con Phong Lang Cao Cấp tầng bảy, thực lực của mỗi một con đều không yếu hơn hắn một chút nào.

“Ồ, là Bà ca sao?” Đột nhiên từ bên cạnh đám Phong Lang vang lên một tiếng thánh thót của thiếu nữ, làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

Người thiếu nữ này, đương nhiên là Mạc Linh Nhi.

“Linh Nhi, sao lại là ngươi? Ngươi mau chạy đi! Nơi này không phải là nơi ngươi nên đi tới!” Đỗ Bản mặc dù bị hai con Phong Lang đánh cho vô cùng chật vật, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra người thiếu nữ đang đi tới kia.

Mạc Linh Nhi trông thấy dáng vẻ của Đỗ Bản, trong hai mắt liền lóe lên một tia tức giận, nàng quát to: “Đám súc sinh này, lại dám làm tổn thương Bà ca? Nguyệt nhi, ngươi đem bọn chúng xé xác ra cho ta!”

Khiếu Nguyệt Lang được nàng ra lệnh, trong miệng nó lập tức gầm gừ lên một tiếng, làm cho đám Phong Lang ở trước mặt đều không tự giác được mà lùi lại phía sau mấy bước. Lúc này, Phong Lang Vương vẫn đang quan sát tình hình chiến đấu bên dưới, nó cảm nhận được khí thế của Khiếu Nguyệt Lang, liền biết được là mình đã gặp phải đối thủ rồi. Ngay lập tức, nó ngửa cổ lên trời, tru dài một tiếng, rồi sau đó phóng người, cùng những con Phong Lang còn lại lao tới chỗ của Khiếu Nguyệt Lang.

Vừa nhìn thấy đám Phong Lang to lớn này xuất hiện, đám người Đỗ Bản không tự giác được mà kinh hô lên: “Phong Lang Vương!”

Mà lúc này, tám người hộ vệ của Mạc Linh Nhi cũng kịp thời chạy tới, vội vàng đem nàng bảo hộ vào chính giữa, ánh mắt đề phòng nhìn đám Phong Lang trước mặt.

“Tiểu thư, ngươi không có việc gì chứ?” Người hộ vệ có dáng vẻ cương nghị kia lên tiếng hỏi thăm.

“Ta không có việc gì! Các ngươi đừng quan tâm đến ta! Các ngươi mau mau qua bên kia giúp đỡ Bà ca đi!” Mạc Linh Nhi vừa nhìn thấy đám người bọn họ, liền thúc giục đi qua giúp đỡ Đỗ Bản.

Đỗ Bản vừa nhìn thấy tám người hộ vệ này, trong lòng cũng không vui mừng một chút nào, ngược lại còn có chút lo lắng. Vì dù sao mối quan hệ giữa Đỗ gia và Mạc gia mấy năm gần đây cũng không được tốt cho lắm. Nguyên nhân cụ thể là như thế nào, đám thế hệ con cháu như bọn hắn cũng không biết được.

“Ồ, Bà công tử, sao ngươi lại ở đây?” Người hộ vệ có dáng vẻ cương trực kia nhìn về phía Đỗ Bản giả vờ kinh hô một tiếng, nhưng trên khuôn mặt lại hiện lên một vẻ lạnh nhạt.

Nhìn thấy dáng vẻ này của bọn họ, Đỗ Bản cũng không kinh ngạc một chút nào, ngược lại còn cảm thấy buồn lòng mớ hơi. Đỗ Bản vội vàng tránh thoát công kích của một con Phong Lang, rồi hô to một tiếng: “Khải huynh, đã lâu không gặp!”

Trịnh Khải chính là người hộ vệ có dáng vẻ cương nghị kia, cũng là một trong hai thủ lĩnh đi theo bảo vệ Mạc Linh Nhi, thực lực của người này so với Đỗ Bản còn muốn mạnh hơn một ít. Nhưng đối mặt với đàn Phong Lang trước mặt, hắn cũng không dám khinh suất một chút nào. Đặc biệt là thực lực của con Phong Lang Vương kia làm cho hắn cảm thấy cực kỳ kiêng kỵ.

“Bà công tử, ta có một đề nghị như thế này, không biết công tử có đồng ý hay là không?” Lúc này, Trịnh Khải mới lên tiếng, nói.

“Đề nghị gì?” Trong mắt Đỗ Bản hơi lóe lên một chút, rồi nhanh chóng ẩn giấu đi.

“Ta với công tử ở lại đối phó con Phong Lang Vương này, những người còn lại sẽ phá vây ra ngoài, thế nào?” Trịnh Khải nói.

Lời này của Trịnh Khải không chỉ làm cho đám người Đỗ Bản kinh ngạc, mà ngay cả những hộ vệ còn lại cũng kinh ngạc.

“Chuyện này tuyệt đối không được!” Trình Tổ Tổ, vị thủ lĩnh còn lại trong đám nữ hộ vệ lên tiếng phản đối.

Đỗ Bản cũng khẽ chau mày. Lời đề nghị này của Trịnh Khải, rõ ràng là muốn đem cả hai người kéo vào chỗ chết. Đỗ Bản đương nhiên biết mục đích của Trịnh Khải làm như vậy là vì cái gì. Bởi vì mấy năm gần đây, danh tiếng của Đỗ Bản trong đám con cháu của bốn đại gia tộc cực kỳ vang dội. Thậm chí có người còn nói rằng, tương lai Đỗ Bản chính là vị gia chủ tiếp theo của Đỗ gia, thậm chí còn có thể thay thế Mạc gia ngồi vào vị trí của thành chủ, nắm giữ địa vị tuyệt đối trong Phụng Hoàng trấn. Nhưng người sáng suốt đều biết, vị trí thành chủ này là một củ khoai lang nóng bỏng tay, không phải ai muốn ngồi cũng có thể ngồi được. Sở dĩ Mạc Ly có thể ngồi vào vị trí này, chính là cách đây gần trăm năm trước, Mạc gia đột nhiên nhảy ra một vị thiên tài tuyệt thế, có thể chấn nhiếp được toàn bộ người trẻ tuổi trong cùng thế hệ. Khiến cho đám cao tăng của mấy đại gia tộc đều kinh sợ. Mà vị thiên tài này còn được Vô Danh gia tộc đề mắt đến, vì vậy Mạc gia mới có địa vị như ngày hôm nay. Đáng tiếc, mười năm trước, đột nhiên người này biến mất, không ai biết rõ tung tích.

“Được, ta đồng ý!” Đỗ Bản hơi do dự một chút, liền gật đầu đáp ứng.

Những võ giả còn lại của Đỗ gia đều gật đầu.

“Đại ca, chuyện này không thể nào! Cho dù có chết, chúng ta cũng sẽ bảo hộ cho đại ca thoát ra ngoài!” Một vị thiếu niên người đầm máu, hét lên.

“Lời của ta nói, các ngươi không nghe sao?” Đỗ Bản đột nhiên trầm giọng xuống, làm cho tất cả những người tuổi trẻ của Đỗ gia đều lạnh run lên một cái. Trong Đỗ gia, người cùng thế hệ, không ai là không kinh sợ Đỗ Bản, thậm chí mấy vị trưởng bối trong nhà, cũng không dám lên giọng với hắn.

“Được rồi, các ngươi không cần lo lắng, ta tự có cách để an toàn rời khỏi đây!” Đỗ Bản hơi thả lỏng khí thế của mình xuống, rồi tránh thoát một cái vuốt sói đánh trượt qua người mình, nhanh chóng hội họp với Trịnh Khải.

Lúc này, Mạc Linh Nhi thấy Đỗ Bản chạy về phía này, khuôn mặt nhất thời vui vẻ hẳn ra: “Các ngươi còn đứng đó làm gì? Mau đi qua giúp Bà ca đi!”

“Vâng!” Trịnh Khải cũng không chần chờ nữa, trực tiếp cầm trường cung trên tay, thúc Thiết Giáp Tê Ngưu xông về phía Đỗ Bản.

Ba nam hộ vệ còn lại cũng xung phong chạy đuổi theo. Chỉ có bốn vị nữ hộ vệ là vẫn duy trì vị trí của mình, bảo hộ cho Mạc Linh Nhi.

Sự xuất hiện của nhóm người Trịnh Khải đã làm cho bầy Phong Lang có chút cảnh giác, đặc biệt là Phong Lang Vương. Ánh mắt của nó không ngừng chăm chú nhìn đến Khiếu Nguyệt Lang. Ở chỗ này, chỉ có một mình Khiếu Nguyệt Lang là có thể làm cho Phong Lang Vương có chút kiêng dè mà thôi.

Nhưng vào lúc này, ở một bên khác, lại có một thiếu niên tay cầm một thanh kiếm gỉ sét, đang lao nhanh về phía bên này. Mỗi lần hấn vung kiếm lên là một con Phong Lang phải bỏ mình. Thiếu niên này đương nhiên là Mạc Tiểu Tà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Năm loại thuộc tính

Đám người Trần Vũ đi theo sau lưng của Mạc Tiểu Tà cũng có chút giật mình, đặc biệt là Bạch Tiểu Thuần. Quen biết Tiểu Tà nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đáng sợ đáng sợ này của Tiểu Tà.

“Chắc, chắc! Xem ra tên tiểu tử này cũng không hề đơn giản một chút nào!” Hắc Long cũng chui ra khỏi Hắc Long Giới, âm thầm tán thưởng một phen.

Còn Trần Vũ thì không hề quan tâm một chút nào, bởi vì hắn có hệ thống, nên hắn biết được thanh kiếm gỉ trên tay của Tiểu Tà là một món Thần Khí, nhờ vậy mà thực lực của Tiểu Tà mới tăng mạnh lên. Chỉ có điều, món Thần Khí trên tay của Tiểu Tà đã bị phong ấn lại, chưa thể phát huy ra hết sức mạnh ẩn chứa bên trong của nó, nếu không, món Thần Khí này sẽ còn đáng sợ hơn thế rất nhiều. Nhưng cũng bởi vì nó bị phong ấn, cho nên Tiểu Tà mới có thể mượn dùng được, nếu không, một thiếu niên như Tiểu Tà làm sao có thể vận dụng được Thần Khí?

Lúc này, Phong Lang Vương cũng phát hiện ra dị biến, nó không khỏi gầm gừ lên một tiếng. Nó biết, kẻ đến có một tồn tại làm cho nó rất kiêng kỵ, đó chính là long hồn của Hắc Long. Nhưng nó là vương của bầy sói, chưa đến lúc cuối cùng, nó khẳng định là sẽ không bỏ chạy.

Khiếu Nguyệt Lang đương nhiên cũng cảm nhận được luồng khí tức từ trên người Hắc Long tản mát ra bên ngoài, nó quay đầu sang đánh giá đoàn người của Trần Vũ một chút. Ngoài long hồn của Hắc Long ra, những người còn lại, trong mắt nó chẳng có một chút uy hiếp nào.

“Thế nào? Những người bên kia là ai?” Linh Nhi có chút hiếu kỳ quay sang hỏi Trình Tổ Tổ.

Trình Tổ Tổ vừa nhìn một chút, liền không khỏi giật mình, hô lên: “Thiếu gia!”

“Thiếu gia?” Linh Nhi có chút hiếu kỳ nheo mắt nhìn lại, nhưng với thực lực của nàng, đương nhiên là không thể phân biệt rõ được hình dáng của Mạc Tiểu Tà từ khoảng cách xa như vậy, huống chi lúc này trên người của hắn còn khoác lên một cái áo choàng màu đen.

“Tiểu thư, người thiếu niên đang mặc áo choàng đen, trên tay cầm một thanh kiếm gỉ sét, tướng mạo người này nhìn rất giống với Tiểu Tà thiếu gia!” Trình Tổ Tổ cẩn thận cúi thấp người xuống, nhỏ giọng nói vào trong tai của Linh Nhi.

“Tiểu Tà... Là Tiểu Tà ca ca sao?” Đến lúc này, Linh Nhi mới chợt nhớ ra, mình cũng từng có một vị ca ca, người ca ca này tính tình rất kỳ quái, suốt ngày ngoài việc ôm thanh kiếm gỉ ra, chẳng bao giờ nói chuyện với một ai cả, đương nhiên là ngoại trừ nàng.

“Vâng, thưa tiểu thư!” Trình Tổ Tổ hơi khe khẽ gật đầu, đáp lại.

“Xem ra, kế hoạch của chúng ta có chút thay đổi rồi!” Lúc này, Đỗ Bản cũng đột nhiên hé miệng ra cười một tiếng.

Mà Trịnh Khải thì chỉ nhú mày một chút, sau đó cũng không nói thêm gì nữa. Bởi vì, lúc này hắn đã xông tới chỗ của Phong Lang Vương rồi.

“Cái tên này...” Trong lòng Đỗ Bản âm thầm mắng một tiếng.

Nhưng mà hắn vẫn không muốn nuốt, trực tiếp đuổi theo phía sau Trịnh Khải, lao nhanh đến chỗ của Phong Lang Vương.

“Hai người bọn họ đang làm gì vậy?” Linh Nhi vừa nhìn thấy một mảng như vậy, không khỏi sợ hãi hô lên.

Trình Tổ Tổ đứng bên cạnh cũng có chút nhú mày. Nàng quả thật không hiểu được, vì cái gì Trịnh Khải cứ nhất định phải liều mạng như vậy? Mà Linh Nhi lúc này cũng không chịu ngồi yên, nàng thúc chân vào lưng của Khiếu Nguyệt Lang, rồi khẽ hô: “Lang nhi, xông lên cho ta!”

Khiếu Nguyệt Lang vốn dĩ vừa nhìn thấy Phong Lang Vương đã muốn chiến một trận, vừa được chủ nhân ra lệnh, liền hăng hái phóng tới. Trình Tổ Tổ cũng bị giật mình, nhưng khi nàng phản ứng lại thì đã chậm.

“Chết tiệt, tất cả theo ta! Tuyệt đối không thể để tiểu thư có bất kỳ tổn hao gì!” Trình Tổ Tổ nhin không được mắng một tiếng, rồi cũng thúc giục Huyền Phong Thú chạy đuổi theo.

Ba nữ hộ vệ còn lại cũng không hề chậm chạp một chút nào. Mà Phong Lang Vương bên này cũng gầm lên một tiếng, rồi ra lệnh cho những con Phong Lang bên cạnh mình lao tới đám người của Đỗ Bản, Trịnh Khải, Trình Tổ Tổ. Còn nó thì trực tiếp tiếp đón Khiếu Nguyệt Lang.

Hai con yêu thú Thiên Giai, cứ thế mà hung hăng lao vào nhau, mỗi một con đều tán mát ra khí thực cực kỳ kinh khủng, chấn cho đám người Đỗ Bản, Trịnh Khải, Trình Tổ Tổ và đám Phong Lang Cao Cấp còn lại lùi ra xa, không cách nào tiếp cận được.

“Không được rồi, cứ như thế thì tiểu thư gặp nguy mất!” Trình Tổ Tổ có chút kinh hãi kêu lên.

“Yên tâm đi, có ta ở đây rồi, ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng ấy chịu bất kỳ tổn thương nào đâu!” Đỗ Bản nói xong, ánh mắt trở nên âm trầm đến đáng sợ, sau đó khí thế trên người của hắn cũng bắt đầu bạo tăng. Vậy mà, chỉ trong chớp lát, đẳng cấp của hắn đã đạt đến Cao Cấp đỉnh phong rồi!

Trịnh Khải đứng ở một bên cũng có chút giật mình, hắn thật sự không nghĩ đến, tên Đỗ Bản này lại còn ẩn dấu sâu đến như thế. Chỉ có điều, lúc này trên người của Trịnh Khải cũng bộc phát ra khí thế không thua kém Đỗ Bản một chút nào. Xem chừng, hai người bọn họ muốn liều mạng rồi.

Phong Lang Vương dù sao cũng là Phong Lang Vương, nó ngửa cổ lên trời hú dài một tiếng, rồi cả thân hình của nó phóng tới, hóa thành vô số ảo ảnh xông tới chỗ của Khiếu Nguyệt Lang.

Tốc độ của Phong Lang Vương quả thật là nhanh đến có chút đáng sợ. Nhưng lúc này đối thủ của nó là Khiếu Nguyệt Lang, cũng là yêu thú cùng tầng thứ với nó, cho nên tốc độ phản ứng của Khiếu Nguyệt Lang cũng không hề chậm một chút nào. Chỉ thấy Khiếu Nguyệt Lang đem trọng lực trên người dồn xuống bốn chân, sau đó cả người nó hóa thành một cái bóng ảnh, lao nhanh ra.

Àm! Âm!

Những âm thanh chấn động vang lên, chỉ thấy mặt đất nơi Khiếu Nguyệt Lang vừa đứng bị đánh thành mấy cái hố sâu. Lúc này, hai người Đỗ Bản và Trịnh Khải cũng đã lao đến, nhân cơ hội này mà công kích về phía Phong Lang Vương. Mũi kiếm trên tay của Đỗ Bản chỉ thẳng về hướng đầu lâu của Phong Lang Vương mà đâm tới, trong khi đó, trường cung trên tay của Trịnh Khải liên tục bắn ra chín mũi tên, kéo thành một chuỗi hình vòng cung vô cùng đẹp mắt.

Phong Lang Vương vừa mới vô huyệt Khiếu Nguyệt Lang, còn chưa kịp đứng vững thì bị công kích của hai người Đỗ Bản, Trịnh Khải đánh tới, nó đương nhiên là không thể nào nhảy lên để tránh thoát được. Chỉ thấy, trên người của Phong Lang Vương đột nhiên tuôn ra từng trận gió lốc, những nơi mà đám gió lốc này cuốn tới mặt đất liền bị cuốn lên, vô số đất đá bị nghiền thành bột mịn.

Trường kiếm của Đỗ Bản vừa chạm vào con gió lốc này, lập tức bị hất người trở ra, không cách nào tiến tới được nữa. Mà chín mũi tên của Trịnh Khải, cũng bị trận phong bạo này nghiền nát.

Thật mạnh!

Đến lúc này, tất cả mọi người mới biết được thực lực chân chính của con Phong Lang Vương này mạnh đến cỡ nào. Hai người Đỗ Bản, Trịnh Khải âm thầm nuốt xuống một ngụm nước bọt. Nhưng dù sao vừa rồi bọn họ cũng chỉ thăm dò một chút mà thôi, thực lực chân chính của bọn họ cũng chưa chắc gì thua kém con Phong Lang Vương này.

Mà lúc này, Khiếu Nguyệt Lang đã mang theo Linh Nhi quay trở lại. Chỉ thấy, trên người Linh Nhi lúc này lại nhiều thêm một tầng chiến giáp. Đây là một bộ chiến giáp được cường giả Thánh Cấp đặc chế riêng cho nàng, cho nên nó có lực phòng ngự rất kinh khủng. Đừng nói là Phong Lang Vương, cho dù phải nhận một kích toàn lực của cường giả Thánh Cấp, nó vẫn có thể chịu đựng được. Đương nhiên, đó chỉ là thuận tiện về mặt lực lượng mà thôi, đối với cường giả Thánh Cấp, bọn họ chỉ cần tận mắt ra uy thế của mình, cũng đủ đem nàng giết chết vài ngàn lần rồi.

Hai cái chuông bạc trên chân của Linh Nhi bắt đầu đong trong theo gió, vang lên những tiếng kêu lanh lảnh vô cùng êm tai, trên tay nàng cầm lấy trường kiếm, trực chỉ về phía Phong Lang Vương, hô to: “Súc sinh, để mạng lại cho ta!”

Phong Lang Vương dù sao cũng đã có linh tính, nó bị một tiểu nha đầu như nàng nắg, đương nhiên là có chút tức giận. Chỉ có điều, đối thủ của nó là Khiếu Nguyệt Lang, không phải là nàng. Mà Khiếu Nguyệt Lang lúc này cũng đã hé miệng ra, nhả ra một luồng phong bạo tương tự như của Phong Lang Vương. Thì ra, con Khiếu Nguyệt Lang này cũng thuộc phong hệ. Hai luồng gió lốc va chạm vào nhau, ngay lập tức tạo ra những âm thanh vô cùng đình tai nhức óc. Rất nhanh, tất cả phong bạo đều bị đánh tan không còn một chút dư thừa nào cả.

Thấy thế, trong mắt Linh Nhi liền vui vẻ hô lên: “Lang nhi, giỏi lắm! Đi lên cắn chết con súc sinh kia cho ta!”

Lần này, hai mắt Phong Lang Vương đã hần lên một đường tơ máu, rõ ràng, nó đã bị chọc giận thật sự rồi.

Chỉ thấy, bầu trời lúc này xuất hiện từng tia sấm chớp, hướng về phía Khiếu Nguyệt Lang bỏ tới.

“Cái này?!”

Một mảng này, làm cho tất cả mọi người đều kinh sợ. Không nghĩ đến, con Phong Lang Vương này còn là song hệ, phong lôi thuộc tính.

Nhưng có vẻ như thế cũng không đủ dọa người. Lúc này, mặt đất lại bắt đầu nứt toát lên, từng trận gai nhọn hướng Khiếu Nguyệt Lang mà đâm tới. Rồi một cột nước xoáy, không biết từ đâu lại cuộn tới, đem mọi thứ xung quanh bắt đầu nghiền nát. Mà trên trời lúc này cũng không chỉ có lôi điện, còn có những cái hỏa cầu đang tự do rơi xuống.

Lần này, đừng nói là bọn người Đỗ Bản, Trịnh Khải, ngay cả Khiếu Nguyệt Lang cũng bị dọa cho chết khiếp! Nó không nghĩ đến, con Phong Lang Vương này, không phải chỉ có hai thuộc tính, mà còn có tận năm thuộc tính. Phải biết rằng, mỗi một con yêu thú, nhiều nhất cũng chỉ nắm giữ được hai, ba loại thuộc tính mà thôi. Bởi vì, càng nắm giữ nhiều thuộc tính, thì thực lực của bản thân càng khó tăng lên. Mà con Phong Lang Vương này không những nắm giữ tới năm loại thuộc tính, lại còn tu luyện đến tận Thiên Giai? Chẳng lẽ, con Phong Lang Vương này nhận được kỳ ngộ nghịch thiên gì hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Sát khí

Trong lúc tất cả mọi người còn đang kinh hãi, thì Hắc Long lại lắc đầu, khinh thường nói: “Thuộc tính quá tạp! Tuy mạnh nhất thời, nhưng con đường tu luyện của nó không thể tiến xa được, nhiều nhất chỉ đạt đến Thiên Giai đỉnh phong mà thôi!”

Hắc Long vừa nói xong, liền há miệng phun ra một luồng hắc hỏa, đem mấy con Phong Lang ở trước mặt đốt chết. Trần Vũ liền vội vàng cúi xuống đem mấy viên thú hạch vừa bị đánh rớt ra kia, thu thập vào trong túi trữ vật của mình. Hiện tại, trên người của Trần Vũ chỉ ít cũng thu gom được hai, ba chục viên thú hạch của Phong Lang. Trong đó đa số đều là thú hạch Trung Cấp tầng một, tầng hai. Còn lại thì có mấy viên đạt được Trung Cấp tầng năm, tầng sáu. So với viên thú hạch của Dã Trư Vương Trung Cấp đỉnh phong, đúng thật là không đáng giá một chút nào. Nhưng đối với Trần Vũ mà nói, thì thịt muối cũng là thịt, thà có còn hơn không.

Trong thương thành của hệ thống, có rất nhiều món đồ làm hấn đỏ mắt, không dễ mới có được cơ hội thu gom nhiều thú hạch như vậy, hấn đương nhiên là phải tận dụng rồi! Nhưng nghe Hắc Long nói một hồi, trong đầu hấn bỗng nhiên lại lóe lên một cái ý nghĩ. Hấn liền âm thầm trao đổi với Hắc Long.

“Hắc Long, theo ngươi thấy, liệu hai con yêu thú này có khả năng bị thương rồi cùng chết hay là không?” Trần Vũ mỉm cười nói.

“Ý ngươi là gì?” Hắc Long hơi liếc mắt nhìn Trần Vũ một cái, nó vừa nghe liền biết trong đầu của Trần Vũ đang có ý nghĩ xấu xa rồi.

“Chắc chắn, không có ý gì? Ta chỉ muốn xác minh một chút ánh mắt của ngươi mà thôi!” Trần Vũ lấp liếm, nói.

“Hừ, chớ có xem thường ta! Khi ta còn đang tung hoành ở cái thế giới này, thì ngươi không biết đang nằm trong cái lỗ nào rồi, ngươi nghĩ là với mấy trò vặt đó của ngươi, có thể lừa

được ta sao?”

“Hừ, không nói thì thôi làm gì căng? Giả vờ trang cái gì trang a!” Trần Vũ trực tiếp hếch mũi khinh thường, nói.

“Ngươi!” Hắc Long tức đến xỉ khói, nhưng rồi nó cũng không thêm chấp nhặt nữa, nó nói: “Được rồi, cũng không phải là chuyện gì to tát, ta nói với ngươi là được chứ gì!”

Nó không khỏi âm thầm lắc đầu, sau đó nói: “Theo ta thấy thì con Khiếu Nguyệt Lang này, chắc chắn sẽ không bị giết dễ dàng như vậy! Mà thực lực của Phong Lang Vương cũng không yếu! Cho nên...”

Nói đến đây, ánh mắt của nó không khỏi lóe lên một cái: “Cho nên, ngươi cứ ở đó mà xem kịch vui đi! Ha ha ha!”

Trần Vũ nghe xong thì không khỏi tròng mắt lên nhìn nó, cái này nói với không nói có gì khác nhau a?

Trong khi một người một rồng còn đang mải mê nói chuyện với nhau, thì Mạc Tiểu Tà cũng đã vượt qua được vòng vây của đám Phong Lang, chạy đến chỗ của cuộc chiến đấu bên trong.

“Hú...” Ngay lúc này, chỉ thấy Khiếu Nguyệt Lang đột nhiên ngửa cổ lên trời hú dài một tiếng, rồi toàn thân nó bộc phát ra một luồng ánh sáng màu trắng, đem cả người nó và Linh Nhi bao bọc vào bên trong, ngăn cản lấy công kích của Phong Lang Vương.

Lôi điện, hỏa cầu, phong bạo, gai đất, thủy tiễn tổng cộng năm loại công kích đồng loạt phóng tới bên ngoài vòng sáng xung quanh Khiếu Nguyệt Lang, những tiếng đình đình đót đót không ngừng vang lên, vòng sáng cũng bắt đầu bị lung lay, muốn sụp đổ, nhưng đến cuối cùng nó vẫn ngăn chặn được một đòn công kích vừa rồi của Phong Lang Vương.

Ngay sau đó, mọi người chỉ thấy một cái bóng trắng lóe lên, thân hình của Phong Lang Vương đã lao vào vòng sáng.

“Àm!”

Một tiếng vang thật lớn phát ra, vàng sáng trắng ngay lập tức bị đục cho vỡ nát, mà thân hình to lớn của Phong Lang Vương cũng đâm trúng lên người Khiếu Nguyệt Lang, đem nó hung hăng hất bay ra ngoài. Linh Nhi đang ngồi ở trên lưng Khiếu Nguyệt Lang, đương nhiên cũng bị đục bay nhào xuống đất.

“Á!” Nàng kinh hãi kêu to một tiếng.

Nhưng ngay lúc này, một bàn tay nhìn có chút gầy guộc, lại mạnh mẽ đem nàng ôm chặt vào trong ngực.

“Tiểu Tà ca ca!” Linh Nhi bất giác mở to hai mắt ra, vừa nhìn thấy người thiếu niên trước mặt, toàn thân đều là máu tươi, tay cầm một thanh kiếm đã gỉ sét, thâm tình nhìn về phía mình, không khỏi hô lên một tiếng.

Người này không phải là Mạc Tiểu Tà thì là ai?

“Àch, cái tên tiểu tử này làm sao lại chạy nhanh như vậy?” Trần Vũ có chút trợn mắt lên mà nhìn sang phía bên này.

“Ngươi là?” Lúc này Đỗ Bán cũng chạy đến, nhưng hắn lại không nghĩ tới có người còn nhanh hơn mình, cho nên không khỏi nhìn tên thiếu niên trước mặt một chút.

Mạc Tiểu Tà cũng không thêm trả lời câu hỏi của Đỗ Bán, mà chậm rãi đem Linh Nhi thả xuống đất, rồi từ từ đi tới chỗ của Phong Lang Vương.

Tất cả mọi người ở đây đều trở nên sững sờ? Tên này không phải là bị điên rồi đấy chứ?

“Thiếu gia!” Trình Tổ Tổ muốn chạy đến ngăn cản Tiểu Tà lại, nhưng Trịnh Khải liền đưa tay ra, nói: “Không cần đâu!”

“Tại sao?” Trình Tổ Tổ có chút kinh ngạc, nhìn Trịnh Khải hỏi.

“Bởi vì, thực lực của thiếu gia, sâu không thể dò được! Chúng ta cứ đứng đây mà bảo vệ tiểu thư là được rồi!” Trịnh Khải nói xong, cũng khoác tay đứng ở một bên, không có ý định ra tay một chút nào.

“Này, Tiểu Tà, ngươi bị làm sao vậy? Tại sao lại chạy đến chỗ đó chứ?” Lúc này, Bạch Tiểu Thuần vừa cảm tấm khăn che chắn trên người, vừa lui lại chỗ của Trần Vũ và Hắc Long đang đứng mà hô lên.

Hai anh em Trần Minh, Tiểu Phung cũng có chút lo lắng nhìn sang. Dù sao, hai người bọn họ cũng quen biết Tiểu Tà được mấy năm rồi.

“Không đơn giản!” Hắc Long chỉ mở miệng đánh giá một câu, rồi im lặng không nói thêm gì nữa.

“Chắc chắn, chuyện này có vẻ thú vị rồi đấy!” Trần Vũ cũng có chút hiếu kỳ đánh giá Tiểu Tà một phen. Hắn đương nhiên là biết rất rõ, tên Tiểu Tà này rất không đơn giản.

“Ngươi làm bị thương nàng, ngươi rất đáng chết!” Tiểu Tà trực tiếp đem thanh kiếm gỉ trên tay cầm ngang, rồi cắt xuống tay mình một đường máu.

Lúc này, trên thanh kiếm gỉ đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ tươi, cùng với máu của Tiểu Tà bắt đầu dung hợp lại một chỗ, tạo thành một khuôn mặt màu đỏ tương tự như là khuôn mặt của Tiểu Tà, lơ lửng ở trên không trung. Hình ảnh này, đập vào trong mắt mọi người, làm cho ai cũng sợ đến ngây người.

Mà lúc này, Phong Lang Vương vừa mới hất văng Khiếu Nguyệt Lang ra ngoài, vốn dĩ còn đang muốn xông tới bồi thêm mấy đòn nữa. Nhưng một luồng sát khí kinh khủng đột nhiên ập tới, làm cho nó lạnh run cả người. Khi nó quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt đỏ tươi như máu đang treo lơ lửng trên thanh kiếm kia nhìn về phía mình, cả người nó đều run lên. Lúc này, trong lòng nó chỉ có một cái ý niệm duy nhất, đó chính là, chạy, chạy cho thật nhanh ra khỏi nơi này!

Chỉ là, ý định của nó có vẻ đã chậm!

Khuôn mặt màu đỏ như máu kia khẽ cười lên một tiếng, rồi một giọng nói âm trầm đến đáng sợ vang lên, làm cho tất cả mọi người đều dựng đứng hết cả long tơ trên người, mà lòng của Phong Lang Vương cũng bị đục thẳng: “Khà khà khà, đã lâu lắm rồi ta không người thấy mũi máu tươi! Tốt, rất tốt! Mũi vị này thật sự là không tệ!”

Chỉ thấy khuôn mặt màu đỏ kia khẽ liếm liếm khóe môi một cái, rồi nó phóng thẳng tới chỗ của Phong Lang Vương, mà thanh kiếm gỉ trên tay của Tiểu Tà cũng hóa thành một vệt sáng, cắt không khí ra thành hai bên.

Tốc độ của thanh kiếm này quá nhanh, ngay lập tức đã đâm đến trước người của Phong Lang Vương.

“Ngao!”

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân hình khổng lồ của một con Phong Lang ngã xuống, cả người nó đã bị thanh kiếm gi kia cắt ra làm hai.

Nhìn thấy thi thể của con Phong Lang trước mặt, trong hai mắt của Phong Lang Vương liền toát lên một con lửa giận, khí thế trên người nó lúc này lại đột ngột tăng lên, thân hình của nó cũng lớn hơn lúc trước rất nhiều.

Vừa rồi, trong lúc tình thế nguy cấp, một con Phong Lang ở gần đó đã kịp thời lao tới, đỡ lấy một kiếm kia, cứu con Phong Lang Vương này một mạng.

Nhưng mọi thứ dường như vẫn chưa dừng lại ở đó, chỉ thấy lúc này thi thể của con Phong Lang kia đột nhiên bắt đầu co rút lại, máu trên thi thể nó lại bị cái miệng rộng của khuôn mặt màu đỏ quý dị kia hút vào. Cho đến khi bộ thi thể của Phong Lang khô kiệt, héo quắt lại, khuôn mặt quý dị kia mới liềm khô mỗi một cái, cười lên một tràng vô cùng kinh dị: “Kiệt kiệt kiệt, mặc dù có hơi chút đáng tiếc, nhưng mùi vị này cũng có thể tạm chấp nhận được!”

Sắc mặt của tất cả mọi người khi nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi co giật một hồi. Đây là thứ ma quỷ gì a?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Thăng cấp lên tầng chín

“Sát linh! Đây chắc chắn chính là sát linh!” Đỗ Bân chợt hô lên một tiếng, mà ánh mắt của hắn khi nhìn về phía Mạc Tiểu Tà cũng hiện lên mấy phần kiêng kỵ.

“Đúng là tên điên! Hắn lại dám dùng chính sinh mệnh tinh hoa của mình để đổi lấy sức mạnh của sát linh! Hắn làm như vậy chính là đang thiêu đốt tuổi thọ của mình a!” Trong ánh mắt của Hắc Long cũng sợ hãi không kém một chút nào. Thứ này, quả thật chính là thứ mà long tộc của hắn sợ hãi nhất.

Nhưng lúc này, Mạc Tiểu Tà cũng không thêm đề tâm đến lời nói của bọn họ, chỉ thấy hắn đi từng bước từng bước lại gần Phong Lang Vương.

“Gừ... gừ...” Trong miệng Phong Lang Vương lúc này liên tục phát ra những tiếng gầm gừ. Mặc dù cảnh giới của nó vừa mới đột phá lên Thiên Giai tầng hai, nhưng đối mặt với thanh kiếm ở trên tay của Mạc Tiểu Tà, nó thật sự rất sợ hãi.

Mấy con Phong Lang còn lại, tất cả đều tập trung về phía này, bảo vệ cho Vương của bọn chúng.

“Người dám làm tổn thương nàng, ta sẽ lấy tính mạng của người!” Mạc Tiểu Tà lặp lại câu nói mà hắn vừa mới nói xong, rồi vung kiếm lên chém về phía trước.

“Ầng!”

Một con Phong Lang đang đứng chắn trước mặt Phong Lang Vương, ngay lập tức bị chém thành hai nửa, máu thịt của nó nhanh chóng bị khuôn mặt màu đỏ vô cùng quý dị kia nuốt chửng, không còn lại một chút gì.

Mạc Tiểu Tà lại cất bước đi tới, cứ mỗi một bước hắn bước lên là một con Phong Lang phải bỏ mình ngã xuống. Cho đến khi trước mặt hắn chỉ còn lại một mình Phong Lang Vương, thì bước chân mới dừng lại một chút.

“Đến giờ rồi!” Chỉ thấy Mạc Tiểu Tà lại vung kiếm giờ lên, định chém xuống thêm một kiếm nữa.

Lúc này, Trần Vũ đột nhiên hô to: “Tiểu Tà, mau dừng tay!”

Động tác của Tiểu Tà hơi dừng lại một chút, nhưng một kiếm này vẫn bị hắn chém xuống.

“Không được, Hắc Long, người mau đi ngăn cản Tiểu Tà lại, con Phong Lang Vương này không thể chết được a!” Trần Vũ có chút gấp gáp thúc giục Hắc Long.

Hắc Long có chút trợn ngược mắt lên nhìn Trần Vũ, Trần Vũ liền bỏ thêm một câu: “Nếu lần này người giúp ta thu phục được con Phong Lang Vương này, trong vòng một năm, ta nhất định sẽ để người trong gia tộc đem đến cho người một bộ khôi lỗi Thánh Cấp!”

Hai mắt Hắc Long liền lập tức tỏa sáng, câu nói này là câu nói mà nó chờ đợi nhất từ trước đến nay, cho nên lúc này nó không hề do dự một chút nào, liền lao tới chiến trường giữa Mạc Tiểu Tà và Phong Lang Vương.

“Dừng lại, chỗ này không có ai được phép tiến vào! Các người mau dừng lại đi!” Nhưng vào lúc này, Trịnh Khải lại đột nhiên nhảy ra, cùng với ba tên hộ vệ nữa ngăn cản Hắc Long.

“Cút!” Trong miệng Hắc Long quát lên một tiếng, rồi nó đem cái đuôi rồng to lớn của mình, quất về phía bọn người Trịnh Khải. Tuy rằng thực lực của đám người Trịnh Khải cũng không tệ lắm, nhưng đối mặt với Hắc Long, bọn hắn căn bản vẫn không thể nào ngăn cản được công kích của nó, cả bốn người đều bị đuôi của Hắc Long hất bay. Đương nhiên, Hắc Long ra tay rất có chừng mực, cũng không đá thương đến bốn người bọn họ.

Nhưng lúc Hắc Long lao về phía Mạc Tiểu Tà, thì thanh kiếm kia cũng đã chém xuống người Phong Lang Vương, một kiếm này chém xuống, trực tiếp đem Phong Lang Vương chém thành hai nửa. Thân hình của Phong Lang Vương rơi xuống đất, sau đó hóa thành từng hạt bụi, hư không biến mất không thấy đâu nữa.

Mạc Tiểu Tà khẽ nhủ mày, cặp mắt đỏ ngầu của hắn đảo ra xung quanh. Quả nhiên lúc này hắn lại nhìn thấy Phong Lang Vương đứng ở trên một mỏ đá, cách chỗ này chỉ hơn mấy chục trượng, phần đuôi của nó dường như đã bị cắt đứt, máu tươi vẫn đang không ngừng túa ra.

“Gừ...” Phong Lang Vương nghe hàm răng nhọn hoắc của nó gầm gừ lên một tiếng, rồi lập tức xoay người bỏ chạy vào trong rừng sâu.

Mạc Tiểu Tà đương nhiên là không dễ dàng buông tha cho nó, chỉ nghe hắn gầm nhẹ một tiếng: “Muốn chạy? Đừng hòng!”

Ngay sau đó, cả người Mạc Tiểu Tà như một con gió nhẹ, nhanh chóng lao về phía Phong Lang Vương, bám chặt ở phía sau. Đương nhiên Hắc Long cũng không thể bị bỏ lại phía sau, nó nhanh chóng hóa thành một luồng hắc khí, lao lên không trung đuổi theo.

Mà lúc này, bầy sói thấy Vương của bọn chúng đã bỏ chạy, cũng thay phiên nhau mà lần trốn vào trong rừng, không thấy tăm hơi đâu nữa.

“Lang nhi, mau đuổi theo!” Ngay lúc này, Mạc Linh Nhi cũng đã khôi phục lại tinh thần, nàng nhanh chóng nhảy lên lưng Khiếu Nguyệt Lang, ra lệnh cho nó chạy đuổi theo phía sau Mạc Tiểu Tà.

Nhưng Trịnh Khải liền nhảy ra, đem nàng ngăn cản ở trước người: “Tiểu thư, phía trước rất nguy hiểm! Xin tiểu thư mau trở về đi! Chuyện của Tiểu Tà thiếu gia, cứ giao cho bọn thuộc hạ là được rồi!”

“Tránh ra cho ta!” Giọng điệu của Mạc Linh Nhi lúc này trở nên cực kỳ băng lãnh.

Đã lâu lắm rồi, bọn người Trịnh Khải mới thấy nàng thực sự nổi giận như vậy. Đám người Trịnh Khải vừa hơi chân chừ một chút, Mạc Linh Nhi đã thúc Khiếu Nguyệt Lang phóng người lên, chạy sâu vào trong rừng.

“Chết tiệt! Tất cả mau đuổi theo!” Trịnh Khải quả thật là giận đến phát điên, hắn không nghĩ đến lần này chỉ tùy tiện đi ra ngoài săn bắn một chút, mọi chuyện lại thành ra như thế này.

Đoàn người Trịnh Khải vừa đi, đám người Đỗ Bán cũng tụ tập lại. Một gã thiếu niên liếc nhìn Đỗ Bán, rồi lên tiếng hỏi: “Đại ca, chúng ta nên làm gì tiếp theo đây?”

Đỗ Bán hơi đảo mắt nhìn ra xung quanh, lúc này, ánh mắt của hắn chạm đến đoàn người của Trần Vũ. Vừa rồi bên cạnh Trần Vũ xuất hiện một con Hắc Long hồn thực lực rất bất phàm, Đỗ Bán đương nhiên là nhìn thấy rất rõ ràng. Đỗ Bán hơi hướng về phía đoàn người Trần Vũ chào hỏi một tiếng, rồi cũng không nói thêm lời nào nữa, dẫn toàn bộ đám người của mình rời khỏi Yêu Thú Sơn Mạch này.

Trần Vũ hơi vuốt vuốt cằm một chút, rồi cũng dẫn theo toàn bộ mọi người rời khỏi Yêu Thú Sơn Mạch. Nhưng trước lúc rời đi, hắn vẫn không quên đi thu thập số thú hạch còn sót lại ở nơi này. Dù sao, những thứ này cũng rất đáng tiền a!

“Công tử, chúng ta không đi theo Hắc Long đại nhân sao?” Sau khi rời khỏi Yêu Thú Sơn Mạch một đoạn, Thập Tam Nương nhìn không được lên tiếng hỏi.

Trần Vũ lắc đầu nói: “Không cần, sâu bên trong đó rất nguy hiểm, chỉ cần một mình Hắc Long là đủ rồi! Còn về tên tiểu tử kia, dù sao trên người hắn cũng có rất nhiều bí mật, cho dù có Hắc Long hay không, hắn cũng nhất định sẽ được an toàn!”

Nói đến đây, Trần Vũ liền lười nhác nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi trên lưng Đại Thỏ Ngọc, bắt đầu kiểm tra thông tin cá nhân của mình.

Nhân vật: Trần Vũ, 17 tuổi

Đăng cấp: Sơ Cấp, tầng bảy

Kinh nghiệm: 2900/3500

Sức mạnh: 98 +5 (Bạch Ngân Cung)

Thế chất: 98

Nhanh nhẹn: 70 +10 (Tật Phong Giày)

Nghề nghiệp: Thợ săn (Sơ cấp)

Sùng vật: Kim Thiên Thủ (Trung cấp, tầng bảy)

Kỹ năng: Xuyên Tâm Tiễn (Cao cấp), Phá Hồn Tiễn (Cao cấp)

Nộ khí: 0/100

Trang bị: Bạch Ngân Cung (Phạm phẩm, sơ cấp), Tật Phong Giày (Phạm phẩm, trung cấp), túi càn khôn (Phạm phẩm, trung cấp), Găng tay đạo tặc (Phạm phẩm, cao cấp), Áo choàng đạo tặc (Phạm phẩm, cao cấp), Vô Cực Càn Khôn túi phòng chế (Phạm phẩm, cao cấp).

Túi đồ: Vạn Linh Thảo (sách), khế ước sùng vật cao cấp, túi kinh nghiệm cao cấp (2), tinh huyết phượng hoàng, Trường Sinh Đẳng (1/81),...

Vừa nhìn lên bảng thông tin một chút, Trần Vũ liền thấy Tiểu Nguyệt đang đứng phiêu phiêu ở trên Kim Sách, mỉm cười nói: “Chủ nhân, hiện tại trên người chủ nhân có tổng cộng hai mươi lăm viên thú hạch trung cấp tầng một, hai mươi viên trung cấp tầng hai, mười tám viên trung cấp tầng ba, mười lăm viên trung cấp tầng bốn, mười viên trung cấp tầng năm, tám viên trung cấp tầng sáu, ba viên trung cấp tầng bảy, mười hai viên cao cấp tầng ba. Xin hỏi chủ nhân có muốn đem đổi thành điểm thương thành hay không? À, mà hiện tại thương thành của hệ thống đang có một đợt giảm giá lớn, chủ nhân có thể vào đó để mua đan dược, khế ước sùng vật, khế ước nô lệ, trang bị, vũ khí, thậm chí là kinh nghiệm đan cũng có bán luôn nha!”

Tiểu Nguyệt nói xong còn chớp chớp mắt mấy cái nhìn về phía Trần Vũ, làm cho Trần Vũ không khỏi có chút động tâm. Nhưng hắn vẫn dút khoát, lắc đầu nói: “Tạm thời ta vẫn chưa muốn đổi, người giúp ta mở ra hai gói quà kinh nghiệm cao cấp đi, ta muốn nâng cao thực lực của mình một chút!”

Trong mắt Tiểu Nguyệt thoáng hiện lên một chút thất lạc, nhưng nàng cũng rất vui vẻ gật đầu, nói: “Vâng, thưa chủ nhân!”

Nàng nói xong, hai cánh tay thon dài, trắng nõn, khẽ lay động một cái, rồi một tia sáng bay thẳng vào người Trần Vũ, mà hai gói quà kinh nghiệm trên túi đồ của Trần Vũ cũng biến mất không thấy đâu nữa!

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được năm ngàn điểm kinh nghiệm!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thăng cấp!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thăng cấp!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được năm ngàn điểm kinh nghiệm!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thăng cấp!”

“Đăng cấp hiện tại của chủ nhân là Sơ Cấp tầng chín!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Trần Minh phát uy

Một hồi từ Sơ cấp tầng bảy thẳng tới Sơ cấp tầng chín, làm cho tâm tình của Trần Vũ rất vui sướng, nhưng hắn vẫn cảm thấy không đủ. Đặc biệt là khi chứng kiến thực lực của Tiểu Tà, một mình có thể dễ dàng chém giết cả đám Phong Lang, quả thật là làm Trần Vũ cũng có chút ghen tỵ. Chỉ có điều, chính hắn cũng quên mất rằng, bản thân hắn mới đi đến thế giới này chưa tới một tháng, thực lực tăng nhanh như vậy, cũng đã đủ dọa người rồi à!

Không lâu lắm, đoàn người của Trần Vũ cũng đi đến được Phượng Hoàng trấn. Mặc dù tên gọi của nơi này chỉ là trấn, nhưng quy mô của tòa thành này, có thể nói là lớn không thể nào tưởng tượng được. Trần Vũ chỉ thấy tường thành trước mặt như một tòa cao ốc, cao tới hai ba chục mét, mà chiều rộng của nó, rộng đến nỗi mà Trần Vũ đưa mắt nhìn mãi vẫn không thấy điểm cuối. Trong lòng Trần Vũ âm thầm than lên một tiếng, chỉ là một tòa thành thôi, có cần phải phô trương đến như vậy không à!

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng vang lên: “Các người là ai? Muốn vào thành thì phải xuất trình giấy tờ!”

Trần Vũ đưa mắt nhìn lại, hắn mới phát hiện ra trước mặt mình là một người lính giữ thành, thực lực của người này lại đạt tới Trung cấp đỉnh phong. Mà ở cách đó không xa, còn có mười hai người nữa, trong đó có một tên đội trưởng đã đạt đến Cao cấp tầng bảy rồi.

Chỉ là lính giữ thành thôi, có cần phải mạnh như vậy không à?

Trần Vũ âm thầm nuốt xuống một ngụm nước miếng. Mà lúc này, tên lính giữ thành kia cũng có chút không kiên nhẫn nữa, hắn quát lên: “Này, người có nghe ta nói gì hay không? Muốn vào thành thì phải xuất trình giấy tờ ra, nếu không có thì mau cút!”

Bị tên lính này quát tháo như vậy, Quan Thắng là người nóng nảy, liền xách đao lên muốn đem tên lính này trăm một đao, nhưng Công Tôn Thắng liền ngăn cản lại. Nhưng hành động này của hai người bọn họ cũng đã rơi vào trong mắt của tên lính giữ thành kia, tên lính giữ thành liền liếc mắt nhìn hai người họ cười một cách khinh bỉ, nói: “Thế nào? Các người muốn đánh nhau ở đây sao? Thật đúng là không biết sống chết mà!”

Hắn vừa nói dứt lời, mấy người lính giữ thành còn lại cũng đi tới. Người đội trưởng liền hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tên lính kia thấy chỉ huy của mình đi tới, vội vàng khép nép, chấp tay, nói: “Thưa đội trưởng, bọn người này muốn vào thành mà không chịu xuất trình giấy tờ, lại còn muốn xông lên đòi đánh thuộc hạ! Bọn họ quả thật là không để đội trưởng vào trong mắt mà!”

Tên đội trưởng kia vừa nghe xong, liền hừ lạnh một tiếng: “Hừ, các người có biết nơi này là nơi nào hay không? Không có gì tờ thì cút, chớ có ở đây mà làm loạn!”

Nói xong lời này, tên đội trưởng kia liền trực tiếp tàn sát ra khí thế Cao cấp tầng bảy của mình. Trần Vũ biết đội ngũ của mình hiện tại không thể nào vào trong thành được, cho nên hắn quyết định tạm thời lui lại, chờ nghĩ cách rồi vào thành sau.

Nhưng Trần Vũ vừa quay lưng đi, liền nghe tên lính giữ thành khi nãy lên tiếng, nói: “Đội trưởng, bên trong đội ngũ này còn có hai á Hồ tộc, nếu như chúng ta giữ lại, chắc chắn sẽ được vui vẻ một phen, mà lại có thể bán kiếm được một ít tinh thạch nữa nha!”

Lời này của hắn nói ra cũng không hề che giấu một chút nào, mà đám người Trần Vũ đi cùng không bao xa nên nghe rất rõ ràng.

“Thật sự là khinh người quá đáng!” Đến lúc này đừng nói là Quan Thắng, mà ngay cả đám người Công Tôn Thắng, Trần Minh cũng bắt đầu nổi nóng.

Trong lòng Trần Vũ âm thầm kêu lên một tiếng không ổn, hiện tại bên cạnh hắn không có ai là có thực lực để đối phó với tên đội trưởng thủ vệ kia. Mà Hắc Long thì không biết khi nào mới trở về kịp được.

Chuyện này phải làm như thế nào bây giờ?

“Chạy!” Lúc này trong đầu Trần Vũ cũng chỉ có một cái ý niệm duy nhất này mà thôi.

Nhưng lúc này, hắn muốn chạy cũng không thể nào chạy được nữa. Bởi vì, tên đội trưởng kia đã lao tới chặn ở trước mặt bọn họ, trên miệng nhếch lên một nụ cười vô cùng lạnh lùng, nói: “Ta nghỉ ngơi trong đoàn người của các người có nội gián của địch quốc! Tất cả các người phải theo ta trở về tra xét, kẻ nào chống lệnh, giết không tha!”

“Các người thật sự chớ có ép người quá đáng!” Bạch Ngạn đã nhịn không được, trực tiếp rút hai thanh Băng Hỏa Kiếm ra, che chắn ở trước người.

Trần Vũ cũng cảm thấy vô cùng buồn bực, hắn đem Bạch Ngân Cung cầm ở trên tay, lắc đầu nói: “Chư vị, chúng ta dù sao cũng chỉ là kẻ qua đường, nếu có gì đắc tội thì xin các vị bỏ qua cho!”

“Bỏ qua, tại sao chúng ta phải bỏ qua cho các người? Ta nghỉ ngơi trong đám các người có nội gián, các người lại không theo chúng ta trở về để điều tra, đây rõ ràng là có tội giết mình!” Một tên lính giữ thành lên tiếng, nói.

“Đúng vậy! Nếu các người không chịu theo bọn ta trở về để điều tra, thì các người chính là nội gián!” Một tên lính giữ thành khác trực tiếp kết tội.

“Hừ, chỉ bằng hai á Hồ tộc có thực lực Cao cấp tầng một và tầng ba, các người nghĩ có thể chống lại bọn ta sao? Mau mau đầu hàng đi, đỡ công chúng ta hao phí sức lực, nếu không đến lúc đó lại phải chịu nhiều đau khổ!” Trong mắt của tên đội trưởng kia lóe lên một tia khinh bỉ cùng xem thường.

Mà lúc này, Hương nhi lại cắn răng nói: “Công tử, lần này là bọn ta làm liên lụy đến công tử rồi! Hương nhi và Bạch Ngạn tỷ tỷ sẽ ở lại đây ngăn cản bọn họ, xin công tử và mọi người hãy rời đi trước đi!”

Trần Vũ ngay lập tức phát tay, nói: “Người nói cái gì kỳ vậy? Hai người các người là do Mị Nương tỷ tỷ giao cho ta trông nom, ta làm sao có thể để cho các người bị tổn thương được! Các người cứ yên tâm đi! Có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ kẻ nào có thể tổn thương các người được đâu!”

Lời này của Trần Vũ đã làm cho các nàng vô cùng cảm động, mà lọt vào trong tai của đám vệ binh giữ thành, thì đó chẳng khác nào là một lời nói đùa vô cùng khôi hài.

“Ha ha ha, người nghe thấy gì không, cái tên tiểu tử miệng còn hôi sữa kia lại dám nói là có thể bảo vệ được đám nữ nhân này! Đây đúng là câu chuyện buồn cười nhất mà ta nghe được trong năm nay à!”

“Quả thật là rất buồn cười! Với thực lực của tên tiểu tử này, chỉ cần ta nhấc tay nhấn một cái, cũng đủ để giết chết hắn mấy chục lần rồi, vậy mà hắn lại dám mạnh miệng như thế!”

“...”

“Tiểu tử, mặc dù ngươi rất có can đảm, nhưng ở trong mắt của ta, ngươi cũng chỉ là sâu kiến mà thôi!” Tên đội trưởng kia lạnh lùng nhìn về phía Trần Vũ, nói.

Nhưng lúc này, Trần Vũ lại rất trấn định, nói: “Thật sao? Vậy phải thử xem một chút mới biết được ai mới là sâu kiến nha!”

Trần Vũ nói ra lời này, quả thật là đã tính toán rất kỹ rồi. Lúc trước, khi hắn thắng cấp, nộ khí cũng đã làm đầy, cho nên hắn vẫn còn cơ hội sử dụng hai lần Xuyên Tâm Tiễn, chỉ cần đối phương không vượt quá đẳng cấp của hắn hai mươi cấp, thì hắn vẫn có thể đánh giết được. Đương nhiên là với điều kiện đối phương không thể nào tránh né được công kích của hắn. Mà ngoài Xuyên Tâm Tiễn ra, hắn còn có cả Phá Hồn Tiễn, hai kỹ năng này hiệp trợ với nhau, bất ngờ đánh lén, tuyệt đối chính là đại sát chiêu. Nhưng mà, giết chết đám vệ binh này, nhất định sẽ gặp rắc rối rất lớn, đây mới là điểm mà Trần Vũ lo ngại nhất.

“Hừ, chỉ biết mạnh miệng thì được gì?” Tên đội trưởng kia hừ lạnh một tiếng, rồi phát tay nói: “Hữu Lượng, ngươi đi lên đem tên tiểu tử này bắt lại cho ta!”

Tên lính có tên là Hữu Lượng, cũng chính là tên lính vừa rồi đứng ra ngăn cản hỏi giấy tờ của đám người Trần Vũ. Hắn nghe đội trưởng ra lệnh, trên miệng không khỏi lộ ra một nụ cười vô cùng đắc ý, nói: “Tiểu tử, ngươi tốt nhất là tự mình đầu hàng đi, chỗ để cho ta ra tay!”

“Hừ, ngươi muốn đụng với hắn, thì hãy bước qua xác của ta trước đi!” Lúc này Trần Minh lại nhảy ra, múa hai cây rìu trên không trung, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Tên Hữu Lượng kia ban đầu cũng bị khí thế của Trần Minh làm cho giật mình, nhưng khi nhìn ra đẳng cấp của Trần Minh chỉ là Trung cấp tăng một, hắn liền tức giận mắng: “Con mẹ nó, ta còn tưởng là cao thủ ở đâu tới! Dám dọa lão tử, lão tử đập chết ngươi!”

Tên Hữu Lượng này cũng là một chiến sĩ, trên tay hắn cầm một thanh trọng kiếm và tám khiên tròn, vừa thấy Trần Minh lao đến cũng nhanh chóng thủ thế mà phòng bị.

“Choang!”

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, cả người tên Hữu Lượng đều bị lực lượng của Trần Minh đập xuống, chấn cho lùi lại hơn mười bước, trong miệng của hắn còn túa ra một vệt máu tươi. Hắn không khỏi trợn trừng mắt lên mà nhìn tên thanh niên ở trước mặt.

“Mẹ nó, tên này có phải là người hay không a?” Trong lòng Hữu Lượng âm thầm mắng một câu.

Nhưng mà đám lính ở phía sau lúc này lại la hét ầm ĩ lên.

“Hữu Lượng, ngươi không có ăn com sao? Làm sao lại để cho một tên võ sĩ đẳng cấp thấp như vậy đánh lui được chứ? Đừng làm mất mặt đám cảnh vệ chúng ta như vậy a!”

“Đứng, đứng! Ngươi có muốn chơi, cũng chơi cho đàng hoàng, không thể nào để mặt mũi của đám cảnh vệ chúng ta bị mất hết như vậy!”

“...”

Hữu Lượng nặng lên một tiếng: “Con mẹ nó, ồn ào cái gì? Lão tử chỉ là đùa chút thôi! Các ngươi xem ta đánh chết tên này như thế nào đây!”

Không chờ cho Hữu Lượng lấy xong tư thế, Trần Minh cũng đã vung hai cây rìu mạnh mẽ xông tới. Tên đội trưởng lúc này cũng khẽ nhíu mày. Hắn đương nhiên không giống như đám lính kia, hắn thấy rất rõ là vừa rồi Hữu Lượng đã vào tư thế phòng ngự vô cùng vững vàng, nhưng lại bị một rìu của Trần Minh đánh cho phải lùi lại tới mười bước, mà còn bị thương nữa a!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Nhất tiễn đồ cầu

Bản thân Trần Minh vốn đã là trời sinh thần lực, chỉ nói riêng về sức mạnh hắn không hề thua kém bất kỳ một tên lính nào ở đây. Đương nhiên, đó chỉ là thuần so sánh về lực lượng, còn nếu về đẳng cấp, Trần Minh vẫn có chỗ không bằng. Nhưng mà tên Trần Hữu Lượng này lại quá khinh suất, dám xem thường Trần Minh, cho nên lúc này hắn bị đánh cho không kịp trở tay. Đặc biệt, Trần Minh lại còn là một Cuồng Chiến Sĩ càng đánh thì càng hăng, cũng bắt chấp luôn việc phòng ngự, mỗi một rìu nện xuống, trực tiếp bức Trần Hữu Lượng lui về sau hai, ba bước. Đến cuối cùng, Trần Hữu Lượng bị một rìu của Trần Minh nện trúng, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, mặt mũi cũng vô cùng tái nhợt.

Đám lính nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai mắt đều tròn tròn, mà miệng thì trực tiếp biến thành hình chữ O, không cách nào có thể tin tưởng nổi đây chính là sự thật.

“Không thể nào a! Tên tiểu tử kia cùng lắm chỉ là Trung Cấp tăng một, làm sao lại mạnh như vậy?”

“Chẳng lẽ tên Trần Hữu Lượng này ban ngày lại chui vào trong Phòng Kỳ, chơi gái đến mức không còn chút sức lực nào hay sao?”

“...”

Mấy tên lính sau một hồi giật mình, bắt đầu bàn tán ầm ĩ cả lên. Mà Trần Hữu Lượng cũng không còn sức để phản bác điều gì nữa, hắn quả thật là không thể nào tưởng tượng nổi mình tại sao lại thua thảm đến như vậy?

“Được rồi! Tất cả im miệng hết cho ta!” Tên đội trưởng lúc này quát lên, để cho bọn lính nín bật, không dám mở miệng nói thêm một lời nào nữa.

Mà hắn thì đưa mắt nhìn về phía Trần Minh, rồi bước tới mấy bước, nói: “Hùm, trời sinh thần lực, quả thật là không tở! Chỉ có điều đẳng cấp của ngươi quá yếu, vẫn không phải là đối thủ của ta! Như vậy đi, ta coi như cũng cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần trong đám người các ngươi, ai có thể thắng được ta, thì ta sẽ thả bọn người các ngươi rồi đi!”

Nói đến đây, khoe môi của tên đội trưởng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, hắn đương nhiên là rất tự tin vào thực lực của mình. Vì dù sao, đám người trước mặt hắn, ngoại trừ hai nữ nhân Hồ tộc là có thực lực mạnh hơn một chút, tất cả những người còn lại thực lực cũng chỉ ngang ngửa với đám lính của hắn mà thôi. Riêng con Đại Thỏ Ngọc kia, thì hắn không thèm để mắt đến, vì loại yêu thú như nó, chỉ thuần túy là để làm vật cưỡi, chẳng hề có một chút sức chiến đấu nào.

“Thế nào, các ngươi không dám sao?” Tên đội trưởng nhìn thấy đoàn người của Trần Vũ không có ai định tiến lên, liền liếc mắt khinh thường, nói.

“Ai nói là bọn ta không dám?” Đến lúc này, Trần Vũ cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa, hắn dứt khoát đứng ở trên lưng Đại Thỏ Ngọc, đem cây cung nâng lên cao, thờ dài nói: “Ài, các hạ đã nói như vậy rồi, bọn ta cũng không thể không ứng chiến! Nhưng chỉ có điều, ta lại sợ lỡ tay giết người, đến lúc đó thì thật sự là phiền phức a!”

“Giết ta? Ngươi nói là ngươi có thể giết ta?” Tên đội trưởng nghe xong lời này của Trần Vũ, liền có chút mỉa mai cười nói.

“Thật sự a! Cung tên của ta thật sự là có thể giết người nha!” Trần Vũ làm ra một bộ mặt rất thành thật, gật đầu nói.

“Ha ha ha! Các ngươi nghe, tên tiểu tử này lại dám nói là hắn có thể giết chết đội trưởng đại nhân kia? Chuyện cười, thật sự là một câu chuyện cười a!” Một tên lính ôm bụng cười lên ha ha.

Mà những tên lính khác cũng bắt đầu nhao nhao lên.

“Đúng là nực cười, một tên nhãi nhép tíu riu mà cũng dám lớn lối như vậy ở trước mặt đội trưởng đại nhân! Thật là chán sống rồi mà!”

“Đại nhân, để cho ta đi lên đập chết hắn!”

“...”

“Im miệng! Các ngươi ồn ào cái gì?” Tên đội trưởng tức giận quát lên một tiếng, rồi nhìn Trần Vũ chằm chằm, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi được lắm! Ta thật sự muốn nhìn xem, ngày hôm nay ngươi làm sao có thể giết được ta?”

Trần Vũ lại lắc đầu nói: “Ài, thật sự là đáng tiếc a! Trong nhà ta vốn dĩ có một môn thần kỹ gọi là Nhất Tiễn Đồ Cầu, ta thật sự chỉ muốn dùng để giết chó. Không nghĩ đến, hôm nay lại phải dùng ở chỗ này a! Đúng là đáng tiếc a!”

“Ngươi!” Đến lúc này, dù là người ngu tên đội trưởng cũng biết là Trần Vũ đang mắng mình, hắn nắm chặt lấy đại đao ở trong tay, rống to: “Tiểu tử, hôm nay ngươi đã thật sự chọc giận ta rồi! Ta nhất định sẽ đem ngươi băm vằm thành trăm mảnh, rồi đem ném cho chó ăn!”

“A! Ta không nghĩ đến a! Ngươi lại còn có sở thích ăn thịt người! Đúng là không bằng cảm thú a!” Trần Vũ làm bộ sợ hãi lùi lại mấy bước, rồi rống to lên một tiếng.

Đám người Tiểu Phung lúc này cũng nhin không được, cười to lên một tiếng. Mà đám binh lính thì mặt mũi cũng có chút kỳ quái. Duy chỉ có tên đội trưởng làm mặt đã đen lại rồi.

“Tiểu tử, mau đi chết đi!” Tên đội trưởng tức giận, lao người nhảy lên không trung rồi chém một đao về phía Trần Vũ.

Trần Vũ đương nhiên là đã có dự định từ trước, cho nên vừa thấy một đao này chém xuống, hắn ngay lập tức thúc giục Đại Thỏ Ngọc nhảy lên tránh thoát đi. Tuy rằng Đại Thỏ Ngọc không thể nào chiến đấu được, nhưng dù sao nó cũng là Thiên Giai yêu thú, cho nên tốc độ của nó thật sự là rất nhanh, một đao của tên đội trưởng kia chỉ có thể chém vào không khí, thẳng xuống đất, tạo thành một trảng âm thanh cực kỳ vang dội.

“Àm!”

Bụi đất bay lên mù mịt, mọi người chỉ thấy nơi một đao này chém xuống, đã thành một cái hố sâu đến mấy thước.

Đám binh lính thấy thủ lĩnh của mình phát uy, đương nhiên là bắt đầu reo hò cổ vũ không ngớt. Còn Trần Vũ thì trực tiếp hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng âm thầm kinh hãi không thôi. Nếu như vừa rồi hắn không tránh kịp, một đao này nhất định sẽ đem hắn và Đại Thỏ Ngọc chém ra làm đôi.

Nhưng Trần Vũ cũng chỉ kinh hãi một chút mà thôi, hắn rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, âm thầm tính toán một phen, chỉ có điều, miệng hắn lúc này lại rất biến mất người: “Chắc chắn chắc, thanh đao của ngươi cũng không tệ lắm! Nếu như sau này ngươi không dùng nữa, có thể đem tặng cho ta nha, nhà ta đang cần một con dao để chặt củi, ta thấy con dao của ngươi rất phù hợp a!”

“Tiểu tử, chó cò cuồng vọng, ngươi nghĩ vừa rồi trốn được một đao của ta, thì có thể trốn tiếp được nữa hay sao?” Tên đội trưởng nghe xong mấy lời này tức giận đến đỏ mặt, rồi hắn rống to một tiếng: “Xem đao!”

Ánh đao vừa loáng lên, liền hướng về phía Trần Vũ bủa xuống.

“Này này, ngươi nghĩ là ta không dám làm gì ngươi hay sao? Đừng có khinh người quá đáng như vậy a!” Trần Vũ lại la toáng lên.

“Àm!”

Một đao này chém xuống, liền khiến cho bụi đất bay lên mù mịt, cảnh tượng xung quanh cũng bị che lấp không thấy rõ. Một lúc sau, bụi mới bắt đầu nhạt dần, mà thân ảnh của Trần Vũ vẫn đứng chênh chếch trên lưng Đại Thỏ Ngọc không hề có một chút hư hao nào, tay hắn cầm lấy Bạch Ngân Cung, lắc đầu nói: “Thật sự là không được a! Ngươi chém ta như vậy làm gì a! Ngươi nếu có bản lĩnh thì đứng im đó đừng chạy, xem ta có bắn chết ngươi hay không?”

“Là ai chạy a?” Sắc mặt của tên đội trưởng lúc này đã cực kỳ khó coi, đối mặt với một tên tiểu tử có thực lực yếu hơn hắn đến mấy tầng đẳng cấp, nhưng hắn vẫn không thể nào chạm được vào góc áo của đối phương; mà bây giờ hắn còn đang ở trước mặt của đám thù hạp dưới trướng, thử hỏi, hắn làm sao mà không tức giận cho được chứ?

“Tiểu tử, hôm nay ngươi đã thật sự làm ta tức giận rồi! Ta muốn thử xem, với một đao này của ta, ngươi có còn chạy được nữa hay là không!” Lần này, tên đội trưởng cũng không có trực tiếp xuất thủ, mà âm thầm vận dụng lực lượng vào thân đao, để cho lưỡi đao ánh lên một tầng đao khí bàng bạc như là ánh trắng. Chiều này của hắn, cũng không phải là một chiêu vô kỹ phổ thông, mà là một chiêu vô kỹ Cao cấp, Trảm Nguyệt Đao!

Trong lòng Trần Vũ không khỏi trầm xuống: “Không xong rồi, sao giờ này con rồng chết bầm đó còn chưa chịu về? Nếu cứ như vậy nữa, ta e là không chờ nó về kịp mất! Xem chừng, chỉ có thể liều mạng một phen thôi!”

Trong lòng nghĩ như thế, Trần Vũ liền âm thầm vận dụng kỹ năng Cao cấp, Phá Hồn Tiễn!

Đương nhiên, Trần Vũ vận dụng kỹ năng cũng không cần sức lực nhiều như vậy, hắn chỉ cần có đủ nội khí, là có thể tùy tiện phóng ra kỹ năng. Mà hiện tại, trên người hắn vẫn còn đủ 100 điểm nội khí, dùng Phá Hồn Tiễn cũng chỉ có tiêu hao năm điểm nội khí mà thôi. Như vậy, hắn vẫn có cơ hội để dùng đến một chiêu kỹ năng Cao cấp khác, đó chính là Xuyên Tâm Tiễn!

“Nhất Tiễn Đồ Cầu!” Trong miệng Trần Vũ hô to lên một tiếng.

Lúc này, mọi người nhìn thấy trên dây cung của Trần Vũ bắn ra một mũi tên, mà tốc độ của mũi tên này có vẻ như... rất chậm. Tên đội trưởng không khỏi nhíu mày một cái, tên tiểu tử này thật sự còn dám trêu đùa hân nữa sao?

Trần Vũ nhìn thấy tên đội trưởng vẫn không hề nhúc nhích, khoe miệng của hắn không khỏi nhếch lên một nụ cười đầy xảo trá, rồi đột nhiên hô to một tiếng: “Trùng!”

Ngay lập tức, những người ở đây đã được nhìn thấy một màn vô cùng đặc sắc. Chỉ thấy, mũi tên của Trần Vũ vốn dĩ bay đi với tốc độ rất chậm, lại đột nhiên tăng tốc, vọt tới. Mà khoảng cách của nó lại ở rất gần, bị một màn đột ngột như vậy, tên đội trưởng không thể nào mà phản ứng kịp.

“Á!” Tên đội trưởng đau đớn kêu thán một tiếng, mũi tên này đã xuyên thẳng qua người của hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trần Hữu Lượng xảo trá

Mà một màn tiếp theo còn khiến cho mọi người kinh ngạc hơn. Bởi vì, mặc dù tên đội trưởng kia đang ôm lấy đầu kêu lên vô cùng thảm thiết, nhưng trên người hắn lại không có một chút vết thương nào, thậm chí ngay cả mũi tên cũng biến mất không thấy. Một màn kỳ dị như vậy, làm cho mọi người ở đây đều bị dọa đến ngây người, đặc biệt là đám lính thủ thành.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mũi tên kia đâu?” Đám lính hai mặt nhìn nhau, trong mắt của bọn hắn đều là vẻ khó hiểu.

“Á!” Lúc này, Trần Hữu Lượng đang bị thương, đột nhiên lại kêu lên một tiếng thất thanh.

Đám lính còn tưởng tên Trần Hữu Lượng này bị tái phát vết thương, nhưng khi bọn hắn vừa quay đầu lại, liền nghe Trần Hữu Lượng kinh hãi nói: “Đây chính là công kích tinh thần! Tên tiểu tử này lại có kỹ năng công kích tinh thần! Mau, mau đi báo thông linh đại nhân đến đây! Nếu không thì đội trưởng sẽ gặp nguy mất!”

Nghe được lời này của Trần Hữu Lượng, đám lính cũng bị dọa cho chết khiếp. Công kích tinh thần, đây là một loại kỹ năng cực kỳ hiếm thấy, chỉ có cường giả Thiên Cấp, hoặc là đám Linh Hồn Sư mới có thể sử dụng được. Không nghĩ đến, tên tiểu tử trước mặt lại có thể sử dụng được loại kỹ năng khủng bố thế này!

“Chúng ta đi!” Một tên lính vội vàng quay trở lại trong thành.

“Đi đâu?” Nhưng lúc này, Bạch Ngạn lại cầm song kiếm cùng với Hương nhi và Trần Minh, Thập Tam Nương, Thập Tứ Nương, Quan Thắng, Công Tôn Thắng cùng với bốn con Xích Diễm Hồ vây đám lính này lại.

“Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi biết nơi này là nơi nào hay không? Các ngươi biết bọn ta là ai hay không? Các ngươi dám giết bọn ta, thống lĩnh đại nhân nhất định sẽ đem cả nhà các ngươi ra tru diệt!” Trần Hữu Lượng gân cổ lên hăm dọa.

“Thật sao? Vậy thì Hồ tộc của chúng ta cũng muốn nhìn xem, thống lĩnh mà các ngươi nói, thật sự lợi hại đến mức nào?” Bạch Ngạn không thèm để ý mấy lời hăm dọa này vào trong mắt, nàng múa song kiếm trực tiếp hướng đến vị trí của Trần Hữu Lượng mà chém xuống.

Trần Hữu Lượng liền biến sắc, hắn vội vàng hô lên: “Các huynh đệ, cùng nhau xông lên!”

Mấy tên lính này tuy thường ngày chuyên đi ức hiếp kẻ khác, nhưng thực lực của bọn chúng cũng không hề yếu một chút nào. Cả mười một người đồng loạt ra tay, nhào về phía đám người Bạch Ngạn.

Khóe môi của Bạch Ngạn không khỏi nhếch lên cười một cách khinh bỉ. Thanh Họa Kiếm trên tay của nàng liền chém xuống, đem một tên Chiến Sĩ cùng thuẫn giáp của hắn đánh bay ra ngoài. Mà thanh Băng Kiếm kia, cũng chém trúng một tên Chiến Sĩ khác, làm cả người tên Chiến Sĩ này bị đông cứng như một tượng băng. Chỉ cần một chiêu, Bạch Ngạn đã đánh bại được hai tên lính thủ vệ rồi. Những người còn lại, đương nhiên cũng không chịu thua kém một chút nào, đám lính thủ vệ chỉ có thể vất vả chống đỡ mà thôi.

Nhưng mà lúc này, tên Trần Hữu Lượng kia lại trốn ra xa, hô to: “Các huynh đệ, các ngươi cố gắng chống đỡ, ta đi báo cho thống lĩnh đại nhân, ngài ấy nhất định sẽ đem bọn người này treo lên trên tường thành!”

Lời này của Trần Hữu Lượng làm cho bọn người Bạch Ngạn có chút giật mình. Các nàng không nghĩ đến, tên Hữu Lượng này mới đó mà đã trốn nhanh như vậy. Mà đám thủ vệ quân cũng không ngừng nắnghĩ trong bụng, một tên lính tức giận hô to: “Hữu Lượng, tên khốn kiếp nhà ngươi, ngươi sẽ chết không được yên thân đâu!”

“Các huynh đệ, các ngươi cứ yên tâm đi! Ta nhất định sẽ gọi thống lĩnh đại nhân đến trả thù cho các ngươi!” Trần Hữu Lượng cũng không thèm để ý đến lời nói của tên lính kia, hắn hô to một tiếng rồi phóng nhanh trở vào thành.

Ở phía bên kia, Trần Vũ cũng tiếp tục bắn ra thêm mấy mũi tên nữa. Tên đội trưởng lúc này đã bị thương rất nặng. Mặc dù bên ngoài thân thể hắn không có chút thương tích nào, nhưng linh hồn của hắn bị tổn hao đến quá nửa rồi. Bị bắn liên mấy tiễn như vậy, hắn chỉ có thể ôm đầu rống to một tiếng, sau đó liền hôn mê bất tỉnh luôn.

Nếu như lúc này, Trần Vũ bồi thêm vài mũi tên nữa, nhất định có thể đem tên đội trưởng này giết chết, nhận được rất nhiều kinh nghiệm, thậm chí còn có thể bước vào Trung cấp tầng một. Nhưng hắn làm như vậy, thì chắc chắn sẽ chọc giận vị thống lĩnh thủ thành này, thậm chí là chọc giận đến thành chủ. Như vậy, thứ hắn nhận được, chính là một màn vô tận đuổi giết, không chết không thôi. Nghĩ một hồi, cuối cùng Trần Vũ cũng buông tha cho ý định giết người của mình.

Hắn nhảy xuống lưng Đại Thỏ Ngọc, hung hăng đá cho tên đội trưởng này mấy phát, sau đó mới hướng đoàn người của Bạch Ngạn, hô lên: “Bạch Ngạn, dẫn mọi người lui lại! Đừng đánh nữa! Chúng ta đi thôi!”

Lúc này, đám người Bạch Ngạn cũng đã đem bọn lính đánh cho nằm bẹp dưới đất, mặt mày tên nào tên nấy đều bị bầm tím, nhìn vô cùng thảm hại.

“Đi thôi!” Bạch Ngạn nghe Trần Vũ gọi, cũng không có nói nhiều, trực tiếp đá bay một tên thủ vệ quân, rồi dẫn đầu mọi người chạy về phía Trần Vũ.

Trần Vũ cũng không có đợi lâu, hắn vỗ nhẹ lên người Đại Thỏ Ngọc một chút, sau đó hô: “Biến lớn!”

Thân hình của Đại Thỏ Ngọc lập tức hóa to lên chừng hai, ba trượng đem tất cả mọi người chõ ở bên trên, hướng ngược về lại Yêu Thú Sơn Mạch rồi đi. Nhưng nó chỉ mới phóng người chạy đi được mấy trăm trượng, đột nhiên một luồng kinh phong từ trên trời đổ ập xuống, trực tiếp đem thân hình to lớn của nó hất tung lên trời.

Bọn người Trần Vũ đều bị té nhào xuống đất, thân hình lăn lộn đến mấy vòng.

“Ai ui, Đại Thỏ Ngọc, người bị làm sao...” Bạch Tiểu Thuần mới vừa mở miệng ra, ngay lập tức liền ngậm miệng lại.

Bởi vì, lúc này hắn nhìn thấy một gã đàn ông trung niên tầm ba mươi, bốn mươi tuổi, tay cầm trường thương, cỡi trên lưng của một con Sư Thử. Trên thân của người này còn mặc một bộ Hoàng Kim Chiến Giáp, đáng vẻ càng thêm uy phong凛凛. Ánh mắt của người này đang nhìn về phía đám người bọn họ, lạnh lùng mở miệng ra, nói: “Các người muốn chạy đi đâu?”

Nhìn thấy người đàn ông này, đám người Trần Vũ đều phải hít vào một hơi khí lạnh. Mặc dù người này không hề tàn sát ra khí tức cường giả của mình, nhưng áp lực của người này tạo ra thật sự là quá mức kinh người. Đặc biệt là con Sư Thử mà người này đang cưỡi, thực lực của nó so với Phong Lang Vương không biết là mạnh hơn bao nhiêu lần. Thú cưỡi đã như vậy, thì thực lực của người này còn mạnh như thế nào nữa?

Con Sư Thử hơi vỗ nhẹ cánh, rồi từ trên trời bắt đầu hạ xuống. Lúc này, phía sau lưng của người này còn có một tên nam tử nữa, người này không phải là Trần Hữu Lượng thì ai?

“Là bọn người này dám tự tiện xông vào thành, đánh bại Trương Nhượng sao?” Người đàn ông trung niên nhìn thẳng về phía trước hỏi.

Trần Hữu Lượng vội vàng nhảy xuống dưới đất, đứng khấp nép ở một bên, chấp tay nói: “Vâng, thưa đại nhân! Là tên nhóc kia làm Trương tướng quân bị thương!”

Trần Hữu Lượng vừa nói vừa chỉ tay về phía Trần Vũ. Trần Vũ lúc này cũng đã đứng thẳng dậy, hai mắt hắn chăm chú nhìn về phía người đàn ông trung niên ở trước mặt kia.

Người đàn ông trung niên cũng khẽ đánh giá Trần Vũ một chút, rồi nhún lông mày lại, nói: “Hữu Lượng, người nói là tên nhóc đó đánh bại Trương Nhượng?”

Trần Hữu Lượng nghe âm thanh của người đàn ông trung niên này có chút nộ khí, hắn liền quỳ sụp xuống đất, nói: “Đại thống lĩnh, thuộc hạ tuyệt đối không có nói dối! Là tên tiểu tử này bất ngờ đánh lén, làm cho Trương tướng quân không kịp đề phòng, bị mũi tên đánh trúng. Mà mũi tên kia lại rất kỳ dị, nó không gây thương tích gì cho Trương tướng quân, mà biến mất không thấy, lại khiến cho Trương tướng quân cực kỳ đau đớn!”

“Là công kích tinh thần!” Người đàn ông trung niên quả thật không hổ là đại thống lĩnh, vừa nghe Trần Hữu Lượng nói xong, liền đoán ra được huyền cơ ở trong đó.

Sắc mặt của người đàn ông này càng thêm kỳ quái, nhìn về phía Trần Vũ, nói: “Tiểu huynh đệ, không biết cao danh quý tánh của người là gì? Làm sao lại đến Phương Hoàng trấn của ta, lại còn dám thương thù hạ của ta?”

Lời của người đàn ông trung niên này không giận mà uy, làm cho Trần Vũ cũng có chút run mình. Hắn vội vàng chấp tay nói: “Thưa đại nhân, tiểu nhân họ Trần, tên chỉ có một chữ Vũ. Tiểu nhân cùng đồng bạn đến đây, chủ yếu là mượn đường đến Kinh Đô, sau đó còn phải hoàn thành ủy thác của một vị tiền bối, đem đồ giao cho Đổ đại sư. Tiểu nhân cũng không biết ở nơi này có quy định xuất trình giấy tờ để vào thành, cho nên lúc đó đã có một chút hiểu lầm. Xin đại nhân bỏ qua cho!”

“Xuất trình giấy tờ để vào thành? Từ khi nào ở chỗ ta lại có quy định này?” Nói đến đây, âm thanh của người đàn ông trung niên cực kỳ lạnh lẽo, đưa mắt nhìn sang Trần Hữu Lượng.

Trần Hữu Lượng cực kỳ kinh hãi, vội vàng dập đầu, nói: “Thống lĩnh đại nhân, chớ nghe tên nhóc đó nói bậy! Là chính hắn lúc đi vào thành không chịu thu vật cưỡi lại, còn ngang nhiên nằng người. Cho nên đội trưởng mới tức giận ra tay giáo huấn hắn một trận. Nào ngờ, tên này lại hạ lưu vô sỉ, bắn lén đội trưởng một phát, làm cho đội trưởng bị thương đến mức hôn mê.”

“Lời người nói là thật sao?” Người đàn ông trung niên uy nghiêm, hỏi.

“Thật! Tất cả những lời thuộc hạ nói là thật!” Trần Hữu Lượng nói dối không một chút chớp mắt, liên tục dập đầu bình bịch dưới đất mà thề thốt.

“Các người còn gì để nói hay không?” Người đàn ông trung niên lúc này lại quay sang nhìn Trần Vũ, trên người tản mát ra một luồng khí thế cực kỳ kinh khủng, ép cho bọn người Trần Vũ không thể nào thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Long Châu

Đã đến nước này, Trần Vũ cũng không muốn làm bộ khấp nép nữa, hắn trực tiếp ngóc đầu lên, mở miệng lên cười: “Ha ha ha, thật sự là buồn cười! Thật sự là buồn cười a! Ta còn tưởng rằng người là người như thế nào, hóa ra cũng chỉ đến đây để đóng kịch cho bọn ta xem mà thôi! Ha ha ha!”

Trần Vũ cười rất to, rất vang dội, hắn cười đến nỗi nước mắt tràn cả ra ngoài.

“Thú vị lắm sao? Tiểu tử, ta không cần biết người là ai, cũng không cần biết bọn họ có làm sai hay không? Nhưng đây là thù hạ của ta, người dám đánh bọn họ bị thương, thì người nhất định phải trả giá! Nói đi, các người còn có di ngôn gì nữa hay không?” Người đàn ông trung niên vẫn trấn định như cũ, không mặn không nhạt, nói.

“Di ngôn, tất nhiên là có rồi! Hắc Long, người ra đi!” Không biết từ lúc nào, từ trên trời lại bay xuống một con rồng, toàn thân nó đều có họa điểm màu đen tuyền bao quanh lấy, khí thế mà nó tản mát ra ngoài cũng không hề thua kém viên đại thống lĩnh ở trước mặt một chút nào.

Con rồng này, đương nhiên là Hắc Long hồn của Trần Vũ rồi!

“Hắc Long hồn? Thực lực cũng không tệ lắm!” Lúc này, khóe miệng của viên đại thống lĩnh đột nhiên lại lộ ra một nụ cười vô cùng đắc ý, nụ cười này làm cho Trần Vũ có chút quái lạ.

Mà Hắc Long thì rất khó chịu, nó nói: “Hừ, chỉ là một tên nhân loại Thiên Giai tăng bảy mà thôi, so với lúc bản tọa còn sống, thì người cũng chỉ là giun dế mà thôi!”

“Giun dế? Quả thật nếu là một con Hắc Long trưởng thành còn sống, có thể nói câu đó với ta, không có vấn đề gì! Nhưng mà, chỉ bằng một linh hồn thể nhỏ nhoi như người, cũng dám lớn lối ở trước mặt ta như vậy sao?” Viên đại thống lĩnh không khỏi hít một hơi lạnh, nói.

Mặc dù trong lòng Hắc Long bây giờ có chút chột dạ, nhưng ngoài miệng nó vẫn nói cứng: “Hừ, có gì lại không dám chứ? Có bản Hắc Long ở đây, người không thể nào làm bị thương đến bản tọa được!”

“Vậy thì phải xem thực lực của ngươi có đủ hay không đã!” Viên đại thống lĩnh này cũng cực kỳ bá đạo, hần vừa nói xong hai bàn tay đã bốc lên hai ngọn lửa mà đỏ rực, hai ngọn lửa này tản mát ra một luồng nhiệt lực cực kỳ kinh người.

“Hỏa Pháp Sư sao? Cũng không tệ lắm! Nhưng mà, thứ mà Hắc Long ta không sợ nhất, chính là chơi lửa a! Ngươi dám chơi lửa với ta, vậy thì đừng là quá ngu ngốc rồi!” Trong miệng Hắc Long không một chút khách khí nào, liền khắc ra một đám lửa màu đen kịt, trực tiếp lao về phía trước mặt đại thống lĩnh.

Hai ngọn lửa trên tay đại thống lĩnh cũng lao ra, cùng với ngọn lửa màu đen của Hắc Long ở trên không trung va chạm với nhau.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay lập tức nhiệt độ bắt đầu dâng cao, như muốn thiêu đốt hết thảy vạn vật ở chung quanh đây vậy. Bọn người Trần Vũ không dám đứng tiếp xúc quá gần, liền lui lại phía sau mấy chục trượng. Mà Trần Hữu Lượng thì không kịp chạy đi xa, bị vụ nổ này hất bay, tóc tai bị cháy trụi, quần áo cũng bị đốt không thể nào chịu nổi. May là hần chỉ bị bỏng nhẹ bên ngoài, mà không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

“Khụ khụ!” Trong miệng Trần Hữu Lượng ho khan mấy tiếng, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía một người một rồng đang đánh nhau trên không trung kia.

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, Trần Hữu Lượng cũng không nghĩ đến bên cạnh của Trần Vũ còn có một tồn tại đáng sợ như vậy. Trong lòng hần lúc này âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện cho đại thống lĩnh có thể đánh bại được Hắc Long, giết chết hết bọn người Trần Vũ đi. Có như vậy, hần mới có thể an tâm mà sống tiếp được.

Mà lúc này, không biết là lời cầu nguyện của Trần Hữu Lượng có được như ý hay không, chỉ thấy hai bàn tay của đại thống lĩnh từ từ nhập vào với nhau, rồi đẩy mạnh về phía trước một cái.

“Nộ Viêm Hóa Hải!” Lúc này, trong miệng của đại thống lĩnh quát lên một tiếng.

Chỉ thấy một tầng sóng lửa phô thiên cái địa đổ ập về phía Hắc Long. Thân thể của Hắc Long không kịp tránh né, trực tiếp bị tầng sóng lửa này nuốt mất. Tuy rằng, Hắc Long không hề sợ lửa, nhưng dù sao bây giờ nó cũng chỉ là linh hồn thể, làm sao có thể thừa nhận được loại công kích mạnh mẽ như thế? Cả thân hình của Hắc Long liền bị đánh bay ra ngoài.

Ầm! Ầm!

Rừng cây bên dưới như là bị bạo tạc, thủng ra một lỗ thật lớn. Khi Hắc Long xoay người trở lại, Trần Vũ có thể nhìn thấy thân hình của nó đã bị thu nhỏ lại một vòng cực kỳ rõ ràng. Trong lòng của Trần Vũ không khỏi kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Hắc Long, ngươi không sao chứ?” Trần Vũ lo lắng hỏi thăm.

“Khụ khụ! Bàn Hắc Long ta làm sao lại có việc gì cơ chứ? Chẳng qua là vừa rồi ta hơi thiếu cẩn thận một chút thôi! Không vấn đề gì, không vấn đề gì! Khụ khụ!” Mặc dù nó đã trọng thương, nhưng trong miệng nó lại không ngừng nói cứng. Với nó, không thứ gì quan trọng bằng mặt mũi a!

“Có thể ở dưới một chiều Thiên Phẩm của ta mà không bị đánh cho hồn phi phách tán, xem ra, thực lực của ngươi cũng không tệ lắm!” Đại thống lĩnh đưa tay khoanh ở trước ngực, nhàn nhạt nói.

“Hừ!” Hắc Long trực tiếp hừ lạnh một tiếng, rồi nói: “Thực lực của ngươi cũng chỉ như vậy thôi sao? Có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ giờ hết ra đi! Bàn Hắc Long ta còn chưa dốc toàn lực đâu!”

“Thật sao?” Đại thống lĩnh nhếch môi lên cười, rồi hai tay lại chấp vào nhau, dường như là muốn sử dụng tiếp một chiêu vừa rồi.

“Mẹ nó, một chiêu dùng hoài ngươi không thấy chán sao?” Hắc Long trực tiếp mắng to một tiếng, nhưng động tác của nó cũng không chậm một chút nào.

Chỉ thấy, lúc này trên người nó xuất hiện một tầng chiến giáp màu đen, ánh lên vài vệt kim quang, cực kỳ chói mắt. Mà trong miệng nó lại liên tục khắc ra chín ngọn lửa màu đen, trôi nổi lên giữa không trung. Chín ngọn lửa màu đen này, nhanh chóng dung hợp lại thành một bóng sen màu đen tuyền, ánh lên vài tia ánh sáng vô cùng rực rỡ, đây chính là một trong những tuyệt kỹ mạnh nhất của nó, Hắc Hỏa Liên Châu!

Hắc Hỏa Liên Châu vừa đi ra, Nộ Viêm Hóa Hải của đại thống lĩnh cũng bắn tới. Cả hai loại tuyệt kỹ Thiên Phẩm này ở trên không trung va chạm với nhau, sau đó nổ tung, tạo thành một tầng sóng lửa cực kỳ kinh khủng, đem không khí chung quanh đốt lên hừng hực, cỏ cây trong phạm vi mấy trăm trượng đều bị đốt cháy.

Mà mọi thứ cũng chưa dừng lại ở đó, khi làn sóng lửa này còn chưa kịp tiêu tàn, thì đã có một bóng người đột nhiên bay tới, vượt qua sóng lửa, lao thẳng về phía đối phương, rồi tung ra một chưởng, vô thăng lên người của đối phương.

Ầm!

Một thân ảnh bị đánh bay ra ngoài, còn tầng sóng lửa lúc này cũng đã nhạt bớt. Chỉ thấy đại thống lĩnh đang đứng chênh chế trên hư không, hai tay chấp ở phía sau, dáng vẻ cực kỳ ung dung. Còn thân ảnh bị đánh bay, đương nhiên là Hắc Long rồi. Chỉ có điều, lần này nó cũng không hề bị thương, mà chỉ có chút chật vật thôi. Nhưng tầng chiến giáp màu đen trên người của nó cũng đã nhạt đi không ít.

“Quả nhiên là Hồn Giáp!” Trên mặt của đại thống lĩnh không những không ngạc nhiên, mà thậm chí còn có một chút vui mừng.

“Khụ khụ! Ngươi đánh như vậy đủ chưa? Ngươi đừng tưởng rằng Hắc Long ta nhường ngươi này giờ thì ngươi vội đắc ý! Hừ, bây giờ đến phiên ta ra tay đây!” Hắc Long bay ra khỏi đồng đồ nát, ho khụ mấy tiếng, rồi lại tiếp tục lao tới.

Lần này, nó cũng không để cho đại thống lĩnh ra tay trước nữa, mà trực tiếp dùng móng vuốt vỗ tới. Viên đại thống lĩnh đương nhiên không dám khinh suất, chỉ thấy hai tay hần điểm vào hư không, vẽ ra một cái hình tròn, cái hình tròn này ngay lập tức bốc cháy lên một tầng hỏa điểm, ngăn cản lại công kích của Hắc Long.

Khi vuốt rồng của Hắc Long chạm vào vòng tròn lửa này, nó liền cảm giác có điểm gì đó không ổn. Bởi vì, công kích của nó giống như là rơi vào trong một mặt hồ dung nham vậy, vĩnh viễn không thể nào phá vỡ được. Nhưng mà tính tình của Hắc Long rất cổ chấp, lại cực kỳ sĩ diện. Nó mấy lần bị ăn thiệt thòi rồi, lần này nó không thể thua được nữa. Chỉ thấy, lần này nó trực tiếp mở miệng, nhả ra một viên Long Châu màu đỏ sậm. Đây chính là viên Hỏa Long Châu ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của nó. Nhờ có viên Long Châu này, cho nên linh hồn của nó mới tồn tại cho đến ngày nay. Mà một khi viên Long Châu này bị hủy, nó sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Chẳng lẽ, Hắc Long muốn liều mạng rồi sao?

Đại thống lĩnh nhìn thấy viên Long Châu này, hai hàng lông mày cũng nhíu chặt lại: “Ngươi điên rồi!”

“Khà khà khà, có phải ngươi đã sợ rồi hay không?” Trong mắt Hắc Long lúc này cũng hiện ra một vẻ điên cuồng chưa bao giờ thấy.

Nó thật sự liều mạng rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Thành chủ tới

Chi thấy, trên Long Châu lúc này xuất hiện một con rồng nhỏ, toàn thân nó đều là một màu đen kịt, phía bên ngoài thì bao lấy một tầng hỏa diễm đang không ngừng thiêu đốt. Ngọn lửa này, dường như có sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa, khí thế cực kỳ kinh khủng. Đây chính là bản nguyên của Hắc Long, Hỏa Diễm Long Châu.

Con rồng này vừa bay ra ngoài, liền lớn nhanh như gió, cho đến khi đạt đến độ dài một trượng, nó mới ngừng lại. Nhìn thấy con rồng ở trước mặt, con Sư Thử không khỏi rung rẩy kêu rống lên, mà đại thống lĩnh cũng bắt đầu có chút nghiêm nghị lại.

Nhìn thấy một mảng này, trên miệng của Hắc Long lộ ra một nụ cười vô cùng đắc ý: “Ha ha ha, bây giờ các ngươi mới biết sợ rồi sao? Đã muộn rồi! Hỏa Diễm Long Châu, lên cho ta!”

Hắc Long vừa mở miệng ra lệnh, Hỏa Diễm Long Châu liền lướt tới chỗ của đại thống lĩnh. Hỏa Diễm Long Châu này lướt tới chỗ nào, thì không khí ở chỗ đó liền như bị thiêu đốt mà cháy lên hùng hực. Con Sư Thử ngay lập tức vỗ cánh, phóng ra vô số đao phong, muốn ngăn cản Hỏa Diễm Long Châu này lại. Nhưng những đao phong của nó còn chưa kịp tới gần người của Hỏa Diễm Long Châu, đã bị triệt tiêu, như chưa hề xuất hiện qua vậy.

Mà lúc này, trường thương trên tay của đại thống lĩnh cũng được huy vũ, chạm vào hư không, tạo thành một cái trận đồ, trên trận đồ hiện đầy tinh quan. So với vòng tròn lửa phòng ngự vừa rồi, còn lợi hại hơn gấp mấy lần. Đây chính là Tinh Trận, một loại trận pháp phòng ngự của Kỳ Sĩ, nó có thể mượn nhờ lực lượng của tinh nguyệt, tạo thành một đòn phòng ngự hết sức vững vàng. Không những thế, nó còn có thể dựa vào thuộc tính của từng Kỳ Sĩ, để gia tăng lên sức mạnh của mình. Đại thống lĩnh là một Hỏa Kỳ Sĩ, cho nên trên Tinh Trận lúc này còn có vô số hỏa diễm thiêu đốt, sẵn sàng thiêu hủy hết tất cả những đòn công kích của đối phương.

Hỏa Diễm Long Châu không nhanh không chậm bay tới, vừa lúc đập vào Tinh Trận, vô số tia lửa bị bắn văng ra ngoài, đốt cháy toàn bộ cảnh vật xung quanh. Đám người Trần Vũ mặc dù đã ở rất xa, nhưng vẫn bị dư âm của cuộc chiến này ảnh hưởng đến, nhiệt độ không khí xung quanh cũng nóng rực lên. Trên mặt Trần Vũ đã có chút lo lắng, nếu như ngay cả Hắc Long cũng không thể thắng được tên đại thống lĩnh này, thì hẳn phải làm gì tiếp theo đây? Trong lòng hiện lên vô số phiền muộn, làm Trần Vũ cảm thấy tâm trạng rất nặng nề.

Nhưng lúc này, không khí chung quanh lại đột nhiên lắng xuống, những tiếng âm thanh chấn động kịch liệt không còn vang lên nữa. Trần Vũ không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lúc này, ở trên tinh không, một người đàn ông trung niên chân đạp hư không, bước ra một bước, bước chân nhìn rất chậm chạp, nhưng người này vừa mới bước một bước đã xuất hiện ở giữa Hỏa Diễm Long Châu và Tinh Trận rồi. Nhìn người này giống như là đang thuận di vậy.

Người đàn ông này nhẹ nhàng vung tay lên, thu lấy viên Long Châu của Hắc Long vào trong tay phải, còn một tay trái thì hơi phát nhẹ một cái, liền phá vỡ toàn bộ Tinh Trận, đẩy thân hình của đại thống lĩnh lui về sau hơn mấy chục trượng. Cảnh tượng này, ánh vào trong mắt của Trần Vũ, làm tim hắn không khỏi đập nhanh. Người đàn ông trung niên này, có thể phi hành, lại còn có thể thuận di, mà thực lực của người này lại dễ dàng áp chế được Hỏa Diễm Long Châu của Hắc Long, và Tinh Trận của đại thống lĩnh. Rốt cuộc, người đàn ông này là ai, làm sao lại xuất hiện ở đây, mà thực lực lại lợi hại đến như vậy chứ?

“Được rồi, mọi chuyện dừng lại ở đây đi!” Người đàn ông trung niên này đem viên Long Châu trên tay ném trở lại cho Hắc Long, giọng nói không hề có một chút cảm xúc nào cả.

Hắc Long vội vàng đem Long Châu nuốt vào trong bụng, rồi đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đang ở trước mặt kia. Trong mắt nó hiện lên một tia sợ hãi không cách nào giấu được, người đàn ông này quả thật là quá mạnh, mạnh đến mức nó hoàn toàn không có một chút cơ hội chạy trốn nào. Nếu như vừa rồi, người đàn ông này đem Long Châu của nó bóp vỡ, thì nó sẽ vĩnh viễn bị giết chết, không thể nào hồi sinh được nữa. Đây có lẽ là lần đầu tiên, kể từ trận đại chiến kia, nó mới đến gần với tử vong như vậy. Người này thật sự là quá đáng sợ rồi!

“Thành chủ đại nhân!” Đại thống lĩnh vừa nhìn thấy người này xuất hiện, liền vội vàng cúi thấp người xuống, chắp tay hô lên.

Thì ra, người này chính là gia chủ của Mạc gia, thành chủ của Phụng Hoàng trấn, Mạc Ly.

“Trịnh Tùng, chuyện này ngươi muốn giải thích với ta như thế nào đây?” Mạc Ly không lạnh không nhạt nhìn về phía tên đại thống lĩnh dưới trướng của mình, nói.

Trịnh Tùng không phải là người ngốc, hắn vừa nghe Mạc Ly hỏi như vậy, liền lập tức cúi đầu, nói: “Thưa đại nhân, tất cả những chuyện này chỉ là hiểu lầm mà thôi!”

Trịnh Tùng nói xong, liền liếc mắt nhìn sang đám người Trần Vũ, nói: “Phải không?”

Trong giọng nói của Trịnh Tùng còn có một chút uy hiếp, tuy trong lòng Trần Vũ cảm thấy không được thoải mái, nhưng hắn cũng là người biết tiến thoái, hắn thân nhiên nói: “Thành chủ đại nhân, chúng ta là người từ phương xa đến, còn chưa hiểu quy củ ở chỗ này, xin đại nhân bỏ qua cho!”

Mạc Ly hơi nhìn Trần Vũ một chút, trong mắt không khỏi lóe lên một tia tán thưởng, tên tiểu tử này quả nhiên là không tệ!

“Ngươi chính là Trần Vũ?” Mạc Ly hỏi.

Tuy có chút kinh ngạc, nhưng Trần Vũ vẫn gật đầu đáp: “Vâng, thưa đại nhân!”

“Được rồi, những chuyện ở đây cứ giao lại cho ta đi, hiện tại các ngươi có thể đi vào thành, khi vào trong thành sẽ có người sắp xếp chỗ ở cho các ngươi! Đi thôi!” Mạc Ly nói xong, cũng không có dừng lại ở trên không trung lâu, trực tiếp hóa thành một làn khói, biến mất giữa hư không.

Hắc Long nhìn thấy một màn như vậy, không khỏi hít sâu một hơi, chính nó cũng không nghĩ đến, người đứng trước mặt mình chỉ là hư ảnh mà thôi. Một cái hư ảnh làm sao lại lợi hại như vậy a?!

Mà lúc này, Trịnh Tùng cũng không nói lời nào, trực tiếp cười Sư Thử quay trở lại thành. Hiện tại, trước mặt đám người Trần Vũ chỉ có một mình Trần Hữu Lượng mà thôi. Nhìn thấy tên Trần Hữu Lượng này, đám người Trần Vũ không khỏi nghiến răng kèn kẹt, nếu như không phải tại cái tên tiểu nhân, bị ới này, làm sao bọn họ gặp nhiều phiền phức đến như vậy?

Trần Hữu Lượng nhìn thấy ánh mắt như hổ đói của đám người Trần Vũ nhìn về phía mình, trong lòng không tự giác được mà lạnh run: “Thống lĩnh đại nhân! Thống lĩnh đại nhân! Người mau mau cứu ta a! Đừng có bỏ lại ta một mình ở chỗ này a!”

“Làm sao? Đến bây giờ người mới biết sợ rồi hay sao?” Hắc Long từ nãy giờ đã chịu không ít đau khổ, bây giờ có người để cho nó xả giận, đương nhiên là nó không khách khí một chút nào.

Trần Hữu Lượng nhìn thấy Hắc Long đứng ở trước mặt mình, hần trực tiếp ngồi bệt xuống đất, sợ hãi nói: “Long hồn đại nhân, xin người tha mạng cho ta đi! Ta biết sai rồi, ta thật sự là biết sai rồi!”

Trần Hữu Lượng vừa nói vừa đập đầu xuống đất bình bịch, hần quả thật là rất sợ Hắc Long. Dù sao, con Hắc Long này ngay cả thống lĩnh cũng không thể áp chế được, hần làm sao không sợ cơ chứ?

“Chắc, chắc! Không phải vừa nãy người rất oai phong sao? Sao bây giờ lại chật vật như vậy?” Trần Vũ cười Đại Thố Ngọc đi tới, nhìn Trần Hữu Lượng cười cười.

Nếu như vừa rồi Trịnh Tùng đem theo tên Trần Hữu Lượng này theo, thì cũng coi như thôi đi! Nhưng xem ra, cái tên Trần Hữu Lượng này cũng không phải nhân vật quan trọng gì, lại tùy tiện bị người ta vứt bỏ như vậy. Đã thế, Trần Vũ cần gì phải khách khí nữa?

Trần Vũ quay sang mọi người, nói: “Các vị, thay ta giáo huấn tên này một phen đi! Nhưng nhớ đừng có đánh chết người là được!”

“Khà khà, ý kiến này rất hay, tên này ta nhìn thật sự là không vừa mắt mà!” Trần Minh nấn nấn nắm tay, cười vui vẻ nói.

Quan Thắng, Công Tôn Thắng cũng híp mắt lại cười. Hai người bọn họ vốn dĩ là son tặc, thường ngày không đi ức hiếp kẻ khác thì thôi, chứ bao giờ lại bị ức hiếp nhục nhã đến như vậy?

Mà trong hai chị em Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương, chỉ có Thập Tam Nương là rất vui vẻ, vung vung cây roi da trên tay, đánh vào không khí vùn vụt, nói: “Chà chà, nhìn thấy da dê tên này vừa trắng, lại vừa mềm như vậy, không biết có thể chịu được mấy roi của ta đây?”

Thập Tứ Nương tuy cũng ngứa tay ngứa chân không kém, nhưng nàng dù sao cũng cần giữ lại chút hình tượng, cho nên nàng không đi lên tham giá náo nhiệt, chỉ âm thầm lui lại về phía bên cạnh Trần Vũ mà đứng.

Trong số những nữ người ở đây, chắc chỉ có hai chị em Hương nhi và Bạch Ngạn là hăng hái nhất. Chính cái tên Trần Hữu Lượng này để ý đến các nàng, muốn đem các nàng bán làm nô lệ, các nàng làm sao không tức giận cho được!

Trần Hữu Lượng mặt mày tái nhợt, liên tục lui về phía sau, nói: “Các người... các người muốn làm gì? Ta... ta là cháu vợ của đội trưởng, mà đội trưởng chính là em vợ của đại thống lĩnh! Các người dám đánh ta, đội trưởng nhất định sẽ không bỏ qua cho các người, đại thống lĩnh cũng không buông tha cho các người!”

Nhưng đáp lại lời lẽ hăm dọa của hần, chính là một loạt mưa đòn từ bốn phương tám hướng đổ ập đến.

“Á... các người dám đánh ta? Không... a... đừng đánh... đừng đánh chỗ đó... Á... nhẹ tay... xin nhẹ tay một chút a... Á... aaaa...”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ảnh Vũ

Những tiếng la hét của Trần Hữu Lượng trong đêm vắng, càng vang càng xa, càng thêm thảm thiết, oanh liệt.

Khi đoàn người Trần Vũ rời đi, thì trên người của Trần Hữu Lượng, khắp nơi đều là vết thương, mặt mũi thì sưng húp lên, trông rất thảm.

“Hừ hừ, cái tên đó thật là đáng đánh chết mà! Vừa rồi ta còn chưa có đánh đã, người kéo ta lại làm cái gì a?” Tiểu Phương xoa nắn nắm đấm, hung hăng nhìn về phía Trần Vũ.

Trần Vũ không khỏi liếc mắt nhìn nàng, nói: “Nếu mà người đánh chết hần, đến lúc đó bọn họ đến đòi người, ta sẽ đem người ra giao cho họ được không?”

“Đương nhiên là không? Người mà dám đem ta giao ra cho bọn họ, ta nhất định sẽ đánh chết người!” Tiểu Phương trợn mắt lên nhìn Trần Vũ, còn gio gio nắm đấm ra trước mặt, nói.

“Người bây giờ đánh không lại ta, còn muốn đánh ta, người không sợ ta sẽ đánh nát cái mông của người hay sao?” Trần Vũ hữu ý vô ý, nhìn về phía cái mông căng tròn của nàng.

“Người... người đang có ý xấu? Ta... ta đánh chết người!” Tiểu Phương bị Trần Vũ nhìn chằm chằm như vậy, không khỏi vừa thẹn vừa giận, vung tay đám ra một quyền, đem Trần Vũ từ trên lưng Đại Thố Ngọc, đánh rớt xuống đất!

“Ui da... tiểu bà cô! Người thật không nói đạo lý a! Ta chỉ nói chơi thôi, người nghĩ là ta làm thật hay sao?” Trần Vũ nhăn nhó đứng dậy, xoa xoa cái mông của mình, mắng.

Tiểu Phương nhìn thấy dáng vẻ này của hần, nàng cực kỳ đắc ý, đưa tay hất mũi lên, cười nói: “Hi hi, người không phải mới nói ta đánh không lại người sao? Sao bây giờ lại bị ta đánh cho thảm như vậy nha?”

“Xem chừng cái mông của người chưa được đánh qua lần nào, nên có chút ngứa rồi phải không?” Trần Vũ nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng, không khỏi bẽ bẽ các khớp ngón tay, nhìn về phía nàng cười một cách vô cùng bí ối.

“Á... đại sắc lang! Người không được qua đây! Ca, mau cứu ta! Tên đại sắc lang này đang ăn hiếp ta! Mau cứu ta!” Tiểu Phương vội vàng lui về phía sau lưng Trần Minh, la hét ầm ĩ cả lên.

Trần Minh thì làm bộ như tai điếc mắt ngơ, đầu hất lên trời, miệng còn không ngừng huýt gió, làm như không hề hay biết gì cả.

“Ca... người...” Tiểu Phương có chút trợn mắt lên mà nhìn đại ca của mình, rồi nàng quay sang nhìn những người khác.

Tất cả những người bị nàng nhìn tới, đều làm giống như Trần Minh, đầu ngước lên trời, chỉ đông chỉ tay.

“Các ngươi xem, bầu trời hôm nay thật là nhiều sao nha? Ta đã đếm được hơn một ngàn ngôi sao rồi!” Không biết là ai chỉ lên trời, nói.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần là vô cùng thật thà, lên tiếng bênh vực cho Tiểu Phưong: “Vũ ca, người ta dù sao cũng chỉ là tiểu cô nương, ngươi không nên đánh mông người ta nha! Đánh như vậy, mông của nàng nhất định sẽ bị sưng to, mà mông sưng lên thì tướng đi sẽ rất xấu, tướng đi xấu thì sẽ bị rất khó lấy chồng nha!”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi im miệng cho ta!” Mấy lời của Bạch Tiểu Thuần lọt vào trong tai của Tiểu Phưong, làm cho nàng vô cùng xấu hổ, hai má đều đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ còn đang giơ tay lên cao, chưa kịp đánh xuống, bị nàng nhìn như vậy, liền xúc động muốn hung hăng đánh cho nàng mấy cái. Chỉ có điều, hắn không dám làm liều, bà cô này quả thật là không dễ chọc a!

“Hừ, nể tình Tiểu Thuần lên tiếng nên ta tha cho ngươi đấy!” Trần Vũ tức nuối đưa tay rút trở về, đem nàng thả xuống đất.

Tiểu Phưong bị thả xuống, có chút bất mãn lườm lườm Trần Vũ, rồi hung hăng đi ngang qua chỗ Bạch Tiểu Thuần, mắng một tiếng: “Hừm, nhiều chuyện!”

“Ta...” Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác không biết là mình vừa làm sai chuyện gì nữa?

Hắn thật sự rất bị oan a!

Chỉ có điều, đám người Trần Vũ cũng không hề hay biết, lúc bọn họ rời đi, đang có một ánh mắt vô cùng thù hận nhìn về phía mình.

“Các ngươi hãy đợi đấy!” Trần Hữu Lượng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Phù thành chủ.

Mạc Ly vẫn đang ngồi ở trong thư phòng, tay cầm lấy một quyển công văn, chăm chú đọc lấy nội dung bên trong. Mà lúc này, ở bên phía đối diện là một người đàn ông trung niên, mặc một bộ Hoàng Kim Chiến Giáp, dáng người thẳng tắp, không dám mở miệng nói ra một lời. Cảnh tượng trong phòng lúc này có một chút quái dị.

Cũng không lâu lắm, trong căn phòng đột nhiên hiện lên một tia gọn sáng, một cái bóng đen âm thầm xuất hiện ở trước mặt hai người. Người đàn ông mặc chiến giáp thoáng cái trở nên giật mình, nhưng rất nhanh liền trở nên trấn tĩnh lại. Chỉ có vị thành chủ đang ngồi đọc công văn là hết sức bình thản, nói: “Công việc ta giao cho ngươi làm như thế nào rồi?”

Cái bóng đen này hơi quay sang nhìn người đang mặc chiến giáp một chút, thấy Mạc Ly không nói gì thêm, cái bóng đen mới cúi thấp người xuống, cẩn thận, nói: “Thưa đại nhân, đám người đó không có ý kiến gì! Nhưng thuộc hạ nhìn thấy, bọn họ chỉ là qua loa đồng ý ý mà thôi!”

“Ừm, ta biết rồi! Ngươi có thể lui xuống trước đi!” Mạc Ly giống như là đã sớm đoán trước được kết quả, nên cũng không có bất kỳ biểu hiện thay đổi nào trên khuôn mặt, gật đầu nói.

Cái bóng đen hơi cúi thấp người, rồi tiêu biến ngay trước mặt của người đang mặc Hoàng Kim Chiến Giáp. Người này đương nhiên chính là đại thống lĩnh của thủ vệ quân, Trịnh Tùng rồi!

Trịnh Tùng thấy cái bóng đen này biến mất, không khỏi âm thầm nuốt xuống một ngụm nước miếng. Hắn đã sớm nghe nói qua, trong Mạc gia có nuôi một đám Ảnh Vũ, đều là những tên sát thủ giết người trong chớp mắt. Bấy giờ được chứng kiến một người trong số đó, sống lưng hắn không khỏi lạnh buốt. Thực lực của tên Ảnh Vũ này, tuy không mạnh hơn Trịnh Tùng, thậm chí có còn có mấy phần thua, nhưng thuật ẩn nặc của tên này quả nhiên là lợi hại. Ngay vừa rồi, lúc tên Ảnh Vũ này xuất hiện, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, thậm chí, nếu như tên Ảnh Vũ đó có ý định muốn giết Trịnh Tùng, Trịnh Tùng cũng không dám chắc là mình có tránh né được hay không?

Cho nên, lúc này Trịnh Tùng đối mặt với vị thành chủ ở trước mặt, trong lòng càng thêm bất an, lo sợ.

“Thế nào, ngươi cũng biết sợ rồi sao?” Mạc Ly chậm rãi đặt công văn xuống bàn, lên tiếng hỏi.

Trịnh Tùng lạnh toát cả mồ hôi, vội vàng quỳ rạp xuống đất, nói: “Thuộc hạ biết sai rồi! Thuộc hạ biết sai rồi!”

“Biết sai? Ngươi cảm thấy ngươi sai ở chỗ nào?” Mạc Ly không nhanh không chậm, nói.

“Là... Là thuộc hạ không nên dung túng thủ hạ làm vậy, gây hại đến uy tín của đại nhân!” Trịnh Tùng run giọng đáp.

“Chỉ có nhiều đó thôi sao?” Mạc Ly lại chậm rãi nói.

Mà thái độ này của Mạc Ly, càng làm cho Trịnh Tùng thêm sợ hãi hơn. Hắn đã đi theo Mạc Ly, giữ chức vụ thống lĩnh thủ vệ quân này rất nhiều năm rồi. Tính cách của Mạc Ly, hắn là người rõ nhất. Người này bình thường, không bao giờ bộc lộ ra cảm xúc của mình, ẩn dấu cực kỳ sâu. Nhưng chính vì thế, vị thành chủ này mới càng đáng sợ hơn. Đặc biệt là vừa rồi Mạc Ly lại có tình đề cho một tên Ảnh Vũ xuất hiện trước mặt Trịnh Tùng. Việc này chỉ có thể chứng minh một điều, là vị thành chủ này đang cảnh cáo hắn. Trịnh Tùng làm sao không sợ cơ chứ?

“Đại nhân, thuộc hạ biết sai rồi! Lần sau thuộc hạ sẽ không dám tái phạm nữa! Thuộc hạ nhất định không dám tái phạm nữa!” Trịnh Tùng vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu bình bịch, hoàn toàn không có một chút ý phong ngàn vàng nào cả.

“Xem chừng, ngươi quả thật là có rất nhiều việc đang lén lút làm ở sau lưng ta! Ngươi nói, ta nên trừng phạt ngươi như thế nào đây?” Mạc Ly nhìn Trịnh Tùng hỏi.

“Đại nhân, thuộc hạ biết sai rồi! Xin đại nhân cứ trách phạt! Thuộc hạ nhất định sẽ không dám oán trách nửa lời đâu!” Trịnh Tùng vội vàng dập đầu xuống đất, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Mạc Ly.

“Được rồi, ngươi đứng dậy đi!” Lúc này, Mạc Ly lại phát tay, đem Trịnh Tùng đỡ dậy, sau đó mới trầm ngâm, nói: “Trịnh Tùng, thời gian ngươi đi theo ta đã bao nhiêu năm rồi?”

“Dạ, đã hơn ba mươi năm rồi!” Trịnh Tùng không hiểu tại sao lúc này Mạc Ly lại hỏi đến chuyện này, nhưng hắn cũng không dám nói nhiều, đành phải thành thật đáp.

“Ba mươi năm rồi sao?” Mạc Ly lẩm nhẩm một tiếng trong miệng, rồi im lặng không nói thêm bất cứ lời nào.

Không khí trong phòng càng lúc càng trở nên ngột ngạt, mà sau lưng Trịnh Tùng lúc này đã tủa đầy mồ hôi. Hắn có cảm giác như thời gian đang ngừng lại, mà phía trên lưng hắn lại có một ngọn núi vô cùng to lớn ép chặt xuống, làm hắn không có cách nào thở nổi.

“Được rồi, nơi này không còn việc của ngươi nữa, ngươi lui xuống đi!” Đột nhiên Mạc Ly phát phát tay, đem Trịnh Tùng đuổi ra ngoài.

Trịnh Tùng có chút cảm giác như mình vừa mới được đặc xá, liền vội vàng chấp tay nói: “Dạ, thuộc hạ xin phép cáo lui!”

Trịnh Tùng vừa rời khỏi thư phòng của Mạc Ly không bao lâu, không khí chung quanh liền gọn lên một tầng sóng nhỏ, rồi một cái bóng đen âm thầm hiện ra ngay sau vị trí mà Trịnh Tùng vừa đứng.

Mạc Ly hơi nhìn tên Ảnh Vũ ở trước mặt, rồi phát tay nói: “Người cũng lui đi!”

Tên Ảnh Vũ này không nói một tiếng, hòa lẫn vào trong không khí, biến mất không thấy đâu nữa. Trịnh Tùng cũng không biết, vừa rồi mình chỉ cách cái chết gần trong gang tấc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Âm mưu của Trần Hữu Lượng

Trịnh Tùng rời khỏi phủ thành chủ, tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều. Đứng trước mặt Mạc Ly, hắn quả thật là nhận được áp lực cực lớn, đến cả thở, cũng không dám thở mạnh nữa.

Rời khỏi phủ thành chủ, Trịnh Tùng cũng không đi đến doanh trại, mà hắn đi thẳng về nhà, hắn muốn nằm ngủ một giấc cho thật sảng khoái. Với thực lực của hắn như hiện tại, việc ăn ngủ cũng không phải thật sự là quá cần thiết. Nhưng đôi lúc, có người lại muốn được nghỉ ngơi, được thả lỏng tinh thần một chút. Cái cảm giác ấy, quả thật là rất an tường.

Chỉ có điều, khi Trịnh Tùng vừa đến phủ đệ của mình, liền nhìn thấy hai người đứng đợi ở bên ngoài cửa phủ. Là một đôi nam nữ. Người nam tuy đang băng bó đầy mình, chỉ lộ ra một đôi mắt sưng húp, nhưng Trịnh Tùng vừa nhìn là có thể nhận ra hắn. Tên nam nhân này còn không phải là Trần Hữu Lượng thì là ai?

Mà nữ nhân bên cạnh hắn, Trịnh Tùng cũng đã gặp mặt mấy lần, nàng ta là vợ của Trương Nhưộng, mà Trương Nhưộng lại là em ruột của bà vợ cả. Cho nên lúc này, Trịnh Tùng cảm thấy thật sự đau đầu. Không cần hỏi, Trịnh Tùng cũng biết bọn họ đến đây để làm gì rồi.

“Đại nhân!” Mấy tên thủ vệ thấy Trịnh Tùng đi trở về, vội vàng đi lên cúi đầu chào hỏi.

Trịnh Tùng cũng liền để ý đến bọn họ, phát phát tay rồi nhìn sang một nam, một nữ kia, nói: “Hai người có chuyện gì thì hãy vào trong nhà rồi hắn nói!”

“Vâng, thưa đại nhân!” Cả hai người đều cúi đầu, đáp lại.

Trịnh Tùng đi vào, hai người cũng vội vàng bước theo phía sau. Lúc này, Trịnh Tùng đương nhiên là không có trở về phòng ngủ, mà hắn trực tiếp đi thẳng vào thư phòng, ngồi trước ghế hồ, chăm chú nhìn một nam một nữ trước mặt.

“Nói đi, các người tới tìm ta có việc gì?” Trong giọng nói của Trịnh Tùng kèm theo một vẻ chán ghét. Hai người này, hắn thật sự chẳng muốn liên quan đến một chút nào. Nếu như không phải nể mặt vợ mình, hắn cũng chẳng thêm đếm xỉa tới bọn họ.

Trần Hữu Lượng liếc mắt nhìn sang nữ nhân bên cạnh, rồi trực tiếp quỳ rạp dưới đất, khóc lóc: “Đại nhân, bọn người kia thật sự là quá quắc, bọn hắn không những đánh trượng phu của cô cô tiểu nhân bị thương hôn mê, mà còn đem tiểu nhân đánh thành ra thế này. Ngài nhìn xem, đây chính là bọn chúng không hề để ngài vào trong mắt a!”

“Rầm!”

Trịnh Tùng vừa nghe xong mấy lời này, liền tức giận đập bàn, quát: “Im miệng, chuyện ngày hôm nay, ta không muốn các người nhắc lại nữa! Vội lại, sau này các người không có chuyện gì cũng đừng đi tới tìm ta! Hiểu chưa?”

Trịnh Tùng vừa nói, vừa vô ý, hữu ý liếc mắt nhìn sang nữ nhân đang đứng bên cạnh Trần Hữu Lượng. Quả thật, nữ nhân này có tướng mạo tương đối xuất sắc, đáng người thon gầy, đường cong gợi cảm, mà cặp ngực lại cực kỳ no đủ. Nàng gả cho cái tên ngu ngốc Trương Nhưộng kia, đúng là quá phí của trời.

Những suy nghĩ mờ ám vừa mới hiện lên trong đầu, Trịnh Tùng vội vàng lắc lắc đầu, xua tay nói: “Được rồi, các người lui xuống đi!”

Nói xong, Trịnh Tùng lấy từ trong người ra một bình đan dược, ném về phía Trần Hữu Lượng, nói: “Đây là đan dược trị thương của ta, người đem về thoa lên người, vết thương sẽ rất nhanh liền khỏi. Còn đây là Đường Hồn đan, người đem về cho Trương Nhưộng uống. Chỉ cần tỉnh dưỡng ít hôm, thì hắn nhất định sẽ hồi phục lại không ít!”

Trịnh Tùng lại ném một bình đan dược về phía nữ nhân đang đứng bên cạnh Trần Hữu Lượng. Trên mặt của nữ nhân này cũng không hề có một chút biểu hiện vui mừng nào, ngược lại là rất bình thản đem bàn tay trắng trẻo, mịn màng của mình cầm lấy bình đan dược kia, sau đó bỏ nó vào bên trong túi đựng đồ đeo bên hông. Nữ nhân này nhìn có vẻ yếu đuối không chịu nổi, nhưng động tác vừa rồi của nàng, đã cho thấy nàng cũng là người tu luyện.

Trần Hữu Lượng đứng một bên, đem bình đan dược hơi mờ ra nhìn một chút, ngay lập tức, một mùi dược liệu nồng đậm phả vào mũi, làm hắn không khỏi run lên. Đây quả thật là một bình Cao cấp đan dược, giá trị phải lên tới mấy trăm tinh thạch, hắn dù có tiền cũng không mua nổi a!

“Đa... đa tạ đại nhân đã ban thưởng!” Trần Hữu Lượng biết cho dù mình nói thêm gì nữa cũng vô dụng, cho nên chỉ dập đầu tạ ơn rồi lặng lẽ lui ra ngoài. Nhưng khi hắn lui ra khỏi thư phòng, vẫn không quên đưa mắt liếc nhìn nữ nhân bên cạnh một cái. Nữ nhân này chỉ khẽ gật đầu đáp lại, từ đầu đến cuối đều không nói câu nào.

Trần Hữu Lượng đi rồi, mà nữ nhân này vẫn còn đang đứng ở trong phòng. Trịnh Tùng không khỏi nhíu mày lại, nói: “Sao người còn chưa đi?”

Nữ nhân này hơi ngược mặt lên, đưa ánh mắt đầy sóng nước của mình nhìn Trịnh Tùng, y phục trên người nàng đã bắt đầu được gỡ xuống.

“Người...” Trịnh Tùng không khỏi nước xuống một ngụm nước miếng, lý trí bảo hắn nên ngăn cản nàng ta lại, nhưng con tim lại đang khao khát muốn chiêm ngưỡng toàn bộ thân hình đẹp đẽ kia.

Nữ nhân này, muốn làm gì a?

Trịnh Tùng còn chưa kịp định thần lại, đã thấy nữ nhân này trần truồng đi tới thư án, nhẹ nhàng đặt tay lên chiến giáp của hắn, từng chút từng chút đem chiến giáp của hắn cởi ra ngoài. Trịnh Tùng là một Kỵ Sĩ, nên các khối cơ bắp trên người hắn cực kỳ cứng rắn. Nữ nhân này nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve lên từng khối thịt trên người Trịnh Tùng, cúi sát đầu vào tai Trịnh Tùng, phả một hơi hương khí lên mặt hắn, rồi ni non thì thào vào tai hắn: “Đại nhân, đêm nay nô tì sẽ phục vụ cho đại nhân! Bất kỳ điều gì mà đại nhân yêu cầu, nô tì cũng sẽ thực hiện

theo!”

Trong đầu Trịnh Tùng lóe lên tình quang, hẳn tuy rằng đã cưới vợ nhiều năm, nhưng vợ hẳn là một người cực kỳ cổ hũ, tuyệt đối không cho hẳn làm bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào. Với lại, hẳn thật sự rất sợ vợ, nên không dám có yêu cầu quá phận với nàng.

Rất nhanh, trong thư phong bắt đầu vang lên những thứ âm thanh cực kỳ đậm tục, là tiếng kéo kẹt của đồ vật, cùng tiếng rên rĩ của nữ nhân, trộn lẫn với hơi thở phì phò của đàn ông.

Mà lúc này, ở cách đó không xa, Trần Hữu Lượng híp mắt lại cười một cách vô cùng tà ác: “Cô cô, người vì ta mà phải hy sinh thân thể, ta, Trần Hữu Lượng xin thể, ta nhất định sẽ đòi lại tất cả món nợ của ngày hôm nay! Ta nhất định sẽ cho tất cả mọi người biết, kẻ dám động đến Trần Hữu Lượng ta, đều phải trả giá đắt! Ha ha ha!”

Tiếng cười đắc ý của Trần Hữu Lượng hòa lẫn vào trong đêm tối âm u, như tiếng kêu của loài chim cú, chuyên môn đi ăn đêm!

Lúc này, bọn người Trần Vũ đã đi vào trong thành, mà người đi đến đón Trần Vũ, lại là Trịnh Khải. Nhìn thấy Trịnh Khải, bọn người Trần Vũ không khỏi có chút kinh ngạc. Người này không phải đã đuổi theo Tiểu Tà truy bắt Phong Lang Vương hay sao?

Vốn dĩ, những chuyện diễn ra ở bên trong Yêu Thú Sơn Mạch, nhóm người Trần Vũ đều không hề hay biết gì cả. Mà Hắc Long là do Trần Vũ triệu hồi trở về, nó cũng chưa kịp nói ra tin tức gì, đã phải chiến đấu kịch liệt với Trịnh Tùng, bây giờ cũng đã trở về Hắc Long Giới để tĩnh dưỡng!

“Đi theo ta!” Trịnh Khải chỉ hoi nhìn nhóm người Trần Vũ một chút, sau đó trực tiếp trèo lên một con chiến mã, chạy trước dẫn đường.

Còn nhóm người Trần Vũ thì được sắp xếp ngồi trên một cỗ xe do hai con chiến mã kéo đi. Mới nhìn, cỗ xe này có vẻ hơi chật hẹp, nhưng khi đi lên rồi, bọn người Trần Vũ mới phát hiện, không gian bên trong lại rất rộng rãi, đủ chỗ cho tất cả mọi người ngồi cùng. Đây có lẽ là một món vật phẩm không gian cao cấp nào đó. Mà hình như, những loại vật phẩm như thế này đều cực kỳ xa xỉ, không nghĩ đến ở một nơi hẻo lánh như Phụng Hoàng trấn vẫn có thể xuất hiện được. Xem ra, Phụng Hoàng trấn này không hề đơn giản một chút nào.

Mà lúc này, trên con đường rộng rãi ba bốn lần xe có thể đi lại, lại hoàn toàn vắng lặng, không có lấy một người. Giờ này, có lẽ hầu hết mọi người đều đã đi nghỉ, hoặc là tranh thủ thời gian tu luyện, nên chẳng có mấy ai đi ra ngoài.

“Lộc cộc! Lộc cộc!”

“Lộc cộc! Lộc cộc!”

Âm thanh đơn điệu của tiếng vỗ ngựa dường như đã phá vỡ không khí tĩnh mịch của nơi này. Trịnh Khải cười ngựa đi ở phía trước, vẫn lạnh lùng không nói thêm câu nào. Mà đoàn xe ngựa của nhóm người Trần Vũ cứ lặng lẽ theo ở phía sau hẳn. Những con đường được lát đá hoa cương vang lên những tiếng lộc cộc của xe ngựa, từng ngôi nhà gỗ, cứ thế lặng lẽ bị lướt qua. Đến cuối cùng, chiếc xe ngựa dừng lại ở trước một tòa phủ đệ vô cùng đồ sộ, hai bên cửa thì có hai hàng thị vệ đứng thẳng tắp.

Đám thị vệ vừa nhìn thấy đoàn xe của Trần Vũ đi đến, liền có người đi lên hô: “Dừng lại!”

Trịnh Khải cũng không muốn nhiều lời, hẳn trực tiếp móc ra một tấm hoàng kim lệnh bài, rồi giơ lên trước mặt tên thị vệ kia. Tên thị vệ vừa nhìn thấy tấm lệnh bài này, liền cảm lấy kiểm tra một chút, sau đó trả lại cho Trịnh Khải, nói: “Quý cũ nhất định không thể không làm a!”

“Ta hiểu!” Trịnh Khải khẽ nói một tiếng, rồi gật đầu dẫn theo đoàn xe ngựa của đám người Trần Vũ đi vào bên trong.

Cái phủ đệ này, chính là phủ của đương nhiệm thành chủ, Mạc Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hồn Sư

Phủ thành chủ là một tòa phủ đệ vô cùng rộng lớn, được chia thành ngoại phủ và nội phủ. Nội phủ là nơi dành riêng cho thành chủ và tư gia của thành chủ sinh hoạt ở bên trong. Còn phía ngoài, ngoại phủ là nơi dùng để tiếp đãi khách khứa. Đám người Trần Vũ đương nhiên là được sắp xếp ở bên ngoài ngoại phủ rồi!

Mà ngoại phủ này cũng được phân tầng rất rõ ràng. Đoàn người Trần Vũ được Trịnh Khải dẫn đi đến một dãy nhà gỗ ở phía tây của ngoại phủ, đây là nơi riêng biệt chuyên dành để tiếp đãi thân bằng quyến hữu của con cháu trong gia tộc đến chơi. Còn phía bắc và phía nam ngoại phủ thì dành riêng cho đám hạ nhân ở trong phủ sinh hoạt.

Khi đoàn người Trần Vũ đi qua dãy nhà ở phía nam, liền nghe có người to tiếng nói chuyện với nhau.

“Công tử, xin người hãy tự trọng!” Một giọng nữ hơi chút tức giận nói ra.

“A, tiện nhân! Người dám không nghe lời ta! Người có phải là chán sống rồi hay không? Người đâu, đem con tiện nhân này lôi vào phòng cho ta!” Một gã đàn ông lớn tiếng quát tháo.

Trịnh Khải nghe thấy tiếng người này, liền nhíu chặt mày lại, hướng đám người của Trần Vũ nói: “Các vị, ta có việc cần phải đi giải quyết một chút!”

Trịnh Khải nói xong, liền phát tay ra lệnh cho một tên lính đứng gác ở gần đó, nói: “Người dẫn theo mấy vị khách này đến dãy nhà phía tây đi, đây là khách của tam tiểu thư, nhớ chăm sóc cho cẩn thận!”

“Vâng, thưa đại nhân!” Tên lính liền gật đầu, nói.

Đội đám người Trần Vũ đi rồi, nét mặt Trịnh Khải cũng trở nên âm trầm đến đáng sợ: “Tên khốn này, lại dám đến đây làm loạn! Hẳn nghĩ nơi này là nhà của hắn sao?”

Trịnh Khải nhanh chóng rời đi, mà đoàn người Trần Vũ thì được tên lính vừa rồi dẫn đến một dãy hành lang dài rộng, nơi này có rất phòng ốc, mỗi một phòng đều cực kỳ rộng rãi, thoáng đạt, khuôn viên phía trước còn có một cái hồ sen thật lớn, trong hồ lại nuôi rất nhiều thủy ngư, đám thủy ngư này đều là yêu thú Sơ cấp, hình dáng lại cực kỳ xinh đẹp.

“Nha, nơi này thật là đẹp! So với nhà của trưởng thôn còn muốn đẹp hơn nhiều a!” Tiểu Phương lần đầu được nhìn thấy cảnh vật đẹp đẽ như vậy, không khỏi mở miệng cảm thán một câu.

Trần Vũ liền khịt mũi nói: “Đúng là thiếu kiến thức!”

Hắn quả thật cũng là lần đầu được đi đến những chỗ sang trọng như thế này, nhưng dù sao cũng mang trên người danh tiếng là con nhà thế gia, hắn không thể tỏ ra kinh ngạc như bọn người Tiểu Phương được.

“Hừm, làm như ghê gớm lắm vậy!” Tiểu Phương bĩu môi một cái, rồi quay ngoác đi.

Mọi người cũng bắt đầu đi chuyển vào trong phòng của mình. Hai chị em Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương cùng ở chung một phòng. Thu Hương và Bạch Ngan cũng dùng chung phòng. Đám đàn ông thì lựa chọn hai dãy phòng ở gần bên để nghỉ ngơi. Chỉ có Tiểu Phương là lựa chọn một căn phòng nằm sát vách với căn phòng của Trần Vũ. Trải qua một đoạn đường dài, nhiều biến cố như vậy, lúc này ai nấy cũng đều mệt mỏi, rất nhanh chóng đều ngủ thiếp đi.

Lúc này, bên ngoài dãy hành lang phía nam vẫn còn có tiếng huyền não ồn ào. Một gã thanh niên mập mạp đứng cùng với mấy tên hộ vệ, đang vây quanh lấy một nhóm nữ nhân. Mà nhóm nữ nhân này, nhìn y phục cũng có thể biết được là đám nữ thị vệ ở trong phủ. Trong đó, còn có bốn người từng đi theo bên cạnh Mạc Linh Nhi đến Yêu Thú Sơn Mạch. Không nghĩ tới, các nàng lại bị người khác vây lấy, lại không dám chống cự một chút nào.

“Công tử, chúng ta dù sao cũng là người của tam tiểu thư! Xin công tử hãy tự trọng một chút!” Trình Tổ Tổ lên tiếng nói.

Gã thanh niên mập mạp kia, đem cánh tay béo ú của mình, nâng lấy cái cằm của một nữ hộ vệ, cười nói: “Ha ha ha, tam tiểu thư! Tam tiểu thư là cái thứ gì! Về vai vế, nha đầu đó còn phải kêu ta một tiếng thúc thúc nữa đây! Các người cũng chỉ là đám hạ nhân ở trong phủ này, cũng dám chống đối ta hay sao?”

Tên thanh niên mập mạp nói đến đây, liền đắc ý cười lên ha ha, sau đó trực tiếp đem quần áo trên người của nữ hộ vệ kia kéo xuống, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng, cực kỳ mê người.

“A!” Nữ hộ vệ kia kinh hãi, la lên một tiếng, rồi vội vàng đưa tay che lấy ngực của mình.

Trình Tổ Tổ rút cuộc cũng nhìn không được, bước tới, ngăn cản trước mặt tên thanh niên mập mạp kia, nạt nói: “Công tử, người còn dám làm như vậy nữa, ta nhất định sẽ đi bẩm báo lại với tam tiểu thư!”

“Cút!” Tên thanh niên mập mạp kia không hề khách khí một chút nào, hất vung tay đánh một chưởng về phía Trình Tổ Tổ.

Đừng nhìn thấy tên này mập mạp mà nghĩ rằng hắn vô dụng, dù sao hắn cũng là xuất thân gia đình thế gia, thực lực cũng đã đạt tới Cao cấp tăng ba rồi, so với Trình Tổ Tổ hoàn toàn không thua kém một chút nào.

Nhận phải đòn công kích này, Trình Tổ Tổ cũng không dám phản kháng, chỉ có thể cắn răng lui lại. Nhưng mà, lúc này một đôi bàn tay rắn chắc, đem tay của tên thanh niên mập mạp này giữ chặt lại: “Cửu công tử, người hình như đã quên mất nơi này là nơi nào rồi thì phải?”

Tên thanh niên mập mạp kia không khỏi đưa mắt lên nhìn kẻ đứng ở trước mặt mình, khi hắn nhìn thấy người này, liền tức giận quát: “Trịnh Khải, lại là người! Người mau mau đem bàn tay dơ bẩn của người ra khỏi người ta! Nhanh!”

Trịnh Khải cũng không thêm đề ý đến mấy lời của tên mập này một chút nào, trực tiếp đem hắn hất lui ra ngoài, sau đó mới quay sang nhìn nữ thị vệ đang quỳ dưới đất, rồi nói với đám nữ thị vệ ở bên cạnh: “Các người đem nàng ta trở về phòng đi! Chuyện này ta sẽ tự giải quyết được!”

“Bộp! Bộp! Bộp!” Không biết từ lúc nào, một gã thanh niên mặt trắng, cầm cây quạt trên tay, vừa vỗ tay vừa đi tới, nói: “Không hổ là thị vệ trưởng của phủ thành chủ nha! Đến ngay cả con trai của đại trưởng lão cũng không đề vào trong mắt! Xem ra, phủ thành chủ này cũng muốn đổi chủ rồi a!”

“Lý Mục?” Trịnh Khải vừa nhìn thấy người này, sắc mặt liền trở nên cực kỳ khó coi.

Tên Lý Mục này là một tên dị sĩ giang hồ không có một chút tiếng tăm nào cả, nhưng nhờ vào việc khua môi múa mép mà được lòng tên Mạc Cửu này, bởi vậy mới đi theo Mạc Cửu, bày ra đủ loại mưu kế mà hãm hại người khác. Đã có không ít người vì đắc tội với Lý Mục, mà bị hại đến tan nhà nát cửa, không có đất dung thân. Tội của tên này, dù có dùng lá cây trên rừng viết lên cũng không thể kể hết được. Nhưng hắn lại tự cho rằng là phải, còn đặt cho mình biệt hiệu là Thiết Diện Thư Sinh, cực kỳ phách lối!

“Công tử!” Lý Mục đi tới trước người Mạc Cửu, khom lưng chấp tay, nói.

“Lý Mục, người tới thật đúng lúc lắm! Người mau nghĩ cách, đem con tiện nhân này bắt vào phòng cho ta, không, còn à kia, à kia nữa! Tất cả đều đem tới phòng cho ta! Hừ, bản thiếu gia muốn vui vẻ với bọn chúng, bọn chúng lại làm phách cái gì chứ? Ta muốn tất cả đều phải quỳ dưới gối của ta, mà rên rĩ xin tha! Như vậy mới thật sự là hả giận a!” Mạc Cửu vừa nhìn thấy Lý Mục, như được nhìn thấy tiền đàn điệu được vậy, lập tức hớn hờ nói.

Lý Mục khẽ phe phẩy cây quạt trong tay, rồi nhếch môi lên cười: “Công tử, xin người cứ yên tâm đi! Đối phó với đám người này, ta chỉ cần phát tay một cái là có thể giải quyết dễ dàng thôi!”

Lý Mục nói xong, liền đi tới trước một bước, nói: “Các người đã nghe lời của Cửu công tử rồi đấy! Mau mau ngoan ngoãn mà làm theo lời của Cửu công tử đi! Một khi để ta ra tay, thì các người có hối hận cũng muộn rồi!”

“Chỉ bằng người thôi sao?” Trịnh Khải cũng rất chú ý đến tên Lý Mục này, nên vừa bước lên liền tản mát khí thế Cao cấp đỉnh phong của mình ra ngoài.

“Ồ!” Lý Mục có chút kinh ngạc ồ lên một tiếng, sau đó vui vẻ nói: “Thì ra là người đã thăng cấp lên Cao cấp đỉnh phong rồi, hèn gì lại phách lối như thế! Vừa vặn, ta mới nghiên cứu ra được một chiêu thức mới, dùng người để thử cũng không tệ chút nào!”

Nghe giọng điệu này của Lý Mục, Trịnh Khải càng thêm tức giận hơn, hất rống to một tiếng, nói: “Người muốn chết!”

Chỉ thấy, trên tay Trịnh Khải lúc này đã thêm hai thanh đao ngắn, lóe lên ánh sáng cực kỳ lạnh lẽo. Hai con đao này, tuy chỉ là phẩm phẩm nhưng cũng đã đạt đến đỉnh phong rồi, chỉ còn cách Thiên Phẩm có một khoảng cách ngắn nữa mà thôi.

Nhưng ánh mắt Lý Mục hoàn toàn không có một chút sợ hãi nào, mà hắn lại còn nhếch môi lên cười một cách đắc ý, rồi cây quạt trên tay của hắn đột nhiên bay ra ngoài, phóng xuất ra chín cái đầu lâu cực kỳ quý dị, xoay tròn xung quanh vị trí của Trịnh Khải. Chín cái đầu lâu này vừa xuất hiện liền phát ra âm thanh ù ù cạc cạc cực kỳ chói tai, tạo thành sóng âm công kích về phía Trịnh Khải.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi có người kinh hãi hô lên: “Hồn Sư!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Mạc Hiên

Hồn Sư, đây là một loại chức nghiệp vô cùng đặc thù, là khắc tinh của toàn bộ võ giả dưới Thiên Cấp, bởi vì Hồn Sư không dùng sức mạnh để công kích, cũng không dùng ma pháp, mà dùng tinh thần lực để công kích linh hồn. Đây là một loại công kích không thể nào phòng ngự được, trừ phi võ giả đó đạt đến Thiên Cấp, tu luyện ra tinh thần lực, đem linh hồn cái tạo qua.

Dù sao thực lực của Trịnh Khải chỉ là Cao cấp đỉnh phong, còn cách Thiên Giai có một bước nhỏ, nhưng một bước nhỏ này lại giống như khoảng cách giữa trời và đất vậy, không thể nào trực tiếp xóa bỏ được.

Vì vậy, lúc này Trịnh Khải hoàn toàn lâm vào thế bị động, không thể phát huy ra được thực lực chân chính của mình, còn bị Lý Mục khắc chế, tuyệt đối rơi vào thế hạ phong. Không phải trên người Trịnh Khải đang đeo một miếng ngọc bội gia truyền, chuyên môn dùng để phòng ngự tinh thần lực công kích, thì hẳn đã sớm bại từ lâu rồi.

Mất thấy Trịnh Khải sắp không thể nào chống đỡ được nữa, thì lúc này, một thiếu nữ áo trắng lại chậm rãi đi đến, đưa tay hất về phía hồn trận do chín khóa đầu lâu kia bố trí xuống. Động tác này của nàng rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không nhìn ra một chút lực lượng nào. Thế nhưng cái hồn trận kia lại giống như một tờ giấy mỏng, không thể nào chịu đựng nổi một cơn gió mạnh, ngay lập tức bị phá hỏng, vỡ nát ra thành từng mảnh vụn, còn những cái đầu lâu kia thì phát ra âm thanh cực kỳ thê lương. Mà chủ nhân của cái hồn trận này, là Lý Mục, thì trực tiếp lui về phía sau năm sáu bước, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi. Hồn trận bị vỡ rồi, hẳn đương nhiên là cũng bị phản phệ không hề nhẹ một chút nào.

Lúc này, sắc mặt Lý Mục cực kỳ kinh hãi, nhìn về phía nữ nhân áo trắng đang đứng trước mặt mình. Nữ nhân này, chỉ tầm mười chín tuổi, dung mạo có thể nói là cực kỳ xinh đẹp không một chút tí vết nào, so với đám nữ nhân ở đây, nàng chẳng khác nào như là tiên nữ hạ phàm vậy.

Nhìn thấy nữ nhân này, Lý Mục cũng có chút thất thần, thế nhưng rất nhanh hắn liền thu liễm lại, hơi đưa mắt dò hỏi: “Cô nương là?”

Chỉ có điều, ánh mắt của nữ nhân này lại cực kỳ lạnh lẽo, không hề nhìn đến hắn một chút nào, mà quay sang nhìn Mạc Cửu đứng ở bên cạnh, nói: “Cửu thúc, hình như ta nhớ không nhầm thì nơi này chính là phủ thành chủ, mà không phải là nhà của Cửu thúc thì phải? Chẳng lẽ Cửu thúc đi nhầm đường rồi sao?”

Lời của nàng, nghe rất nhẹ nhàng, uyển chuyển, nhưng lọt vào trong tai của Mạc Cửu thì không khác nào tiếng sấm chói tai. Ở chỗ này, người mà có thể khiến Mạc Cửu sợ hãi, ngoại trừ Mạc Ly ra, thì chính là nữ nhân trước mặt này. Nàng tên là Mạc Hiên, là trưởng nữ của Mạc Ly, cũng là một tuyệt thế thiên tài ngàn năm khó gặp của Mạc gia. Nàng so với Mạc Vãn Thiên, là một tuyệt thế thiên tài vào mấy trăm năm trước của Mạc gia, thậm chí còn tuyệt luân hơn. Đáng tiếc, do nàng là phận nữ nhi, nên không thể giành lấy được vị trí kế nhiệm của gia chủ đời tiếp theo. Nếu không, ở Mạc gia, tuyệt đối không có bất kỳ ai có thể so sánh được với nàng.

Mà tên Mạc Cửu này, vừa nhìn thấy nàng, trong bụng đã đầy ý nghĩ xấu. Với lại, trong Mạc gia không có quy định cấm người trong tộc lấy nhau, chỉ cần không phải là người trong trực hệ thì hoàn toàn có thể kết hôn. Cho nên, ngày bình thường hắn luôn muốn nghĩ cách đem Mạc Hiên đưa về phòng của mình. Đáng tiếc, Mạc Hiên này không những thực lực mạnh mẽ, mà thủ đoạn cũng tuyệt đối không ai sánh bằng. Mấy lần trước, không phải nhờ cha hắn là Đại trưởng lão trong tộc, hẳn đã bị nàng giết chết lâu rồi.

Cho nên, lần này gặp được nàng hắn cũng không dám làm lớn chuyện, chỉ có thể ngậm đắng làm ngọt, cười lạnh, nói: “Hi hi, Hiên nhi, Cửu thúc chẳng qua chỉ là đùa vui mà thôi! Tuyệt đối là đùa vui mà thôi!”

Hắn nói xong, vội liếc mắt nhìn sang Lý Mục, nháy nháy mắt mấy cái: “Lý Mục, ngươi còn đứng đấy làm gì? Còn không mau mau xin lỗi Hiên nhi của ta đi!”

Lý Mục là kẻ thông minh bậc nào, vừa nghe hai người nói chuyện hắn liền biết được thân phận của thiếu nữ này là ai rồi, mà danh tiếng của nàng, vẫn luôn luôn như sấm rền bên tai, hắn làm sao chưa nghe qua. Cho nên vừa nghe Mạc Cửu nhắc nhở, Lý Mục liền cười giả lả, nói: “Đại tiểu thư, lần đầu gặp mặt! Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

Nhìn dáng vẻ cười giả tạo của hai người này, Mạc Hiên cực kỳ chán ghét, nàng hừ lạnh một tiếng, sau đó liền bỏ đi, không hề quay lưng lại nhìn một chút nào. Mạc Cửu cũng coi như biết điều, không dám ở đây dây dưa nữa, hắn lui thủ dẫn người của mình rời đi. Tên Lý Mục kia đương nhiên là vội vàng chạy theo ở phía sau rồi.

“Hừ, con đàn bà đó, sẽ có một ngày ta đem ả đặt dưới thân, mặc sức mà chà đạp, để cho ả ta biết, chọc giận Mạc Cửu ta sẽ nhận lấy hậu quả như thế nào!” Mạc Cửu trong miệng bắn ra một tràng bắn thiu.

Mà Lý Mục đi ở bên cạnh thì không ngừng híp mắt cười thầm: “Cửu gia, muốn khống chế nữ nhân này, cũng không phải là không có cách! Không biết là Cửu gia có muốn nghe cao kiến của tại hạ hay là không?”

“Cao kiến gì?” Hai mắt Mạc Cửu như muốn tỏa sáng, vội vàng ôm chặt lấy bả vai của Lý Mục, nói.

Lý Mục cảm thấy có chút rùng mình, hắn nghe đồn, tên Mạc Cửu này không những háo sắc, mà còn ưa thích làm chuyện vui vẻ với mấy tên gia nhân nuôi ở trong nhà, cho nên hành động này của Mạc Cửu làm cho Lý Mục có chút chột dạ, không dám đề cho Mạc Cửu lại gần, vội vàng lùi lại mấy bước, sau đó mới truyền âm nói: “Cửu gia, ta có một cách như thế này...”

Nghe Lý Mục nói xong một hồi, Mạc Cửu liền lập tức tỏ ra phấn chấn, đi tới với mạnh một cái lên vai Lý Mục, cười ha hả nói: “Ha ha ha, không hổ là Thiết Diện Tiên Sinh, tài trí tuyệt luân a! Kể như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra! Quả thật là tiện, cực kỳ tiện a! Nhưng mà... ta thích! Ha ha ha!”

Chuyện xấu xa của Lý Mục và Mạc Cửu, giống như một nốt nhạc nhẹ nhàng, tan biến trong đêm.

Trời vừa sáng, đám người Trần Vũ đã bị Trịnh Khải đánh thức, người này vẫn một bộ mặt lạnh lùng như vậy, hoàn toàn không bởi vì một chuyện đêm qua mà ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, Trần Vũ âm thầm nghĩ, cái tên này không phải là không biết cười đấy chứ? Đúng thật là nhảm chán a!

“Thành chủ muốn gặp các người!” Trịnh Khải nói xong, cũng không đợi cho bọn người Trần Vũ đồng ý hay không, đã đi phía trước dẫn đường. Đám người Trần Vũ nhìn nhau, rồi cũng lạng lẹ đi theo phía sau.

Khi đến một gian phòng khách, Trịnh Khải mới quay lại nhìn Trần Vũ nói: “Đại nhân có lệnh, chỉ gặp riêng một mình người mà thôi, những người khác thì ở trong này chờ đi! lát nữa sẽ có người tới chiêu đãi các người!”

Mọi người hơi nhìn nhau một chút, rồi Trần Vũ gật đầu nói: “Các người cứ yên tâm ở đây chờ ta đi! Ta đi một lát rồi sẽ quay lại!”

Tiểu Phương có chút lo lắng, muốn tiến lên nói chuyện, lại thấy mọi người không ai nói lời nào, chỉ có thể im lặng lùi lại. Trần Vũ nhìn nàng cười cười một chút, rồi đi theo Trịnh Khải.

Lần này, Trịnh Khải dẫn theo Trần Vũ đi đến một chỗ hoa viên, bên trong cái hoa viên này có một hồ sen rất rộng, nước bên trong hồ cực kỳ trong suốt, hoàn toàn có thể nhìn thấy từng bầy cá nhỏ tung tăng bơi lội bên trong. Mà giữa hồ sen lại có xây một thủy đình, bên trong thủy đình này đang có hai người vừa ngồi uống trà, vừa đánh cờ. Một người trong đó chính là vị thành chủ mà hôm qua Trần Vũ được nhìn thấy một lần. Còn người con gái xinh đẹp đang ngồi phía đối diện kia, Trần Vũ hoàn toàn không nhận ra nàng là ai. Chỉ có điều, dung mạo của nàng thật sự là rất xuất sắc. Nếu có thể so sánh với mấy vị mỹ nhân trong phim cổ trang mà Trần Vũ từng xem qua, có thể nói nàng chính là tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm!

“Đó là đại nhân và tiểu thư, ta chỉ dẫn người đến đây thôi, người tự mình qua đó đi!” Trịnh Khải nói xong, liền lặng lẽ lui lại, đứng ở bên ngoài hành lang chờ.

Trần Vũ cũng không nói thêm lời nào, trực tiếp đi lên cầu, bước về phía thủy đình.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hồn Trộn

Từ cây cầu này, đi qua thủy đình chỉ chừng hơn trăm thước, nhưng khi Trần Vũ bước ra một bước kia, hần liền cảm giác như mình đang rơi vào một vùng không gian rộng lớn, không thể nào nhìn thấy điểm cuối!

“Bíp! Bíp! Hệ thống thông báo! Chủ nhân được đưa đến một mảnh không gian không xác định!”

Thanh âm của hệ thống vừa vang lên, cái đầu nhỏ của Tiểu Nguyệt cũng lộ ra ngoài. Trần Vũ vừa nhìn thấy nàng, liền hô lên: “Tiểu Nguyệt, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Nguyệt có chút bối rối, cười xấu hổ nói: “Tiểu Nguyệt thành thật xin lỗi chủ nhân! Hiện tại chủ nhân đã bị đưa đến một vùng không gian khác, Tiểu Nguyệt cũng không thể xác định được đây là nơi nào! Nhưng theo suy đoán của Tiểu Nguyệt, nơi này rất có thể là một lĩnh vực của cường giả Thánh Cấp, hoặc là một vùng không gian pháp bảo nào đó!”

Nghe được lời nói của Tiểu Nguyệt, Trần Vũ liền cảm thấy đau đầu, cái hệ thống này dường như không bao giờ giúp được gì cho hắn vào những lúc như vậy a?

“Được rồi, người nói xem, ta có thể nào thoát ra khỏi đây được hay không?” Trần Vũ cũng biết cái hệ thống này tuy không đáng tin cậy, nhưng dù sao thì nó cũng không bao giờ hại chết mình.

“Cách thì không phải là không có, nhưng chủ nhân nhất định phải trả một cái giá nhất định, thì hệ thống mới có thể trợ giúp được?” Tiểu Nguyệt hơi áp úng nói.

“Ý người là?” Trần Vũ nhìn nàng.

“Thật ra thì cái vùng không gian này rất đặc thù, cần phải đổi một số vật phẩm ở trong thương thành thì mới có thể mở ra được! Nếu không thì, chủ nhân nhất định sẽ bị nhốt ở đây, vĩnh viễn không thể ra ngoài được nữa!” Tiểu Nguyệt hỏi đáp.

“Lời người nói là thật?” Trần Vũ không khỏi giật mình hô lên.

“Đương nhiên! Nguyệt nhi không bao giờ lừa gạt chủ nhân nha!” Tiểu Nguyệt chu cái miệng nhỏ ra, gạt đầu nói.

“Có ngu mới tin người!” Trần Vũ âm thầm mắng nàng một câu, nhưng ngoài mặt lại làm ra do dự, nói: “Vậy, ta phải làm như thế nào bây giờ? Trên người ta không có đồ gì đáng giá a?”

“Xin chủ nhân cứ yên tâm! Tiểu Nguyệt đã thay chủ nhân tính toán rồi! Chỉ cần chủ nhân đem toàn bộ số thú hạch lần trước lấy được, đổi thành điểm thương thành, thì chủ nhân sẽ có đủ vật phẩm để mở ra vùng không gian này!” Tiểu Nguyệt nhanh nhẩu đáp.

“Cái gì? Người... thì ra người đang dòm ngó vào sổ tinh thạch ở trên người của ta?” Trần Vũ hét to lên, sau đó liền cương quyết, nói: “Không bán, ta thà chết cũng không bán!”

“Nhưng mà chủ nhân không bán, thì chủ nhân sẽ bị nhốt ở trong này! Chủ nhân sẽ không thể nào trở về nhà được nữa! Đến lúc đó, ai sẽ lo lắng cho cha mẹ của chủ nhân! Chủ nhân đừng cố chấp nữa, dù sao cũng chỉ là vài viên thú hạch mà thôi!” Tiểu Nguyệt vẫn không chịu bỏ cuộc, lên tiếng nói.

“Không bán! Ta không tin là ta không thể dùng cách khác để ra khỏi đây!” Trần Vũ cũng một mực giữ lấy ý kiến của mình, sau đó hần đảo mắt ra nhìn xung quanh.

Lúc này, ở xung quanh Trần Vũ là một vùng đồi núi trống trải, chỉ cần liếc mắt một cái, cũng có thể nhìn được bao quát toàn bộ xung quanh. Chỉ có điều, vùng không gian này dường như rất rộng lớn, Trần Vũ nhìn mãi mà vẫn không thấy được điểm cuối cùng của nó.

Trần Vũ hơi ngước đầu lên cao, hít vào một hơi thật sâu, rồi nhìn Tiểu Nguyệt nói: “Ta hỏi lại lần cuối, người có thể giúp ta ra khỏi đây được hay không?”

“Không được!” Tiểu Nguyệt hơi bĩu môi, lắc lắc đầu.

“Tốt, vậy thì ta sẽ tự tìm đường ra! Hừ, ta không tin là không có người thì ta không thể làm được chuyện gì!” Trần Vũ hung hăng trừng mắt lên nhìn nàng, sau đó liền hướng một chỗ để đi về phía trước.

Trần Vũ cũng không biết, lúc này đang có hai ánh mắt nhìn chăm chú về phía hắn. Một người chính là Mạc Ly, còn người còn lại là cô gái đang ngồi đối diện với Mạc Ly, trưởng nữ Mạc Hiên.

“Cha, người này đang làm gì vậy? Tại sao hắn lại cứ lăm bằm trong miệng một mình như vậy? Hắn không phải là có vấn đề gì đó chứ?” Mạc Hiên nhìn nhìn Trần Vũ đang đứng loay hoay trên cầu, mày ngài không khỏi nhíu lại.

Nghe nàng hỏi, Mạc Ly cũng chỉ vuốt râu, cười cười, không nói thêm lời nào. Thật sự mà nói, trên cây cầu này vốn dĩ đã được các đời thành chủ trước bố trí xuống một cái hồn trận. Bên trong hồn trận, cho dù là xảy ra chuyện gì, những người bên ngoài cũng không thể hay biết được. Chỉ có thể nhìn theo biểu hiện của người ở trên cầu mà suy đoán ra.

Đương nhiên, cái hồn trận này không phải tùy tiện khi nào muốn mở thì mở, mà phải do một người có thực lực Thánh Cấp trở lên, đồng thời, còn cần đến một vài thủ đoạn đặc thù mới sử dụng được. Cái này vừa là khảo nghiệm, còn là một hồi cơ duyên rất lớn. Không phải mấy ngày trước, Mạc Ly nhận được một bức thư của người bạn cũ gửi đến, muốn nhờ Mạc Ly âm thầm bảo hộ cho Trần Vũ, Mạc Ly cũng sẽ không hiếu kỳ đem Trần Vũ ra khảo nghiệm một phen. Nhưng nhìn vào biểu hiện của Trần Vũ hiện tại, dường như tên tiểu tử này

cũng không tệ lắm. Nếu là người bình thường, gặp phải tình huống như thế này đã sớm loạn từ lâu rồi, chứ không có bình tĩnh được như là Trần Vũ vậy.

“Ồ, hần đã tiến lên được phía trước mấy bước rồi!” Lúc này, Mạc Hiến đột nhiên kinh ngạc hô lên.

Cái hỗn trận này, Mạc Hiến cũng từng bị khảo nghiệm một lần rồi, lần đó, nàng phải loay hoay hết một ngày một đêm, mới vượt qua được hỗn trận này. Mà lúc đó, thực lực của nàng cũng mạnh hơn Trần Vũ rất nhiều, nàng khi đó đã là Trung Cấp tầng sáu rồi. Huống hồ, bây giờ chỉ mới vừa bắt đầu, Trần Vũ còn lại bước lên mấy bước, như thế không phải nói rằng Trần Vũ rất có thể phá vỡ được kỷ lục của nàng rồi hay sao?

“Không tệ lắm!” Lần đầu tiên Mạc Ly lên tiếng.

Mà lời này, lọt vào trong tai của Mạc Hiến, lại làm nàng có cảm giác rất là ghen tị. Vì đây là lời khen tặng của cha nàng dành cho người thanh niên trước mặt.

“Thật ra mấy bước đầu này cũng không khó!” Mạc Hiến cố lấy lại điềm tĩnh, cảm chén trà trên tay, nói.

Mạc Ly không khỏi nhìn đứa con gái của mình một chút, rồi chỉ mỉm cười, mà không nói thêm gì nữa.

Mà lúc này, người đang ở trong Hỗn Trận, là Trần Vũ, thì có khổ mà không thể nào nói ra thành lời. Hần vừa rồi, chỉ vừa bước lên phía trước được vài bước, liền thấy xung quanh hiện ra một đám Dã Lang cực kỳ dữ tợn. Vừa mới nhìn thấy hần, chúng liền liều mạng xông vào tấn công, không cho hần có kịp thời gian chuẩn bị một chút nào. Cũng may, thực lực của hần so với lúc trước đã tiến bộ hơn rất nhiều, cho nên đối phó với đám Dã Lang này không đến nỗi quá khó khăn.

Chỉ thấy, trên tay Trần Vũ lúc này xuất hiện lấy Bạch Ngân Cung, trực tiếp bắn ra một tiễn về phía một con Dã Lang ở gần nhất. Chỉ có điều, một tiếng này bắn ra, lại không hề gây một chút thương tổn nào cho con Dã Lang này, mà còn trực tiếp xuyên thẳng qua thân thể của nó.

“Ồ, là hồn thú sao?” Trần Vũ có chút kinh ngạc hô lên.

Nhưng Tiểu Nguyệt liền lắc đầu, nói: “Đây không phải là hồn thú! Bọn chúng là yêu thú do tinh thần lực tạo thành! Chủ nhân, người mau dùng Phá Hồn Tiễn để tiêu diệt bọn chúng đi! Đối với đám sinh vật này, thì chỉ có Phá Hồn Tiễn mới có thể đối phó được!”

Cũng không đợi cho Tiểu Nguyệt nhắc nhở, mũi tên trên dây cung của Trần Vũ đã bắn ra một lần nữa. Lần này, hần trực tiếp dùng đến Phá Hồn Tiễn, cho nên con Dã Lang trước mặt hoàn toàn không có một chút sức kháng cự nào, trực tiếp bị bắn chết, liền như một làn khói tan biến mất.

“Đinh! Chúc mừng chủ nhân nhận được mười điểm kinh nghiệm, và một điểm tinh thần lực!”

Trần Vũ nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống thì có chút kinh ngạc, hần vốn dĩ còn đang muốn phàn nàn làm sao hệ thống lại keo kiệt, chỉ cho hần ít điểm kinh nghiệm như vậy, nhưng khi để ý đến phần tặng thêm một điểm tinh thần lực, hần có chút đại ra.

“Tiểu Nguyệt, tinh thần lực là cái gì?” Trần Vũ vừa đối phó với Dã Lang ở chung quanh, vừa quay sang hỏi Tiểu Nguyệt.

“Thưa chủ nhân, tinh thần lực là một loại năng lực đặc thù của võ giả từ Thiên Giai trở lên mới có thể tu luyện được. Nhưng vì đây là vùng không gian đặc biệt, do tinh thần lực tạo nên, vì vậy, hệ thống căn cứ vào đó mà tặng thêm cho chủ nhân thuộc tính tinh thần!” Tiểu Nguyệt giải đáp.

“Thiên Giai sao? Vậy bây giờ nó có ít gì không?” Trần Vũ liền hỏi.

“Hiện tại thì chưa, nhưng tương lai thì nhất định sẽ có!” Tiểu Nguyệt đáp.

“Người nói như vậy là có ý gì?” Trần Vũ hơi nghi ngờ, hỏi lại.

“Thưa chủ nhân, bởi vì thực lực hiện tại của chủ nhân còn quá yếu, không thể học thêm kỹ năng tinh thần nữa, cho nên số điểm tinh thần lực này chỉ có thể tích lũy để dành mà thôi!” Tiểu Nguyệt liền giải thích.

“Nhưng chẳng phải ta cũng có được kỹ năng Phá Hồn Tiễn, cũng là một kỹ năng tinh thần rồi sao?” Trần Vũ hơi nhú mày, hỏi.

“Cái này không giống! Đây là kỹ năng do hệ thống ban tặng, cho nên không thể giống với kỹ năng bình thường được. Với lại, hiện tại số điểm tinh thần lực của chủ nhân chỉ vừa mới tích lũy mà thôi, còn lâu mới đạt được yêu cầu học tập kỹ năng mới!” Tiểu Nguyệt lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62: Khảo nghiệm

Trần Vũ nghe Tiểu Nguyệt giải thích một hồi, cũng coi như hiểu rõ một điều, quyết định của hệ thống, chính là quyết định cuối cùng! Vì vậy, hần cũng không để cho mình phân tâm nữa, trực tiếp xông lên phía trước, đem toàn bộ đám Dã Lang trước mặt giết chết!

“Đinh! Chúc mừng chủ nhân nhận được mười điểm kinh nghiệm!”

“Đinh! Chúc mừng chủ nhân nhận được mười điểm kinh nghiệm!”

“Đinh! Chúc mừng chủ nhân nhận được mười điểm kinh nghiệm, cộng một điểm tinh thần lực!”

“...”

Liền tiếp những âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, điểm kinh nghiệm của Trần Vũ cũng nhanh chóng đạt đến một ngàn, mà tinh thần lực cũng tích lũy hơn tám mươi điểm. Trong lòng Trần Vũ cũng có chút buồn bực, nếu như ở bên ngoài, hần giết hết đám Dã Lang này, ít nhất cũng có thể tăng lên một, hai cấp a! Nhưng điều quan trọng là, lần này hần đã tích lũy được khá khá điểm tinh thần lực. Theo như lời của Tiểu Nguyệt nói, hần ít nhất phải đạt được năm trăm điểm tinh thần lực trở lên, mới có thể học thêm công pháp tinh thần khác. Mà lúc này, Trần Vũ cũng không thể nào xác định được phương hướng mà mình đang đi là ở chỗ nào. Vì vừa rồi khi đánh giết đám Dã Lang, hần phải di chuyển liên tục, mà hoàn cảnh xung quanh, dường như đã có chút thay đổi.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn a!” Trần Vũ không khỏi lẩm bẩm một tiếng.

“Đúng vậy nha! Chủ nhân, Tiểu Nguyệt thấy chủ nhân vẫn nên làm theo đề nghị của Tiểu Nguyệt thì tốt hơn!” Tiểu Nguyệt rất nhanh liền thò đầu ra nói.

“Hừ, không đời nào! Khi nào ta muốn đổi, thì khi đó ta sẽ đổi! Không phiền tới người!” Trần Vũ không thèm để ý đến nàng một chút nào, hần lại trực tiếp đi về phía trước.

Lúc này, ở bên ngoài, Mạc Hiên không khỏi thất thố đứng lên: “Hần, hần lại đi về phía trước một đoạn nữa rồi!”

Cái này cũng không thể nào trách nàng được, bởi vì chỉ một đoạn đường này, năng ít nhất cũng hao tổn hơn một canh giờ. Mà tên thiếu niên trước mặt, rõ ràng chỉ hao tổn không quá một khắc. Phải biết rằng, hỗn trận này là hoàn toàn dựa vào thực lực của mỗi người mà tiến hành khảo thí, mỗi một lần khảo thí, đều sẽ xuất hiện rất nhiều biến hóa. Có người đã bị vây nhốt ở trong Hỗn Trận này bảy ngày bảy đêm mới có thể đi ra ngoài được. Người nhanh nhất cũng mất ba ngày ba đêm, chỉ có riêng nàng là đạt được kỳ tích trước nay chưa từng có, hao tổn không đến một ngày một đêm là vượt qua được. Cho nên, có thể thấy khảo nghiệm của chỗ này khắc nghiệt đến cỡ nào.

Mạc Ly ngồi phía đối diện, cũng không hề có chút biểu tình nào, nhàn nhạt nâng ly trà trên tay uống xuống một ngụm, rồi sau đó chậm rãi nói: “Trên đời này không có chuyện gì là không thể! So với đám hậu bối trong gia tộc, ngươi có thể coi như là thiên tài, nhưng đem so với đám thiên tài trong Đại Việt Thánh Triều này, cũng không phải là cái gì khó kiếm, hiếm gặp. Thậm chí là so với Đông Vực, và toàn bộ giới diện này, thì ngươi cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi! Hãy nhớ kỹ, trên đời này không bao giờ thiếu thiên tài, mà thứ thiếu, đó chính là cơ duyên và khảo nghiệm mà thôi! Chỉ có người đi đến con đường vô đạo cuối cùng, người đó mới là thiên tài thật sự!”

Nghe mấy lời này của cha nàng nói, Mạc Hiên liền trầm tĩnh trở lại, trong mắt hiện lên một tia quyết tuyệt, nói: “Thưa cha, con hiểu rồi!”

Nhìn thấy biểu hiện này của nàng, Mạc Ly không khỏi gật đầu hài lòng: “Tốt!”

Mạc Ly có tổng cộng hai người con gái và một con trai, ngoài Mạc Hiên và Mạc Linh Nhi ra, còn có một đứa con trai giữa tên là Mạc Phàm. Đứa con Mạc Phàm này tuy tư chất không tệ, nhưng tính tình lại rất lười nhác. Hần không phải suốt ngày ra ngoài theo đám hồ băng cầu hữu quấy phá khắp nơi, thì cũng đi třeu hoa ghẹo nguyệt ở Hương Lầu. Tuy không đến nỗi bại hoại, nhưng cũng không ra sao cả. Mạc Ly đã từng giáo huấn hần rất nhiều lần, thậm chí còn phạt hần điện bích sám hối. Thế nhưng chỉ được một thời gian, mọi thứ lại đầu vào đó. Nếu như đứa con Mạc Phàm này vẫn còn hành động trong mức phạm vi cho phép, Mạc Ly đã đem hần phế bỏ từ lâu rồi!

Quay lại bên trong hỗn trận, Trần Vũ nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, lại đi về phía trước chừng mấy trăm thước, hần thấy bốn phía không còn là mảnh bình nguyên như trước nữa, mà đã đổi thành một cái đầm lầy rộng lớn, không có cách nào có thể vượt qua được!

Trần Vũ khẽ cau mày, nếu như không còn đường nào khác để đi, thì hần chỉ có thể vượt qua vùng đầm lầy này. Thế nhưng ở những chỗ như thế này, thường thường đều có những tồn tại rất đáng sợ. Mà như suy đoán của Trần Vũ, bên trong đầm lầy này ắt hần sẽ ẩn giấu sát cơ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Vũ, khi hần vừa mới đặt chân vào mảnh đầm lầy này, mặt nước đột nhiên nhô lên, làm cho cả bảy quái điều, còn trùng bay lên tứ tán. Đám côn trùng, quái điều này cũng không có trực tiếp công kích Trần Vũ, mà tản đi lẫn trốn, giống như đang sợ hãi một thứ tồn tại đáng sợ nào đó.

Trần Vũ không khỏi nheo mắt nhìn kỹ về phía mặt nước, lúc này, một cái đầu lớn nhô ra, hiện đầy răng nhọn béc lên một mùi hôi thối rất khó chịu. Trần Vũ liền vội vàng béc khí, không dám hít cái thứ mùi kinh khủng này vào mũi. Rất nhanh, một đôi mắt đỏ tươi lom lom nhìn về phía Trần Vũ, kèm theo một luồng uy áp tinh thần mãnh liệt đập tới. Trần Vũ có chút giật mình, vội vàng lui lại phía sau.

Trần Vũ lui lại hơn năm sáu chục thước, lúc này hần mới nhìn rõ thân thể khổng lồ của con quái vật phía trước. Thân hình của con quái vật này ước chừng phải dài hơn mười mấy thước, mà trên lưng của nó lại mọc đầy gai nhọn, da thịt thì như những khối thép dày, cực kỳ dọa người. Thì ra, đây là một con cá sấu đầm lầy khổng lồ. Chỉ có điều, thực lực của cá sấu này cũng chỉ đạt đến Trung Cấp tầng chín mà thôi.

“Ách, yếu như vậy?” Trần Vũ có cảm giác như không thể nói nên lời.

Hần không nghĩ đến, một con quái vật có hình thể khổng lồ như thế, lại có thực lực yếu đến như vậy. Trung Cấp yêu thú, đây cũng không phải là lần đầu hần nhìn thấy, thậm chí Thiên Cấp yêu thú hần cũng đã thấy quá, cho nên hần làm sao để thực lực của con cá sấu này ở trong mắt.

Nhưng rất nhanh, hần liền phát hiện ra rằng, suy nghĩ của mình sai lầm đến chừng nào. Bởi vì đây là tinh thần yêu thú, cho nên hần có dùng Xuyên Tâm Tiễn cũng không thể giết chết được con cá sấu trước mặt. Mà những mũi tên bình thường thì càng vô dụng, vì vậy hần chỉ có thể trực tiếp dùng đến Phá Hồn Tiễn. Nhưng mà, hần đã liên tục bắn ra hơn năm sáu mũi tên, lại không thể nào xuyên thủng được lớp vảy phòng ngự bên ngoài của con cá sấu trước mặt.

Mà con cá sấu nhìn thấy Trần Vũ lại ngang nhiên công kích nó, liền trở nên nổi giận. Ở trong mắt nó, Trần Vũ cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi, nó làm sao có thể để một con kiến hôi xem thường uy danh của mình.

“Rống!” Con cá sấu rống to một tiếng, trực tiếp chấn cho hai lỗ tai của Trần Vũ kêu lên ù ù.

Con cá sấu mới vừa rống to một tiếng, đã chấn cho Trần Vũ liên tục lui về phía sau hơn chục bước, bây giờ, Trần Vũ rốt cuộc cũng nhận ra được, thực lực của con cá sấu này kinh khủng đến bậc nào.

“Chết tiệt, con quái vật này làm sao lại mạnh đến như vậy?” Trần Vũ mắng to một tiếng, lại không dễ dàng chịu khuất phục.

Trần Vũ lấy ra một mũi tên, tiếp tục nhắm vào hai mắt của con cá sấu mà bắn tới. Mấy lần trước, mũi tên của hần vừa mới tiếp cận đến mí mắt của con cá sấu này, đã bị nó khép mắt lại, trực tiếp dùng lớp da trên mí mắt ngăn cản lấy. Lần này cũng không hề ngoại lệ một chút nào. Chỉ có điều, một mũi tên bắn không trúng, Trần Vũ lại chuyển hướng, nhắm ngay lỗ mũi của con cá sấu này bắn tới. Vừa rồi nó mới nhô đầu ra khỏi mặt nước, nên đã để lộ hai cánh mũi ra ngoài.

“Vút!”

Mũi tên lao đi như một tia chớp, trực tiếp chui tọt vào trong mũi của con cá sấu. Động tác của Trần Vũ vừa nhanh, vừa lưu loát, làm cho con cá sấu này không kịp chuẩn bị một chút nào. Lần này, Phá Hồn Tiễn dường như đã có hiệu nghiệm, Chỉ thấy con cá sấu này rống to một tiếng, trong tiếng rống của nó kèm theo một cổ tức giận, cùng một tiếng kêu thảm thiết. Và rồi, cả người nó đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, trực tiếp đâm thẳng về phía Trần Vũ. Khi Trần Vũ kịp phản ứng, đã bị thân hình của con cá sấu đụng trúng, hất văng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vượt qua đầm lầy

May là con cá sấu này chỉ là tinh thần thể, cho nên Trần Vũ cũng không nhận thương quá nặng. Nếu đây thật sự là một cú công kích của yêu thú ở bên ngoài, Trần Vũ không chết, cũng sẽ bị bẻ gãy nẩy chục cái xương sườn là ít. Mặc dù là như vậy, nhưng Trần Vũ vẫn cảm thấy đầu óc cứ ong ong lên, giống như đang có một bầy ruồi đang vo ve xung quanh vậy.

Vù!

Lại một cái cự trào từ trên trời đổ ập xuống, Trần Vũ cũng không kịp định thần lại, hần chỉ theo quán tính, ngã người lăn xuống một vòng, tránh thoát được cái cự trào kia.

Ầm!

Cự trào đập xuống mặt đất, tạo thành một cái hố sâu. Thực lực của con cá sấu này, quả thật là không yếu một chút nào. Hiện tại, nộ khí trên người của Trần Vũ cũng chỉ đủ dùng thêm hơn mười lần Phá Hồn Tiễn nữa mà thôi. Nếu như khi hần dùng hết nộ khí, mà không thể đánh giết được con cá sấu này, thì hần chỉ có một con đường là, chạy trốn. Nhưng chạy trốn, cũng không phải là cách hay. Huống hồ, tình huống bên trong hỗn trận này hần cũng không thể biết rõ, ai biết được chỗ này còn có loại tinh thần yêu thú khủng bố nào nữa hay không.

Suy nghĩ một hồi, Trần Vũ quyết định liều mạng. Chỉ thấy, hần hơi hạ thấp trọng lực xuống, rồi liền nhảy lên trên đầu của con cá sấu. Thấy động tác này của hần, con cá sấu liền tức giận gầm lên, lại một cái cự trào khác vụt tới, muốn đem Trần Vũ tát bay ra ngoài. Hiện tại, Trần Vũ đang ở lưng chừng trên không trung, nếu như hần bị một trào này vỗ trúng, cho dù đây chỉ là tinh thần thể hần cũng sẽ bị thương hết nửa cái mạng.

Ngay tại thời khắc nguy nan này, Trần Vũ đột nhiên bắn ra một mũi tên, nhắm thẳng vào mí mắt của con cá sấu mà lao tới. Ở một khoảng cách gần như vậy, nếu như bị mũi tên này bắn trúng, con cá sấu nhất định sẽ bị thương không nhẹ. Cho nên nó vội vàng đem mí mắt khép lại, mà động tác vội tới của nó cũng hơi có chút dừng. Chỉ trong một tích tắc như thế, Trần Vũ liền có cơ hội né tránh được công kích của nó. Hần vội vàng xoay người, lướt đi, rồi té nhào lên trên cái đầu khổng lồ của con cá sấu. Quả thật, cái đầu này của nó khá là lớn, Trần Vũ ngồi trên đó, giống như là một đứa trẻ sơ sinh đứng trên vai một người trưởng thành to lớn vậy.

Con cá sấu thật sự tức giận, chỉ là một con sâu cái kiến lại dám trèo lên đầu nó mà đứng, thử hỏi, nó làm sao có thể nhìn được!

Mặt nước bị khuấy đảo lên, một cái đuôi rắn chắc từ phía dưới trời lên, vút thẳng về phía Trần Vũ. Bị động tác này của con cá sấu đánh tới, Trần Vũ có chút kinh hãi. Hần không nghĩ đến, con cá sấu này lại hung hãn đến như vậy. Hần không thể nào nghĩ ngợi được nhiều, chỉ có thể vội vàng lao lên phía trước, tránh né một đòn công kích này!

Ầm!

Mặt đầm hoàn toàn bị khuấy đảo thành một mớ hỗn độn, nước bắn thành từng cột văng ra xa. Trần Vũ may mắn đưa tay bám lấy một cái gai xương ở trên đầu của con cá sấu, nên tạm thời vẫn chưa bị hất văng xuống. Mà lúc này, con cá sấu không những không đập trúng Trần Vũ, còn bị đòn công kích của chính mình làm cho choáng váng.

Nhìn thấy con cá sấu này không ngừng lao đảo, như sắp chìm xuống đáy đầm, hai mắt Trần Vũ nhất thời sáng lên. Hần không nghĩ tới, trong lúc vô tình mình lại mèo mù vớ được cá rán, tìm được cơ hội tốt như vậy. Rất nhanh, Trần Vũ đảo người một cái, lại nâng Bạch Ngân Cung lên, nhắm thẳng vào khe hở trong mí mắt của con cá sấu mà bắn tới. Lúc này, hần đang ở rất gần phần đầu của nó, nên có thể nhìn thấy rất rõ ràng khe hở này, tuy rằng nó không quá lớn, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Vụt!

Mũi tên xé gió lao đi, sau đó dường như là xuyên qua một tầng giấy mỏng, trực tiếp đâm thẳng vào trong con ngươi của con cá sấu. Con cá sấu này đau đớn rống lên một tiếng thật to, cả thân hình của nó cũng bắt đầu ra sức vùng vẫy. Trần Vũ làm sao dễ dàng buông tha cho nó như vậy. Chỉ thấy, liên tiếp năm sáu mũi tên được bắn tới. Tuy có vài mũi tên bị động tác của con cá sấu làm cho lệch hướng, nhưng nhiều đó cũng đủ rồi. Động tác của con cá sấu bắt đầu chậm dần, sau đó liền bất động, không thấy nhúc nhích gì nữa.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân nhận được một trăm điểm kinh nghiệm, mười điểm tinh thần lực!”

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Trần Vũ không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Vừa giết được con cá sấu này, nộ khí của hần cũng được cộng thêm 50 điểm, coi như gần khôi phục lại trạng thái tràn đầy. Chỉ có điều là, một hồi lâu như vậy, xác của con cá sấu cũng không biến mất, nó cứ trôi nổi trên mặt nước một như vậy, cũng không hề chìm xuống dưới.

“Kỳ lạ!” Trần Vũ vừa bật thốt lên một câu như vậy, mặt nước trong đầm lại bắt đầu chuyển động.

Lần này, Trần Vũ nhìn thấy nguyên một đàn cá sấu lớn nhỏ trôi lên trên, đưa cặp mắt dữ tợn ra nhìn hần. Trong bầy cá sấu này, con yếu nhất cũng là Trung Cấp tầng ba, tầng bốn, con mạnh nhất đạt tới Trung Cấp đỉnh phong. Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Trần Vũ cảm giác thật muốn chửi thề.

Nhưng, Trần Vũ cũng có thể nhìn ra được, nếu như hần muốn vượt qua cái đầm là này, nhất định phải giết chết hết toàn bộ đàn cá sấu, dùng thân thể của chúng mà đi qua.

“Con mẹ nó, đây là muốn chơi chết người hay sao? Cái Hồ Trận này, so với hệ thống còn muốn hại người hơn a!” Trần Vũ rớt cuộc cũng nhìn không được, mắng lên thành tiếng.

“Chủ nhân, hệ thống rất ngoan, không có hó người như vậy đâu nha!” Tiểu Nguyệt thò đầu ra khỏi Kim Sách, chu cái miệng nhỏ lên bất mãn nói.

“Hừ, hừ! Muốn chơi chết ta, ta liều mạng với các ngươi!” Trần Vũ dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, bị hành một trận như vậy, hần cũng phát ra tính tình của mình, lập tức nhảy lên trên lưng con cá sấu vừa mới giết xong, lao vào giữa bầy cá sấu liều mạng.

Đương nhiên, Trần Vũ cũng không ngờ đến mức chọc cho cả đám cá sấu này tấn công cùng lúc. Hần nhanh nhẹn nhảy lên trên đầu của một con cá sấu gần nhất, thực lực cũng yếu nhất, bắt đầu bắn vài mũi tên ra dụ cho nó bắt đầu công kích mình. Sau đó, nhân cơ hội nó mất cảnh giác, nhắm thẳng vào mí mắt của nó mà dùng Phá Hồn Tiễn bắn giết. Cứ như vậy, trải qua liên tục chiến đấu, cuối cùng Trần Vũ cũng giết được đến còn lại một con cuối cùng.

Con cá sấu cuối cùng này, thực lực cũng là mạnh nhất, đạt đến Trung Cấp đỉnh phong, mà nó dường như đã khai mở ra linh trí, cực kỳ giao hoạt đảo mắt lên nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ đứng trên lưng một con cá sấu mình mới giết được, đưa mắt lên nhìn con cá sấu trước mặt, lại nhìn bờ đầm gần ngay trước mặt. Khoảng cách rất gần, nhưng hần lại có cảm giác thực sự không dễ dàng vượt qua một chút nào. Con cá sấu Trung Cấp đỉnh phong này, dù cho hần dự đoán thế nào, nó cũng không chịu mắc lừa, tình huống còn liếc mắt nhìn xéo hần, một cách đầy vẻ khinh bỉ.

“Con mẹ nó, đứng là cá sấu a! Vừa xấu xí, lại còn khôn nạn như vậy! Ngươi nhìn cái gì? Ngươi có gan thì lao lên đây! Ông mày liều mạng với ngươi!” Trần Vũ đã đánh nhau với nó hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, vẫn không có cách nào giải quyết được nó, cho nên cực kỳ tức giận, mắng to lên.

Con cá sấu không biết là có nghe hiểu hần mắng cái gì hay không, chỉ thấy nó vẫy cái đuôi, đem một cột nước đập thẳng lên người Trần Vũ.

“Lại là chiêu này!” Trần Vũ vừa tránh né vừa thở phì phò mắng.

Con cá sấu này, giống như là một bức tường thành, chắn ngay cánh cửa dẫn tới một không gian mới, không cho hấn có cách nào tiến lên được. Đã vậy nó còn cực kỳ vô sỉ, ý vào da dày thịt béo, cứ vùng đuôi đập nước lên người hấn, không cho hấn có chút thời gian suy nghĩ đối sách nào.

Nhưng Trần Vũ cũng không biết, bây giờ trong ánh mắt đẹp của Mạc Hiên nhìn về phía hấn có biểu tình phức tạp như thế nào. Cây cầu này, lần trước nàng đi được đến ba phần tư chặng đường, đã mất hơn bốn canh giờ mới đạt được. Chỉ là, thử thách cuối cùng cực kỳ khó khăn, cho nên nàng mới mất thêm hơn sáu canh giờ nữa mới vượt qua. Mà hiện tại, Trần Vũ chỉ mất hơn một canh giờ để đi tới ba phần tư chặng đường này, cách thử thách cuối cùng không xa. So với hấn, nàng quả thật là có cảm giác kém đến quá xa. Tay nàng khẽ nắm chặt, trong khe nói: “Người có thể phá vỡ được kỷ lục của ta sao?”

Bên trong Hồn Trận, cuối cùng Trần Vũ cũng tìm được cách, nhảy lên trên lưng của con cá sấu cuối cùng này. Miệng hấn đắc ý cười lên ha ha, nói: “Ha ha ha, con cá sấu ngu ngốc này! Bây giờ để ta xem, người làm sao có thể cản được ta! Đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hệ thống thương thành

Rất nhanh, Trần Vũ cũng đánh giết được con cá sấu cuối cùng này, cảnh vật xung quanh cũng hoàn toàn thay đổi.

Trần Vũ chỉ cảm thấy hai mắt mình cứ hoa lên, sau khi hấn mở mắt ra lần nữa, thì thấy phía trước đã là một mảnh rừng rậm, không khí cực kỳ tươi mới và mát mẻ.

Phía trước, Trần Vũ nhìn thấy một con đường mòn, con đường này không biết sẽ dẫn đi tới đâu, nhưng hình như nó rất dài. Trần Vũ men theo lối đường mòn này mà tiếp tục đi. Hấn cũng không cần sợ phía trước là bẫy rập, vì dù sao nơi này cũng chính là một cái bẫy khổng lồ rồi, hấn chỉ có thể mạnh mẽ mà vượt qua thôi!

Đi khoảng chừng mười mấy phút, Trần Vũ nhìn thấy một tảng đá lớn chắn ngay lối đi của mình, tảng đá này, phải cao chừng năm sáu chục thước, bán kính cũng đạt đến mười thước. Bị một khối như vậy chắn ngang, Trần Vũ cũng không thể nào trực tiếp mà vượt qua được. Hấn muốn đi vòng tới, nhưng lại phát hiện ra là xung quanh hoàn toàn không có đường đi.

“Chẳng lẽ, ta lại không thể đi ra ngoài được thật sao?” Trong lòng Trần Vũ âm thầm suy nghĩ.

Nhưng mà, ngay tại lúc này, khối đá lớn trước mặt đột nhiên nhúc nhích, dần dần trở nên cao lớn hơn trước rất nhiều. Một cái đầu khi nhô ra khỏi khối đá, sau đó là bốn cánh tay, và hai cái chân cũng bắt đầu lộ ra. Trần Vũ có chút kinh hãi, vội vàng lùi lại phía sau hơn mấy chục thước.

Lộp bộp!

Lộp bộp!

Vô số khối đá lớn nhỏ từ trên người con khi này bắt đầu rơi xuống đất, hình thể của nó lúc này cũng càng thêm khổng lồ. Không, phải nói là thân hình của con khi đá này đang di chuyển để đứng lên mới đúng.

Ba mươi thước, bốn chục thước, năm chục thước...

Cho đến khi cao khi đá này hoàn toàn đứng thẳng dậy, độ cao của nó đã đạt hơn một trăm thước rồi. Trần Vũ không khỏi ngước đầu lên, nuốt xuống một ngụm nước miếng. Hấn không nghĩ đến, khối đá chắn đường mình, lại là một con khi đã cao lớn, khổng lồ như một tòa địa ốc mấy chục tầng vậy.

Như thế này, làm sao mà đi qua được a?

Trần Vũ rất nhanh liền có thể nhìn ra được, thực lực của con khi đá này cũng đạt tới Cao Cấp đỉnh phong.

Đừng nói là thực lực của nó mạnh hơn Trần Vũ ngót ngét đúng hơn hai mươi cấp. Mà với thân hình khổng lồ của nó, hấn đánh thế nào đây? Chưa kể, nhìn về bề ngoài của nó, chắc chắn sẽ có lực phòng ngự cực kỳ khủng bố. Hấn có thể đột phá được vòng vây của con khi đá này hay sao?

“Chủ nhân! Chủ nhân!” Trong lúc thất thần, Trần Vũ bị âm thanh của Tiểu Nguyệt làm cho tỉnh lại.

“Chủ nhân, đây chính là cửa ải cuối cùng để vượt qua cái Hồn Trận này! Nhưng với thực lực của chủ nhân, hoàn toàn không thể nào đánh giết được con Thạch Hầu này! Chủ nhân, Tiểu Nguyệt thấy chủ nhân vẫn nên làm theo đề nghị của Tiểu Nguyệt, đổi những thứ hạch kia thành điểm thương thành, sau đó trao đổi vật phẩm bên trong, như vậy mới có thể phá được cái Hồn Trận này!” Tiểu Nguyệt cực kỳ dụ hoặc nói.

“Hừ, chỉ là một con khi đá mà thôi! Ta có gì phải sợ chứ?” Vốn dĩ Trần Vũ đã có chút thoái ý, nhưng hấn vừa nghe Tiểu Nguyệt nói như thế, lại trở nên cố chấp.

Quả thật, con Thạch Hầu này quá mạnh mẽ đi, hấn không có một chút tự tin nào để vượt qua được nó! Dù sao, những người đi vào trong Hồn Trận này lịch luyện, thực lực đều mạnh hơn hấn rất nhiều! Làm gì có tên nào vừa mới đạt đến Sơ Cấp tầng chín mà nhảy vào cái nơi khủng bố như vậy. Có điều, dù sao đây cũng là hưng phấn nhất thời của Mạc Ly, mới khiến cho Trần Vũ phát khở như bây giờ!

“Chiến!” Dù biết đánh không lại, Trần Vũ vẫn hét lên một tiếng, mạnh mẽ lao về phía Thạch Hầu.

Thạch Hầu lúc này cũng đưa đôi mắt lạnh lẽo ra nhìn con kiến hôi ở dưới chân của nó. Chỉ thấy nó nhấc chân lên, trực tiếp dẫm xuống. Trần Vũ đột nhiên cảm thấy ánh sáng mặt trời trên đầu của mình dần bị che khuất, rồi một cái bóng lớn đang từ từ đè ép xuống. Hấn không khỏi kinh hãi liên tục chạy sang một bên.

Ầm!

Bàn chân của Thạch Hầu đạp mạnh xuống mặt đất, in lên một cái dấu chân khổng lồ, đất đá xung quanh cũng vỡ nát, mà toàn bộ không gian này cũng bị động tác của nó làm cho rung động. Trần Vũ may mắn thoát được một kiếp, cả người hấn đều là mồ hôi lạnh, hấn không nghĩ tới, con Thạch Hầu này so với tường tượng của hấn còn đáng sợ đến như vậy.

“Phải làm sao? Phải làm sao bây giờ?” Trong đầu Trần Vũ không ngừng tính toán.

Nhưng hấn quả thật là không thể suy nghĩ ra kế sách nào cho hợp lý! Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu thủ đoạn đều là vô dụng!

Àm!

Lại một bàn chân nữa hướng Trần Vũ đập xuống. Trần Vũ liên tục lăn lộn mấy vòng. Lần này, dù hắn đã tránh thoát được công kích của Thạch Hẫu, nhưng mồ hôi trên người hắn đã chảy ròng ròng. Con Thạch Hẫu này, đúng là cực kỳ bá đạo. Hoàn toàn không cho hắn có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, liên tục đập chân xuống đất.

“Mẹ nó, con khi đá này, tưởng rằng ta không làm gì được ngươi hay sao?” Trần Vũ quả thật là cực kỳ tức giận, hắn cũng bất chấp hậu quả luôn rồi: “Tiểu Nguyệt, đem toàn bộ số thú hạch kia đổi ra thành điểm thương thành cho ta!”

Tiểu Nguyệt dường như chỉ có chờ đợi nhiều đó, nàng liền phát tay, cười hi hi, nói: “Được ạ!”

“Đỉnh! Chủ nhân bán ra hai mươi viên thú hạch Trung Cấp tăng một, nhận được 250 điểm thương thành!”

“Đỉnh! Chủ nhân bán ra hai mươi viên thú hạch Trung Cấp tăng hai, nhận được 400 điểm thương thành!”

“Đỉnh! Chủ nhân bán ra mười tám viên thú hạch Trung Cấp tăng ba, nhận được 540 điểm thương thành!”

“...”

“Đỉnh! Chủ nhân bán ra mười hai viên thú hạch Cao Cấp tăng ba, nhận được 3600 điểm thương thành!”

“Chúc mừng chủ nhân, hiện tại chủ nhân đang có tổng cộng sáu ngàn năm trăm tám mươi điểm thương thành! Xin hỏi chủ nhân có muốn trao đổi vật phẩm trong thương thành hay không?”

Trần Vũ cũng không có nhiều thời gian để dài dòng trên vấn đề này, hắn vừa mới chặt vật tránh né thêm một đòn công kích của Thạch Hẫu, vừa gấp gấp nói: “Ngươi giúp ta tìm xem thứ có vật phẩm nào giải quyết được con Thạch Hẫu này hay không?”

Tiểu Nguyệt đương nhiên là không từ chối rồi, nàng hơi khẽ điểm tay về phía trước một cái. Ngay ở trong đầu Trần Vũ hiện lên một màn hình thật lớn, bên trên xuất hiện rất nhiều vật phẩm. Tiểu Nguyệt lựa chọn một hồi, rồi nói: “Thưa chủ nhân, hiện tại trong hệ thống thương thành có tổng cộng ba ngàn hai trăm vật phẩm có thể trao đổi được!”

Cũng không đợi Trần Vũ có kịp phản ứng gì, Tiểu Nguyệt lại nói tiếp: “Với số điểm hiện có của chủ nhân, trong số ba ngàn hai trăm vật phẩm này, cũng chỉ có hơn một trăm mười lăm món vật phẩm có thể trao đổi được!”

“Ngươi nói mấy thứ này với ta làm gì a? Mau mau tìm cho ta một vật phẩm thích hợp đi!” Trần Vũ có chút sốt ruột, nhịn không được quát lên.

Tiểu Nguyệt đương nhiên rất kiên nhẫn, nàng cũng không khó chịu một chút nào, cười nói: “Không cần gấp gấp! Không cần gấp gấp! Hiện tại có năm món vật phẩm rất phù hợp để chủ nhân sử dụng. Món thứ nhất là một tờ Phá Cấm Phù (Thiên Phẩm), trị giá sáu ngàn điểm thương thành! Xin hỏi chủ nhân có muốn mua hay không?”

“Phá Cấm Phù? Thứ này dùng để làm cái gì? Làm sao lại mắc như vậy a?” Trần Vũ dù có gấp cũng không thể chọn bậy được, dù sao nó cũng trị giá sáu ngàn điểm thương thành a!

“Không mắc, thật sự là không mắc nha! Phá Cấm Phù này là một loại phù lục chuyên dùng để phá cấm chú! Xin hỏi chủ nhân có muốn đổi hay là không?” Tiểu Nguyệt vui vẻ giải thích.

“Vậy nó có thể hoàn toàn phá vỡ Hồn Trộn ở nơi này hay sao?” Trần Vũ lại hỏi.

Lúc này, Tiểu Nguyệt lại có chút xấu hổ nói: “Cái này, thật ra Tiểu Nguyệt cũng không chắc chắn lắm!”

“Vậy ngươi muốn ta đổi làm gì a?” Trần Vũ không nhịn được mà muốn thét lên.

“Xin chủ nhân chờ gấp! Còn có một món vật phẩm thứ hai, tên là Diệt Hồn Trộn (Thiên Phẩm), trị giá sáu ngàn hai trăm điểm thương thành, xin hỏi chủ nhân có muốn đổi hay không?” Tiểu Nguyệt lại bày ra bộ dáng nhân viên bán hàng xuất sắc của mình.

Trần Vũ thật sự muốn lôi nàng ra ngoài hung hăng đánh cái mông của nàng một cái!

“Mấy thứ này thật sự có tác dụng hay sao? Mau tìm cho ta một loại vật phẩm giải quyết con Thạch Hẫu này, nhanh lên!” Trần Vũ không thể nào kiên nhẫn được nữa, quát to lên.

Tiểu Nguyệt biết là mấy món hàng này không thể nào bán được nữa, nàng liền lật tay tìm kiếm một hồi.

Àm!

Lại lần một bàn chân khổng lồ của Thạch Hẫu nện về phía Trần Vũ, lần này quả thật là chặt vật không thể nào chịu nổi. Nhưng nếu như có người nhìn thấy hình ảnh bên trong Hồn Trộn vào lúc này, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc! Trần Vũ chỉ là Sơ Cấp tăng chín, lại có thể chiến đấu với con Thạch Hẫu Cao Cấp đỉnh phong lâu đến như vậy, quả thật chính là kỳ tích a!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Diệt Thần Phù

“Có rồi! Có rồi! Chủ nhân, trong thương thành có một tấm Diệt Thần Phù (Cao Cấp), có giá là ba ngàn điểm thương thành, dùng một lần, có thể hủy diệt bất kỳ thứ gì dưới Thiên Cấp trở xuống, chủ nhân có muốn đổi hay là không?” Tiểu Nguyệt tìm kiếm một hồi, rồi hưng phấn hô lên!

“Diệt Thần Phù? Cái tên này nghe cũng không tệ lắm!” Trần Vũ nghe nàng giới thiệu một hồi cũng có chút động tâm, nhưng sau đó, mặt hắn liền nhăn lại: “Khoan đã, vừa rồi ngươi nói tấm Diệt Thần Phù này có giá bao nhiêu?”

“Ba ngàn điểm thương thành, với lại hệ thống đang có đợt giảm giá, mà chủ nhân cũng là khách hàng thân thiết của em, nên em sẽ đặc biệt giảm giá cho chủ nhân năm mươi phần trăm, chỉ còn lại một ngàn năm trăm điểm thương thành mà thôi!” Tiểu Nguyệt cực kỳ vui vẻ nói.

“Một ngàn năm trăm điểm? Không phải chứ? Một viên thú hạch Cao Cấp chỉ đổi được mấy trăm điểm? Một tờ Diệt Thần Phù chỉ có tác dụng dưới Thiên Cấp, ngươi lại bán cho ta

một ngàn năm trăm điểm, chưa kể đây là đã trải qua giảm giá rồi, giá gốc của nó lại có tới ba ngàn điểm? Người đây là đi ăn cướp hay sao?” Trần Vũ nghe xong giá cả, cũng nhin không được mà la toáng lên.

“Chủ nhân, chủ nhân! Xin người bớt giận! Đây là giá cả do hệ thống quy định, Tiểu Nguyệt chỉ là người phụ trách mà thôi! Xin chủ nhân thông cảm cho em!” Tiểu Nguyệt trưng ra bộ mặt cực kỳ khó xử, nói.

Trần Vũ cảm giác như mình tức giận mà không biết ném vào đâu, đột nhiên hấn nheo mắt lại nói: “Tiểu Nguyệt, ngươi nói ngươi là người phụ trách, vậy ngươi không phải là cũng được ăn hoa hồng từ hệ thống đấy chứ?”

“Ồ, sao chủ nhân lại biết!” Tiểu Nguyệt có chút kinh ngạc hô lên, nhưng sau đó nàng liền lắc đầu lia lịa, nói: “Không có, không có! Em tuyệt đối là vì chủ nhân mà ra sức, không có bất kỳ gian dối hay lừa gạt gì, xin chủ nhân tin em!”

“Tin ngươi, có khi mới tin ngươi!” Trần Vũ âm thầm nắn chỉnh một câu, sau đó hấn đành phải cắn răng nói: “Được rồi, một ngàn rưỡi thì một ngàn rưỡi, đổi đi!”

Lúc này, hai mắt của Tiểu Nguyệt cũng sáng lên, rồi thở phào nhẹ nhõm, nói: “Xin chúc mừng chủ nhân đã đổi được một tờ Diệt Thần Phù! Tờ phù lục này chỉ có thể sử dụng một lần, khi sử dụng, chủ nhân chỉ cần dán lên người đối phương là được!”

“Cái gì? Phải dán lên người con Thạch Hẫu kia thì mới có hiệu nghiệm?” Trần Vũ nghe xong lời của nàng, cảm giác như muốn tức đến học máu.

Hắn vốn tưởng rằng, tờ phù lục nghe tên cực kỳ oai phòng này, chỉ cần dùng sức ném ra như trong mấy bộ truyện tiên hiệp là có thể kích hoạt được, không ngờ tới, lại còn phải đem nó dán lên trên người của Thạch Hẫu. Cái này không phải là muốn lấy mạng hắn hay sao? Con Thạch Hẫu này hắn không dám tới gần nó a!

“Tiểu Nguyệt, tờ phù lục này nhất định phải đem nó dán lên người của con Thạch Hẫu này mới được sao?” Trần Vũ vẫn muốn hỏi lại một lần nữa cho chắc ăn.

“Vâng, thưa chủ nhân! Bởi vì đây chỉ là Cao Cấp phù lục, nếu đổi lại là một tờ phù lục Thiên Phẩm, chủ nhân có thể tùy tiện ném ra là được, nhưng giá của loại phù lục này rất đắt, cần tới chín ngàn điểm thương thành mới đổi được, hiện tại chủ nhân không có nhiều điểm thương thành như vậy!” Tiểu Nguyệt lại lộ cái đầu ra, nhìn nhìn Trần Vũ rồi giải thích.

Trần Vũ có cảm giác, mình lại bị cái hệ thống này gài bẫy thêm một lần nữa rồi!

“Ông trời ơi, tại sao lại bắt công với ta như vậy a! Ta muốn đổi hệ thống, ta muốn đổi hệ thống!” Nếu lúc này có thể đem cái hệ thống này đi đổi sang một cái hệ thống khác, Trần Vũ chắc chắn sẽ không chớp mắt một chút nào.

Trần Vũ bất đắc dĩ cầm lấy Diệt Thần Phù, tránh né công kích của con Thạch Hẫu. Trải qua công kích nhiều lần như vậy, nhưng vẫn không thể nào đánh gết được con kiến hôi dưới chân, trong miệng Thạch Hẫu không ngừng rống to, bốn cái tay của nó liên tục đập mạnh lên trên ngực.

“Hổng... hổng...”

Lần này nó cũng không dùng chân giẫm lên nữa, mà cúi thấp người xuống, đem bàn tay khổng lồ của mình nện thẳng xuống mặt đất. Trần Vũ vừa nhìn thấy liền khiếp đảm không thôi. Tốc độ của cú đâm này rất nhanh, mặc dù Trần Vũ đã lách người tránh né, nhưng hắn vẫn bị dư chấn hất tung lên trời, rơi bị xuống đất. Bụi bay mù mịt, che lấp cả khoảng không trước mặt.

“Khụ khụ...” Trần Vũ ho khan mấy tiếng, cả người đều tá toi không thể nào chịu nổi, vừa rồi hấn suýt chút nữa là bị nắm đấm của con Thạch Hẫu nện chết rồi.

“Mẹ nó, lão hồ không phát uy thì ngươi cho rằng ta là mèo bệnh hay sao? Chết đi!” Trần Vũ tức giận hét to một tiếng, giương Bạch Ngân Cung lên, nhắm thẳng vào hai mắt của nó mà bắn tới.

Đương nhiên, với khoảng cách xa như vậy, tốc độ của mũi tên dù nhanh đến cỡ nào, cũng không cản trở được con Thạch Hẫu này. Thạch Hẫu đem bàn tay khổng lồ của nó phát ngang, làm cho mũi tên của Trần Vũ trở nên nát tan.

Trần Vũ cũng không phải là người ngốc, mục đích của hắn chỉ là làm cho động tác của con Thạch Hẫu này chậm lại mà thôi. Cho nên, vừa thấy con Thạch Hẫu này đưa tay ra ngăn cản mũi tên của mình, Trần Vũ liền lộn vòng dưới đất, áp sát tới bàn chân của Thạch Hẫu. Chỉ cần hắn có thể tới gần thân thể của Thạch Hẫu, đem Diệt Thần Phù dán lên, chắc chắn sẽ hủy diệt nó.

Đáng tiếc, động tác của hắn dù nhanh đến mấy, cũng không bì lại nổi tốc độ của con Thạch Hẫu này. Một cái chân khổng lồ được hất lên, rồi lập tức giẫm mạnh xuống. Trần Vũ đang trên đà lao, thấy vậy thì cực kỳ cả kinh, hấn liền lách sang một bên, liên tục lộn vòng mấy lần.

Ầm!

Bụi đất lại bị hất lên tứ tán, mặt đất thì chấn động một hồi liên tục mới dừng lại. Ánh mắt của con Thạch Hẫu đảo qua xung quanh, vì lúc này hình ảnh của Trần Vũ đã biến mất không thấy, làm cho nó khá là tức giận.

Nó đem bốn cánh tay vỗ mạnh lên ngực: “Hổng... hổng...”

Những nắm tay khổng lồ của Thạch Hẫu bắt đầu đập xuống xung quanh, mặt đất chấn động liên tục. Trần Vũ đang nấp ở một thân cây gần đó, cũng bị chấn động theo.

Ầm! Ầm!

Một mảnh rừng cây vô tình bị cánh tay của Thạch Hẫu quơ trúng, ngã đổ xuống mặt đất. Có điều không may là, chỗ đó lại đúng là chỗ mà Trần Vũ đang ẩn nấp. Hấn quả thật là nghen đến mức muốn chửi cha, chửi mẹ.

Nhưng thân ảnh của hắn không hề chậm chạp một chút nào, nhanh chóng tìm một phương hướng lao đi. Ánh mắt của con Thạch Hẫu vừa đảo qua, liền thấy Trần Vũ đang chạy tới. Nó vung bàn tay của mình lên, lại liên tục nện xuống mấy đám.

Ầm! Ầm!

Mặt đất bị nắm đấm của nó nện cho nứt toát, lan ra như là mạng nhện. Trần Vũ quả thật là xui xẻo, hấn muốn tiếp cận con Thạch Hẫu, nhưng càng lúc lại càng bị con Thạch Hẫu này đánh cho tránh ra xa, không thể nào tiếp cận được nữa!

Trần Vũ nhin không được, dứt khoát hô lên: “Tiểu Nguyệt, ngươi mau giúp ta nghĩ cách để tới gần con Thạch Hẫu này đi!”

Tiểu Nguyệt đương nhiên là rất vui vẻ giúp đỡ cho hắn, nàng lộ đầu ra khỏi Kim Sách, nói: “Chủ nhân, nếu như chủ nhân muốn tiếp cận con Thạch Hẫu này, thì có thể dùng đến Ân

Thân Phù, chỉ có điều, giá của một tờ Ân Thân Phù là hai ngàn điểm thương thành, Tiểu Nguyệt có thể chiết khấu cho chủ nhân hai mươi phần trăm, còn lại một ngàn sáu trăm điểm thương thành, xin hỏi chủ nhân có muốn đổi hay là không?”

Đã đến nước này rồi, Trần Vũ chỉ có thể cắn răng chấp nhận mà thôi! Cái hệ thống này, quả nhiên là một cái hệ thống gian thương a! Hắn mới vừa đổi được hơn sáu ngàn điểm thương thành, thoáng cái, đã tiêu hao hết một nửa số điểm thương thành rồi! Như thế này, chừng nào hắn mới có đủ điểm để đổi mấy món trang bị Thần Cấp kia chứ?

“Đổi!” Trần Vũ hô lên một tiếng.

Trên tay hắn lại nhiều thêm một tờ phù lục, phía trên vẽ đầy hoa văn kỳ lạ, hắn nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp dán lên trên người. Trần Vũ chỉ nhìn thấy trên người toát ra một luồng sáng trắng, sau đó tờ phù lục trên tay liền biến mất không thấy dấu nữa.

Mà lúc này, con Thạch Hẫu cũng vô cùng kinh ngạc, khí tức của Trần Vũ đột nhiên biến mất, làm nó không thể nào phát hiện ra được. Con Thạch Hẫu này, nói như thế nào đi nữa cũng chỉ là một tinh thần thể do Hồn Trận tạo ra mà thôi, nó làm sao có nhiều trí khôn như vậy. Không thấy Trần Vũ, con Thạch Hẫu cũng chỉ đảo quanh tìm kiếm một lúc, sau đó quay trở về lại vị trí lúc này, bắt đầu ngồi xuống, từ từ chậm rãi trở về hình dáng một khối đá khổng lồ chắn ngang trước cửa ải cuối cùng này.

Nhưng có điều, nó lại không biết có một kẻ, đang lặng lẽ đi về phía nó, trên khóe miệng của hắn còn nhếch lên một nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 66: Hộp gỗ thần bí

Khoảng cách giữa Trần Vũ với khối đá trước mặt càng lúc càng gần, chỉ cần hắn có thể chạm tay lên người nó, đem Diệt Thân Phù dán lên, thì xem như hắn có thể chính thức thông qua cánh cửa phía sau lưng nó, rời khỏi cái Hồn Trận này.

Nhưng mà, dù trên người hắn có Ân Thân Phù, thì khi hắn đi tới cách khối đá này chừng mười thước, thân hình của con Thạch Hẫu lại bắt đầu nhúc nhích, giống như là bản năng của nó phát hiện ra một thứ nào đó có thể đe dọa đến tính mạng của nó vậy.

Trong một thoáng giật mình, Trần Vũ lập tức lao nhanh tới, hắn muốn đem Diệt Thân Phù này dán lên trước khi con Thạch Hẫu hoàn toàn thức tỉnh. Chỉ là, hắn vừa lao tới, thân hình của con Thạch Hẫu cũng đã nhô lên. Một cái đầu khi to lớn, đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía khoảng trống trước mặt. Một bàn tay khổng lồ từ trên cao giáng xuống, muốn đem không gian xung quanh hủy diệt hết.

Năm thước, bốn thước, ba thước...

Chỉ còn lại một thước cuối cùng, Trần Vũ không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, hắn lao nhanh như một con gió, đem Diệt Thân Phù phóng ra ngoài.

Ầm!

Một âm thanh chấn động kịch liệt vang lên. Bàn tay khổng lồ của Thạch Hẫu đã nện xuống đất, bụi bay mù mịt, thân ảnh của Trần Vũ cũng bị bao trùm che lấp, hoàn toàn không thấy dấu nữa!

Ầm! Ầm!

Ngay tại thời khắc này, thân hình khổng lồ của Thạch Hẫu đột nhiên vỡ nát, từng khối đá lớn rơi xuống mặt đất, sau đó tan biến vào trong hư không, giống như mọi thứ hoàn toàn chưa từng xuất hiện qua bao giờ vậy. Cảnh vật phía trước mặt cũng thay đổi. Cả người Trần Vũ lúc này đều toàn là mồ hôi lạnh, hắn quả thật là vừa mới từ chỗ chết xông ra ngoài, toàn thân đều có vẻ như rất thoát lực. Hắn cũng chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp ngồi bệt xuống đất thở ra phì phò không thôi. Phía trước hắn chính là cánh cửa thông ra ngoài, hắn không biết bên trong đó rốt cuộc còn có thứ gì đang chờ đợi nữa hay không.

“Đỉnh! Chủ mừng chủ nhân nhận được 1000 điểm kinh nghiệm, 100 điểm tinh thần lực!”

Rốt cuộc, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên, Trần Vũ không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Hắn ngồi như thế chừng một lúc, sau khi cảm thấy thể lực, tinh thần đều hồi phục trở lại trạng thái bình thường, mới lười biếng nhắc cái móng đúng dậy. Nếu như Mạc Hiên ở ngoài mà nhìn thấy biểu hiện bây giờ của hắn, đảm bảo nàng sẽ tức giận mà xông lên đánh cho hắn một trận, cửa ải này, nàng cũng không phải dễ dàng mà vượt qua như vậy a!

Trần Vũ đi tới cánh cửa trước mặt, hắn khẽ đưa tay lên đẩy nhẹ một cái, một luồng ánh sáng chói mắt hiện ra, làm cho hắn không dám mở mắt ra nhìn, chỉ có thể vội vàng nhắm chặt lại. Cho đến khi luồng sáng đó biến mất, Trần Vũ mới mở mắt ra lần nữa. Lúc này, hắn cuối cùng cũng nhìn thấy hai cha con Mạc Ly ngồi trong thủy đình vừa uống trà, vừa nhìn mình.

Trong ánh mắt của Mạc Ly, hiện lên một tia tán thưởng. Mặc dù Trần Vũ chỉ tốn có hơn nửa ngày để thông qua Hồn Trận, phá vỡ kỷ lục của Mạc Hiên lập ra mấy năm trước. Nhưng trong lịch sử mấy ngàn năm của Phượng Hoàng trấn, Trần Vũ cũng không phải là người đầu tiên. Chỉ có điều, bằng vào thực lực hiện tại của Trần Vũ, thông qua Hồn Trận bằng thời gia ngắn như vậy, quả thật đúng là chưa có ai làm được.

Còn trong mắt của Mạc Hiên lúc này lại hiện ra một tia đồ kỵ, cũng không cam lòng. Nhưng nàng cũng không ghét bỏ Trần Vũ, mà ngược lại trong lòng hiện lên một cảm xúc khó tả, người thiếu niên này, dù thực lực thua xa nàng, nhưng tiềm lực nhất định là không thua kém nàng một chút nào.

“Chúc mừng người!” Mạc Hiên điềm tĩnh đặt chén trà trên tay xuống, đứng dậy nói với Trần Vũ.

Nhìn thấy Mạc Hiên, trong lòng Trần Vũ không khỏi liên tưởng đến rất nhiều thứ, nữ nhân này quả thật là rất xinh đẹp, so với hoa hậu, minh tinh trên màn ảnh mà hắn từng xem, phải xuất sắc hơn nhiều. Chỉ là, hắn cảm giác như nữ nhân này có chút băng lãnh. Đúng là tiêu chuẩn của mỹ nhân băng lãnh a!

“Đa tạ!” Trần Vũ cũng chấp tay chào lại, sau đó hắn hướng về phía Mạc Ly, cúi đầu nói: “Tiểu nhân xin ra mắt tiên bói!”

Dù sao Mạc Ly cũng là một cường giả Thánh Cấp, Trần Vũ dù thế nào cũng phải cung kính mới được. Mặc dù lúc này trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc, và thậm chí còn có mấy phần tức giận. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hình như là hắn được nhiều hơn là mất. Hiện tại, tinh thần lực trên người hắn cũng đã đạt đến hơn bốn trăm điểm, đã gần đủ tiêu chuẩn học thêm kỹ năng tinh thần khác. Với lại, hắn cũng kiếm được không ít điểm kinh nghiệm, khoảng cách đạt đến Sơ Cấp đỉnh phong chỉ là một đoạn ngắn nữa mà thôi. Bây giờ, hắn chỉ cần đi ra ngoài, sẵn gặt vài con yêu thú Trung Cấp, khẳng định là có thể thăng cấp được.

Mạc Ly nhìn biểu hiện của Trần Vũ lại càng cảm thấy cực kỳ hài lòng, gật gật đầu, nói: “Quả nhiên là người được lão độc vật để mắt đến, thật sự là không tệ một chút nào!”

Mạc Ly nói xong câu này, lại ngoắc tay, nói: “Được rồi, người lại đây ngồi xuống đi!”

Trần Vũ đương nhiên là không dám từ chối rồi, hần lạng lẽ đi tới, ngồi đối diện với Mạc Hiên, có chút sốt ruột nói: “Tiền bối, không biết ngài gọi ta đến đây là có việc gì phân phó hay không?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi người mấy vấn đề mà thôi! Vừa rồi biểu hiện của người rất tốt! Đây là phần thưởng dành cho người!” Mạc Ly vừa nói, vừa đem ra một khối lệnh bài, đưa qua cho Trần Vũ.

Trần Vũ liền đưa hai tay ra nhận lấy, tò mò hỏi: “Đây là?”

Không đợi cho Mạc Ly giải thích, Mạc Hiên đã ở một bên chen vào: “Đây là lệnh bài của phủ Thành Chủ, chỉ cần người đặt nó ở trên người, không có một người nào ở Phụng Hoàng trấn này dám vô lễ với người! Với lại, khi người có việc cần, cũng có thể đem đến phủ Thành Chủ để giúp đỡ!”

Trong giọng nói của Mạc Hiên tuy không có quá nhiều xúc cảm, nhưng cũng không khó nhận ra một tia tự hào ở bên trong đó. Mạc Ly nhìn nàng, cũng không nói gì, chỉ khe khẽ mỉm cười. Mạc Hiên thấy biểu hiện của cha như vậy, khuôn mặt cũng có chút đỏ lên. Bình thường, nàng rất lạnh nhạt, ít nói chuyện với người ngoài, không hiểu sao, khi vừa nhìn thấy tên tiểu tử này, nàng lại không kiềm chế được cảm xúc của mình. Có lẽ, do tên này đã phá vỡ kỷ lục mà nàng lập ra, nên tâm trạng của nàng có chút phức tạp. Nàng nghĩ như vậy, cho nên cũng không quá để ở trong lòng.

Mà Trần Vũ lúc này, cũng bị mấy câu của Mạc Hiên làm cho rung động. Phải biết, phủ Thành Chủ có uy thế lớn đến cỡ nào, hần lại có thể mượn nhờ lực lượng của phủ Thành Chủ, chẳng phải là một bước lên trời hay sao? Nhưng nghĩ lại, hần liền lắc đầu, nơi này hần cũng không có ở lâu, với lại, không không được đãi ngộ như thế, chắc chắn là có vấn đề, trên đời này, làm gì có bữa cơm nào là miễn phí!

Dường như nhìn thấy được suy nghĩ trong lòng của Trần Vũ, Mạc Ly liền lên tiếng nói: “Yên tâm đi! Đây là do lão quái kia nhờ vả kêu ta phải bảo vệ cho người được an toàn, nên ta mới cấp cho người đãi ngộ như vậy! Với lại, thực lực của người quá nhỏ yếu, dù ta muốn lợi dụng người, người cũng chẳng thể nào giúp được cho ta!”

Mạc Ly nói xong, trong tay lại lấy ra một bức phong thư, nói: “Đây là thư của lão quái đó gửi cho ta, trong thư có nói, muốn ta giúp người đem đồ vật của hần đưa cho người của Đỗ gia. Người có thể xem đi!”

Trần Vũ nhận lấy phong thư, nhìn qua một chút, hần ngay lập tức nhận ra là chữ của lão đại sư Trần Y Minh ở trong Trần Gia thôn. Không nghĩ đến, lão này lại còn cẩn thận như thế?

Trần Vũ đọc xong nội dung trên thư, cũng đem trả lại cho Mạc Ly, sau đó lấy hộp gỗ mà Trần Y Minh nhờ hần đưa đến Đỗ gia ra, giao cho Mạc Ly. Mạc Ly vừa nhìn thấy cái hộp gỗ này, khỏe môi không khỏi co giật một cái. Biểu hiện này, lọt vào trong mắt của Trần Vũ, làm hần có chút kỳ quái, thứ này chẳng lẽ đáng sợ như vậy sao?

“Tiểu bối, thứ này người vẫn luôn đem theo bên mình hay sao?” Mạc Ly đột nhiên hỏi đến, làm cho Trần Vũ cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng hần không hề do dự một chút nào, gật đầu đáp: “Vâng!”

“Người không cảm thấy trên người mình có vấn đề gì chứ?” Mạc Ly lại liếc mắt nhìn Trần Vũ hỏi.

Vấn đề gì chứ?

Trần Vũ cảm thấy có chút giật mình: “Không lẽ?”

“À, không có vấn đề gì liên tốt! Không có vấn đề gì liên tốt!” Mạc Ly liền xua xua tay nói, sau đó cẩn thận đem linh lực trong cơ thể của mình bao trùm lấy cái hộp gỗ, rồi dùng một cái hộp gỗ khác, bỏ vào một cách cẩn thận, giống như bên trong cái hộp gỗ này là một thứ bệnh dịch kinh khủng nào đó vậy.

Trần Vũ không khỏi trở mắt mà nhìn lên, chẳng lẽ, cái hộp gỗ này đáng sợ như vậy hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhiệm vụ đường

Trần Vũ hít vào một hơi thật sâu, từ lúc nhận lấy cái hộp gỗ này, may là hần vẫn luôn đặt bên trong không gian của hệ thống, nếu như mà đeo ở trên người, không biết là có bị thứ gì trong đó trực tiếp giết chết hay không?

Sau khi thu thập xong hộp gỗ vào trong không gian trữ vật, Mạc Ly mới nhìn Trần Vũ, cười nói: “Tiểu hữu chớ sợ! Cái hộp gỗ này không có vấn đề gì lớn, đây chẳng qua chỉ là thói quen của ta mà thôi!”

Thói quen!

Trần Vũ liền có cảm xúc rất muốn nắn người a! Thói quen mà lại cẩn thận như vậy? Khẳng định là bên trong cái hộp gỗ này có thứ gì đó không sạch sẽ, cho nên Mạc Ly mới cẩn thận như vậy.

“À, đúng rồi, người xưng hô như thế nào?” Mạc Ly đột nhiên thay đổi chủ đề, hỏi.

Trần Vũ cũng không dám chần chừ, đáp: “Dạ, văn bối họ Trần, tên chỉ một chữ Vũ!”

“Vậy sau này ta sẽ gọi người là Tiểu Vũ đi!” Nói xong, sắc mặt Mạc Ly hơi trầm xuống, nói: “Chuyện của Tiểu Tà xảy ra bên trong Yêu Thú Sơn Mạch, hi vọng là tiểu hữu và những người bên cạnh không nên đem ra ngoài nói lung tung. Đứa trẻ này, thật sự là rất đáng thương! Lúc nó mới sinh ra, cha mẹ của nó đã không có ở bên cạnh. Mà ta chỉ là thúc phụ của nó, không thể chăm sóc được cho nó chu toàn. Mấy năm trước, nó đột nhiên rời khỏi Mạc gia, đi đến Trần Gia thôn, không nghĩ đến lúc này nó lại trở về. Đứa nhỏ này, thật sự là rất cố chấp, ngay cả ta cũng không thể nào quản được nó!”

Nói đến đây, Mạc Ly không khỏi thở ra một hơi nặng nề, dường như trong lòng của ông ta có rất nhiều tâm sự. Không khí đột nhiên trở nên có chút ngột ngạt, Mạc Ly liền phát phát

tay, nói: “Được rồi, thôi không nhắc đến những chuyện này nữa. Hôm nay ta kêu ngươi đến đây, là có một chút chuyện muốn thương lượng, không biết là ngươi có hứng thú hay không?”

Thương lượng? Một vị thành chủ, cường giả Thánh Cấp, lại muốn đi thương lượng với một tên dân đen, Sơ Cấp tăng chín như hán hay sao? Đương nhiên là Trần Vũ không tin, nói là thương lượng, còn không bằng nói là yêu cầu thì hợp lý hơn!

“Xin mời tiền bối cứ nói!” Trần Vũ cũng không dám làm cao, chỉ bày ra tư thế rất thấp, nói.

Mạc Ly khẽ cười: “Ngươi cứ yên tâm đi, ta đảm bảo chuyện này không có gì bất lợi với ngươi! Với lại, bên cạnh ngươi chẳng phải còn có một con long hồn cấp Thiên Giai đó sao, có nó đi theo bên cạnh ngươi thì sẽ không gặp nguy hiểm gì lớn. Mấy ngày gần đây, bên trong Yêu Thú Sơn Mạch dường như có chút không yên, ta đã ban bố ra một số nhiệm vụ, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành được các nhiệm vụ này, tích lũy đủ số điểm cần thiết, có thể được phong chức vụ, trở thành một đại tướng quân oai phong lẫm liệt. Không biết là ngươi có hứng thú hay không?”

“Đại tướng quân?” Nghe nhắc đến ba chữ đại tướng quân, hai mắt Trần Vũ liền sáng lên, nhưng sau đó hán lại lắc đầu, nói: “Thưa tiền bối, nhiệm vụ này ta có thể nhận, nhưng chức vụ đại tướng quân thì ta không dám nhận! Vì, mục tiêu của ta là đi đến Kinh Đô, ta nghe nói, nơi đó có một học viện rất lớn, tên là Quốc Giám Học Viện. Ta muốn đi đến đó để trải nghiệm một phen!”

“Quốc Giám Học Viện sao? Nơi đó quả thật là nơi mà toàn bộ thiên tài trong Đại Việt Thánh Triều đều hướng đến! Chỉ có điều, Quốc Giám Học Viện mỗi năm năm mới tuyển sinh một lần. Mà đợt tuyển sinh lần trước, chỉ mới diễn ra vào năm ngoái. Với lại, chỗ đó cũng có yêu cầu rất cao, nếu chưa thể đạt tới Cao Cấp đỉnh phong trở lên, thì sẽ không thể nào thông qua sát hạch được!” Mạc Ly chậm rãi, nói.

Trần Vũ cũng hơi có chút trầm ngâm, thật ra mục tiêu của hán không phải là đi vào Quốc Giám Học Viện, mà chỉ đơn giản là đến Kinh Đô, sẽ nhận được khen thưởng của hệ thống, được tăng lên lên ba cấp, còn được thưởng một món trang bị Bán Thần Khí. Mà thời hạn của hệ thống đưa ra, cũng liên vừa vặn đúng bốn năm nữa? Chẳng phải nói, đây là hệ thống cố ý sắp đặt hay sao?

Đương nhiên chuyện này Trần Vũ không thể nói ra ngoài, mà Mạc Ly lại tiếp tục nói: “Ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi! Đây là một cơ hội không dễ có được, nếu ngươi bỏ lỡ, thì sẽ không có lần sau đâu! Với lại, từ đây đi đến Quốc Giám Học Viện mất tầm khoảng sáu tháng, mà thời gian đến lần chuyển sinh tiếp theo cũng tận bốn năm nữa. Cho nên, ngươi cứ tiếp nhận nhiệm vụ lần này đi, cần gì cứ nói với Hiền nhi, ta sẽ để nó toàn lực giúp sức cho ngươi!”

Mạc Ly đã nói ra như vậy rồi, Trần Vũ cũng không tiện từ chối nữa. Hán đành phải đứng dậy, chấp tay nói: “Nếu đại nhân đã nói như vậy, thì tiểu nhân cung kính không bằng tuân mệnh!”

“Ha ha ha, quả nhiên là ta không có nhìn lầm ngươi! Tốt, tốt lắm!” Mạc Ly đứng lên, đưa tay vỗ vỗ mấy cái trên vai Trần Vũ.

Động tác này của Mạc Ly, làm cho Trần Vũ có chút giật mình, nhưng ngoài mặt hán chỉ có thể cười trừ, không dám nói gì thêm.

Chờ Trần Vũ đi rồi, Mạc Hiền mới quay sang cha mình, nói: “Cha, vì sao lần này cha lại chọn hán? Hán thực sự còn quá trẻ, mà thực lực của hán cũng không thể chấn nhiếp được những người khác!”

Mạc Ly hơi nhìn con gái, khẽ cười một tiếng, rồi đứng dậy nói: “Tên tiểu tử này, tuyệt đối không phải là hạng người tầm thường! Con cứ chờ đi!”

Nhìn ánh mắt của cha lúc này, Mạc Hiền có chút giật mình, chẳng lẽ, trên người tên Trần Vũ này còn có bí mật ghê gớm gì khác hay sao?

Cuộc nói chuyện giữa hai cha con Mạc Ly, Trần Vũ đương nhiên là không hay biết gì. Hán lúc này đang trên đường đi đến Nhiệm Vụ Đường, phía bên trong nội phủ. Khi Trần Vũ đi đến cửa nội phủ, liền thấy một thị vệ đi tới, ngăn lại: “Ngươi là ai? Nơi này không cho phép người ngoài đi vào!”

Trần Vũ nhìn thấy chiến giáp sáng bóng trên thân của người này, kèm theo một tia khí phách không thể nào tả nổi, trong lòng cũng có chút rung động. Phủ thành chủ này, quả nhiên là không đơn giản một chút nào!

Trần Vũ hơi thoáng thất thần một chút, sau đó liền lấy ra khối lệnh bài mà Mạc Ly đưa cho, giơ lên trước mặt. Người thị vệ kia trong thấy tấm lệnh bài này, vẻ mặt liền trở nên cung kính hơn rất nhiều: “Thuộc hạ tham kiến đại nhân! Không biết đại nhân có việc gì phân phó hay không?”

Trần Vũ cũng không nghĩ đến thái độ của người thị vệ này lại xoay chuyển nhanh đến như vậy, xem ra, tấm lệnh bài này quả thật là thân phận không nhỏ.

“Ta nhận lệnh của thành chủ đại nhân, đến đây lấy nhiệm vụ từ Nhiệm Vụ Đường, không biết Nhiệm Vụ Đường nằm ở hướng nào?” Trần Vũ nói.

Tên thị vệ không một chút chần chờ, gật đầu nói: “Đại nhân, xin mời ngài đi theo tôi!”

Tên thị vệ nói xong, liền đi lên phía trước để dẫn đường, còn Trần Vũ thì dứt khoát đi theo phía sau. Hai người ngoặt qua mấy khúc cua, cuối cùng mới dừng lại ở một căn phòng tương đối vắng vẻ, phía trên viết một dòng chữ lớn “Nhiệm Vụ Đường”.

“Đại nhân, đây chính là Nhiệm Vụ Đường, tiểu nhân xin phép cáo lui!” Tên thị vệ này vừa đi tới cửa, ánh mắt đảo dác nhìn xung quanh, dường như đang sợ hãi tìm kiếm thứ gì đó, sau đó vội vàng chấp tay nói với Trần Vũ, rồi lập tức co giò lên chạy ngay.

Trần Vũ không khỏi tròn mắt lên mà nhìn theo, chuyện này là thế nào a?

Trần Vũ trầm ngâm một câu, sau đó nghĩ nghĩ, cũng bước vào bên trong. Dù sao ở trong này cũng không thể có quái thú ăn thịt người gì đúng không?

Trần Vũ đi được ba bốn bước, liền đảo mắt ra nhìn chung quanh. Vì lúc này trong phòng hoàn toàn trống không, không có lấy một bóng người nào. Càng nghĩ, Trần Vũ càng cảm thấy gai óc nổi hết cả lên. Không phải trong này thật sự có quái vật đấy chứ?

“Đúng là tự mình dọa mình mà!” Trần Vũ tự lẩm bẩm trấn na mình một câu, rồi bước lên gọi to: “Cho hỏi, có ai không?”

Gọi một hồi, phía bên trong hoàn toàn tĩnh lặng, không hề có bất kỳ ai đáp lại, Trần Vũ đã thật sự có chút sốt ruột, hán lại tiếp tục gọi to: “Cho hỏi, có ai ở đây không?”

Lần này, thanh âm của hán rất lớn, lại còn vang vọng ra ở xung quanh.

Ngay lúc này, đột nhiên có một tiếng quát to: “Con mẹ nó, gọi cái gì mà gọi làm thế hả? Ngươi nghĩ ta bị điên hay sao?”

Trần Vũ không khỏi trừng mắt lên mà nhìn. Ngay lúc này, ở trước mặt Trần Vũ là một gã đàn ông cực kỳ to lớn, thân hình của hán ít nhất cũng phải bốn, năm thước, mà trên người lại để mình trần trụi trọc, thân dưới chỉ quấn đúng mỗi cái khố làm bằng sợi lanh.

Tên này, không phải là dã nhân đấy chứ?

Trong đầu Trần Vũ lập tức liên tưởng đến mấy con dã nhân to lớn, thường trốn ở trong rừng, chuyên bắt người làm thứ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bị đánh cái mông

“Nhìn, người nhìn cái gì mà nhìn? Mẹ nó, tên tiểu tử kia, người có tin ta một tay đập chết người hay là không?” Gã đàn ông to lớn, thô lỗ hô lên một tiếng, rồi bắt chợt vung một nắm tay ra, hướng về phía Trần Vũ đánh tới.

Trần Vũ cả kinh, hắn không nghĩ tới cái tên mẫn phu này nói đánh là liền đánh, không một chút nhân nhượng nào. Mà lúc này, Trần Vũ vừa muốn tránh né, lại cảm giác như không khí chung quanh bị chèn ép lại, không có cách nào di chuyển được. Bàn tay kia nhanh chóng vươn tới, đem cả người Trần Vũ nhấc bổng lên.

“Thả ta ra, mau thả ta ra!” Trần Vũ kinh hãi hô to.

“Kêu, kêu cái gì mà kêu! Hừ, dám phá rối giấc ngủ của ông, ông phải đập cho người một trận mới được!” Gã đàn ông thô lỗ ồm ồm hô to một tiếng, sau đó không chút khách khí đem Trần Vũ đặt úp sấp xuống, vung tay đánh lên cái mông của hắn.

Lực lượng của tên này quá mức kinh khủng, Trần Vũ hoàn toàn không thể nào gầy dựa được. Tên này, ít nhất cũng là cao thủ Thiên Cấp rồi a!

Bị đánh như vậy, Trần Vũ thật sự là vô cùng uất nghẹn, may là chỗ này không còn có người nào khác, nếu không, hắn chỉ có nước chui đầu xuống hầm cầu mà chết cho xong!

“Ha ha ha, sáng khoái, thật sự là sáng khoái a! Tiểu tử, gân cốt của người cũng cứng thật, bị ta đánh như vậy lại không kêu la một tiếng nào! Chắc chắn, lần sau ta lại tìm người đánh tiếp mới được!” Gã đàn ông thô lỗ kia đánh xong, lại vỗ tay cười lên ha ha, giống như cái mông mà hắn vừa đánh, là mông của một đại mỹ nữ nào đó, chứ không phải là mông của đàn ông vậy.

Trần Vũ đau đến mức trợn ngược mắt lên, cái tên mẫn phu này, sức lực thật sự là đáng sợ. May là hắn ra tay cũng có chừng mực, nếu không cái mông của hắn đã bị đánh cho nát bét rồi. Trần Vũ vội vàng ôm lấy cái mông của mình, nhảy sang một bên, cố đem lệnh bài giờ ra trước mặt, nói: “Tiền bối, ta đến đây là để nhận nhiệm vụ!”

Gã đàn ông này tên là Mạc Đăng Dung, một trong những chấp sự cao tầng của Mạc gia, thực lực của người này, chỉ đứng sau Mạc Ly, là một cường giả Thiên Cấp đỉnh phong, thực lực đủ nghiền ép tất cả đối thủ dưới Thánh Cấp, huống chi chỉ là một tên tiểu tử chỉ có Sơ Cấp tầng chín như Trần Vũ.

Mạc Đăng Dung không hề khách khí một chút nào, giật lấy tấm lệnh bài từ trên tay Trần Vũ xuống, xem cũng không thèm xem trực tiếp đem nó ném sang một bên, nói: “Khoe cái gì mà khoe, người tính lấy mấy cái thứ lệnh bài ra dọa à? Mẹ nó, người cần mấy cái, ta liền lấy ra cho người xem!”

Mạc Đăng Dung vừa nói xong, trong tay liền có nhiều thêm mấy tấm lệnh bài tương tự như ở trên tay của Trần Vũ. Trần Vũ đương nhiên là không thể nào phân biệt được thật giả, hắn chỉ thể hận hận nuốt xuống một cục tức chẹn ngang cổ, đi qua đem khối lệnh bài của mình thu lại: “Tiền bối là thành chủ đại nhân kêu ta đến đây để nhận nhiệm vụ, nếu ngài không muốn giao ra, thì ta xin phép đi trước!”

Trần Vũ dù sao cũng là một tên cứng đầu, bị biệt khuất như vậy hắn làm sao nhìn được, nói xong liền xoay người đi luôn.

“Đứng lại! Ta đã cho phép người đi chưa? Người là muốn ăn đòn có phải không?” Mạc Đăng Dung đứng bất động hét lên một tiếng.

Nhưng bước chân của Trần Vũ cũng đột nhiên cứng lại, khí thế của người này trực tiếp chấn cho Trần Vũ không nhấc chân lên nổi. Trần Vũ có chút nhịn không được, hắn quát lên một tiếng: “Tiền bối, người đừng ép người quá đáng!”

“Ha, ta ép người quá đáng thì sao? Người muốn cắn ta sao? Vậy thì lại đây cắn ta một miếng đi!” Mạc Đăng Dung cười lên ha ha nói, giọng nói cực kỳ vô lại.

Trần Vũ thật sự là không thể còn lời nào để nói, kẻ vô sỉ hắn đã gặp nhiều rồi, nhưng chưa từng có người nào vô sỉ đến mức như vậy a!

“Ha ha ha, không đùa với người nữa! Đây là nhiệm vụ của năm nay, người cầm lấy rồi rút đi! Lão tử buồn ngủ rồi! Chờ có làm phiền lão tử đi ngủ!” Mạc Đăng Dung vừa nói, vừa ném ra cho Trần Vũ một miếng da thú, sau đó liền ngáp dài một tiếng, xoay trở về trong phòng tiếp tục ngủ.

Trần Vũ có cảm giác uất nghẹn không thể tả nổi, người này, thật sự là đủ vô lại a! Đường đường là một cường giả Thiên Cấp lại đi ra ăn hiếp một tiểu bối mới Sơ Cấp tầng chín như hắn. Đã thế, lại còn dám đánh cái mông của hắn, mối thù này, hắn nhất định phải báo!

Trần Vũ nắm chặt nắm tay, cảm theo tấm da dê đi trở về chỗ ở của mình. Nhưng hắn cũng không biết, khi mình vừa đi khỏi, trên nét mặt Mạc Đăng Dung lộ ra một nụ cười cực kỳ thần bí. Rốt cuộc, trong hồ lô của người này bán thuốc gì? Không ai có thể đoán biết được.

Trong một góc thư phòng của phủ thành chủ, Mạc Ly tay cầm lấy công văn, nhìn về phía một người áo đen đứng đối diện, người này nhìn có chút thon gầy, mặc dù đã bị lớp áo đen rộng thùng thình bên ngoài che khuất đi những đường cong gợi cảm trên người, nhưng vẫn không có cách nào che dấu được hai cái mông căng tròn, vênh lên thật cao. Hai ngọn đồi trước ngực cũng nhô lên rất rõ ràng. Chỉ là, ánh mắt của Mạc Ly khi nhìn về phía người áo đen này, lại cực kỳ kiêng kỵ, dù thực lực của nàng ở trước mặt Mạc Ly hoàn toàn không đáng giá nhắc tới một chút nào.

“Phương cô nương, người đến tìm ta là có việc gì?” Mạc Ly dù trong lòng có chút kinh nghi bất định, nhưng ngoài mặt vẫn cực kỳ trấn định.

“Thành chủ đại nhân, ta đến là muốn nhờ ngài thay ta để mắt đến một người?” Giọng nói của nữ nhân này rất thông dong, nhưng vẫn không thể nào che dấu được một cỗ mị hoặc ở bên trong đó.

Tâm thần Mạc Ly có chút run lên, ông ta biết nữ nhân trước mắt hoàn toàn không đơn giản một chút nào, cho nên không dám chậm trễ, mà đáp lời: “Phương cô nương, rốt cuộc thì người muốn ta để ý đến ai?”

“Trần Vũ!” Nữ nhân này chỉ nói ra một cái tên ngắn gọn như thế, rồi thần hình khẽ biến động một chút, liền đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trong lòng Mạc Ly cực kỳ rung động, người này không khỏi là quá thần kỳ đi, ngay trước mặt một vị cường giả Thánh Cấp như ông ta, nói tới là tới, nói đi là đi, hoàn toàn không thể nào phát giác ra được.

Mạ Ly không khỏi thờ dãi lên một tiếng: “Ai, người của Vô Danh thế gia các người lúc nào cũng thần thần bí bí như vậy làm gì a?”

Nhưng rất nhanh, tâm thần của Mạc Ly liền khôi phục như bình thường, nhìn vào một góc tối, khẽ nói: “Vũ Ma, sau này người thay ta đến chiếu cố cho tên tiểu tử kia đi! Người này, tuyệt đối không thể có bất kỳ vấn đề gì trong thười gian ở Phương Hoàng trấn này! Biết chưa?”

Trong bóng tối, lại hiện ra một hắc ảnh, mà hắc ảnh này mặc một bộ đồ da bó sát, những đường cong lồ lổm hiện ra cực kỳ kinh người. Nếu so sánh dáng người với nữ nhân thần bí của Vô Danh gia tộc kia, thì Vũ Ma có phần còn câu hồn đoạt phách hơn. Cho dù là vậy, trong mắt Mạc Ly, nàng cũng chỉ là một công cụ để giết người mà thôi.

“Vâng, thưa đại nhân!” Vũ Ma đáp lời một tiếng, sau đó liền biến mất, không thấy đâu nữa.

“Nhị ca, nhị ca!” Nhưng khi Vũ Ma mới vừa rời đi, phía bên ngoài đã vang lên tiếng gọi to của một gã đàn ông. Nếu như có Trần Vũ ở đây, chắc chắn là có thể nhận ra giọng nói của người này, người này không phải là Mạc Đăng Dung thì là ai!

Kẹt!

Cửa thư phòng lập tức được đẩy ra, thân hình to lớn của Mạc Đăng Dung trực tiếp chạy vào, nhìn Mạc Ly, nói: “Đại ca, có chuyện lớn rồi!”

“Người, cái tên năn phụ này, không thể bình tĩnh nói chuyện được hay sao? Có chuyện gì, nói ta nghe!” Mạc Ly mặc dù đã rất quen thuộc với tính cách của tên đệ đệ này, nhưng vẫn phải trừng mắt lên mà mắng một câu.

“Đại ca, tiểu nha đầu Linh Nhi lại biến mất rồi!” Mạc Đăng Dung có chút gấp gáp nói ra.

“Hả, nó biến mất từ khi nào? Làm sao mà lại biến mất?” Mạc Ly lúc này cũng có chút không bình tĩnh, mặc dù trong nhà có hai đứa con gái và một đứa con trai, nhưng người mà Mạc Ly thương yêu nhất chính là Mạc Linh Nhi, nha đầu này không những tương mạo cực kỳ giống với người vợ đã mất của ông ta, mà ngay cả tính tình cũng không hề khác một chút nào.

“Nhị ca, người làm sao lại còn gấp hơn cả ta?” Mạc Đăng Dung lúc này lại trợn mắt lên mà nói.

Mạc Ly thật sự tức đến nổi muốn đem một chường võ cho tên đệ đệ to xác này bay ra khỏi phòng, ông ta gắng giọng nói: “Nói, nha đầu đó làm sao lại biến mất?”

Mạc Đăng Dung mặc dù thô lỗ, nhưng cũng không dám chọc giận vị ca ca đại nhân này, cẩn thận nói: “Đệ nghe nói, tiểu nha đầu đó ngày hôm qua vẫn đang còn ở trong phòng của Tiểu Tà, sáng nay không biết tại sao lại đi ra ngoài, sau đó liền không thấy tung tích gì nữa, ngay cả con Khiếu Nguyệt Lang cũng bị đánh thuốc hôn mê, mới vừa tìm thấy nó ở bên trong phủ!”

“Khốn kiếp, là ai dám ra tay với bảo bối của ta!” Mạc Ly tức giận đập mạnh xuống bàn, làm cho cái bàn hoàn toàn biến thành bột mịn.

Mạc Đăng Dung có chút giật mình, hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua Mạc Ly tức giận như vậy!

“Tim, đem toàn bộ lực lượng của phủ thành chủ truy tìm Linh Nhi về đây cho ta!” Mạc Ly rồng to lên một tiếng.

Mạc Đăng Dung cũng không dám chần chờ, vội vội vàng vàng chạy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Mê Vụ Cốc

Mã lúc này, ở một nơi khác, Trần Vũ mang theo mấy người Bạch Ngan, Hương nhi, và hai tỷ muội Thập Tam Nương, Thập Tứ Nương, cùng với Công Tôn Thắng rời khỏi Phương Hoàng trấn, hướng về phía Yêu Thú Sơn Mạch mà đi. Bên cạnh, còn có Mạc Hiên dẫn theo một đội ngũ hơn hai mươi nữ hộ vệ, toàn thân mặc áo giáp đỏ, tự xưng là Hồng Nữ quân.

Vốn dĩ, Trần Vũ chỉ muốn đi ra ngoài một mình, nhưng Mạc Hiên lại tự mình dẫn người đến, còn nói là do cha nàng ra lệnh, hắn đành phải bắt đầu đi mà dẫn theo bọn họ đi cùng. Còn về hai huynh muội Trần Minh, Tiểu Phương, và tên Bạch Tiểu Thuần kia thì do thực lực quá yếu, hắn không thể dẫn bọn họ đi theo. Ban đầu Trần Tiểu Phương kịch liệt phản đối, nhưng Trần Vũ kiên quyết mặc kệ, còn ở trước mặt nhiều người, đem cái mộng của nàng đánh xuống một trận, làm cho nàng vừa thẹn vừa giận đứng đờ đờ đi vào trong phòng. Còn riêng về Quan Thắng, thì sau khi đi đến Phương Hoàng trấn, hắn đã xin phép Trần Vũ đi ra ngoài du lịch một phen, sẵn tiện đến chỗ mấy người quen cũ để thăm hỏi. Cho nên Trần Vũ cũng không tiện ngăn cản.

Còn về chuyện Linh Nhi bị mất tích, thì chỉ mới vừa xảy ra không bao lâu, trong khi nhóm người Trần Vũ đã xuất phát đi đến Yêu Thú Sơn Mạch được hai hôm, cho nên bọn họ hoàn toàn không nhận được bất kỳ tin tức gì. Mà chuyện này, cũng chẳng ảnh hưởng đến Trần Vũ một chút nào.

Lúc này, Mạc Hiên dẫn theo đội ngũ đi phía trước, chỉ tay nói: “Phía trước chính là Mê Vụ Cốc!”

Thật ra, từ sau khi nhận lấy tám da thú từ chỗ của Mạc Đăng Dung, hệ thống đã ghi chép lại toàn bộ thông tin nhiệm vụ và các điểm đánh dấu bên trong bản đồ. Trong tám da thú này, tổng cộng có một trăm lẻ tám loại nhiệm vụ lớn nhỏ, phân chia thành các cấp độ khác nhau, cấp thấp nhất là nhiệm vụ cấp B, cấp cao nhất lên tới cấp SS.

Việc phân chia đẳng cấp như vậy là hoàn toàn dựa theo quy định của Đại Việt Thánh Triều phân bố ra. Mỗi một nhiệm vụ đều tương ứng với cấp độ của từng võ giả, ví dụ như nhiệm vụ cấp B là tương ứng với võ giả Trung Cấp trở xuống, còn cấp A thì tương ứng với võ giả Cao Cấp, cấp S là tương ứng với võ giả Thiên Cấp, mà cấp SS chính là cường giả Thánh Cấp. Tuy nhiên, mấy cái phân cấp này cũng không phải lúc nào cũng hoàn toàn chính xác, bởi vì có những nhiệm vụ được ban bố rất lâu, tình báo cũng thay đổi rất nhiều.

Tương tự như vậy, ở Đại Việt Thánh Triều còn được phép thành lập các dong binh đoàn tự do hoặc do các gia tộc đứng ra tổ chức, mỗi một dong binh đoàn như thế đều sẽ có phù hiệu của riêng mình, thậm chí bọn họ còn được nhận được rất nhiều ưu đãi trong các thành trấn khi đi đến làm nhiệm vụ, nhưng những thứ này đều phụ thuộc theo mức độ cống hiến của từng đoàn đội mà nhận được ưu đãi khác nhau. Đơn giản lấy ví dụ như một đoàn đội cấp B không thể nào đạt được nhiều ưu đãi như đoàn đội cấp S, và ngược lại cũng như thế. Trong toàn bộ Đại Việt Thánh Triều, đoàn đội đạt cấp B không một vạn thì cũng có tám ngàn, mà đoàn đội cấp S thì không đến một trăm đoàn như thế, riêng cấp SS đều là các đoàn đội bên trong các đại thế gia, những dong binh đoàn tự do đều không có khả năng nào thành lập một đoàn đội siêu cấp như vậy. Bởi vì cường giả Thánh Cấp không phải là rau cải trắng bền

đường, tùy tiện muốn tìm là tìm được.

Những chuyện này, thật ra thì Trần Vũ cũng không biết, mà do mấy ngày nay Mạc Hiến đi theo một bên giải thích cho hắn. Mà nàng tại sao lại dài dòng nhảm chán như vậy, Trần Vũ cũng không quan tâm, thứ hắn quan tâm nhất chính là, những nhiệm vụ này, hệ thống có phân phát ra cho hắn hay không mà thôi. Dù sao, những thứ mà Phượng Hoàng trấn có thể lấy ra, còn không đáng giá bằng mấy món đồ bên trong thương thành của hệ thống, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là hắn phải tích lũy đủ điểm thương thành mới được.

Tâm thần hơi chuyển động một chút, Trần Vũ trực tiếp cười Đại Thỏ Ngọc đi lên phía trước, đứng song song với Mạc Hiến, lúc này Mạc Hiến cũng giải thích, nói: “Bên trong Mê Vụ Cốc này là chỗ của đám phản quân hoạt động, trong đám phản quân này có một tên tiểu tướng trước đây của Triệu quốc, tự xưng là Thiên Nhân tướng quân, Lý Tịnh. Người này thực lực cũng đã bước vào Thiên Cấp cao tầng, dưới tướng còn có hai tên phó tướng đã đạt đến Thiên Cấp tầng hai, tầng ba rồi. Ngoài ra bên trong phản quân còn rất nhiều binh sĩ, theo tình hình báo mới nhất của ta, thì phản quân lúc này đã lên tới một vạn nhân khẩu!”

“Nhiều như vậy?” Trần Vũ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Hắn chỉ biết đây là nhiệm vụ cấp S, mà bên trong nhiệm vụ nói, chỉ cần có thể giết chết được thủ lĩnh phản quân đem đầu của hắn về thành, sẽ nhận được mười ngàn điểm công trạng quân, trực tiếp được bổ nhiệm làm Thiên Phu trưởng, thống lĩnh một ngàn binh sĩ Sơ Cấp tầng bảy. Đứng nhìn vào thực lực của một ngàn người này không ra gì, nhưng nếu đối chiến với một con yêu thú Cao Cấp, cũng thể trấn áp nó đến chết!

“Hừ, chứ ngại cho rằng nhiệm vụ cấp S này thật sự dễ lắm như vậy sao? Tên Lý Tịnh này có thể sống lâu như vậy đều là nhờ vào hơn một vạn phản quân này làm tai mắt, chỉ cần có chút gió to, hắn ta liền lên vào bên trong Mê Vụ Cốc, trốn chui trốn nhủi trong đó, cho nên chúng ta nhiều lần xuất binh vẫn không thể tiêu trừ được!” Mạc Hiến có chút khinh thường nói.

Thái độ của nàng làm cho Trần Vũ có chút không vui, nhưng ai bảo người ta là thiên kim đại tiểu thư, với lại thực lực còn kinh người như vậy. Hắn chỉ có thể hậm hực mắng thầm mấy câu, rồi không thèm nói thêm lời nào nữa. Nhưng ngay lúc này, trong đầu hắn lại đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Đình! Phát hiện Mê Vụ Cốc, nhiệm vụ vây quét phản quân được kích hoạt! Thời gian hoàn thành nhiệm vụ là một tháng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ trực tiếp thăng lên một cấp, kèm thêm năm ngàn điểm thương thành, và một món vật phẩm Thiên Phẩm! Quá một tháng, xem như là nhiệm vụ thất bại!”

Trần Vũ còn đang buồn bực trong lòng, vừa nghe xong âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền mừng rỡ không thôi. Mặc dù phần thưởng kinh nghiệm không nhiều lắm, nhưng có được năm ngàn điểm thương thành cũng không nhỏ a! Với lại một món trang bị Thiên Phẩm, cái này tuyệt đối là đáng giá.

Mạc Hiến đang quan sát tình hình xung quanh, khi nhìn thấy vẻ mặt si ngốc của Trần Vũ nhìn về phía mình, không tự giác được liền có chút tức giận, nói: “Này, ngại nhìn đi đâu đấy?”

Trần Vũ có chút giật mình, kỳ quái nhìn nàng, nói: “Hà, ta nhìn cái gì?”

Nhìn vẻ mặt này của hắn, Mạc Hiến có xúc động muốn đánh cho một chưởng, cái tên này rõ ràng vừa nhìn mình chằm chằm như vậy, giờ lại còn làm ra bộ dạng như không hề quan tâm chút nào, hắn nghĩ rằng hắn có thể lừa được ai chứ?

Mạc Hiến tức giận hừ lên một tiếng, rồi phát tay ra lệnh cho những người xung quanh: “Tất cả đi xuống dựng trại, tạm thời nghỉ ngơi một đêm, ngày mai bắt đầu tiến hành đi vào Mê Vụ Cốc!”

Ồ đây nàng là người có thực lực cao nhất, tự nhiên là người có quyền ra lệnh cho mọi người. Trần Vũ cũng không muốn phản đối nàng, hắn và nhóm người của mình dựng lều trại ra một chỗ riêng, cách đoàn người của Mạc Hiến hơn chừng mười trượng.

Màn đêm rất nhanh buông xuống, sương mù từ bên trong Mê Vụ Cốc lại càng ngày càng nặng thêm, giờ phút này, nếu như có người nào dám xông vào trong Mê Vụ Cốc này, khẳng định là chỉ có một con đường chết. Vì bên trong Mê Vụ Cốc có rất nhiều loài độc vật sinh sống thành từng mảng từng mảng, một mảnh dây leo chứa đầy xương gai, cũng có thể đem một võ giả Cao Cấp siết cho đến chết. Một cây hoa nắp áp không lồ, có thể trực tiếp đem một người nuốt vào, chỉ cần vài phút là tiêu hoa đến không còn xương cốt. Nhưng tất cả những thứ này, đều đang ẩn nấp bên trong đám sương mù dày đặc phát tán ra từ bên trong Mê Vụ Cốc. Những lớp sương mù này cũng không có ai biết là từ đâu đến, nhưng theo như những người đi trước kể lại, thì thứ sương mù này đã tồn tại hơn mấy ngàn năm rồi. Với thời gian lâu như vậy, chúng không những không tan đi, mà càng ngày lại càng dày thêm, đưa tay ra không thể nhìn thấy ngón, mà nó lại còn có tác dụng làm mê hoặc tâm trí của con người. Một khi liêu lĩnh đi vào, chỉ có thể bị lạc đường mà lẫn quân bên trong cho đến chết.

Nhưng vào lúc này, ở phía sâu bên trong Mê Vụ Cốc lại đang có một gã thanh niên để ngực trần, dưới thân quấn một cái khổ bằng da báo, đang cười trên lưng của một con Phong Lang cực kỳ to lớn. Con Phong Lang này, nếu như đám người Trần Vũ nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra nó, đây chính là con Phong Lang Vương mà mấy ngày trước Tiểu Tà và Hắc Long đã từng đuổi giết. Không nghĩ đến, ngay cả Hắc Long cũng không thể nào khuất phục được nó, người thanh niên lại có thể đem nó làm thành vật cưỡi. Mà bên cạnh người thanh niên này, còn có một nữ nhân vô cùng phong dã, trên người nàng ngoài mấy chỗ quan trọng đều quấn da thú ra, thì toàn bộ da thịt hầu như đều lộ hết ra ngoài. Mà trên người nàng cũng giống như người thanh niên kia, hiện lên rất nhiều hình xăm y như là đồ án, nhưng những hình xăm này cũng không làm nhan sắc của nàng phai nhạt đi, mà còn tạo thêm một tầng huyền bí hết sức mê hoặc. Đặc biệt là, vật cưỡi của nàng lại là một con Bạch Tượng cực kỳ khổng lồ, hơi thở của con Bạch Tượng này mạnh mẽ hơn Phong Lang Vương rất nhiều, thực lực của nó ít nhất cũng là Thiên Cấp đỉnh phong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 70: Cấm chú

“Tỷ tỷ, đám người đó lại muốn tới gây sự với chúng ta! Lần này để để đi ra, đem toàn bộ bọn họ giết sạch đi!” Người thanh niên hai quyền nắm chặt, nói.

Cô gái kia không khỏi lắc đầu, nói: “Vẫn cứ đợi đi! Cơ hội chưa tới, chúng ta cần phải tích lũy lực lượng! Không thể vì chút nóng giận tức thời mà hủy đi cơ nghiệp ta với đệ vât và bá tỷ này mới gây dựng được! Còn nữa, mới thù giết cha, một ngày chưa báo, chúng ta nhất định không được ngã xuống!”

“Đúng, đệ nhất định sẽ để cho bọn người tiểu nhân đó, tằm trong biển máu!” Người thanh niên gầm lên một tiếng, tỏa ra một luồng sát khí cực kỳ kinh khủng, làm cho con Phong Lang Vương ở dưới thân cũng sợ hãi đến phát run lên.

Hai chị em người này vốn dĩ chính là con cháu của Triệu gia, là hoàng thất của Triệu Quốc, một tay nắm giữ quyền khuynh triều dã, nhưng không nghĩ tới hai người bọn họ lại trôi dạt về nơi này, làm phản quân.

Không lâu lắm, qua chừng hơn một khắc, từ phía sau lưng hai chị em này chạy đến một đám binh sĩ, toàn bộ đều lấy Phong Lang làm vật cưỡi, trên người lại mặc chiến giáp màu đỏ, tàn sát ra từng tầng sát khí nhàn nhạt. Những binh sĩ này chính là đám phản quân mà bọn người Trần Vũ vừa nhắc đến. Dẫn đầu đám phản quân này là một người đàn ông trung niên tầm ba mươi ba, ba mươi bốn tuổi, người này chính là Lý Tịnh. Khi Lý Tịnh chạy đi đến trước mặt Triệu Trình Ngọc, liền nhảy khỏi lưng Phong Lang, cung kính quỳ xuống một gối, nói: “Thuộc hạ tham kiến công chúa!”

Đám binh sĩ đi theo phía sau cũng lập tức quỳ xuống, hô theo.

Triệu Trinh Ngọc chỉ phất tay một cái, rồi thần nhiên nói: “Tình hình thế nào rồi?”

Lý Tịnh liền chấp tay, nói: “Thưa công chúa, thuộc hạ đã cho người điều tra qua, đám người phía trước chỉ có khoảng chừng ba mươi người, thực lực cao thấp không đồng đều. Người mạnh nhất của bọn họ đã đạt đến Thiên Cấp, người yếu nhất chỉ mới tới Sơ Cấp tầng chín. Mà đi theo đám người này còn có một đại nhân vật cực kỳ quan trọng!”

“Đại nhân vật sao?” Lời này của Lý Tịnh đã gọi lên cho nàng một chút tò mò.

“Vâng, người này chính là đại tiểu thư của phủ thành chủ, tên là Mạc Hiên! Công chúa, chúng ta có nên ra tay bắt ả ta lại hay là không?” Lý Tịnh cực kỳ hưng phấn, nói.

Nhưng sắc mặt của Triệu Trinh Ngọc thì hoàn toàn tương phản, hai hàng chân mày của nàng hơi nhíu lại: “Trưởng nữ của Mạc gia sao? Xem ra, chuyện này có thêm chút rắc rối rồi!”

Nàng nói xong, hai mắt liền nhắm nghiền lại, còn hai tay thì đặt chéo lên trước ngực, trong miệng bắt đầu đọc lên những đoạn chú ngữ vô cùng tối nghĩa. Chỉ qua một lát, một luồng ánh sáng trắng lầy nàng làm trung tâm, bắt đầu phát tán ra bên ngoài, sau đó lan rộng ra phạm vi mấy chục dặm xung quanh. Nếu như có người ở bên ngoài mà nhìn thấy cảnh tượng này, e rằng sẽ phải kinh hãi kêu lên một tiếng. Nữ nhân này, lại có thể phát ra cảm chú. Mặc dù, loại cảm chú này không có bất kỳ có lực công kích gì. Nhưng phải biết rằng, cảm chú thì chỉ có cường giả Thánh Cấp tầng bảy, tầng tám trở lên mới có thể phát động được. Mà nhìn nàng như thế nào, cũng chưa bước vào cảnh giới Thánh Cấp được a!

...

Một đêm trôi qua rất nhanh, khi Trần Vũ rời khỏi lều trại của mình thì nhóm người Mạc Hiên đã lên ngựa, đội ngũ ngay ngắn chỉnh tề, giống như là đã dậy từ rất sớm rồi. Vừa nhìn thấy bộ dáng còn đang ngái ngủ của Trần Vũ, Mạc Hiên khẽ hừ lên một tiếng, rồi phất tay nói: “Xuất phát!”

Vào lúc sáng sớm, sương mù bên trong Mê Vụ Cốc tuy vẫn còn khá dày, nhưng so với lúc ban đêm thì đã mỏng hơn rất nhiều. Mạc Hiên dẫn đầu đoàn người tiến dần về phía Mê Vụ Cốc, cho đến khi chỉ còn cách lối vào cốc còn năm sáu chục thước, nàng mới lệnh cho một nữ binh sĩ trong Hồng Nữ quân, đem cho mỗi người một viên đan dược.

“Đây là Phá Huyền Đan cao cấp, mỗi một viên đều có thể trợ giúp cho chúng ta đi lại trong Mê Vụ Cốc này hai canh giờ, mà không bị ảnh hưởng của Mê Vụ. Nhưng sau thời gian hai canh giờ, dược lực của Phá Huyền Đan sẽ tiêu tan hết, cho nên ta muốn nhắc lại một lần nữa, mọi người phải bám sát theo sau ta, tuyệt đối không thể để cho lạc đường, nếu không thì đến lúc đó ta cũng không cứu được các người đâu!” Mạc Hiên vừa nói, vừa hữu ý vô ý hướng về phía đám người của Trần Vũ, nói.

Mặt Trần Vũ không khỏi đen lại, nếu không phải thực lực của hắn tạm thời không thể đánh lại nàng, hắn đã xông lên đem nàng đánh cho một trận rồi.

“Được rồi, đi thôi!” Mạc Hiên cũng không muốn nói nhảm nhiều, nàng đem đan dược nuốt xuống, sau đó liền thúc chiến kỵ đi vào bên trong Mê Vụ Cốc.

Đoàn người ở phía sau cũng bắt đầu nói đuổi theo sau.

“Tiểu tử, nữ nhân này thật sự rất có cá tính nha! Ngươi có muốn ta đem nàng thu thập lên giường giúp ngươi hay không?” Không biết từ lúc nào, Hắc Long lại chui ra khỏi Hắc Long Giới nhìn theo cái bóng căng tròn của Mạc Hiên, lộ ra nụ cười cực kỳ vô sỉ.

Nếu như đầu sắc long này không phải chỉ là linh hồn thể, Trần Vũ rất có thể đã đem nó bóp cho chết rồi.

Mà rất nhanh, nụ cười trên mặt Hắc Long liền ngưng lại: “Tiểu tử, ta phát hiện bên trong đội ngũ của nha đầu kia ẩn giấu một cao thủ, thực lực của ả ta hoàn toàn không thua kém ta một chút nào!”

Trần Vũ chỉ khẽ giật mình một chút, sau đó liền cười nói: “Cũng không có gì, ngươi nghĩ bên cạnh một vị cường giả Thánh Cấp, lại không có một cao thủ Thiên Cấp nào đi theo bảo vệ con gái của mình hay sao! Chỉ cần không động chạm đến lợi ích của ta, thì cứ mặc kệ bọn họ!”

“Hề hề, tiểu tử, ta thấy bên cạnh ngươi có rất nhiều mỹ nữ, nhưng hình như ngươi vẫn còn là xử nam đúng không? Có phải, năng lực kia của ngươi có vấn đề gì không? Nếu đúng vậy, thì ngươi chỉ cần giúp ta lấy ra một bộ thân thể Thánh Cấp, ta sẽ cho ngươi một cây Long Dương quả, ta bảo đảm có thể triệt để giải quyết được vấn đề khó xử của ngươi!” Tròng mắt của Hắc Long đảo lên liên hồi, còn trong miệng nó thì hiện lên một nụ cười vô cùng bỉ ổi.

“Ngươi đi chết đi! Có ngươi mới có vấn đề đó!” Mặt Trần Vũ vốn dĩ đã có chút ngăm đen, nghe mấy lời này của nó thì càng đen hơn, hắc tức giận mắng to một tiếng. Cũng may lúc này bên cạnh hắn không có ai, nếu không thì hắn đã tự tìm một cái lỗ để chui xuống rồi.

“Khặc khặc, tiểu tử, ta nói, mấy chuyện như vậy không cần gì phải xấu hổ a, Hắc Long ta là người tốt, chỉ thu của ngươi có một bộ thân thể Thánh Cấp, lại giải quyết triệt để vấn đề khó khăn của ngươi. Ngươi nghĩ xem, nam nhân mà không thể gần nữ sắc, chẳng khác nào một tên thái giám không thể đứng thẳng được a!” Hắc Long cũng không chịu từ bỏ ý định của mình, trên tay của nó lúc này đã nhiều thêm một quả trái cây màu đỏ như máu, tán mát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Nhìn quả trái cây trước mặt, Trần Vũ không tự chủ được nuốt ực một tiếng. Hắn vừa nhìn, liền có thể khẳng định đây chính là đồ tốt. Nhưng hắn cũng không muốn đem một quả trái cây này đi đổi lấy một bộ khôi lỗi Thánh Cấp cho Hắc Long được, thứ nhất là nó không đáng, thứ hai là hắn quả thật không có đủ điểm thương thành để đổi được a! Một bộ khôi lỗi Thánh Cấp ít nhất cũng trị giá một trăm ngàn điểm thương thành, mà đó chỉ là khôi lỗi Thánh Cấp tầng một thôi.

“Được rồi, ta không đùa với ngươi nữa! Vừa rồi ta cảm thấy bên trong Mê Vụ Cốc này có thứ gì đó đang kêu gọi ta, cho nên ta mới tình lại! Nhưng hiện tại, tầng không gian của nơi này hình như có chút gì đó không ổn! Ta nghĩ, tên tiểu tử nhà ngươi sắp gặp rắc rối to rồi!” Trong giọng nói của Hắc Long kèm theo một tia bất an.

“A!”

Cũng không đợi cho Trần Vũ kịp nghĩ ngợi nhiều, đoàn người đang đi ở phía trước, đột nhiên có người kêu hét lên.

Rồi sau đó, Trần Vũ nhìn thấy một sợi dây gai dài chừng năm sáu thước, đem một nữ binh sĩ quán chặt lấy, kéo nàng lên trên cao. Phải biết, trong đội ngũ của Mạc Hiên, người có thực lực yếu nhất cũng đã là Trung Cấp đỉnh phong rồi. Nhưng ở trước mặt sợi dây gai này, nàng tay không hề có một chút sức phản kháng nào.

Răng rắc!

Chỉ chưa tới một hơi thở, toàn bộ xương cốt trên người nàng đều bị bẻ gãy, sau đó cả người nàng đều là một mảnh máu thịt be bét, không còn nhận ra đâu là hình dạng nữa.

Khi mọi người kịp phản ứng, thì nữ binh sĩ kia chỉ còn là một bộ thi thể không trọn vẹn. Trong lòng mọi người đều kinh hãi không thôi. Mà Mạc Hiên thì cực kỳ tức giận, nàng quát to một tiếng: “Tất cả mọi người bám sát theo ta, giết!”

Nàng là người đầu tiên lao tới, đem thanh kiếm trên tay chém xuống, trên kiếm lại bốc lên một luồng hỏa diễm, trực tiếp đem sợi dây leo này đốt cháy. Mặc dù sợi dây leo này có lực

lượng rất lớn, nhưng dù lực phòng ngự của nó không cao, với lại còn bị hỏa điểm trên thanh kiếm của Mạc Hiến khắc chế, nên rất nhanh liền bị đốt thành than đen.

“Rào... rào...”

Chỉ có điều, sau khi sợi dây gai này bị đốt xong, từ dưới lòng đất lại liên tục phát ra âm thanh chấn động, mà sắc mặt mọi người lúc này cũng trở nên tái nhợt. Bởi vì, xung quanh bọn họ lúc này có ít nhất ba bốn chục sợi dây gai to bằng bắp tay người lớn, đang lao nhanh tới.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ma thuộc đẳng vương

Xung quanh là mê vụ che lấp, dưới đất lại mọc vô số dây gai độc, nhóm người Trần Vũ thoát chốc liền lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Đến lúc này, Trần Vũ cũng không muốn giấu diếm nữa, hắn liền quay sang Hắc Long nói: “Hắc Long, ngươi lên hỗ trợ cho mọi người đi!”

“Cạc cạc cạc, chỉ là một đám Ma Thuộc Đẳng bình thường mà thôi, bản Hắc Long ta phun ra một hơi là sẽ quét sạch sẽ bọn chúng!” Trước khi xông lên, Hắc Long vẫn không quên khoắc lác một trận.

Rất nhanh, từ trong miệng của Hắc Long tuôn ra một luồng hỏa điểm màu đen, từ bên trong mê vụ đánh đến đám Ma Thuộc Đẳng trước mắt càng thêm nổi bậc, lửa mắt.

Dưới uy lực hắc hỏa của Hắc Long, đám Ma Thuộc Đẳng chỉ có thực lực Trung Cấp này liên tục phát ra những tiếng kêu “xèo xèo”, rồi tranh nhau héo úa chui trở lại trong mắt đất.

“Hừ, muốn chạy!” Vừa rồi nhìn thấy một đội viên của mình bị giết chết, mà bây giờ đám Ma Thuộc Đẳng này bị uy thế hỏa điểm của Hắc Long trực tiếp dọa cho bỏ chạy, Mạc Hiến làm sao không sinh khí.

Nàng dẫn theo đội ngũ của mình một mực lao tới, đem những cây Ma Thuộc Đẳng không kịp chạy trốn trở về, trực tiếp chém ra thành từng khúc, chất dịch nhầy màu xanh tanh hôi từ bên trong Ma Thuộc Đẳng chảy tràn ra ngoài. Một mùi tanh hôi khó chịu bốc lên.

Mạc Hiến lập tức hô to: “Cẩn thận, đừng để thứ ghê tởm này dính lên người, nếu không thì sẽ bị nó ăn mòn đến chết đấy!”

Nghe nàng cảnh báo, người nào còn dám lại gần mấy thứ ghê tởm này nữa. Rất nhanh, dưới uy thế hỏa điểm cuồng bạo của Hắc Long, mấy chục sợi Ma Thuộc Đẳng to lớn số thì bị thiêu hủy, số thì bị những người khác chém thành từng đoạn.

Trải qua một trận kịch chiến vù rồi, đoàn người Trần Vũ đều cực kỳ cẩn thận đề phòng. Mà Hắc Long lại vờn quanh bên cạnh Trần Vũ, nói: “Thật là kỳ lạ!”

Không biết có phải là do miệng của con Hắc Long này rất thối hay không, mà âm thanh của nó vừa mới nói ra, mặt đất liền xuất hiện một trận rung động thật mạnh.

“Xuy... xuy...”

Một âm thanh như là độc xà vang lên xung quanh, ánh mắt của mọi người không tự giác được mà nhìn về phía Hắc Long, mặc dù bình thường da mặt nó rất dày, nhưng lúc này cũng có chút chịu không được, mắng to: “Các người nhìn gì ta chứ? Ta chỉ hiếu kỳ là nơi này làm sao có nhiều Ma Thuộc Đẳng như vậy thôi a!”

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân của mọi người càng thêm chấn động dữ dội, chỉ qua một vài hơi thở, mặt đất cũng bắt đầu nứt toát ra, rồi từng sợi dây gai so với đám dây gai vừa rồi còn to lớn hơn xuất hiện. Mà càng đáng sợ là, những sợi dây gai này còn bám lên trên một cái thân cây màu xanh đậm không ngừng nhô lên cao.

“Ầm!”

Một trận chấn động mạnh, đoàn người Trần Vũ cơ hồ đều bị hất văng lên không trung, mà đám thú cười thì bị dọa cho kêu lên ầm ĩ. Lúc này, một thân cây khổng lồ xuất hiện ra trước mặt mọi người, à không, phải nói là một sợi dây leo khổng lồ to đến mười mấy thước, dài đến độ muốn chọc thủng mấy tầng mây, trên thân của nó không ngừng mọc ra vô số Ma Thuộc Đẳng to bằng đầu người, vờn ra xung quanh, đem từng người trong nhóm người Trần Vũ thu gặt lấy. Những sợi dây leo này thật sự là quá kinh khủng. Những người mà bị bọn chúng quấn lấy, máu thịt nhanh cho trở nên khô héo, sinh cơ nhanh chóng mất đi. Đến ngay cả Hắc Long cũng kinh hãi kêu lên một tiếng: “Ma Thuộc Đẳng Vương!”

Trần Vũ mặc dù kịp thời né tránh được một sợi dây leo cuốn lấy, nhưng Đại Thỏ Ngọc thì không may mắn như vậy, thân thể của nó bị một sợi Ma Thuộc Đẳng cuốn lấy, nhanh chóng đem sinh mệnh lực của nó hút đi. May là con Đại Thỏ Ngọc này ngoài việc không có năng lực chiến đấu gì, nhưng năng lực chạy trốn lại đúng là tuyệt đỉnh. Khi nó vừa bị sợi Ma Thuộc Đẳng này cuốn lấy, lập tức liền thu nhỏ thân hình, sau đó vọt vàng phóng nhanh ra khỏi Mê Vụ Cốc, không biết là chạy đi đâu nữa!

Ở một bên khác, Công Tôn Thắng nhờ vào đôi cánh ở phía sau lưng của mình, liên tục đảo người mà thoát khỏi những sợi dây leo khổng lồ kia cuốn lấy. Nhưng những người khác đều không có may mắn như vậy. Ngoại trừ hai người Hương nhi, Bạch Ngân thực lực mạnh một chút, đem mấy sợi dây leo kia đánh lui. Thì hai chị em Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương mỗi người đều bị một đầu dây leo quấn lấy, kéo thẳng lên không trung, không rõ sống chết.

Phía bên Mạc Hiến cũng không khá hơn là mấy, dù sao trong số đội viên của các nàng, thực lực trung bình cũng chỉ Trung Cấp đỉnh phong đến Cao Cấp năm, sáu tầng mà thôi. Rất nhanh, đã có hơn năm sáu người bị dây leo quấn lấy, sinh mệnh lực rất nhanh chóng bị rút đi, chẳng mấy chốc mà biến thành xương khô, trở thành phân bón cho đám Ma Thuộc Đẳng này.

Mặc dù không nhẫn tâm nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc như vậy, nhưng lúc này ai cũng chỉ lo bảo vệ tính mạng của mình, khó mà đi lên ứng cứu người khác. Mạc Hiến lừa giận ngút trời, những đội viên này, đều là tâm huyết của nàng nỗ lực đào tạo ra, không cần nói bọn họ là chiến lực của nàng, mà lâu ngày ở chung với nhau, tình cảm cũng không thiếu một chút nào.

“Đáng giận! Ta không chém các người ra thành từng khúc, thì ta không phải là Mạc Hiến!” Nàng gầm lên một tiếng, lại xách kiếm lao lên chém rặng mấy sợi Ma Thuộc Đẳng ở trước mặt.

Mà lúc này, Trần Vũ cũng không có thời gian phân tâm đến bên phía của Mạc Hiến, hắn sau khi thoát hiểm, liền xách cả Bạch Ngân Cung, nhìn về phía Hắc Long, nói: “Hắc Long, ngươi có thể giúp ta qua bên kia cứu hai nàng trở về được không?”

Ánh mắt Hắc Long khẽ đảo lên một vòng, nó giả hoạt nói: “Chắc chắn, hai nữ nhân này nhìn cũng không tệ lắm! Chết như vậy thì thật đáng tiếc, bản Hắc Long coi như là ban chút ân

huệ cho các nàng vậy!”

Vốn dĩ, Hắc Long cũng không có bốn phận phải đi quán sống chết của người khác, nó chỉ cần bảo vệ cho Trần Vũ không có việc gì là được rồi. Nhưng hai nàng dù sao cũng là đồng đội của Trần Vũ, với lại thường ngày cũng ở cùng nhau, thấy Trần Vũ cầu tình, thì nó cũng hơi chút động tâm. Đương nhiên, tên này chưa bao giờ ăn thua thiệt một chút nào. Sau này nó sẽ lấy thêm lợi tức từ trên người Trần Vũ.

Lúc này, hai người Bạch Ngạn cùng Hương nhi cũng vừa đột phá vòng vây, đem Trần Vũ hộ ở bên trong, Công Tôn Thắng cũng chặt vật lui trở lại, trong miệng không ngừng thò ra hồng học, rõ ràng, với thực lực của Công Tôn Thắng lúc này, thoát được một kiếp này đúng là kỳ tích.

Hắc Long lao thẳng lên trên bầu trời, hướng về phía của Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương đánh tới. Một luồng hắc hóa mãnh liệt từ trong miệng nó tuôn ra, đem mấy nhánh Ma Thược Đăng trước mặt đốt cháy thành than. Liên tiếp những sợi dây leo Ma Thược Đăng bị Hắc Long đốt cháy, dường như đã đem cây Ma Thược Đăng Vương này chọc giận, chỉ thấy vô số những sợi dây leo hung hăng nhắm về phía Hắc Long lao tới.

Vụt! Vụt!

Hắc Long nhìn thấy một màn như vậy, nó khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Hừ, chỉ là một đám lâu sậy từ đâu lao tới, cũng muốn ngăn cản bản Hắc Long hay sao? Cút!”

Hai cái móng vuốt của nó trực tiếp vuron ra, đem mấy sợi dây leo trước mặt này cắt đứt. Nhưng lúc này, sắc mặt của Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương đều trở nên tái nhợt. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, đợi cho đến khi Hắc Long kịp tới cứu viện, các nàng đã thành một cái xác khô rồi.

“Tỷ, để ta giúp tỷ thoát vậy!” Thập Tứ Nương cố gắng đem hai tay của mình thoát ra khỏi sự trói buộc của Ma Thược Đăng, đem cây roi của mình hướng về phía sợi dây gai đang cuốn lấy Thập Tam Nương quất tới.

Vút!

Phập!

Một roi này đánh xuống, sợi dây gai kia vẫn chẳng hề nhúc nhích một chút nào, thậm chí còn siết chặt hơn.

Rắc rắc!

Trần Vũ đứng ở bên dưới, hẳn cũng nghe được tiếng xương cốt bị gãy nát, trong lòng nhin không được, Trần Vũ trầm hô một tiếng: “Tiểu Nguyệt, mau ra giúp ta!”

Ngay lúc này, cái đầu nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt nhô ra khỏi Kim Sách, nhìn Trần Vũ cười nói: “Hi hi, chủ nhân, người cần Tiểu Nguyệt giúp gì hay không?”

Trần Vũ lúc này cũng không có tâm trạng dây dưa với nàng, lập tức nói: “Tiểu Nguyệt, người giúp ta tìm phương pháp gì để đối phó với đám dây gai phía ngoài đi!”

Tâm linh hơi động một chút, màn hình phía trước mặt Tiểu Nguyệt hiện lên hình ảnh của không gian bên ngoài, khê mỗi nàng hơi động một chút, hiếm thấy lại hiện lên mấy phản nghiêm túc: “Chủ nhân, cây Ma Thược Đăng này dường như đã nửa bước tiến vào Thánh Cấp rồi, thực lực thật sự là rất khủng bố! Với thực lực của chủ nhân như hiện tại, Tiểu Nguyệt khuyên là chủ nhân nên rời khỏi đây thì hơn!”

Nhưng lúc này còn chưa cứu được hai nàng Thập Tam Nương và Thập Tứ Nương, Trần Vũ làm sao có thể lui lại được, hẳn lắc đầu nói: “Không được, ta cần phải cứu hai nàng ra ngoài!”

Chỉ có điều, lúc này bên ngoài lại phát sinh dị biến! Chỉ thấy, sinh cơ trên người Thập Tam Nương bắt đầu nhanh chóng trôi qua, nhưng ngay giờ khắc nàng ngàn cân treo sợi tóc, cả người nàng lại tỏa ra hào quang cực kỳ chói mắt!

“Chuyện gì xảy ra?”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Chuyển sinh ẩn bị kích hoạt

Bị tiếng kinh hô này của mọi người làm cho Trần Vũ giật mình, hẳn vừa nhìn lên liền có chút giật mình. Lúc này, mạng che mặt của Thập Tam Nương bị hất tung ra ngoài, một luồng ánh sáng trắng cực kỳ mãnh liệt từ trên gương mặt của nàng bắn ra bốn phía xung quanh, đem nàng mạnh mẽ bắn thẳng lên không trung, thoát khỏi sự khống chế của Ma Thược Đăng. Cái này mọi người còn không có nhìn ra là chuyện gì, nhưng Trần Vũ vừa nhìn liền biết đây chính là Chuyển Sinh Ẩn trên người nàng bị cưỡng chế kích hoạt.

Nhìn tình huống như vậy, trong lòng Trần Vũ vô cùng lo lắng, hẳn lại đưa suy nghĩ vào trong đầu, liên hệ với Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, nàng ta bị cưỡng chế kích hoạt Chuyển Sinh Ẩn như vậy có vấn đề gì không?”

Tiểu Nguyệt dường như nhìn ra được thứ gì đó, sau khi nàng chớp chớp mắt mấy cái, lại mỉm cười, nói: “Chủ nhân, hình như người rất quan tâm tới nàng ta nha!”

“Nói nhảm, nàng ta là bạn của ta, ta đương nhiên là không thể bỏ mặc nàng sống chết rồi!” Trần Vũ vội vàng hô lên, nhưng sau đó hẳn nhìn biểu hiện quái dị trên gương mặt của Tiểu Nguyệt, liền trầm hô không ổn!

“Hi hi, chủ nhân thật ra thì với sinh mệnh lực yếu ớt trên người của nàng ta, tuyệt đối không thể kích hoạt được Chuyển Sinh Ẩn! Nhưng bên trong Chuyển Sinh Ẩn này dường như có người lưu lại ý thức, muốn đem linh hồn của nàng thôn phệ, đem thân thể của nàng khống chế! Nếu như vậy, nàng ta cho dù không chết, thì cũng coi như là một người khác rồi!” Tiểu Nguyệt cười hi hi nói ra, nàng coi chuyện này như là một chuyện không có liên quan gì đến mình vậy.

Nhưng nghe xong lời này của nàng, Trần Vũ lại càng thêm lo lắng hơn: “Vậy người có cách nào giúp nàng hay không?”

“Không phải là không có cách, nhưng mà...” Tiểu Nguyệt do dự nói.

“Nhưng mà thế nào?” Lúc này Trần Vũ đã có chút gấp gáp rồi.

Hiện tại mặc dù Thập Tam Nương thoát khỏi sự trói buộc của Ma Thục Đẳng, nhưng sinh mệnh lực của nàng đang trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc nữa sẽ bị tiêu tán hết. Mà cho dù nàng may mắn thành công kích hoạt Chuyển Sinh Ấn, e rằng linh hồn của nàng cũng sẽ trực tiếp bị phá vỡ, thân thể cũng bị người khác chiếm đoạt. Tình hình như vậy, Trần Vũ hoàn toàn không muốn nhìn thấy một chút nào.

“Hiện tại bên trong hệ thống thương thành có một viên đan dược, tên là Chuyển Sinh Đan, nó có thể hỗ trợ để giúp nàng hoàn toàn kích hoạt được Chuyển Sinh Ấn trên người, mà không có bất kỳ tổn thất nào. Chỉ có điều, giá của viên đan dược này lại lên tới tám ngàn điểm thương thành! Mà số điểm thương thành còn lại của chủ nhân chỉ hơn có ba ngàn. Nếu chủ nhân muốn mua, thì nhất định phải mượn thêm từ hệ thống, mà lãi suất là mười phần trăm. Sau khi chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống có thể khấu trừ sau! Cho hỏi, chủ nhân có muốn mua hay là không?” Tiểu Nguyệt nói.

Tròng mắt của Trần Vũ không khỏi mở lớn, thế này cũng được sao? Trần Vũ rất là nghi ngờ, cái hệ thống này chọn hắn, không phải là bắt hắn làm cu li cho nó đấy chứ?

Đến lúc này rồi, Trần Vũ cũng chỉ còn biết cắn răng, nói: “Mượn, ta muốn lấy viên Chuyển Sinh Đan này!”

Trên khuôn mặt của Tiểu Nguyệt lập tức lộ ra nụ cười rực rỡ, nàng phát tay một cái, một viên đan dược màu huyết hồng xuất hiện ra trước mặt Trần Vũ, rồi nói: “Chủ nhân, đây chính là Chuyển Sinh Đan!”

Nhìn khuôn mặt này của nàng, hắn mà còn không biết mình vừa mới bị lừa gạt, thì không khỏi tự tìm lấy một khối đậu hũ đập chết đi cho rồi!

Gian thương! Thật sự là gian thương a!

Trần Vũ ngậm đắng nuốt cay, đem viên đan dược này cầm trên tay, sau đó hướng về phía Hắc Long hô lên: “Hắc Long, quay lại, đem thứ này đưa cho nàng!”

Bởi vì lúc này trên người Thập Tam Nương thả ra khí tức cực kỳ cường đại, làm cho toàn bộ nhánh cây trên người Ma Thục Đẳng Vương đều bị đè ép xuống dưới, không cách nào tiếp tục công kích được nữa. Cho nên, Hắc Long vừa xoay người một cái, đã xuất hiện ở trước mặt Trần Vũ.

Hắc Long nhìn viên đan dược trên tay của Trần Vũ, cười hắc hắc nói: “Người muốn ta đem xuân dược cho nàng ta hay sao?”

Mặt Trần Vũ lập tức đen lại: “Bớt nói nhảm đi! Thứ này là dùng để giữ mạng cho nàng! Người chó có ở đó mà nói lung tung!”

Hắc Long hơi liếc mắt nhìn Trần Vũ, rồi khịt mũi khinh thường. Nhưng cũng không dám chậm trễ, liền đem viên đan dược lao đi. Thập Tam Nương lúc này cũng đã thoát khỏi, lui lại phía sau, nàng nhìn lên Thập Tam Nương đang hư phù đứng trên không trung, nhìn không được lo lắng nói: “Tỷ tỷ, người đừng có việc gì a!”

“Yên tâm đi! Có ta ở đây rồi, nàng tuyệt đối không có việc gì đâu!” Trần Vũ đi tới, hướng nàng an ủi một chút.

Ánh mắt Thập Tam Nương quay sang nhìn Trần Vũ, có hơi chút phức tạp, nhưng nàng cũng chỉ gật đầu, coi như là tin tưởng hắn.

Chỉ có điều, dị biến lại tiếp tục phát sinh. Những sợi dây gai trên người Ma Thục Đẳng Vương vốn dĩ đã bị áp chế, không thể nào tiến hành công kích được nữa, lúc này lại đột nhiên vùng lên, toàn bộ đều hướng về phía Thập Tam Nương cuốn tới.

“A!” Thập Tam Nương vô cùng kinh hãi hô lên.

Nhưng lúc này mặt đất chân động kịch liệt, làm cho mọi người không cách nào giữ vững được nữa. Mà lúc này, Hắc Long cũng vừa hay tiến tới gần phạm vi công kích của Ma Thục Đẳng Vương, nó bị năm sáu sợi dây gai quấn tới, suýt chút nữa là đem viên đan dược làm rơi mất. Nó là Hắc Long, bản tính vốn vô cùng cuồng ngạo, nào có thể bị một thứ dây leo như thế này khinh nhờn cho được. Trong miệng nó bắt đầu đem ngọn lửa màu đen trong người phun ra.

Xèo... xèo...

Tuy rằng những sợi dây gai này rất nhanh chóng bị đốt cháy, nhưng ngay lập tức liền có mười mấy sợi dây gai khác quấn tới, nhất quyết không để cho Hắc Long tiến theo một bước nào nữa. Tình thế như vậy còn tiếp tục, không chỉ Hắc Long gặp nguy hiểm, mà tính mạng của Thập Tam Nương cũng không thể bảo đảm được!

“Thật sự phải ép buộc ta liều mạng hay sao?” Trần Vũ siết chặt hai nắm tay, không một chút do dự, nâng Bạch Ngân Cung lên, một mũi tên được bắn ra ngoài.

Vèo!

Mũi tên này như là lưu tinh, xoẹt qua không trung, nhắm thẳng đến thân cây khổng lồ của Ma Thục Đẳng Vương lao tới.

Phập!

Rống!

Một âm thanh chói tai vang lên, nhưng sợi dây gai của Ma Thục Đẳng Vương vội vàng rút trở về lại. Mũi tên vừa rồi, là do Trần Vũ vận dụng Xuyên Tâm Tiễn bắn ra, mặc dù không giết chết được Ma Thục Đẳng Vương, nhưng nhất định cũng làm cho nó chịu không ít đau khổ.

Ba nữ đứng bên cạnh hắn, lúc này cũng xuất động, đem toàn bộ công kích đánh lên trên thân cây khổng lồ của Ma Thục Đẳng Vương, vô số những hỏa cầu, cùng băng cầu bắn tới.

Mà Mạc Hiến đứng ở bên kia cũng không hề rảnh rỗi, nàng cùng nhóm Hồng Nữ quân của nàng dừng mãin lao tới, đem đao kiếm chặt lên trên thân của Ma Thục Đẳng Vương, lưu lại những vết tích vô cùng rõ ràng trên thân cây của nó. Nhưng so với hình dáng khổng lồ của cây Ma Thục Đẳng Vương này, đây chẳng qua chỉ là một chút tổn thương nhỏ mà thôi. Chỉ có điều, như vậy cũng đủ rồi.

Hắc Long không bị đám dây gai kia quấy rầy nữa, nó đã nhanh chóng đăng không lao tới chỗ của Thập Tam Nương, không một chút do dự mà đem viên đan dược kia ném tới, thân thần kỳ kỳ phóng thẳng vào trong miệng của Thập Tam Nương.

Mặc dù lúc này thân thể của nàng cực kỳ đau đớn, đầu óc cũng trở nên mơ hồ nhưng ánh mắt của nàng thủy chung vẫn có thể nhìn thấy rõ mọi thứ diễn biến xung quanh, nàng biết đây là viên đan dược mà Trần Vũ kêu Hắc Long đem đến cho nàng. Mà chuyện trên người nàng có Chuyển Sinh Ấn, đã từng nói qua cho Trần Vũ biết. Như vậy, viên đan dược này rất có thể liên quan đến Chuyển Sinh Ấn ở trên người nàng, cho nên nàng không do dự một chút nào, liền đem đan dược nuốt xuống, miệng mấp máy như muốn nói lời cảm ơn. Đáng tiếc, thân thể của nàng đã không tự khống chế được nữa rồi!

Viên đan dược này vừa được nàng nuốt xuống, liền nhanh chóng hòa tan, theo máu thịt trên người của nàng mà lưu thông, đưa đến cho nàng một luồng sinh cơ vô cùng vô tận. Hai mắt nàng lập tức liền tỏa sáng, quả nhiên nam nhân này không có lừa gạt nàng, hắn có thể giúp nàng an toàn giải khai Chuyển Sinh Ấn. Nhưng nàng cũng không biết, tại sao lúc này Chuyển Sinh Ấn trên người của mình lại bị giải khai.

Ông!

Đột nhiên trong đầu nàng kêu lên một tiếng, làm nàng đau nhứt đến muốn ngất xỉu. May là trong người nàng có một luồng lực lượng nào đó, đem tâm trí của nàng bao bọc lại, không để cho nàng hôn mê.

Đây chẳng lẽ là hiệu quả của viên đan dược kia?

Nhưng không đợi cho nàng tìm hiểu cận kề ngọn ngành, một hư ảnh nữ nhân vô cùng xinh đẹp, hiện ra ở trong đầu của nàng. Nữ nhân này, nàng cảm giác có chút quen mắt nhưng không biết là mình nhìn thấy ở đâu rồi?

“Hài tử, ngươi mau chóng buông bỏ thân thể này đi! Lực lượng này của ta chỉ có ta mới có thể nắm giữ được mà thôi! Ngươi không thể nào có thể nắm giữ được nó, chỉ có con đường bạo thể mà chết! Hãy buông bỏ đi!” Lời nói của nữ nhân này như mang theo một cỗ lực lượng kỳ lạ nào đó, làm cho tâm trí của Thập Tam Nương có chút mơ hồ, dường như muốn buông bỏ hết thảy tất cả, mà chìm sâu vào trong giấc ngủ vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nữ nhân thần bí

Nhưng ngay thời khắc tưởng chừng như nàng đã hoàn toàn buông bỏ, một luồng lực lượng từ trong cơ thể của nàng được kích phát ra, đem những âm thanh ma mị đó đánh cho tiêu tán. Cuối cùng thân ảnh của nàng hiện ra trước mặt nữ nhân kia.

“Ngươi là ai?” Thập Tam Nương nói.

“Ồ, thật là kỳ lạ!” Nữ nhân trước mặt lại tự lẩm bảm một mình, sau đó nhìn sang Thập Tam Nương, đánh giá một chút: “Cũng không tệ lắm! Mặc dù không đẹp bằng thân thể trước đây của ta, nhưng vấn đề này có thể cải thiện được!”

Bị một nữ nhân như vậy đánh giá mình, Thập Tam Nương cảm thấy hết sức khó chịu: “Ngươi là ai, nhanh ra khỏi thân thể của ta ngay!”

Chỉ có điều, nữ nhân trước mặt dường như chẳng thêm đề ý đến nàng một chút nào, nữ nhân này đưa tay nhắm về phía trán của Thập Tam Nương điểm tới. Trong lòng Thập Tam Nương giật thót. Nhưng mà, khi ngón tay của nữ nhân này còn cách Thập Tam Nương chừng một li, liền bị ngăn cản lại, không thể nào tiến tới được nữa.

“A, xảy ra chuyện gì?” Đến lúc này, nữ nhân này mới giật mình một cái, nghiêm túc nhìn Thập Tam Nương, nói: “Vừa rồi ngươi đã ăn thứ gì?”

Nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của nữ nhân này, trong lòng Thập Tam Nương vô cùng tức giận, nàng nói: “Việc gì ta phải nói cho ngươi biết? Mau rút ra khỏi người ta, rút đi!”

Nữ nhân kia liền lắc đầu, sau đó lại đưa tay điểm tới trước mặt lần nữa. Mà lần này, ngón tay của nàng tay dường như mang theo một cỗ lực lượng cực kỳ khủng khiếp, chấn cho Thập Tam Nương liên tục lui về phía sau mấy bước.

“Ngươi... ngươi muốn làm cái gì?” Trong lòng Thập Tam Nương vô cùng kinh hãi.

“Thân thể của ngươi vốn dĩ chỉ là nơi tạm thời chứa đựng sức mạnh của ta mà thôi, đã đến lúc ta đòi nó lại rồi! Ngươi hãy buông bỏ đi!” Nữ nhân trước mặt lại phát ra một cỗ âm thanh cực kỳ ma mị, khiến cho tâm trí của Thập Tam Nương dần dần rơi vào trạng thái hư huyền, gần như là sắp đạt đến giới hạn tan vỡ rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, linh hồn của Thập Tam Nương nhất định sẽ bị nữ nhân này xóa mất, thân thể cũng bị chiếm giữ một cách triệt để. Nhưng tất cả những chuyện này, người bên ngoài hoàn toàn không hề hay biết chút gì, ngay cả Trần Vũ cũng không thể hiểu rõ. Mà Ma Thục Đăng Vương bây giờ dường như đã rơi vào tình trạng điên cuồng, nó không ngừng vung ra những sợi dây gai to dài, công kích về phía Thập Tam Nương và đoàn người bên dưới.

Àm!

Mặt đất lại bị chấn động mãnh liệt, một sợi dây gai to dài đánh về phía Mạc Hiên. Thân hình Mạc Hiên hơi nhaoáng lên, vừa kịp tránh thoát được một kích bất ngờ của Ma Thục Đăng Vương. Phía sau nàng cũng hiện lên một bóng người, đem sợi dây gai trước mặt chém đứt thành hai nửa, động tác của người này cực kỳ dứt khoát. Mà người này cũng là một trong hai phó thủ lĩnh của binh đoàn Hồng Nữ quân. Nàng tên là Tiêu Thực Nhân, một Thiên Giai Kiếm Sĩ tăng năm.

Cách đó không xa, là một nhóm Hồng Nữ quân hơn mười người, đang triển khai tiêu diệt những cây Ma Thục Đăng Vương còn lại. Dẫn đầu nhóm Hồng Nữ quân này, là một nữ nhân mặc pháp bào màu đen, tay cầm pháp trượng gắng thủy tinh cầu màu bạch lam. Nàng này tên là Tiêu Ánh Nguyệt, một Thiên Giai Pháp Sư thủy hệ tăng ba.

Mặc dù Ma Thục Đăng Vương có thực lực rất mạnh, nhưng bị nhóm Hồng Nữ quân của Mạc Hiên, cùng với đám người Trần Vũ kiềm chế, lưu lại trên thân cây khổng lồ của nó chỉ chút những vết thương của đao kiếm, cung tên, và cả vết tích bị đốt cháy.

Nhưng mà thương thế trên thân càng nhiều, Ma Thục Đăng Vương càng trở nên hung bạo, những sợi dây gai khổng lồ vung tới, đem Công Tôn Thắng hất bay ra ngoài, Hương nhi cũng không kịp tránh khỏi, bị đánh cho thổ huyết vội lui về phía sau. Trần Vũ thì có Hắc Long hỗ trợ, lại nhờ thân pháp linh hoạt mới có thể tránh né kịp thời.

Tình hình trước mắt, ngoại trừ một thành viên của Hồng Nữ quân bị giết chết lúc đầu, nhóm người Mạc Hiên và Trần Vũ cũng chỉ có năm sáu người bị thương, những người còn lại thì vẫn đang hỗ trợ lẫn nhau chiến đấu. Nếu cứ duy trì trận hình như hiện tại, thì không qua mấy canh giờ nữa Ma Thục Đăng Vương sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chỉ có điều, trong Mê Vụ Cốc này có rất nhiều biến số, không ai dám khẳng định chắc chắn được điều gì. Nếu không phải như vậy, thì nhiệm vụ lần này cũng không có độ khó cao đến cấp S. Mấy lần trước, đã từng có rất nhiều đội ngũ cấp A xâm nhập vào trong Mê Vụ Cốc này, thế nhưng hầu như những đội ngũ này đều bị diệt đoàn, không có lấy một người có thể sống sót trở ra. Vì vậy, mọi người lúc này cũng cực kỳ cẩn thận.

Hắc Long lại vung trào lên phía trước, nhắm thẳng về phía thân cây của Ma Thục Đăng Vương chém xuống. Ngay lập tức, trên thân cây Ma Thục Đăng Vương xuất hiện một lỗ thủng sâu tới cả nửa thước, nước dịch màu xanh từ bên trong thân cây chảy thẳng xuống đất, khiến cho mặt đất kêu lên âm thanh xèo xèo.

“Rào!”

Ma Thục Đăng Vương dường như rất đau đớn, một sợi dây leo to bằng bắp chân người lớn lao thẳng về phía Hắc Long. Mà Hắc Long làm sao để cho nó đánh trúng, chỉ thấy trong

miệng Hắc Long phun ra một ngụm hắc hỏa, trực tiếp đem sợi dây gai này đốt cháy hơn phân nửa. Đánh qua hồi lâu, trên thân cây khổng lồ của Ma Thục Đế Vương rốt cuộc cũng bị tiêu hao hơn phân nửa. Nó tức giận vùng hết toàn bộ dây leo đánh tới nhóm người của Mạc Hiên và Trần Vũ.

“Mọi người cẩn thận!” Mạc Hiên hô lên một tiếng, sau đó liền nhanh chóng lao về phía những sợi dây gai đang phóng tới mà chém giết.

Hai phó thủ lĩnh của Hồng Nữ quân cũng phân chia nhau mà chém giết. Hắc Long lúc này cũng quanh sang Trần Vũ cười hắc hắc, nói: “Tiểu tử, chớ có chết sớm đó!”

Hắc Long nói xong cũng phóng người bay đi. Bạch Ngạn cùng Thập Tứ Nương thì vẫn bảo hộ hai bên người của Trần Vũ. Trần Vũ chỉ bất đắc dĩ cười cười, mà ánh mắt của hắn thì không lúc nào mà không để ý đến tình hình của Thập Tam Nương vẫn còn treo lơ lửng trên không trung. Không biết nữ nhân này đang làm cái gì, mà thời gian qua lâu như vậy nàng vẫn không có tỉnh lại. May là trên người nàng có một luồng sức mạnh nào đó, đem nàng bảo hộ vào bên trong, không cho Ma Thục Đế Vương có cơ hội tấn công về phía nàng. Nếu không thì, lúc này e rằng nàng đã thành thức ăn của Ma Thục Đế Vương rồi.

“Chú!”

Ngay lúc Trần Vũ vừa quay đầu, đem một mũi tên bắn về phía một sợi dây leo gai, Thập Tam Nương đang treo lơ lửng trên không trung rốt cuộc cũng có phản ứng. Cả thân hình của nàng phảng phất như một bức tượng nữ thần phát ra quang mang vô cùng chói mắt, làm cho Ma Thục Đế Vương liên tục phát ra những âm thanh trầm thấp, rồi bắt đầu co rút lại. Cho đến khi thân của cây Ma Thục Đế Vương này co lại chỉ còn hơn một thước, cả người nó mới chấn động một cái, sau đó dường như là bị một cỗ lực lượng khổng lồ nào đó, đem cả người nó rút ra khỏi mặt đất.

Lúc này, mọi người giật mình ngẩng đầu nhìn lên trên không trung. Thân hình xinh đẹp của Thập Tam Nương nhẹ nhàng, phiêu bồng từ trên cao hạ xuống, đem cây Ma Thục Đế Vương kia thu vào trong tay. Chỉ một cái chớp mắt, cây Ma Thục Đế Vương đã chui thẳng vào trong thân thể của nàng, biến mất, không thấy đâu nữa.

“Tỷ, tỷ đã thành công rồi sao?” Thập Tứ Nương lúc này vừa mừng, vừa sợ chạy tới bên cạnh Thập Tam Nương, hỏi.

“Ừ, ta đã thành công rồi!” Chỉ thấy Thập Tam Nương lạnh nhạt đáp lại một tiếng, sau đó ánh mắt hơi hướng về phía Trần Vũ, nói: “Đa tạ công tử đã tương trợ!”

Trần Vũ không khỏi nhũn mảy, hắn có cảm giác Thập Tam Nương này có chút gì đó là lạ, nếu như không phải độ thiện cảm của nàng vừa mới tăng lên một mảng lớn, hắn đã nghi ngờ là nàng có phải bị người khác đoạt xá rồi hay không?

“Tỷ, ngươi không sao chứ?” Ngay cả Thập Tứ Nương cũng cảm thấy lo lắng.

“Không sao, chỉ là thực lực của ta đột nhiên tăng mạnh, nên cảm giác có chút không quen! Ngươi không cần phải lo lắng!” Thập Tam Nương chỉ cười nhẹ một tiếng, rồi đáp lại.

“Tiểu thư, nữ nhân này hình như có gì đó kỳ quái?” Tiêu Ánh Nguyệt cẩn thận đứng bên cạnh Mạc Hiên, nói.

“Ừm, thực lực của nữ nhân này bây giờ ta cũng không thể nào nhìn thấu, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút!” Mạc Hiên khẽ gật đầu, sau đó lại xoay qua nói với đám người Trần Vũ: “Chúng ta tiếp tục lên đường thôi!”

“Ừ, đi thôi!” Trần Vũ chỉ nhìn Thập Tam Nương một chút, rồi dẫn theo mọi người đi cùng với nhóm người Mạc Hiên.

Thập Tam Nương hơi hơi gật đầu đáp lại, ánh mắt thùy chung vẫn luôn chăm chú về phía không trung, khóe môi hơi nhếch lên cười khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Hắc Hổ bang

“Phụt!” Ngay tại thời khắc ánh mắt của Thập Tam Nương nhìn về phía không trung, ở một nơi cách đó rất xa, Triệu Trinh Ngọc phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp từ trên lưng Bạch Tượng ngã xuống đất.

“Tỷ, tỷ bị làm sao vậy?” Triệu Quốc Đạt kinh hãi từ trên lưng Phong Lang Vương nhảy xuống, đem Triệu Trinh Ngọc nâng lên.

“Ta... ta... không sao!” Triệu Trinh Ngọc yếu ớt đưa tay lên lau vết máu trên miệng, nói.

“Tỷ, rốt cuộc là ngươi bị làm sao? Tại sao đang yên đang lành lại ngã xuống đất?” Trong mắt Triệu Quốc Đạt vẫn không dấu nổi sự lo lắng.

“Đệ không cần phải lo lắng cho ta... ra lệnh... ra lệnh cho toàn bộ binh sĩ lui lại... phía quân địch có cường giả Thánh Cấp... Cầm Chú của ta đã bị phá... vừa rồi... vừa rồi là ta bị phản phệ!” Triệu Trinh Ngọc khó khăn lắm mới lên tiếng được, sau đó cũng liền hôn mê đi.

“Tỷ, tỷ mau tỉnh lại đi!” Triệu Quốc Đạt không khỏi kinh hãi hô lên.

...

Đoàn người Trần Vũ vẫn đang tiếp tục lên đường, Mê Vụ Cốc này quả thật là một mảnh mê vụ không thấy đầu không thấy đuôi. Lúc đi trên đường, bọn họ cũng mấy lần bị một đám Thực Nhân Hoa công kích, nhưng rất nhanh liền bị nhóm Hồng Nữ quân của Mạc Hiên đi phía trước tiêu diệt gọn gàng. Mọi người lại tiếp tục đi chừng hơn hai, ba canh giờ gì đó, lúc này mới thấy mê vụ ở chung quanh nhạt đi, mà trước mặt lại hiện ra một cái sơn cốc.

“Đây chính là cửa khẩu đi vào Hồ Điệp cốc, bên trong thường xuất hiện rất nhiều Hồ Điệp, Mê Vụ Cốc này cũng là do Mê Huyền phần của đám Hồ Điệp trong cốc đi ra ngoài kiếm ăn lưu lại. Mọi người nhớ cẩn thận!” Mạc Hiên một bên chỉ tay về phía trước, một bên giải thích cho nhóm người Trần Vũ nghe.

Trần Vũ cũng không nói lời nào, chỉ gật gật đầu, rồi dẫn theo mọi người đi theo phía sau. Chỉ là, mọi người còn chưa đi tới cửa sơn cốc, đã có một nhóm người đứng xung quanh vách đá chạy ra, hô lên: “Các người là người nào? Nơi này là lãnh địa của Hắc Hổ bang chúng ta, không có lệnh của bang chủ, không cho phép bất kỳ kẻ nào nhập cốc!”

Mọi người ngược mắt nhìn lên, thấy người đang nói chuyện là một gã đàn ông chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi thân cao hơn hai thước (một thước tương đương với một mét hiện thời), tay cầm trọng nỏ, đầu để trọc, trên người bị hình xăm che kín, chỉ khoác ở bên ngoài một lớp áo da thú cực kỳ đơn bạc, may là thân dưới của hắn vẫn được che kín bằng một tấm da thú khác.

Mạc Hiến nhìn ra người này chỉ là một gã cung thủ Cao Cấp tầng một, còn đám thủ hạ đứng xung quanh chỉ có thực lực Trung Cấp trở xuống, liền hừ lạnh một tiếng, nói: “Hừ, ta là con gái của thành chủ Phụng Hoàng trấn, nhận lệnh đến đây tiêu trừ phản tặc, kẻ nào trong các người dám ngăn cản chúng ta, chính là đồng lõa với phản tặc, sẽ bị tru sát cả nhà!”

Mạc Hiến vừa nói, vừa tản ra khí tức cường giả Thiên Giai của mình, nhưng đám người Hắc Hồ bang đứng ở trên vách núi dường như không sợ một chút nào, còn cất tiếng cười lên ha ha. Tên thủ lĩnh đầu trọc nói: “Mỹ nữ, người nói người là con gái của thành chủ đại nhân, thì người sẽ là con gái của thành chủ đại nhân hay sao? Vậy thì ta đây chính là thành chủ đại nhân, con gái, mau tới đây gọi ta một tiếng cha đi!”

Tên thủ lĩnh đầu trọc vừa nói ra lời này, đám thủ hạ dưới trưởng càng vui thú cười to.

“Ha ha ha, đúng đúng đúng, con gái, người có nghe cửu gia nói gì hay không, mau đến gọi cha đi!”

“Phải phải, mau gọi cha đi!”

“Ha ha ha, gọi cha nhanh đi!”

“...”

Nghe mấy lời này, Mạc Hiến giận đến tím mặt, nàng không khỏi quát lên một tiếng: “Câm miệng hết cho ta! Nếu kẻ nào còn dám nói ra mấy lời như vậy nữa, ta sẽ tới cắt đầu lưỡi của các người!”

“Ha ha ha, muốn cắt lưỡi của chúng ta! Mỹ nữ, người nếu như đem mấy lời này nói ở trên giường, ta sẽ còn có một chút hứng thú đấy! Ha ha ha!” Tên đầu trọc cười to một tiếng.

“Ha ha ha! Phải phải!”

“Ha ha ha!”

Đám thủ hạ phía dưới cũng hòa theo, bắt đầu nói ra những từ ngữ cực kỳ tục tĩu, cực kỳ khó nghe, làm cho đám nữ nhân của Hồng Nữ quân đều xấu hổ, đỏ mặt, giận không thể đem đầu lưỡi của từng người bọn hắn cắt xuống.

“Khốn kiếp, bọn khốn này, dám nhục mạ tiểu thư, chư vị tỷ muội theo ta lên làm thịt bọn chúng!” Tiểu Thục Hân quơ quơ đại kiếm trên tay, quát to.

Mấy Hồng Nữ quân ở phía sau cũng bắt đầu rục rịch, không thể ngồi yên.

“Đứng lại hết cho ta!” Mạc Hiến khẽ quát một tiếng, làm cho nhóm Hồng Nữ quân phía trước chỉ có thể đứng lại, không dám lao lên nữa.

“Tiểu thư, ta thấy trong này ắt hẳn có quý khách, chúng ta nên đề phòng thì hơn!” Tiểu Ánh Nguyệt điềm tĩnh đứng ở một bên nhắc nhở Mạc Hiến.

“Hừ, chẳng lẽ ta còn không nhìn thấy sao, bọn chúng là đang muốn chọc tức để cho ta liều mạng xông vào để cho chúng ta mắc bẫy của bọn chúng, đây rõ ràng chính là dương mưu!” Sắc mặt Mạc Hiến lúc này cực kỳ khó coi, mặc dù nàng biết là bên trong có bẫy, nhưng vẫn khó có thể nhịn được.

“Đáng tiếc, khoảng cách từ đây đến vách núi quá xa, chúng ta lại không có cung tiễn thủ, không thể nào công kích xa đến như vậy, nếu không thì bọn chúng đã không còn quấy như thế rồi!” Tiểu Ánh Nguyệt cũng có khổ mà không nói nên lời.

Nói đến đây, ánh mắt của Mạc Hiến và Tiểu Ánh Nguyệt không khỏi nhìn sang chỗ của Trần Vũ, nhưng sau đó các nàng liền lắc đầu thờ dài. Đương nhiên các nàng không thể nào tin tưởng, một tên thợ săn Sơ Cấp tầng chín như Trần Vũ có thể làm gì được bọn người Hắc Hồ bang đang đứng ở trên vách núi kia.

“Khắc khắc khắc, tiểu tử, mấy mỹ nhân kia đang muốn người ra tay giúp đỡ, mà hình như là các nàng không tin tưởng năng lực của người cho lắm nha!” Hắc Long đang xoay quanh ở trên Hắc Long Giới, cười xấu xa nói.

Trần Vũ quả thật cũng có chút xấu hổ, tính ra thì trong đội ngũ lần này, hẳn chính là người có thực lực thấp nhất. Nhưng hẳn có thể làm gì được đây, hẳn chỉ vừa đến thế giới này chưa tới hai tháng, đẳng cấp như hiện tại đã là không tồi rồi.

“Công tử, người có muốn ta đem bọn chúng giết sạch hay không?” Lúc này, Thập Tam Nương đột nhiên lên tiếng.

Trần Vũ có chút giật mình nhìn nàng một cái, nhưng sau đó liền lắc đầu, nói: “Không cần, chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi, ta có thể giải quyết được!”

Trần Vũ nói xong, liền đi về phía trước mấy bước, ngửa cổ nhìn lên trên vách núi, tay cầm Bạch Ngân Cung, tỏa ra khí thế vô cùng mạnh mẽ.

“Ồ, Cửu gia, người nhìn xem, phía dưới có một tên đến nộp mạng cho Cửu gia kia?” Một tên lính đứng ở bên cạnh tên đầu trọc, đột nhiên hô lên, đưa tay chỉ xuống phía dưới.

Tên thủ lĩnh đầu trọc hơi nhìn xuống dưới, sau đó liền khịt mũi khinh thường, nói: “Hừ, chỉ là một tên nhãi nhép tôm tép, muốn làm anh hùng trước mặt mỹ nhân sao! Ngu dốt tự tìm đường chết!”

Nói xong, tên thủ lĩnh đầu trọc đem cây nỏ lớn trên tay nâng lên, cười ha ha: “Này, mấy mỹ nữ bên dưới, các người có phải là hết người rồi không, làm sao lại kêu một tên nhóc còn chưa hi sạch mũi chạy đến đây vậy? Có phải các người muốn nằm trên giường của ta đến phát điên rồi hay không? Ha ha ha!”

“Chết tiệt, tên đàn đó chạy lên trước làm gì vậy?” Đến lúc này, Mạc Hiến cũng không nhịn được nữa, mắng lên thành tiếng.

“Tiểu thư, chúng ta có cần xông lên hay không?” Tiểu Thục Hân thì múa múa đại kiếm, hai mắt sáng quắc.

“Lên! Đương nhiên là xông lên rồi!” Mạc Hiến bắt đầu hạ lệnh.

Nhưng đúng lúc này, Trần Vũ lại xoay người nhìn sang các nàng nói: “Yên tâm đi, chỉ là một chút ít râu ria mà thôi, ta có thể giải quyết được!”

Nhìn dáng vẻ điềm tĩnh này của hắn, trong lòng Mạc Hiến không hiểu nhảy lên một cái, nhưng sau đó liền trừng mắt lên nói: “Người nghĩ nơi này là nơi nào? Mau lui xuống cho ta!”

Trần Vũ làm gì mà để ý đến lời của nàng, hắn trực tiếp phát tay, nói: “Hắc Long, xông lên trên giúp ta chấn nhiếp mấy tên đó một chút, ta sẽ tự tay hạ tên đầu trọc kia trước!”

Hắc Long lúc này cũng không có làm ra vẻ mặt khó chịu, còn cười lên hắc hắc nói: “Hắc hắc, tiểu tử người đã động xuân tâm rồi sao! Người có cần ta đem nàng khổng chế lại đem lên giường cho người hay là không?”

Mặt Trần Vũ không khỏi đen lại: “Ngươi chó có ở đó mà nói bậy! Lên nhanh đi!”

“Hắc hắc, được rồi, được rồi, ta lên liền đây!” Hắc Long cười to một tiếng, sau đó liền phóng thẳng lên trên chỗ của đám người Hắc Hồ bang.

“Ồ, Cừu gia, trên người tên tiểu tử đó có một con rồng!” Lại là tên lính đứng bên cạnh tên đầu trọc hô lên.

“Khặc khặc, quả nhiên là như vậy!” Tên thủ lĩnh đầu trọc sau khi nhìn thấy Hắc Long không những không sợ hãi, lại còn cười lên vô cùng hưng phấn. Chỉ thấy, trên tay hắn lúc này lại nhiều thêm một mũi tên màu đen, ánh lên một tia hàn quang cực kỳ u lẫm.

Hắc Long vừa mới tới gần, trong lòng nó đột nhiên cảm giác có một tia bất an, liền vội vàng xoay người lại bỏ chạy. Chỉ có điều, lúc này dường như nó đã chậm mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đánh giết Hắc Hồ bang

“Muốn chạy? Đã muộn rồi!” Chỉ thấy tên thủ lĩnh đầu trọc cười to một tiếng, sau đó nâng cự nỏ trên tay lên.

“Vèo!”

Một mũi tên màu đen mang theo hàn khí bức người phóng tới chỗ của Hắc Long. Lúc này, khoảng cách giữa Hắc Long và tên thủ lĩnh đầu trọc chỉ chừng hơn chục thước, làm cho nó dù nó có muốn tránh, cũng không thể tránh được.

“A!”

Mũi tên trực tiếp xuyên thẳng qua thân thể của Hắc Long, khiến nó đau đớn đến kêu to lên thành tiếng. Phải biết rằng, Hắc Long lúc này chỉ là linh hồn thể, thứ có thể khiến nó đau đớn đến như vậy chỉ có thể là công kích đến từ linh hồn. Như vậy, trên mũi tên của tên thủ lĩnh đầu trọc này đã bôi lên một thứ chất độc gây ra hiệu quả ăn mòn linh hồn nào đó, cho nên mới khiến Hắc Long kêu lên to đến như thế.

“Hắc Long, ngươi không sao chứ?” Mặc dù thường ngày Trần Vũ và Hắc Long luôn luôn đấu khẩu với nhau, nhưng vào lúc này Trần Vũ cũng rất lo lắng cho nó.

“Hắc hắc, trên mũi tên của ta có bôi lên nước bọt của Thực Hồn Thú, loại hồn thú này thường dùng linh hồn để làm thức ăn, nước bọt của nó đối với linh hồn thể tuyệt đối là có tính công kích hủy diệt. Ta muốn thử xem, con trùng đen này của ngươi, có thể chịu đựng được mấy mũi tên của ta!” Tên thủ lĩnh đầu trọc vừa nói, vừa tiếp tục nâng cự nỏ lên, lại lấp thêm một mũi tên màu đen, tủa ra hàn khí cực kỳ kinh người.

“Hồng!” Hắc Long rống to lên một tiếng. Mặc dù nó đã bị tổn thương, nhưng nó cũng không dễ dàng chịu thua như vậy, cả người nó tan nát ra một luồng khí cực kỳ kinh người, ép cho đám người Hắc Hồ bang đều phải chấn động mà lui lại. Thậm chí mấy kẻ có thực lực thấp, bị chấn cho quỵ rạp xuống đất, các khớp xương không ngừng vang lên tiếng rảng rác. Nếu đây là thực thể của Hắc Long, e rằng đám người Hắc Hồ bang này đã bị khí thể của nó ép cho nổ tan xác rồi.

Hắc Long tức giận nói: “Đám rác rưởi các ngươi cũng dám làm bẩn Hắc Long ta bị thương! Ta nhất định sẽ đập nát đầu của các ngươi! Sau đó lại ném các ngươi làm mồi cho Dã Trư!”

Hắc Long vùng long chảo, đập mạnh về phía tên thủ lĩnh đầu trọc kia. Một kích này là một kích toàn lực của Hắc Long, tủa ra khí thể cực kỳ kinh người, đứng nói là đám Hắc Hồ bang trước mặt chỉ là những tên võ giả cấp thấp, cho dù là một cường giả Thiên Giai xuất hiện ở đây, cũng bị nó trực tiếp đập chết.

Nhưng ngay tại lúc này, trên tay tên thủ lĩnh đầu trọc đột nhiên lại đem một cái gương tròn vùng lên, xung quanh cái gương tròn này khắc rất nhiều trận văn phức tạp, mà trận văn vừa được kích phát liền toát ra một luồng ánh sáng đỏ rực, cực kỳ yêu dị. Một trào này của Hắc Long, trực tiếp bị luồng ánh sáng màu đỏ chấn cho nát bấy. Thân hình của Hắc Long cũng bị những tia sáng màu đỏ kia xuyên thủng, tạo thành vô số lỗ thủng chẳng khác nào một cái rổ đựng cá.

“A!” Trong miệng của Hắc Long kêu lên một tràng thảm thiết. Cũng may nó chỉ là linh hồn thể, cho nên mặc dù bị đánh cho tan nát, nhưng vẫn không thể chết được.

“Vũ tiểu tử, bản tọa bị thương rồi, bản tọa không đánh nữa!” Hắc Long nói xong liền bay vèo trở về trong Hắc Long Giới, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới Trần Vũ nữa.

Mặt Trần Vũ sứt chút nữa thì đen lại. Con Hắc Long này từ khi nào lại nhát gan như vậy?

“Ha ha ha! Các ngươi muốn đấu với ta sao? Các ngươi còn non lắm! Ha ha ha!” Lúc này, tên thủ lĩnh đầu trọc đắc lại ý cười to lên một tiếng.

Đám người Trần Vũ đều giận mà không thể nói nên lời.

“Tiểu thư có cần ta đem đầu của tên đầu trọc kia hái xuống hay không?” Không biết từ lúc nào, phía sau lưng của Mạc Hiên hiện lên một hư ảnh của nữ nhân. Cái hư ảnh nữ nhân này cực kỳ quý dị, dường như ngoài Mạc Hiên ra, không có bất kỳ ai khác có thể nhìn thấy được.

“Khoan đã, ta cảm thấy chuyện này có rất nhiều chỗ kỳ quái, chúng ta cứ tiếp tục đợi đi!” Mạc Hiên chỉ hơi mấp máy đôi môi truyền âm lại cho nữ nhân áo đen ở phía sau.

“Vâng, thưa tiểu thư!” Nữ nhân áo đen chỉ hơi gật đầu một chút, sau đó liền tan biến mất, không thấy đâu nữa.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Thập Tam Nương lại nhìn về phía sau lưng của Mạc Hiên, khẽ cười một tiếng.

Bây giờ không có Hắc Long hỗ trợ, Trần Vũ chỉ có thể lui về trận tuyến phía sau. Khi nhìn thấy Trần Vũ đi đến chỗ mình, Mạc Hiên không khỏi chăm chọc: “Thế nào, không phải ngươi nói bọn chúng chỉ là rêu ria thôi sao? Làm thế nào lại chạy trở về rồi?”

Da mặt Trần Vũ vốn dĩ rất dày, hắn làm gì chịu thua thiệt như vậy, hắc hắc đầu, ưỡn ngực lên, nói: “Hừ, tôm tép nhãi nhép thì vẫn chỉ là tôm tép nhãi nhép, chờ ta một chút, lát nữa ta sẽ lên đem bọn hắn bắt xuống cho ngươi xem!”

Mặc dù biết là Trần Vũ đang nói cứng, nhưng Mạc Hiên cũng chỉ cười cười, không tiếp tục trêu chọc hắn nữa. Nàng lúc này đi lên phía trước, nhìn tên thủ lĩnh đầu trọc đứng trên vách núi, nói: “Nói đi, rốt cuộc các ngươi là ai? Làm sao lại biết được hành tung của bọn ta?”

Tên thủ lĩnh đầu trọc dường như đã biết trước nàng sẽ hỏi câu này, cho nên khi vừa nghe nàng hỏi như vậy, liền cười lên khắc khắc, nói: “Tiểu mỹ nhân, ngươi muốn biết được câu trả lời sao, vậy thì mau mau cỡi đồ ra cho bản đại gia xem cái nào! Ha ha ha!”

Nghe được lời nói vô si như vậy, Mạc Hiến đã nắm chặt hai tay, chỉ cần nàng gật đầu một cái, tên đầu trọc này nhất định sẽ chết. Chỉ có điều, trên tay của tên thủ lĩnh đầu trọc này bỗng nhiên lại nhiều thêm một thứ, mà thứ này Mạc Hiến vừa nhìn thấy, đã sợ đến hết hồn.

“Ngươi... ngươi làm sao có được miếng ngọc bội đó?” Mạc Hiến vừa sợ vừa giận, nhìn về phía miếng ngọc bội có hình hồ điệp, được làm bằng Bích Ngọc Lân ở trên tay của tên thủ lĩnh đầu trọc kia.

“Cái này sao? Khắc khắc khắc, nếu ngươi muốn biết, chuyện này rất đơn giản, chỉ cần ngươi cỡi hết quần áo, bò lên đây cho bản đại gia xem là được! Ha ha ha!” Bộ dáng của tên đầu trọc này cực kỳ đắc ý, trong mắt của hắn hoàn toàn không hề che giấu một chút ý dâm náo, dường như đã muốn ăn chắc nàng rồi vậy.

“Chết!”

Nhưng ngay vào lúc này, trong miệng của Mạc Hiến lạnh lùng toát ra một chữ, sau đó liền thấy trên khuôn mặt tươi cười của tên thủ lĩnh đầu trọc đột nhiên cứng lại. Trong hai mắt của tên thủ lĩnh đầu trọc hiện lên một vẻ không thể nào tin được. Hắn hơi cúi đầu xuống, trước ngực hắn là một mũi dao nhọn xuyên thẳng qua, trên mũi dao còn dính đầy máu tươi của hắn. Khi hắn quay đầu lại, tên thuộc hạ đứng ở phía sau lưng run run cầm lấy cán dao, sợ hãi nói: “Không... không... không phải ta... thật sự là không phải ta...”

Trong vẻ mặt hoảng sợ của tên thuộc hạ này, hai mắt của tên thủ lĩnh đầu trọc trợn ngược lên, hắn chỉ kịp hô lên một tiếng: “Tại... sao...”

Sau đó, cả thân hình của hắn đã đổ ảm xuống dưới vách núi.

Bịch!

Tên thủ lĩnh đầu trọc cứ như vậy mà tan xương nát thịt, chết không toàn thây.

“Tất cả mọi người, theo ta xông lên!” Đúng lúc này, Mạc Hiến hô to một tiếng, trực tiếp dẫm lên lưng thú cưỡi, phi thân nhảy lên trên vách núi. Mỗi một đường kiếm của nàng lóe lên, là đầu của một tên Hắc Hồ bang bay khỏi cổ. Nàng ra tay vừa tàn nhẫn, vừa dứt khoát, không hề có một chút lưu tình nào.

Cho đến khi nơi này chỉ còn lại duy nhất một mình tên thuộc hạ vừa mới giết chết tên thủ lĩnh đầu trọc kia mới dừng lại.

“Dẫn đường!” Mũi kiếm lạnh lạnh của Mạc Hiến chia thẳng vào cổ tên thủ hạ Hắc Hồ bang này.

Tên này cả người đều co rúm lại, không có một chút khí thế nào, toàn thân run rẩy nói: “Đại nhân, đại nhân... xin người... xin người tha mạng cho tiểu nhân...”

“Lắm mồm, mau dẫn đường cho ta!” Mạc Hiến tức giận quát to một tiếng, sau đó vung lên một cước đá cho hắn văng mạnh lên trước. Đương nhiên, nàng dù sao cũng là cường giả Thiên Giai, dùng lực rất vừa vặn, chỉ để cho tên này kêu lên a á mấy tiếng, sau đó liền ngoan ngoãn chạy trước dẫn đường, không dám chậm trễ một chút nào.

Đến lúc này, đám người Trần Vũ mới chạy kịp theo phía sau. Trong lòng Trần Vũ phát lạnh, hắn không nghĩ đến, đám nữ nhân này một khi nổi điên lại ra tay tàn nhẫn như vậy. Trần Vũ thử sờ lên cái cổ của mình, vẫn may là cái đầu của hắn vẫn còn ở đúng vị trí cũ, không hề sai lệch một chút nào.

“Sau này vẫn là đừng nên trêu chọc đám nữ nhân điên này thì hơn!” Trần Vũ thầm nghĩ nghĩ như vậy, sau đó mới liếc mắt nhìn tên thủ lĩnh đầu trọc kia, hắn không khỏi thở dài một tiếng: “Ài, điểm kinh nghiệm của ta a!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Đánh vào Hắc Hồ bang

Lúc này, trong đại sảnh nghị sự của Hắc Hồ bang có hai gã đàn ông đang ngồi đối diện với nhau. Trên ghế gỗ đặt ở vị trí chính diện của đại sảnh được bọc bằng một lớp da thú màu đen, là một gã đàn ông cao to, trên mặt có một vết sẹo kéo dài từ chỗ mí mắt chạy xéo xuống nửa bên gò má trái, thoát nhìn có vẻ cực kỳ dữ tợn. Trên người của gã đàn ông này hiện lên các khối cơ bắp rắn chắc, trên thân cũng chỉ quấn một tấm da thú che đầy nửa thân người. Trên đùi của gã là một nữ nhân ăn mặc cực kỳ đơn bạc, cả người nàng chỉ mặc đúng một cái áo mỏng, ẩn hiện lên lớp da bóng loáng được che giấu ở bên trong. Nhìn ra được, nữ nhân này hoàn toàn không có mặc đồ lót. Mà bàn tay to tướng của gã đàn ông kia thì không khách khí chút nào, gã vừa luống tay vào trong ngực của nàng, vừa xoa nắn vừa cười một cách vô cùng dâm dăng.

“Tiện nhân, còn không mau rên lên cho lão gia!” Nghe giọng nói hung tợn của gã, nữ nhân phía bên dưới không dám có một chút phản kháng nào, trong cuốn họng của nàng bắt đầu hừ hừ kêu lên thành tiếng.

“Con mẹ nó, lão gia ta còn chưa cho ngươi ăn no hay sao? Mau kêu to lên nữa cho ta!” Gã đàn ông này dường như rất bất mãn, bàn tay to lớn của gã hung hăng đánh mạnh lên cái mông của nữ nhân này.

“Đét!”

Gã ra tay rất mạnh, khiến cho thân hình của nữ nhân này không khỏi run lên dữ dội, trong miệng của nàng không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ, cực kỳ mê người, khiến cho bộ phận phía dưới của hắn chợt ngẩng cao lên. Gã không khỏi đắc ý cười lên ha ha, đem đầu của nàng cúi xuống giữa hai chân của mình.

“Tiện nhân, mau ngậm lấy phần thưởng của ngươi!”

Nữ nhân này không dám chần chừ, khẽ hừ hừ mấy tiếng, rồi đưa đôi tay mềm mại của nàng, chuẩn bị một tay lấy thứ hung thần kia. Nhưng vào lúc này, từ phía bên ngoài đại sảnh có một tên lính hót ha hót hải chạy vội vô, nói: “Báo!!!!”

Động tác của nữ nhân này có hơi chút dừng lại, mà gã đàn ông to lớn không khỏi nhú chặt mày, tức giận trừng mắt nhìn tên lính đang chạy vội tới: “Con mẹ nó, ngươi không thấy lão tử đang tiếp khách hay sao? Ngươi có tính là ta một tay đập chết ngươi hay là không?”

Tên lính kia run lên cầm cập, vội quỳ rạp xuống đất, ấp úng nói: “Đại... Đại đương gia... xảy... xảy ra chuyện rồi...”

Gã đàn ông to con này đang tính vung tay lên đập tên lính này một phát, nhưng động tác hơi có chút dừng lại: “Xây ra chuyện gì?”

Lúc này, trên người của gã tàn mát ra khí thế của cường giả Thiên Giai đỉnh phong, chấn cho hai đầu gối của tên lính đập mạnh xuống đất, kêu lên răng rắc. Tên lính nào dám có chần chừ, vội vàng nói: “Là... có người xông vào trong lãnh địa của chúng ta, Cửu... Cửu đương gia bị bọn họ giết chết rồi!”

“Cái gì!” Người đàn ông tên là Đại đương gia kia không khỏi giật mình đứng thẳng dậy, một chân vung lên đá bay nữ nhân ngồi ở trên đùi, mắt hổ hiện lên một tia sát khí bức người: “Nói, rốt cuộc là kẻ nào ăn gan hùm tim báo, dám đem Cửu đệ của ta giết chết?”

“Là... là một nhóm nữ nhân... Bọn họ... bọn họ tự xưng là Hồng Nữ quân!” Tên lính kia đã bị dọa cho kinh hồn bát vía rồi.

“Cái gì!” Lần này người đứng dậy không phải là gã Đại đương gia kia, mà chính là gã đàn ông nhìn có mấy phần tuấn dật, nho nhã vẫn luôn im lặng ngồi ở một bên.

“Chuyện này, Hồ ca, chúng ta cần phải ra ngoài một chuyến thôi!” Gã đàn ông nho nhã hơi hướng về phía tên Đại đương gia kia nói một tiếng. Nếu lúc này Mạc Hiến có mặt ở đây, nàng nhất định sẽ nhận ra người này, người này chính là Lý Mục, tên Hồn Sư vẫn luôn đi theo bên cạnh Mạc Cửu.

“Hừ, ta cũng muốn ra nhìn xem, mấy con đàn bà đó lợi hại đến cỡ nào?” Tên Đại đương gia hừ lạnh một tiếng, sau đó gã Đại đương gia này lại cười lên hắc hắc nói: “Khắc khắc, mặc dù nữ nhân kia ta không thể sờ được, nhưng nghe nói đám nữ nhân đi bên cạnh à đều ngực lớn, mông to, lại rất kêu ngo. Lát nữa ta cũng muốn bắt lấy mấy à, xem thử đám đàn bà đó có chịu nổi cây thương của ta hay không? Ha ha ha!”

Lý Mục chỉ hơi nhìn gã cười cười, xoay mặt rồi đi trước, nhưng khóe môi hẳn hơi hơi nhếch lên, trong ánh mắt không khỏi lóe lên một tia hàn quang, độc ác. Đương nhiên là tên Đại đương gia to con kia không hề phát hiện ra một chút nào, còn rất vui vẻ chạy đuổi theo.

Chờ cho bóng lưng của những người này đi khỏi, ánh mắt của nữ nhân kia liền trở nên lạnh lẽo. Nàng vốn dĩ là con dâu của Trịnh gia, một gia đình tương đối có danh tiếng ở trong Phương Hoàng trấn. Chỉ là, mấy tháng trước khi nàng cùng phu quân của mình đi ra ngoài làm ăn, thì bị đám người Hắc Hồ bang này chặn đường đánh giết. Chồng nàng bị tên Hắc Hồ giết chết ngay tại chỗ, còn nàng thì bị đưa về làm ti thiếp. Nàng đã từng mấy lần định giết chết Hắc Hồ để trả thù, nhưng tên này có thực lực quá mạnh mẽ, lại cực kỳ cẩn thận, nàng không những không giết được hắn, còn bị hắn hành hạ cho chết đi sống lại, bây giờ hắn lại coi nàng như một món đồ chơi, tùy ý đùa bỡn. Nếu như không phải hắn còn chơi chưa chán, thì nàng đã bị hắn ném đi cho thuộc hạ sử dụng rồi.

Lúc này, ở phía trên một đoạn tường thành một gã kiếm sĩ có thân hình tương đối to lớn, mỗi tay cầm một thanh kiếm, trừng mắt nhìn về phía cái đầu lâu đang được treo trên lá cờ trước mặt, mắng: “Con mẹ nó, mấy con đàn bà thói tha kia, mau đeo đầu của lão Cửu gia ra cho ta, nếu không thì đừng trách lát nữa chúng ta cùng nhau chơi chết các ngươi!”

Mà phía bên dưới, đứng là đoàn người của Trần Vũ. Lúc trước, sau khi tiêu diệt đám Hắc Hồ bang chấn ở bên ngoài cửa cốc, đám Hồng Nữ quân dưới sự chỉ huy của Mạc Hiến cầm theo đầu của tên thủ lĩnh đầu trọc, mang theo tên hạ còn sót lại duy nhất dẫn đường hướng đến doanh trại của Hắc Hồ bang. Trên đường đi mặc dù đụng độ rất nhiều thành viên của Hắc Hồ bang đang tuần tra, nhưng tất cả bọn họ đều bị nhóm Hồng Nữ quân của Mạc Hiến tiêu diệt sạch sẽ, đến cơ hội để cho Trần Vũ bắn tên cũng không có. Trong lòng Trần Vũ quả thật có chút phiền muộn. Hắn đi ra ngoài lần này chủ yếu là làm nhiệm vụ, kiếm điểm kinh nghiệm tăng thực lực của mình lên, nhưng mà đám nữ nhân này lại không hề cho hắn một chút cơ hội nào. Chẳng lẽ hắn phải đi lên nói với các nàng rằng, đây là điểm kinh nghiệm của ta, các ngươi có thể nhẹ tay một chút được hay không? Chuyện này quả thật là làm cho hắn đau đầu không thôi.

Nhưng từ lúc Mạc Hiến nhìn thấy miếng ngọc bội ở trên tay của tên thủ lĩnh đầu trọc kia, sắc mặt của nàng vốn dĩ đã lạnh, bây giờ chẳng khác nào là băng sương. Trần Vũ nào dám lên tiếng chọc giận nàng. Mà bây giờ, đám người Hắc Hồ bang ở trước mặt còn dám lớn tiếng khinh bạc như vậy, nàng không tức giận mới là chuyện lạ.

“Hừ, chết đi!”

Tiếng hừ lạnh của nàng vừa phát ra, một thân ảnh vô cùng quý mỹ, vô ảnh vô tung bay thẳng lên trên tường thành, muốn đem đầu của tên kiếm sĩ vừa mới nói chuyện thô lỗ kia xuống. Thật ra mà nói, cái gọi là tường thành này cũng chỉ cao đến chừng ba thước, được làm bằng những cây gỗ lớn bắt chéo vào nhau. Nếu đem ra bên ngoài, thì có chút làm khó với người bình thường, nhưng đối với những võ giả ở đây mà nói, thì chút độ cao này chẳng hề có một chút tác dụng phòng ngự nào. Đương nhiên, cái này không thể nào tính chung với Trần Vũ, vì hắn cho đến hiện tại cũng không dám chắc là mình có thể nhảy một phát lên trên tường thành kia được hay là không!

Chỉ là, khi cái bóng đen kia vừa lao đến khoảng cách bức tường một thước, thân hình liền bị chấn động mà dội ngược lại, còn lớp ngoài của tường gỗ thì hiện lên một cái màn sáng, hơi gọn lên một tầng sóng lừng.

“Hồn trận!” Hắc ảnh bị chấn bay không khỏi hô lên một tiếng, mà sắc mặt của Mạc Hiến cũng trở nên rất khó coi.

“Con mẹ nó, suýt chút nữa thì hù chết ta! Mấy con đàn bà kia, các ngươi muốn đánh lén chúng ta thì đừng có mà mơ tưởng nữa, toàn bộ nơi này đã được bao bọc bởi Hồn Trận Thiên Phẩm, ngoại trừ cường giả Thánh Cấp trở lên, thì đừng hòng có ai có thể trực tiếp xâm nhập vào bên trong! Tất cả các ngươi mau mau đi rửa sạch cái mông, để cho đại gia chơi chết các ngươi đi! Ha ha ha!” Tên kiếm sĩ kia sau một hồi giật mình, liền đắc ý cười lên ha ha, trong miệng không ngừng phun ra những lời cực kỳ bẩn thỉu.

Mà lúc này, Hắc Hồ và Lý Mục dẫn theo một đám cao tăng của Hắc Hồ bang đi tới. Trên mặt Lý Mục lúc này đã dùng qua hóa trang, cho nên Mạc Hiến đứng phía bên dưới cũng không hề nhận ra được hắn. Chỉ có điều, Hắc Hồ vừa nhìn thấy đầu của tên thủ lĩnh đầu trọc kia, thì không khỏi tức giận hô lên: “Con mẹ nó, mấy con đàn bà này, các ngươi mau đem đầu của lão Cửu gia ra đây, nếu không đừng trách ta đem con tiện nhân kia ra làm thịt!”

Nghe mấy lời này của Hắc Hồ, trong lòng Mạc Hiến liền run lên.

“Quả nhiên là thế!”

Mà sắc mặt của Lý Mục thì lại cực kỳ khó coi.

“Cái tên điên này, đúng là muốn chết mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Cái chết của Trương Tú Liên

Ở một góc nhỏ trong một căn phòng bên trong doanh địa của Hắc Hồ bang, có một thiếu nữ đang ngồi trên ghế, tay vừa bóc thức ăn vừa tức giận mắng: “Mấy tên thói tha, các ngươi

hãy đợi đấy! Chờ ta thoát đi ra ngoài, ta nhất định sẽ để cho tiểu Lang cắn chết các người, hừ hừ, dám bắt bốn cô nương nhốt ở chỗ dơ bẩn như thế này, thật đúng là đáng ghét mà!”

Nàng mặc dù mắng người rất có khí thế, nhưng nàng ăn còn khí thế hơn nhiều. Mà đúng vào lúc này, phía ngoài phòng đi đến một nữ nhân dáng người thon gầy, trên người chỉ mặc đơn bạc một cái áo rộng thùng thình, phía bên trong còn có thể ẩn lộ ra một lớp da trắng bóng, và một vài chỗ tư mật khó mà che dấu. Thiếu nữ đang ngồi ăn ở trong phòng, vừa nhìn thấy nữ nhân này đi vào, hai mắt nàng liền sáng lên, nàng nhanh chóng đem cái đùi gà trên tay bỏ xuống bàn, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, người có phải là đến đây để cứu ta hay không?”

Thiếu nữ này chính là Mạc Linh Nhi, người bị mất tích mấy hôm trước. Mà nữ nhân xinh đẹp kia, chính là con dâu của Trịnh gia, là nữ nô phục thị Hắc Hồ khi nãy, nàng này tên là Trương Tú Liên.

Trương Tú Liên vừa nhìn thấy thiếu nữ trước mặt, khuôn mặt của nàng liền trở nên rạng ngời, nàng nói: “Linh Nhi tiểu thư, hôm nay hình như có người đến đây gây sự, lúc này phía bên ngoài cũng không có ai canh phòng, ta giúp tiểu thư thoát ra ngoài!”

“Vây thì tốt quá! Vây thì tốt quá!” Mấy ngày nay bị nhốt ở một chỗ trong phòng, trong lòng Mạc Linh Nhi đã cực kỳ chán ghét, hiện tại nghe nói đến việc trốn thoát khỏi đây, nàng làm sao không vui mừng cho được!

Nhưng mà muốn rời khỏi đây, chuyện đơn giản như vậy sao?

Lộp bộp!

Lúc này phía bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân người đi lại, trong lòng Trương Tú Liên liền giật thót, nàng vội vàng quay sang nói với Mạc Linh Nhi: “Linh Nhi tiểu thư, để ta ra ngoài xem thử ai tới, rồi ta sẽ tìm cách đem tiểu thư cứu ra ngoài!”

Nàng nói xong, cũng không đợi cho Mạc Linh Nhi đồng ý hay không, đã tự mình đi ra ngoài, đem cửa đóng lại. Phía bên ngoài hành lang lúc này, là một tên nam nhân dáng người có hơi nhỏ thó, trên người mặc một bộ áo choàng màu đen, phía bên tay phải còn cầm một cây pháp trượng bằng linh mộc, gã này là một trong chín vị thủ lĩnh của Hắc Hồ bang, được gọi là Thất Dương Gia, là một tên pháp sư cao cấp.

Khi gã đi đến phía cuối hành lang, nhìn thấy Tú Liên từ trong phòng nhốt Mạc Linh Nhi đi ra, gã không khỏi nhíu mày lại, nói: “Tiện nhân, ai cho người chạy đến chỗ này? Mau rút đi cho ta!”

Gã vừa mở miệng mắng chửi vừa không ngừng đưa mắt quét lên trên người nàng. Tú Liên quả thật là một vu vật khiến cho tất cả đàn ông đều muốn chiếm đoạt nàng đặt ở trên giường, nhưng đáng tiếc nữ nhân này lại là đồ chơi của lão đại, cho dù hắn có mười lá gan cũng không dám chạm vào người nàng.

Mà vào lúc này, Trương Tú Liên đi vội tới, không biết là do đi quá nhanh hay là vì sợ hãi, mà thân hình của nàng lại lao đảo té ngã về phía trước, vô tình đụng trúng lên người của gã pháp sư kia. Cảm nhận được hai luồng sóng thịt đầy đặn chạm vào đùi quần, lại nghe một mùi hương mê hoặc phả vào trong mũi, giữa hai chân của gã pháp sư bắt đầu có phản ứng. Mà càng chết người là bàn tay của Trương Tú Liên lại vô tình chạm phải vật cứng ở giữa háng của hắn, làm cho cả người hắn đều tê rần cả lên.

“Thất Dương Giả, có phải là ngài cảm thấy rất khó chịu hay không? Để nô gia giúp ngài thỏa mãn nhé!” Giọng nói ôn ền của Trương Tú Liên thì thảo bên tai, như lời ru của ma quỷ, làm cho gã pháp sư trở nên dại ra, đợi cho hắn kịp phản ứng lại, thì cái quần cũng bị tuột xuống dưới tận đầu gối rồi!

Bàn tay thon mịn của Trương Tú Liên liên tục vuốt ve cái vật thể kinh tởm kia của hắn, cái miệng nhỏ cũng không ngừng liếm láp, làm cho hắn như muốn bay lên thiên đường, không thể nào mà kiềm chế được nữa. Mãi một lúc sau, cả thân hình của hắn trở nên cứng đờ, hai chân bắt đầu run lên.

Nhưng ngay lúc này, trên khuôn mặt của Trương Tú Liên lộ ra một tia sát ý, chỉ thấy nàng há miệng ra cắn mạnh một cái.

“Á!!!” Tên pháp sư kinh hãi la lớn một tiếng, tay hắn vỗ mạnh vào người Trương Tú Liên, đem nàng hất bay ra ngoài.

Lúc này, chỉ thấy trong miệng của Trương Tú Liên nở ra một khúc thịt cứng, mà khuôn mặt của nàng đều nhuộm lên đầy máu tươi, nhìn vô cùng kinh dị. Ở bên phía còn lại, tên pháp sư kia không khỏi vội vàng đem tay giữ lấy đùi quần, miệng thì không ngừng quát lớn: “Tiện nhân, mau đem vật đó trả lại cho ta!”

Trương Tú Liên lao đảo đứng dậy, trên tay nàng đang cầm lấy khúc thịt của tên pháp sư kia, miệng chỉ cười khê khinh thường, nói: “Muốn lấy thì lại đây mà lấy!”

Tên pháp sư kia khi nào bị người khinh thường như vậy, hắn cố nén lấy cơn đau, rít gào một tiếng: “Tiện nhân, đi chết đi!”

Tên pháp sư này vừa lao tới, liền vung một chưởng vô thủy lên trên đầu của Trương Tú Liên. Mà lúc này, sắc mặt của Trương Tú Liên lại vô cùng bình tĩnh, dường như không hề sợ hãi một chút nào.

“Bụp!”

Đầu của nàng dường như là một khối đậu hũ, bị một chưởng này vỗ chết tươi, nhưng khuôn mặt của tên pháp sư kia lại lóe lên một tia sợ hãi, hắn không cúi người nhìn lên ngực của mình, hai mắt như không thể nào tin được đây là sự thật. Một cây trâm cài tóc nhọn hoắc xuyên qua ngực, đâm thủng trái tim của hắn.

“Rầm!”

Cả thân hình của tên pháp sư ngã ầm xuống đất, mà cơ thể của Trương Tú Liên hơi rung lên, cả người nàng dường như vô lực, lao đảo đi trở về phía cửa phòng giam giữ Mạc Linh Nhi. Lúc này, sinh mệnh lực trên người nàng hầu như đã tiêu hao hết, nhưng trong lòng nàng vẫn còn một tín niệm, đó là phải bằng mọi cách cứu thiếu nữ kia thoát khỏi chỗ ma quỷ này, nàng không muốn có người lại dẫm lên vết xe đổ của mình.

Ở trong phòng, Mạc Linh Nhi cũng nghe thấy động tĩnh phía bên ngoài, cho nên khi lúc nàng chạy ra, đã thấy cả người Trương Tú Liên là một mảnh máu me, không thể nào nhận ra được là người hay là ma quỷ.

“Tỷ, tỷ bị làm sao vậy?” Mạc Linh Nhi sợ hãi hô lên.

Trương Tú Liên vươn đôi bàn tay yếu ớt của mình ra, nói: “Chạy... đi...”

Nàng chỉ nói ra một câu như vậy, thế rồi cả người ngã ầm xuống, không còn một chút hơi thở nào nữa!

“Tỷ, tỷ đừng chết mà! Tỷ, người mau tỉnh lại đi! Đi, để ta cứu người ra ngoài, ta nhất định sẽ kêu cha ta cứu người ra ngoài, người mau tỉnh lại đi!” Mạc Linh Nhi vừa khóc vừa cố lấy thân thể của Trương Tú Liên dậy, nhưng dù nàng có cố gắng như thế nào, thì Trương Tú Liên cũng không bao giờ tỉnh dậy nữa.

P phía bên ngoài doanh địa của Hắc Hồ bang, Mạc Hiên đứng phía bên dưới, nhìn hồi lâu mà vẫn không thấy đám người Hắc Hồ bang kia đem Mạc Linh Nhi đi ra, nàng không khỏi sốt ruột nói: “Này, các người có thật sự muốn đem đầu câu tên này thu lại hay không? Nếu không ta sẽ đem nó ném cho chó ăn!”

“Người dám!” Hắc Hồ đứng trên tường cao hai mắt không khỏi trợn ngược.

Mà Lý Mục đứng ở một bên cũng nhú mày: “Lão Hồ, chuyện này là như thế nào? Làm sao người của người đi lâu như vậy vẫn còn chưa có trở lại?”

“Hừ, cái tên lão Thất này, làm sao lại chậm chạp như thế? Lão Lục, người mau đi vào trong xem thử tình hình như thế nào rồi? Bào lão Thất nhanh chóng trở lại cho ta!” Hắc Hồ cảm thấy cực kỳ phiền muộn, vì mỗi lần ăn này mà ngày hôm nay hắn đã tổn thất mất một vị huynh đệ, chuyện này thật sự là đáng giá sao?

“Vâng, thưa đại ca!” Một tên nam nhân tay cầm búa gạt đầu rồi đi.

Nhưng hắn còn chưa đi được bao xa, phía trong doanh địa đột nhiên phóng ra một mối lửa, mà trên bầu trời cũng bắn lên một tia pháo sáng. Mạc Hiên nhìn thấy cảnh này, lập tức cả kinh hô lên: “Là tính hiệu cầu cứu của tam muội, nhanh, tất cả theo ta liều mạng xông lên, nhất định không thể để cho tam muội gặp bất kỳ chuyện xấu gì!”

Nàng vừa nói xong, thân hình liền phóng lên trên tường cao, phía sau lưng nàng đám nữ nhân của Hồng Nữ quân cũng reo hò xông lên. Mà Trần Lâm thì nhìn sang Thập Tam Nương nói: “Người thật sự có thể giải quyết được chuyện này sao?”

Thập Tam Nương hơi khẽ gạt đầu, rồi mỉm cười nói: “Xin công tử cứ yên tâm đi!”

Mà phía bên kia, Hắc Hồ không khỏi tức giận mắng: “Con mẹ nó, rột cuộc là lão Thất đang làm cái gì? Làm sao cả doanh địa đều bị người ta đốt cháy thế kia?”

Nhưng không đợi cho hắn kịp nghĩ ngợi nhiều, trận pháp phía trước doanh địa đột nhiên kêu lên lụp bụp, sau đó một hồi, cả tòa trận pháp đều bị nổ nát hết!

Bạn đang đọc truyện *Thợ Săn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.